

בעזרה ש"ת

ליקוטי זוהר מוסר והלכה
מחקה לישראל
ויוסף לחק

סדר בראשית

מחולק לימי השבוע דבר יום ביומו

כסלו תשס"ו לפ"ק
ברוקלין ניו יארק יע"א

ליקוט מקונטרס

דרכי התורה

בענין גודל מעלת הלימוד חק לישראל

סגולה גדולה לפרנסה

אם בחוקתי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם וגו'.

(א) נראה לרמז בזה מה שהיה אצל הרב הקדוש בעל דברי יחזקאל משינאווע זכותו יגן עלינו, שבא אליו איש אחד והתמרמר לפניו שרוצים לקפח פרנסתו. אמר לו הרב הקדוש משינאווע שילמוד חק לישראל, דלימוד חק לישראל מסוגל לפרנסה בנקל ובהרחבה, ונרמז במאמרם (ביצה ט"ז ע"א) האי חק לישנא דמזונא היא, ואם ילמוד חק יהיה לו פרנסה בריוח ובנקל, וכך הוה. ולימוד חק לישראל הוא נחוץ מאוד לבעלי בתים העובדים כל היום דמי שהולך מעת לעת בלי תורה רע מאוד, ומובא בספר הקדוש תולדות אהרן דמי שאין לו זמן ללמוד על כל פנים יקבע עת ללמוד בספר חק לישראל, דבזה נכלל תנ"ך הלכה אגדה גמרא. ובזה אפשר לפרש אם "בחקותי" תלכו, שאם בחק תלך, שתלמד חק בכל עת שתלך פנוי, אז ונתתי גשמיכם בעתם יהיה לך פרנסה בריוח ובנקל. (דברי תורה פרשת אחרי).

(ב) מלפנים זאת בישראל בדורות הקודמים ובימי אבותינו זכותו יגן עלינו, אשר כל אחד ואחד בין תלמיד חכם בין איש המוני השתדלו להשלים חוקם בכל יום ויום בספר חק לישראל חק ולא יעבור, וכן נהגו הצדיקים הקדושים מדור דור כידוע, ומקור חוצבו ממקום קדוש עליון, יסוד ותקנו איש האלקי קודש הקדשים מרן רבינו האר"י זכרונו לברכה, ללמוד בכל יום ויום בסדר הזה תורה נביאים וכתובים, משנה, תלמוד, זוהר הקדוש, כמבואר בשער המצות פרשת ואתחנן (דף מ"ו) עיין שם. ואחריו קם הגאון הקדוש איש האלקים מרן החיד"א זל"ה, והוסיף מילואים לסדר הנ"ל ללמוד בכל יום עניני מוסר ודינים מלוקטים מארבעה חלקי השולחן ערוך והרמב"ם זכרונו לברכה כדי לצאת גם ידי חובת לימוד הלכה, על דרך אמרם זכרונו לברכה כל השונה הלכות בכל יום כו', ועיין בשולחן ערוך (סי' רל"ח) דאם לא השלים חק הקבוע לו ביום, ישלימו בלילה מיד. ועיין בפתחי תשובה (יו"ד סי' רמ"ו) בשם משנת חכמים דדעתו נוטה דאם לא השלים בלילה מחוייב להשלים אף ליומא אחרא, וצריך ללמוד דבר זה קודם שאר לימודו עיין שם, עד כאן לשונו.

(ג) בשער המצות פרשת ואתחנן דף מ"ו כתב, וזה לשונו: ועתה נבאר סדר עסק התורה שיעסוק האדם בכל יום וכו', תחילה יקרא מקרא ואחר כך נביאים ואחר כך כתובים ואחר כך קבלה ואחר כך משנה ואחר כך תלמוד, וטוב שיקרא ג' בחינות שיש בתלמוד והם ברייתא ותוספתא ומימרא וכו', תחילה יקרא בתורה מפרשת שבוע ההיא ביום א' יקרא ששה פסוקים

ראשונים שבאותה פרשה, וביום ב' יקרא ד' פסוקים שלאחריהם, וביום ג' ה' פסוקים שלאחריהם, וביום ד' ו' פסוקים שלאחריהם, וביום ה' ה' פסוקים שלאחריהם כללות כולם הם כ"ו פסוקים וכו', עיין שם, עד כאן לשונו.

ד) בספר שארית ישראל המיוחד שבתלמידי הגאון הקדוש מוה"ר ר' מרדכי מטשארנאביל צוק"ל (שער השובבים דרוש א') כתב, וזה לשונו: והנה הרואה יראה בספר הקדוש שנקרא חק לישראל שהוא תיקון לפגם הברית. ככה קבלתי מרבתי שתיקון האמיתי הוא על ידי התחברות תורה שבכתב עם תורה שבעל פה על ידי חק לישראל. ורמז לזה וחוק בשארו שם וכו'. על כן בעקבות משיחא אלו יצא לאור ספר "יוסף לחק" מהצדיק הגדול רבי חיד"א, תלמיד ר' חיים אבן עטר בעל האור החיים שיש בו שני אורות תרין משיחין משיח בן דוד ומשיח בן יוסף בסוד צדיק הכולל המתקן פגם של כל ישראל. הרואה יראה כי בימים האלו בימי שובבי"ם ת"ת תיקונים גדולים לפגם ברית המעור והלשון כנ"ל ויש בהם רזין עילאין רזין דרזין כו', עד כאן לשונו.

ה) בספר עבודת הקודש חלק א' למרן החיד"א זל"ה כתב, וזה לשונו: אחר תפילה ישתדל ללמוד סדר היום בסדר חק לישראל כי הוא סדר נאה דרך קצרה וכשרה וזוכה במעט זמן לקרות תנ"ך ולשנות משנה וגמרא וזהר. והאיש הירא ח"ק נתן ולא יעבור, כי הוא תועלת עצום לנפשו, קר"ה נאמנה הזאת - נעמי. וגם ילמוד תנ"ך בתרגום, כמו שכתב האר"י זצ"ל, ושם ימצא הכל מוכן. אמנם יש בו טעויות הרבה וצריך להבין ולהרגיש הטעות. ובנביאים וכתובים ילמוד פעם אחת מקרא ופעם תרגום. ולא יכוין בכוונות הכתובים שם, כי הם מלאי השגיאה, גם לא יאמר התפילות שבראש הספר (ועתה נדפס חק לישראל בסדר יפה ונחמד), עד כאן לשונו.

ו) בספר תולדות אהרן פרשת ויחי כתב, וזה לשונו: ומי שהולך מעת לעת בלי תורה, רע מאד, והשם יתברך יצילנו מזאת, שכל אדם חייב לעסוק בתורה בכל עת ורגע, שאפילו מי שעוסק במשא ומתן ואין לו זמן, על כל פנים יקבע עתים לתורה. ובפרט שעכשיו נמצא הספר חק לישראל שבו כלול תנ"ך, גמרא ואגדה משניות וזוהר ואין צריך שהות רק חצי שעה ואיזה תירוץ יש על זה, ומה יענה האדם כשידונו אותו על דבר פוטר מים ראשית מדון ואיזה תירוץ יהיה לו על זה למה לא קבעת עתים לתורה? היה לך לקבוע על כל פנים איזה עת לתורה, עד כאן לשונו.

ז) בקיצור שולחן ערוך (סימן קנ"א ס"ו) כתב, וזה לשונו: הרוצה לשמור את עצמו מחטא זה, ישמור את פיו מניבול פה, משקרם, מרכילות ומלשון הרע ומליצנות. וכן ישמור את אזנו משמוע דברים כאלו. גם יהא זהיר לקיים נדריו, ולא ירבה בדאגה, וגם יהא זהיר מהרהורים רעים. וקודם שהולך לישן יעסוק בתורה, או יאמר ארבעה מזמורי תהלים הראשונים (עיין לקמן סימן קל"ב סעיף ה'). ויזהר שלא לישן בחדר יחיד. עד כאן לשונו.

ח) ובלחם הפנים מבעל מסגרת השולחן שם כתב, וזה לשונו: איתא בספרים, דלימוד משניות מסוגל לנשמה, כדלעיל סימן א' סעיף ה', ועיין לעיל בסימן כ"ז סעיף ג' דטוב ללמוד בספר חק לישראל דבר יום ביומו. והנה עמדנו למנין בשיתא סדרי משנה וראינו כי משניות אלו חסרים בהספר חק: (סדר זרעים) מעשרות, מעשר שני, חלה, ערלה, בכורים; (סדר מועד) שקלים, יומא, ראש-השנה, תענית, מגילה, מועד קטן, חגיגה; (סדר נשים) נדרים מן פרק ד' ולהן, נזיר; (סדר זיקין) מכות, עדיות, אבות, הוריות; (סדר קדשים) בכורות מן פרק ד' ולהלן, ערכין, תמורה, כריתות, מעילה, תמיד עד פרק ד'; (סדר טהרות) כלים, נגעים מן פרק י"א ולהלן, טהרות, נדה, מכשירין, זבים, טבול יום, עוקצים. והם עולים בסך הכל שני מאות פרקים. והנה עצה היעוצה לסיים בכל שנה לימוד שיתא סדרי משנה, כשילמוד בספר חק לישראל דבר

יום ביומו, ואם לא יהיה לו פנאי באיזה יום ישלים בלילה או ביום שאחר כך (גם ישלים בשנה שאינה מעוברת המשניות של הסדרות המחוברין הכתובים בחק). והשני מאות פרקים הנוספים הנ"ל ילמוד בכל שבוע ד' פרקים, היינו בכל לילה ילמוד חצי פרק משניות קודם השינה, ובשבת קודש ילמוד פרק אחד.

ט) וכתב בספר שערי הקדושה חלק א' שער ו', וזה לשונו: ולמען יהיה שולחן מזבח כפרה לכפר עונותיך בהמעט מאכלך להחליש הקליפה השורה במזון שנפשך ניזונת בו, תעסוק בתורה איזה משנה כו' ויכריזו עליך זה השולחן אשר לפני ה' ויחלש כח היצר הרע מעליך ויתחזק נפש השכלית שבך על ידי התורה שהיא מזון אל הנפש הזו גם היא, עד כאן לשונו. וכן כתבו בהרבה ספרים. ולכן טוב להשלים הד' פרקים הנ"ל שבכל שבוע בדרך זה, שילמוד בכל סעודה של ימות החול על כל פנים ב' משניות. ובלילה קודם השינה גם כן על כל פנים ב' משניות, וממילא יושלמו הד' פרקים במשך השבוע, וזה יוכל להתחיל לנהוג גם באמצע השנה מתי שירצה, כי אין צריך ללמוד המשניות כסדר דוקא. וכל אימת שיתחיל לנהוג יעשה בשנה הבאה בעת זה הסיום על המשניות כנ"ל, רק שצריך לזהר להתנות בתחילה שאינו מקבל עליו כן בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהוג כן ללמוד באופן זה אלא בפעם ההיא, או בפעם שירצה, ולא לעולם, וכמו שנתבאר לעיל סימן ט"ז סעיף ז' בכל מנהג של מצוה.

י) בספר אוצר החיים (סדר היום אות קכ"ט) כתב, וזה לשונו: אחר תפילת מנחה למד רבינו בחדרו חק לישראל ושולחן ערוך אורח חיים.

יא) בעונותינו הרבים בסיבת החורבן והגלות שאירע לעם ישראל בימינו אלה הרבה ממנהגי ישראל הטובים והישרים נדלדלו ונטשטשו, ולמעט מציאותם כמעט שנשכחו מלב ההמון, וככה אירע גם בלימוד החק לישראל, שהיה חק קבוע לכל בר ישראל מגדול ועד קטן להשלים חקו מידי יום ביומו כל ימי חייהם עד עולם, ועכשיו בעונותינו הרבים נתמעטו לומדיה ועוסקיה וכמעט לא נמצאו, מי יתן איפו להחזיר עטרה ליושנה שיקבעו כל אחד ואחד שיעור קבוע ללמוד בכל יום ויום כפי הסדר שיסד רבינו האר"י זכרונו לברכה על פי הסוד, וגם לקבוע שיעורין ברבים כמנהג אבותינו הקדושה בדור הקדום. (דברי תורה פרשת אחרי), ובזכות התורה הקדושה יוסיף הקדוש ברוך הוא ויגאלנו גאולת עולם במהרה דידן אמן כן יהי רצון. ובזה אפשר לפרש אם "בחקותי" תלכו, שאם ב"חק" תלך, שתלמד חק בכל עת שתלך פנוי, אז ונתתי גשמיכם בעתם יהיה לך פרנסה בריוח ובנקל. (דברי תורה פרשת אחרי).

תהלים (קמח, ו)

ויעמידם לעד לעולם חק נתן ולא יעבור. צריך ביאור המשך הפסוק מה שהתחיל ויעמידם לעד לעולם לסימא דקרא חק נתן ולא יעבור. ואפשר לבאר על פי מה שאמר הגאון הקדוש משינאווע זכותו יגן עלינו לאיש אחד שרצה מישהו להסיג את גבולו, ואמר לו הרב הקדוש משינאווע שילמוד חק לישראל בכל יום ובשכר זאת תהא לו פרנסה בהרחבה.

וזה מה שכתוב ויעמידם לעד לעולם, אם רוצה שיהיה לו העמדה טובה שיוכל לעמוד על רגליו לעולם בזה ובבא, שיהיה לו חק קבוע ולא יעבור בלימוד החק לישראל, ועל ידי זה יהיה לו תקומה. וזהו סגולה גדולה לפרנסה, שאם רוצה האדם שיהיה לו מעמד טוב, "ויעמידם לעד לעולם", אז "חק נתן ולא יעבור", שישמור החוקה הזאת, שילמוד החק לישראל וזה מרומז בפסוק ואז מימים ימימה יהיה לך פרנסה כל השנה בכל יום ויום, כי אדם נידון (וניזון) בכל יום (ר"ה ט"ז ע"א). וכידוע המעשה מהרבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו. וזהו סגולה נפלאה, כי אם חסר מזון להנפש בוודאי חסר גם כן להגוף, כמבואר מהבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו, וד"ק.

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת בראשית

בוזולק ליימי הע'בו' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף ד' ע"ב)

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָשִׁים דְּבָרֵי
בְּפִיךָ (ישעי' ג"א), כַּמָּה אֵית לִיה
לְבַר נֶשׁ לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרֵייתָא יִמְמָא וְלִילֵיא,
בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית לְקַלְהוֹן דְּאִינוּן
דְּמַתְעַסְקוּ בְּאוּרֵייתָא, וּבְכַל מְלָה דְּאִתְחַדֵּשׁ

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח לְפָרֶשׁ
הַפְּסוּק וְאָשִׁים דְּבָרֵי
בְּפִיךָ וְגוֹמֵר, כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר
נֶשׁ לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרֵייתָא יִמְמָא
וְלִילֵיא, כַּמָּה יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם
לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּגִין
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית לְקַלְהוֹן

דְּאִינוּן דְּמַתְעַסְקוּ בְּאוּרֵייתָא מִפְּנֵי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁב לְקוֹלָם שֶׁל אֵלוֹ הַעוֹסְקִים

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לֹא
יִעֲשֶׂי לָוּ בְּכֶם לֹא הִיסוּרִין וְלֹא רוּחַ, וְלֹא שְׁלִיחַ וְלֹא צוּוּי, וְלֹא קַלְלוֹת
הַתּוֹכְחוֹת, וְלֹא הַתְרָאָה וְלֹא הַבְּטָחָה, וְלֹא וְלֹא חֲרָמוֹת וְלֹא נַחְמוֹת, וְלֹא בּוֹשָׁה וְלֹא

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן א' ומסי' כ"ד ואילך)

א יתגבר פארי לעמוד בבקר לעבודת ב ראוי לכל ירא שמים שיהא מצר ודואג
בוראו שיהא הוא מעורר השחר: על חרבן בית המקדש: ג טוב מעט תחנונים

זוהר

בְּאוֹרֵי־יָמָא, עַל יָדָא דְהוּא דְאִשְׁתְּדַל
בְּאוֹרֵי־יָמָא, עֶבֶד רְקוּעָא חֲדָא.

תַּנּוּ, בְּהֵי־א שַׁעְתָּא דְמַלְה דְאוֹרֵי־יָמָא
אֲתַחְדַּשְׁת מִפּוּמִיָּה דְבַר נֶשׁ, הֵי־א מַלְה סְלָקָא,
וְאֲתַעְתַּדְת קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיד הוּא נְטִיל לְהֵי־א מַלְה, וְנִשְׁיָק לָהּ וְעַמְר
לָהּ בְּשַׁבְעִין עֶמְרִין גְּלִיפִין וּמְחַקְקוֹ. וּמַלְה
דְּחֻכְמָתָא דְאֲתַחְדַּשָׁא, סְלָקָא וְיִתְבָּא עַל רִישָׁא
דְּצַדִּיק חַי עַלְמִין, וְטַסָּא מִתְמָן, וְשַׁמָּא בְּשַׁבְעִין
אַלְף עַלְמִין, וּסְלִיקַת לְגַבֵּי עֵתִיק יוֹמִין.

וְכָל מַלְיָן דְּעֵתִיק יוֹמִין מַלְיָן דְּחֻכְמָתָא אִינּוּן
בְּרִזִין סְתִימִין עַלְאִין. וְהֵי־א מַלְה סְתִימָא

תרגום הזוהר

בַּתּוֹרָה, וּבְכָל מַלְה דְאֲתַחְדַּשׁ
בְּאוֹרֵי־יָמָא עַל יָדָא דְהוּא דְאִשְׁתְּדַל
בְּאוֹרֵי־יָמָא עֶבֶד רְקוּעָא חֲדָא, וּבְכָל
דְּבוּר שְׁנַתְחַדַּשׁ בַּתּוֹרָה עַל יְדֵי הַהוּא
שְׁעוּסָק בַּתּוֹרָה, עוֹשֶׂה (נִבְרָא) רְקִיעַ
אַחַד.

תַּנּוּ לְמַדְנּוּ, בְּהֵי־א שַׁעְתָּא דְמַלְה
דְּאוֹרֵי־יָמָא אֲתַחְדַּשְׁת מִפּוּמִיָּה דְבַר
נֶשׁ, בְּאוֹתָהּ שַׁעָה שְׁדַבַּר תּוֹרָה
נִתְחַדַּשׁ מִפִּי בֶן אָדָם, הֵי־א מַלְה
סְלָקָא וְאֲתַעְתַּדְת קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא
בְּרִיד הוּא, הַדְּבוּר הַהוּא עוֹלָה,
וּמִתְיַצֵּב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא נְטִיל לְהֵי־א
מַלְה וְנִשְׁיָק לָהּ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לּוֹקַח אוֹתוֹ הַדְּבוּר וּמְנַשֵּׁק לָהּ, וְעַמְר
לָהּ בְּשַׁבְעִין עֶמְרִין, וּמַעְטַר לָהּ בְּשַׁבְעִים עֶטְרוֹת, גְּלִיפִין וּמְחַקְקוֹ, מְפַתַּחוֹת וּמְחַקְקוֹת, וּמַלְה
דְּחֻכְמָתָא דְאֲתַחְדַּשָׁא וְדְבוּר (שֶׁל סוּדוֹת) הַחֻכְמָה שְׁנַתְחַדַּשׁ, סְלָקָא וְיִתְבָּא עַל רִישָׁא דְצַדִּיק
חַי עַלְמִין, עוֹלָה וְיוֹשֶׁבֶת עַל רֹאשׁ צַדִּיק חַי הַעוֹלָמִים, וְטַסָּא מִתְמָן וְשַׁמָּא בְּשַׁבְעִין אַלְף
עַלְמִין, וּפּוֹרַחַת מִשָּׁם וּמְשׁוּטְטַת בְּשַׁבְעִים אַלְף עוֹלָמוֹת, וּסְלִיקַת לְגַבֵּי עֵתִיק יוֹמִין, וְעוֹלָה
אַצֵּל "עֵתִיק יוֹמִין"

וְכָל מַלְיָן דְּעֵתִיק יוֹמִין מַלְיָן דְּחֻכְמָתָא אִינּוּן בְּרִזִין סְתִימִין עַלְאִין, וְכָל הַדְּבוּרִים שֶׁל עֵתִיק
יוֹמִין, דְּבוּרֵי חֻכְמָה הֵם בְּסוּדוֹת סְתוּמִים עַלְיוֹנִים, (וְדְבוּר הַהוּא נִכְלָל וּמִתְחַבֵּר בְּהֵם פְּדֻלְהֵן).

מוסר

פַּחַד, וְלֹא אֵימַת הָעוֹלָם הַבָּא וְלֹא אֵימַת יִשִּׁים אֶל לְבוֹ בְּכָל אֵלֶּה הוּא מְאָבֵד
חֻשְׁבוֹן, וְלֹא אֵימַת דִּין גֵּיהֵנָם, וְלֹא שְׁמִי זְכוֹתוֹ וּמוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ טוֹבוֹת הַרְבֵּה, וּשְׁנוֹתָיו
הַמִּתְחַלְלִים בְּגוֹיִם עַל יְדִיכֶם. וּמִי שֶׁלֹּא מִתְקַצְרִין, וְקוֹנֶה שֵׁם רַע, וְנִזְכָּרִין לוֹ

הלכה פסוקה

בְּכֹנֶה מִהַרְבּוֹת בְּלֹא כֹנֶה: (סי' כד) ד טוֹב עֲנֵשׁ הַמְּכַבֵּל מִצְנוֹת צִצִית וְעָלְיוֹ נְאֻמַּר (איוב
לְהַסְתַּכֵּל בְּצִצִית בְּשַׁעַת עֲטִיפָה: ה גְּדוֹל ל"ח) לְאַחֲזוֹ בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְגו' וְהִזְהִיר

תרגום הזוהר

זוהר

וההיא מלך סתימא דחכמתא דאתחדשת הכא, ואתו דבור הסתום של (סתר) החכמה שנתחדש כאן, פד סלקא אתחברת באינון מלין דעתיק יומין, פאשר היא עולה, היא מתחברת בדבורים ההם של "עתיק יומין", וסלקא ועולה (לקבל שפע ורב טוב), ונתתא בהדיהו, ויורדת עמהם (להשפיע השפע לתחתונים), ועאלת בתמניסר עלמין גניזין, ונכנסת בשמונה עשרה עולמות צפונים, דעין לא ראתה אלהים וולתד.

דחכמתא דאתחדשת הכא, פד סלקא אתחברת באינון מלין דעתיק יומין, וסלקא ונתתא בהדיהו, ועאלת בתמניסר עלמין גניזין, דעין לא ראתה אלהים וולתד (שם ס"ד). נפקי מתמן, ושאטון, ואתין מליאן ושלמין, ואתעתדו קמי עתיק יומין. בההיא שענתא, ארח עתיק יומין. בההיא מלה, וניחא קמיה מבלא. נטיל לההיא מלה, ואעטר לה בתלת מאה ושבעין אלף עטרין.

נפקי מתמן ושאטון, יוצאים משם ומשוטטים (בעולמות אחרים נעלמים) ואתין מליאן ושלמין, ובאים (בחזרה) מלאים (בשפע) ושלמים, ואתעתדו קמי עתיק יומין, ומתיצבים לפני "עתיק יומין", בההיא שענתא ארח עתיק יומין בההיא מלה, באותה שעה מריח עתיק יומין באותו הדבור (עד כמה היא תורת אמת בלי פניות וגאות), וניחא קמיה מבלא, וזה רצוי לפניו מהכל יותר מכל המצוות, לפי שלמיד סתרי התורה חביבה עליו מהכל). נטיל לההיא מלה, ולוקח לאותו החדוש, ואעטר לה בתלת מאה ושבעין אלף עטרין, ומעטר לה בשלש מאות ושבעים אלף עטרות.

וההיא מלה טסת, וסלקא ונתתא, ואתעבידת רקיעא חדא. וכן כל מלה ומלה דחכמתא,

וההיא מלה טסת וסלקא ונתתא, ואתעבידת רקיעא חדא, ונעשית רקיע אחד (פדלהלן). וכן כל מלה ומלה דחכמתא השפע, ואתעבידת רקיעא חדא, ונעשית רקיע אחד (פדלהלן). וכן כל מלה ומלה דחכמתא

מוסר

מעשיו ועונותיו ועונות אבותיו, ותפלתו נמאסת בעולם הזה ובעולם הבא, וכל מעשיו מפרסמין ונותן עליהם דין ובושה מרבה ומלאכים אכזרים בעולם

הלכה פסוקה

במצות ציצית זכה ורואה פני שכינה: (סי' כה ס"ד) ו צריך שיהיו עליו תפלין בשעת קריאת שמע ותפלה: (סי' כח) ו תיב אדם למשמש בתפלין בכל שעה שלא יסח מהם וימשמש בשל יד תחלה ובשיאמר וקשרתם לאות על ירך ומשמש

אתעבדו רְקוּעֵי, וכן מכל דבור ודבור של החכמה (התורה) נעשים רקיעים, קיימין בקיומא שלים קמי עתיק יומין, עומדים בקיום והעמדה שלמה לפני "עתיק יומין", והוא קרי לון שמים חדשים, והוא קורא להם שמים חדשים, (ומפרש) שמים מחדשים, סתימין דרוין דחכמתא עלאה, שמים מחדשים סתומים של סודות החכמה העליונה (פרוש, שמים שנתחדשו על ידי סתרי החכמה העליונה).

ובל אינון שאר מלון דאורייתא דמתחדשין, וכל אותם שאר דברי תורה שמתחדשים (בפשטות התורה), קיימין קמי קודשא בריך הוא, עומדים לפני הקדוש ברוך הוא, וסלקין ואתעבדו ארצות החיים, ועולים למעלה ונעשים ארצות החיים (פרוש, שנעשים שפע הראוי למדת מלכות הנקראת ארץ), ונחתין ומתעטרין לגבי ארץ חד, ויורדים ונעשים עטרות (ומוחין) אל מדת המלכות הנקראת "ארץ" אחת. ואתחדש ואתעבד בלא ארץ חדשה, ומתחדש (שנעשה התחדשות במדת המלכות) ונעשה הכל ארץ חדשה, מההיא מלה דאתחדש באורייתא מדבור ההוא שנתחדש בתורה.

ועל דא בתיב ועל זה נאמר, כי כאשר השמים החדשים, (שעל ידי חדושי התורה בנסתר, נעשים שמים חדשים, כנזכר לעיל). והארץ החדשה (שעל ידי חדושי פשטות התורה נעשית ארץ חדשה, כדלעיל), אשר אני עושה, עומדים לפני וגומר, (שהם עומדים לפני הקדוש ברוך הוא).

מוסר

ארוך, לכן הוא אומר (ישעי' י') ומה תעשו באזניו שומע חרפתו. חוטא בפיו אין ליום פקדה וגו' ואנה תעזבו כבודכם. דבריו נשמעים. חוטא בעצה פרנסתו ועוד אדם חוטא בעיניו עיניו כהות. חוטא מתמעטת. חוטא במחשבה זיו פניו

הלכה פסוקה

בשל יד וכשיאמר והיו לטוטפות בין עיניך חולץ תחלה משום דכתיב והיו לטוטפות ומשמש בשל ראש: ח תפלין של ראש בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהיו שתים.

בראשית ליום ראשון

ה

תרגום הזוהר

זוהר

ומדיק, עשיתי, לשון עבר, לא כתיב
 אלא עושה לשון הנה, דעביד תדיר
 מאינן חדושין ורזין דאורייתא,
 שעושה תמיד (שמים וארץ חדשים)
 מאותם החדושים (בפשטות התורה),
 וסודות התורה.

עושה, דעביד תדיר מאינן חדושין ורזין
 דאורייתא,

ועל דא כתיב (שם נ"א), ואשים דברי כפיד
 ובצל ידי כפיתיד לנטוע שמים וליסוד ארץ.
 השמים לא כתיב, אלא שמים:

ועל דא כתיב ועל זה נאמר, ואשים

דברי (דברי תורה) כפיד ובצל ידי כפיתיד, לנטוע שמים (על ידי עסק בנסתר), וליסוד ארץ
 (על ידי עסק בנגלה), ומדיק השמים בה"א הדיעה, לא כתיב, כי אז היה מורה על השמים
 הקימים, אלא שמים שנעשים תמיד שמים חדשים על ידי עסק התורה.

מוסר

משפנה. חוטא בלשוננו יסורין באים עליו. חוטא בידו יורד מכבודו. חוטא בלבו מת
 חוטא בידו יורד מכבודו. חוטא בלבו מת
 בדאגה. חוטא ברגליו שנותיו מתקצרים.
 חוטא ביצרו יצרו מקטרגו. חוטא ומחטיא
 קובר את אשתו ואת בנו ובני ביתו.
 חוטא בלצנות גזר דינו נחתם. המקום
 ברחמיו יזכנו לשוב בתשובה ולעשות
 נחת רוח לפניו תמיד כן יהי רצון:

הלכה פסוקה

צריך לחלוץ תפלין של ראש מעומד. יניח
 בתיק של ראש ועליו של יד כדי שפשיבא
 להניחם יפגע בשל יד תחלה: ט מנהג
 החכמים לנשק התפלין בשעת הנחתן
 ובשעת חליצתן: (סי' לד) י המניח תפלין
 צריך לזהר מהרהור תאוות אשה: (סי' מד)
 יא כל זמן שהתפלין בראשו אסור לישן
 בהם אפילו שינת עראי:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתחיים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף י" ע"א)

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר מִי זֹאת עוֹלָה מִן
הַמִּדְבָּר וְגוֹמֵר (שיר ג'). מִי זֹאת, כָּלֵלָא
דְּתַרְוֵין קְדוּשִׁין, דְּתַרְוֵין עֲלָמִין, בְּחַבּוּרָא חֲדָא
וְקַשְׁוֵירָא חֲדָא. עוֹלָה מְמַשׁ, לְמַחְוֵי קְדֻשָׁתֵין.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, מִתְחִיל
לְבָאֵר הַפְּתוּב, מִי זֹאת עוֹלָה
מִן הַמִּדְבָּר וְגוֹמֵר, "מִי זֹאת" כָּלֵלָא
דְּתַרְוֵין קְדוּשִׁין דְּתַרְוֵין עֲלָמִין "מִי"
וְ"זֹאת" הֵם כָּלֵל שֶׁל שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
שֶׁל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת (בֵּינָה וּמְלָכוֹת)

בְּחַבּוּרָא חֲדָא וְקַשְׁוֵירָא חֲדָא, שְׁעוּמְדוֹת בְּחַבּוּר אֶחָד וְקֶשֶׁר אֶחָד. "עוֹלָה" מְמַשׁ, לְמַחְוֵי קְדֻשָׁתֵין

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

מֵה הַנָּאָה לְאָדָם וְסוֹפוֹ לְפְרוֹשׁ מְעוֹלָם וּמְרָה. מְאוּר מְתוּק לְרַמָּה וְתוֹלְעָה.
לְעוֹלָם. מַחֲיִים לְמוֹת. מְאוּרָה מִמְטַעְמִים מְתוּקִים לְטַעַם עֶפֶר. מַחְבוּק
לְחֻשִׁיכָה. מְשִׁינָה מְתוּקָה לְשִׁינָה דְּחוּקָה נָאָה לְחַבּוּק עֶפֶר. כְּמָה עֲשִׂירִים יֵצְאוּ

הלכה פסוקה

(טור ושלחן ערוך מסימן ס"א ואילך)

א יִקְרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּכּוֹנֵנָה בְּאֵימָה בַּתּוֹרָה: (סי' צ ס"א) ג מִי שֵׁשׁ לוֹ בֵּית
וּבִירָאָה בְּרֵתָת וְזוּע: ב צְרִיף הַכְּנֶסֶת בְּעִירוֹ וְאִינוּ נִכְנָס בּוֹ לְהַתְפַּלֵּל
לְקִרְוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בְּטַעְמִים כְּמוֹ שֶׁהֵם נִקְרָא שְׁכֵן רַע וְגוֹרֵם גְּלוּת לוֹ וּלְכַנּוּיוֹ: (סי')

זוהר

תרגום הזוהר

קדשיו, עולה הפוֹנָה קרָפֵן עולה ממש, להיות קדש קדשים, ומפרש דְהָא קדש קדשים מ"י, שהרי קדש קדשים הוא בחינת הבינה הנקראת "מ"י", וְאַתְחַבְרָא בְּזֹאת, ומתחברת במלכות הנקראת "זאת", בגין לְמַהוּ עולה דאיהי קדש קדשים, כדי שתהיה (המלכות) עולה (עד הבינה) שהיא קדש קדשים. ודורש מלות "מן המדבר", דְהָא מן המדבר וְרָתָא לְמַהוּ בְּלָה וְלְמַיְעַל לְחַפְתָּה, שהרי מן המדבר ירשה להיות בלה ולהפגס לחפה (שעל ידי התורה והמצוות שזכו מן המדבר, נתקנה המלכות לעלות לבינה).

דְהָא קדש קדשים מ"י, וְאַתְחַבְרָא בְּזֹאת, בגין לְמַהוּ עולה, דאיהי קדש קדשים. מן המדבר, דְהָא מן המדבר וְרָתָא לְמַהוּ בְּלָה וְלְמַיְעַל לְחַפְתָּה.

ותו מן המדבר איהי עולה, בְּמָה דְאֵתְ אָמַר (שם ד') וּמְדַבְרָךְ נְאוּה, בְּהָהוּא מְדַבְרָךְ דְלַחֲשִׁישׁוּ בְּשַׁפְנוּן, איהי עולה.

וְתַנִּינָן, מאי דְכְּתִיב (שמואל א' ד'), הָאֱלֹהִים הָאֲדִירִים הָאֵלֶּה אֵלֶּה הֵם הָאֱלֹהִים הַמְּכִיִּם אֶת מִצְרַיִם בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר. וְכִי כָּל דְעֵבֵד לֹאן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בַּמִּדְבָּר הוּה, וְהָא בִּישׁוּבָא הוּה, אֵלֶּא בַּמִּדְבָּר בְּדַבּוּרָא, כְּמָא

ותו, ועוד יש לפרש, מן המדבר איהי עולה פרושו, בְּמָה דְאֵתְ אָמַר, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, וּמְדַבְרָךְ נְאוּה, שְׁפָרוּשׁוֹ דְבַנְרָךְ דְבְּכַרֵּי תוֹרָה הוּא נְאִים, בְּהָהוּא מְדַבְרָךְ דְלַחֲשִׁישׁוּ בְּשַׁפְנוּן בְּאוֹתוֹ דְהַבּוּר שְׁמֵלְחִישִׁים בְּשַׁפְתֵּימִס, הוּא עוֹלָה. שְׁעַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדַבּוּר, הוּא (הַמְּלָכוּת) עוֹלָה (עַד הַבִּינָה).

וְתַנִּינָן, וְלַמְדַּנּוּ, מאי דְכְּתִיב הָאֱלֹהִים הָאֲדִירִים הָאֵלֶּה אֵלֶּה הֵם הָאֱלֹהִים הַמְּכִיִּם אֶת מִצְרַיִם בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר, וְקִשָּׁה וְכִי כָּל דְעֵבֵד לֹאן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַּמִּדְבָּר הוּה, וְכִי כָּל הַמְּכִיִּם שֶׁהֵבָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַמִּצְרַיִם הָיוּ בַּמִּדְבָּר, וְהָא בִּישׁוּבָא הוּה, וְהָא בִּישׁוּבֵי הָיוּ, וּמְתַרְץ, אֵלֶּא בַּמִּדְבָּר פְּרוּשׁוֹ בְּדַבּוּרָא בְּדַבּוּר, כְּמָא דְאֵתְ אָמַר כְּמוֹ שְׁנֵאמַר,

מוסר

מהעולם בפחי נפש. כְּמָה חֲכָמִים הִיְתָה מְגַדְלֵי בָנִים לֹא שְׁמַחוּ בְּבִנְיָהֶם. כְּמָה חֲכָמְתֶם עֲלֵיהֶם לְתַקְלָה. כְּמָה גְבוּרִים נְאִים הִיָּה נְזִיָּהֶם עֲלֵיהֶם לְתַקְלָה. כְּמָה הִיְתָה גְבוּרְתֶם עֲלֵיהֶם לְתַקְלָה. כְּמָה זְקֵנִים לֹא רָאוּ כְבוֹד. כְּמָה בַחֲוָרִים נִקְצְצוּ

הלכה פסוקה

ד המתפלל צריך שיכונן בלבו פירוש אתו עד שתשאר מחשבתו וכוננתו זכה המלות שמוציא בשפתיו ויחשוב באלו בתפלתו, ויחשוב פי אלו הנה מדבר לפני שכינה בנגדו ויסיר כל המחשבות הטורדות מלך בשר ודם הנה מסדר דבריו ומכוון

תרגום הווהר

זוהר

וּמְדַבֵּר נְאוּה, וּכְתִיב מִמְדַּבֵּר הָרִים
מִלְשׁוֹן הַרְמָה, אוֹף הָכִי, כְּמוֹ כֵן
מֵה שֶׁנֶּאֱמַר עוֹלָה מִן הַמְדַבֵּר הַכּוֹנֵן,
מִן הַמְדַבֵּר, מִן הַדְּבוּר וְדַאי, כְּתִיב
מְלָה דְפּוֹמָא אִיהִי סְלֶקְתָּ, בְּאוֹתוֹ
דְּבוּר הַפָּה שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה, הִיא
עוֹלָה, וְעֹלֶת בֵּין גְּדַפֵּי דְאִמָּא,
וְנִכְנְסַת (הַמְלָכוֹת) בֵּין כְּנָפֵי הָאֵם
(שֶׁהִיא הַבֵּינָה), וְלִבְתֵּר, וְלֵאחֹר כֶּף,
כְּדַבּוּרָא נִחְתָּא, כְּדַבּוּר (שֶׁל תּוֹרָה
וּתְפִלָּה) הִיא יוֹרֶדֶת, וְשֶׁרְיָא עַל
רִישֵׁיהּ דְעִמָּא קְדִישָׁא, וְשׁוֹכֶנֶת עַל
רֵאשִׁים שֶׁל עַם הַקְּדוֹשׁ (וּמְשַׁפְּעַת לָהֶם
כָּל מִינֵי בְרָכוֹת).

דַּאת אָמַר (שִׁיר ד') וּמְדַבֵּר נְאוּה, וּכְתִיב (תְּהִלִּים
ע"ה) מִמְדַּבֵּר הָרִים. אוֹף הָכִי עוֹלָה מִן הַמְדַבֵּר,
מִן הַמְדַבֵּר וְדַאי, כְּתִיב מְלָה דְפּוֹמָא אִיהִי
סְלֶקְתָּ וְעֹלֶת בֵּין גְּדַפֵּי דְאִמָּא. וְלִבְתֵּר כְּדַבּוּרָא
נִחְתָּא, וְשֶׁרְיָא עַל רִישֵׁיהּ דְעִמָּא קְדִישָׁא.

הִיךְ סְלֶקָא כְּדַבּוּרָא, דְהָא בְּשִׁירוֹתָא, כִּד בַּר
נֶשׁ קָאִים בְּצַפְרָא, אִית לִיה לְבָרְכָא לְמֵאֲרִיָּה,
בְּשַׁעְתָּא דְפִקְח עֵינָיו.

הִיךְ מְבַרְךָ. הָכִי הוּו עֲבָדֵי חֲסִידֵי קְדָמָא,
נְטִלָא דְמִיָּא הוּו יְהִיבֵי קְמִיָּהּ. וּבְזִמְנָא דַּאתְעֵרוּ
בְּלִילִיָּא, אֶסְחָן יְדִיָּהּ, וְקִיָּמֵי, וְלַעֲזָן
בְּאוֹרֵיָּתָא, וּמְבָרְכֵי עַל קְרִיאָתָהּ. וְכִד תְּרַנְגוּלָא

שׁוֹאֵל הִיךְ סְלֶקָא כְּדַבּוּרָא, אִיךְ
עוֹלָה עַל יְדֵי הַדְּבוּרִים, וּמְשִׁיב דְהָא

בְּשִׁירוֹתָא כִּד בַּר נֶשׁ קָאִים בְּצַפְרָא שְׁהֵרִי בְּתַחֲלָה פְּשִׁמְשָׁכִים הָאָדָם בְּבַקֵּר, אִית לִיה
לְבָרְכָא לְמֵאֲרִיָּה בְּשַׁעְתָּא דְפִקְח עֵינָיו, יֵשׁ לוֹ לְבָרְךָ לְאֲדוּנֹו, בְּשַׁעֲה שְׁפוֹתַח עֵינָיו.

הִיךְ, אִיךְ מְבַרְךָ, הָכִי הוּו עֲבָדֵי חֲסִידֵי קְדָמָא כֶּף הֵיוּ נוֹהֲגִים חֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים, נְטִלָא
דְמִיָּא הוּו יְהִיבֵי קְמִיָּהּ, כְּלִי מִים הֵיוּ נוֹתְנִים לְפָנֵיהֶם, וּבְזִמְנָא דַּאתְעֵרֵי בְּלִילִיָּא אֶסְחָן יְדִיָּהּ,
וְקִיָּמֵי וְלַעֲזָן בְּאוֹרֵיָּתָא, וּבְעַת שְׁהֵיוּ מִתְעוֹרְרִים בְּלִילָה הֵיוּ נוֹטְלִים יְדֵיהֶם, וְקָמִים וְעוֹסְקִים
בְּתוֹרָה, וּמְבָרְכֵי עַל קְרִיאָתָהּ, וּמְבָרְכִים בְּרָכוֹת הַתּוֹרָה, וְכִד תְּרַנְגוּלָא קְרִי בְּדִין פְּלָגוֹת

מוסר

בְּחַפְזָתָן. וְכִי מַה הִנָּא לְאָכּוֹל מִמְּאָכֵל שֶׁהוּא גוֹרֵם לְפָגִיעוֹת מְרֻבּוֹת. מֵהֲרַהוּר
שֶׁהוּא מְבִיא אוֹ לְדִינִים מְרֻבִּים. מִשְׁמַחָה מִשְׂגוֹרֵם לְמַכְאוּבִים מְרֻבִּים. מִשְׁנֵה מְתוּקָה
שֶׁמְבִיאָה לְאָדָם לְדַאגוֹת הַרְבֵּה. מִמְּלָבוֹשׁ שְׂגוֹרֶמֶת לְמִיתָה מְשׁוּנָה. מִחֻטָּא שֶׁהוּא

הלכה פסוקה

בְּהֵם יָפָה לְבָל יִכְשַׁל קַל וְחוֹמֵר לְפָנֵי מֶלֶךְ אַחֲרֵת בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה יִשְׁתּוֹק עַד שֶׁתִּתְבַּטֵּל
מִלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא הַמְּחַשְׁבָּה, וְצָרִיךְ שִׁיחֻשׁוֹב בְּדְבָרִים
חוֹקֵר כָּל הַמְּחַשְׁבוֹת, וְאִם תִּבְא לֹא מִחֻשְׁבָּה הַמְּכַנְיָעִים הַלֵּב וּמְכַוְּנִים אוֹתוֹ לְאֲבִיו

בראשית ליום שני

זוהר

תרגום הזוהר

ליליא ממש, וכאשר התרנגול קורא אז הוא חצות הלילה ממש, וכדין קודשא בריך הוא אשתכח עם צדיקנא בגן עדן, ואז הקדוש ברוך הוא נמצא עם הצדיקים בגן עדן, ואסיר לברכא בידין מסואבות ומזהמות, ואסור לברך בידים טמאות ומזהמות, וכן בכל שעה אסור לברך בידים טמאות ומזהמות, בגין דבשעתא דבר נש נאים רוחא פרחא מניה, מפני שבשעה שהאדם ישן, אז רוחו (רוח הקדשה) פורחת ממנו, ובשעתא דרוחיה פרחא מניה רוחא דמסאבא זמין ושריא על ידוי ומסאב לון, ובשעה שרוחו פורחת ממנו רוח הטמאה מזדמן שם, ושוכן על ידיו ומטמא אותם, ואסיר לברכא בהו בלא נטילה, ואסור לברך בהם בלא נטילת ידים.

קרי, בדין פלגות ליליא ממש. וכדין קדשא בריך הוא אשתכח עם צדיקניא בגנתא דעדן. ואסיר לברכא בידין מסואבות ומזהמות. וכן כל שעתא. בגין דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא מניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מניה, רוחא מסאבא זמין, ושריא על ידוי, ומסאב לון, ואסיר לברכא בהו בלא נטילה. ואי תימא, אי הכי, הא ביממא דלא נאים, ולא פרח רוחיה מניה, ולא שריא עליה רוחא מסאבא, וכד עאל לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפילו מלה חדא עד דיסחי

שואל ואי תימא אי הכי הא ביממא דלא נאים ולא פרח רוחיה מניה, ואם תאמר אם פן הלא ביום שאינו ישן, ורוחו לא פרחא ממנו, ולא שריא עליה רוחא דמסאבא, ולא שכנה עליו רוח הטמאה (ואם פן צריכים לטל לידים כשיצא מבית הכסא). וכד עאל לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפילו מלה חדא עד דיסחי ידוי, ולמה זה קומא לן

מוסר

מאבד זכויות הרבה. מתרעומות שמקפחות פרנסות הרבה. איזהו פן העולם הבא, המתרחק מן העבירות ומהרהור ומלצנות ומלשון הרע ומהפיעור והדומים, והמקנים מצות, ויש בידו מצות על אמתתה, ומתרחק מן החטא, ושומר עיון תפלה, ומתודה על עונותיו לפני הקדוש ברוך הוא, ועושה תשובה:

הלכה פסוקה

שבשמים, ולא יחשוב בדברים שיש בהם קלות ראש: ה התפלה היא במקום הקרפן ולכך צריך שתהא דוגמת הקרפן בכונה, וקביעות מקום כמו הקרפנות שכל אחד

בראשית ליום שני

יא

תרגום הווהר

זוהר

דכשנכנס לבית הפסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפלו מלה אחת עד שיטל ידיו. ואי תימא בגין דמלוכלכים אינון ואם תאמר הטעם מפני שהם מלוכלכות, לאו הכי הוא, במה אתלכלכו, אינו פן דבמה נתלכלכו.

ידוי, ואי תימא בגין דמלוכלכין אינון, לאו הכי הוא, במה אתלכלכו.

אלא ווי לבני עלמא דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון, ולא ידעי על מה קיימא עלמא. רוחא חדא אית בכל בית הפסא דעלמא, דשריא תמן, ואתהני מההוא לכלוכא ומנופא, ומיד שרי על אינון אצבען דידוי דבר נש:

ומשיב אלא ווי לבני עלמא דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון, אוי לבני העולם שאינם

מתבוננים ואינם יודעים בכבוד אדונם, ולא ידעי על מה קיימא עלמא, ואינם יודעים על מה העולם עומד. רוחא חדא אית בכל בית הפסא דעלמא, דשריא תמן הנה רוח אחד (של טמאה) יש בכל בית הפסא שבעולם ששוכן שם, ואתהני מההוא לכלוכא ומנופא, ונהנה מאותו הלכלוך והטנוף, ומיד כשהאדם נכנס שם שרי על אינון אצבען דידוי דבר נש, שוכן אותו רוח הטמאה על אצבעות ידיו של האדם (עד שיטלם כדיון).

הלכה פסוקה

לו מכנסים מיוחדים לתפלה משום נקיות: (סי' קכד ס"ז) ו לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח צבור חוזר התפלה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו מנשוא וגוערין בו: (סי' קכה) ז טוב לבוין רגליו בשעה שאומר קדושה עם השליח צבור:

קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמיו ושלוא יחויך דבר בינו לבין הקיר דומיא דקרפן שחציצה פוסלת בינו לבין הקיר וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה כגון בגדי כהונה אלא שאין פל אדם יכול לבזבו על זה, ומפל מקום טוב הוא שיהיה

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף י"א ע"א)

פִּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאֵי דְכָתִיב מֵאֵי
דְכָתִיב וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל
הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֵל ה', וְעַל יְדֵי תַפְלִיתוֹ
נִתְבַטְּלָה הַגְּזֵרָה (וּבְעֵינֵי בִּכְחַת הַתּוֹרָה
שֶׁלֹּמֶד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל), תָּא חֲזִי, כַּמָּה
הוּא חֵילָא תְּקִיפָא דְאֹרִייתָא, בֵּא
וְרָאָה כַּמָּה אֲדִיר וְחֻזְקָא כַּחַת הַתּוֹרָה,
וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל בּוֹלָא, וְכַמָּה הִיא עֲלִיוֹנָה עַל הַפֶּל, דְּכָל מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרִיתָא
לֹא דְחִיל מַעְלָאֵי וְתַתָּאֵי, שְׁכַל מִי שְׁעוֹסַק בְּתוֹרָה אֵינּוּ מַתִּירָא מֵהַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, וְלֹא

פִּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאֵי דְכָתִיב (ישעיה
ל"ח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל
אֵל יי. תָּא חֲזִי כַּמָּה הוּא חֵילָא תְּקִיפָא
דְאֹרִייתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל פְּלֵא. דְּכָל
מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרִייתָא, לֹא דְחִיל מַעְלָאֵי

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

הַמִּתְחַבֵּר לְרַשָּׁע טוֹרֵד עֲצָמוֹ מִן הָעוֹלָם וְהַמְסַבִּיר פָּנִים לְרַשָּׁע הָרִי זֶה מִמְרַגְזֵי
הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא. אֵל. וְהַמְרַמֶּה בְּדַרְכָּיו מִתְאַבֵּל בְּסוּפוֹ.

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים מסימן ש"ז ואילך)

א וְדַבֵּר דְּבַר, שְׁלֹא יְהִי דְבוּרְךָ שֶׁל שֶׁבֶת לֹמֵר דְּבַר פְּלוּנִי אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר אוֹ סְחוּרָה
כְּדְבוּרְךָ שֶׁל חוֹל, הַלְכָּד אָסוּר פְּלוּנִית אֶקְנֶה לְמַחֵר אֶפִּילוּ בְּשִׂיחַת דְּבָרִים

זוהר

תרגום הזוהר

ומתתאי, ולא דחיל מפרעין בישין דעלמא, בגין דאיהו אחיד באילנא דחני, ויליף מניה בכל יומא. דהא אורייתא תוליה לבר נש למיזל בארע קשומט. תוליה ליה עיטא היד יתוב קמי מאריה לבטלא ההיא גזרה, דאפילו אתגזר עליה דלא יתבטל האי גזרה מינא אתבטל ואסתלק מניה, ולא שרייא עליה דבר נש בהאי עלמא. ובגין כף, בעי ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילי, ולא יתעדו מניה. הדא הוא דכתיב (יהושע א') והגית בו יומם ולילה. ואי אתעדו מניה באורייתא, או אתפרש מניה, כאילו אתפרש מאילנא דחני.

דחיל מפרעין בישין דעלמא, ואינו מתירא מחליים רעים שבעולם, בגין דאיהו אחיד באילנא דחני מפני שהוא אחוז באילן החיים, ויליף מניה בכל יומא, ולומד ממנו בכל יום, דהא אורייתא תוליה לבר נש למיזל בארע קשומט, שהרי התורה מלמדת להאדם לילך בדרך האמת, תוליה ליה עיטא היד יתוב קמיה מאריה לבטלא ההיא גזרה, מלמדת לו עצה איך ישוב לפני אדונו לבטל אותה גזרה, דאפילו אתגזר עליה דלא יתבטל האי גזרה, שאפילו גזר עליו שלא תתבטל גזרה זאת (אפילו על ידי תפלה), על ידי פח התורה מינא אתבטל ואסתלק מניה, מינא מתבטלת ומסתלקת ממנו, ולא שרייא עליה דבר נש בהאי עלמא, ובגין כף בעי ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילי, לו להאדם לעסוק בתורה יומם ולילה, ולא יסור ממנה, וזה הוא שנאמר, והגית בו יומם ולילה, ואי אתעדו מניה באורייתא, ואם הוא סר מן התורה לגמרי, או אתפרש מנה, או נפרד ממנה אפילו לפי שעה, כאילו אתפרש מאילנא דחני, כאילו נפרד מאילן החיים.

מוסר

והמטה את חבירו מדרך טובה לדרך רעה מת בחצי ימיו. והמלעיג על המצות אין מרחמין עליו מן השמים. והמלעיג על עניותן של עניים סוף סוף הוא יגע ואחרים אוכלים יגיעו. וכל המרגיל להאדים פני חבירו, פנקסו פתוחה בו

הלכה פסוקה

בטלים אסור להרבות: ב דבר שאינו מלאכה ואינו אסור לעשות בשבת, אלא משום שבות מתר לישראל לומר לנכרי לעשותו בשבת, והוא שיהיה שם מקצת חולי או יהיה צריך לדבר הרבה או מפני מצות, ביצד אומר ישראל לנכרי

זוהר

תא חזי, עיטא לבר נש, פד איהו סליק
בליליא על ערסיה, בעי לקבלא עליה מלכותא
דלעילא בלבא שלים. ולאקדמא לממסר קמיה
פקדונא דנפשיה, ומיד אשתויב מפל מרעין
בישין, ומפל רוחין בישין ולא שלטין עליה.
ובצפרא פד קם מערסיה, בעי לברכא למאריה,
ולמיעל לביתיה, ולמסגד קמי היכליה בדחילו
סגיא. ובתר פן יצלי צלותיה, ויסב עיטא מאינון
אבהן קדישין. דכתיב (תהלים ה) ואני ברוב חסדך
אבא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך:

רוחין בישין ומיד נצל מפל חללים רעים, ומפל רוחות רעות, ולא שלטין עליה ואינם שולטים
עליה, ובצפרא פד קם מערסיה בעי לברכא למאריה ולמיעל לביתיה, ובבקר פאשר קם
ממטתו צריך לברך לאדונו, ולמיעל לביתיה ולפנס לביתו (לבית הפנסת), ולמסגד קמי היכליה
בדחילו סגיא, ולהשתחוות לפני היכלו ביראה גדולה, ובתר פן יצלי צלותיה ויסב עיטא
מאינון אבהן קדישין ואחר כך יתפלל תפלתו, ויקח עצה מן האבות הקדושים, דכתיב ואני
ברכ חסדך אבוא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך.

מוסר

ביום. ואין לה קשה אלא מי שעוסק בדברי הבאי. אוי למי שהעולם מטעה בו. אוי למי שהשעה משחקת לו. אוי למי שנעשה סניגורו קטיגורו. אוי למי שיצרו מנצחו. אוי למי שנהפף עליו

הלכה פסוקה

לעלות באילן להביא שופר לתקוע תקיעה של מצוה וכו': (סי' שיט) ג הבורר אוכל מתוך פסולת בידו להניחו אפילו לבו ביום געשה פבורר לאוצר ותייב: ד הבורר פסולת מתוך אוכל אפילו בידו אחת תייב: (סי' שכ) ה זיתים וענבים אסור לסחטן: ו מתר לסחוט לימוני'ם: ז לתן פרפום בתבשיל מתר ואין לחוש לו משום צובע דאין צביעה באוכלים: (סי' שכא) ח המחתך ירק ירק רק תייב משום טוחן: (סי' שכב) ט פירות שנשרו מן האילן בשבת אסורים בו ביום ולערב מתרים מיד:

תרגום הזוהר

תא חזי, עיטא לבר נש פד איהו
סליק בליליא על ערסיה, בא וראה,
עצה לבן אדם, פאשר עולה בלילה
על משכבו, בעי לקבלא עליה
מלכותא דלעילא בלבא שלים, צריך
לקבל עליו על מלכות של מעלה
בלב שלם (על ידי קריאת שמע שעל
המטה), ולאקדמא לממסר קמיה
פקדונא דנפשיה, ולהקדים למסר לו
פקדון נפשו (שאם מוסרה בתורת פקדון
תיב הנפקד להחזירה לבעליו), ומיד
אשתויב מפל מרעין בישין ומפל

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ז ע"א)

<p>וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם, רַבִּי אֱלֻעָזַר פָּתַח מַה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָת לִירְאִיד פְּעֻלַּת לַחֹסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם (תהלים ל"א). תָּא חַזִּי, קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא בְּרָא לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא, וְאַתְקִין לִיהַ לְמַהוּי שְׁלִים בְּפּוֹלְחָנִיה, וְלֹאֲתַתְקֵנָא אַרְחֻי. בְּגִין דִּיזְכִּי לְנַהוּרָא עֲלָאָה, אַרְחֻי וְתַקְנֵוּ בְּאוֹפֵן שִׁיחֵיהּ יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּעַבְדוּתוֹ</p>	<p>וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם, רַבִּי אֱלֻעָזַר פָּתַח כְּדִי לְפָרֵשׁ פְּסוּקָא זֶה, בְּפִסּוּקָא מַה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנָת לִירְאִיד פְּעֻלַּת לַחֹסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, וְאֹמֵר, תָּא חַזִּי קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא בְּרָא לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא בָּא וְרָאָה, הַקְּדוּשׁ בְּרִידָה הוּא בְּרָא אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָם, וְאַתְקִין לִיהַ לְמַהוּי שְׁלִים בְּפּוֹלְחָנִיה וְלֹאֲתַתְקֵנָא</p>
--	---

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

יֵשׁ פְּרַעְנוֹת מִיַּד וְיֵשׁ פְּרַעְנוֹת לְאַחַר זְמַן. וְיֵשׁ מִהֵן בָּאוֹת עַל הָאָדָם וְהוּא עַר. וְיֵשׁ וְיֵשׁ אַחַת אַחַת אַחַת וְיֵשׁ כְּלָן כְּאַחַת. בָּאוֹת וְהוּא יֵשֵׁן. וְיֵשׁ מִהֵן כְּבָדוֹת וְיֵשׁ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן של"ט ש"מ)

א אין מטפחין להבות בף אל בף ולא מרקדין גזרה שמא יתקן פלי שיר. ואפילו מספקין להבות בף על ירך ולא להבות באצבע על הקרקע או על הלוח

זוהר

תרגום הזוהר

וּלְתַקַּן דְּרָבְיוֹ, כְּגוֹן דְּיוֹפֵי לְגַהוּרָא
עֲלָאָה דְּנִנְיֹו קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְצַדִּיקָנָא, כְּדִי שְׂיִזְכֶּה לְאוּר הָעֲלִיּוֹן
שֶׁהַצִּפּוּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים,
כְּמָא דְאֵת אֱמֶר כְּמוֹ שְׁנֵאמַר, עֵין
לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים וּזְלִתְךָ יַעֲשֶׂה
לְמַחֲבָה לֹא הִפְנָה לְאוּר הַגְּנוּז.

שׁוֹאֵל וּבִמָּה יוֹפֵי לִיה לְבַר נֶשׁ
לְהֵהוּא נְהוּרָא, וְעַל יְדֵי מַה יִּזְכֶּה
הָאָדָם לְזֶה הָאוּר, וּמְשִׁיב בְּאוּרֵייתָא,
עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, דְּכָל מֵאן
דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרֵייתָא כְּבַל יוֹמָא יִזְכֶּה
לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דְאֵתִי
שְׁכַל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם,
יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,

וְיִתְחַשֵּׁב לִיה כְּאֵלוֹ בְּאֵנִי עֲלָמִין, וְיִהְיֶה נֶחֱשֵׁב לוֹ כְּאֵלוֹ בְּנֵה עוֹלָמוֹת, דְּהָא בְּאוּרֵייתָא אֲתִבְנִי
עֲלָמָא וְאֲשַׁתְּכַלֵּל, שְׁהָרִי עִם הַתּוֹרָה נִבְנֶה הָעוֹלָם וְנִשְׁלַם, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וְזֶה הוּא
שְׁנֵאמַר, ה' בְּחֶכְמָה (עַל יְדֵי חִכְמַת הַתּוֹרָה) יָסַד אֶרֶץ בּוֹגֵן שָׁמַיִם בְּתִבּוּנָה, וּבְתִיב וְאֵהִיָּה
אֲצִלוֹ אֱמוֹן וְאֵהִיָּה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם, (הֵינְנוֹ שֶׁהַתּוֹרָה הִתְּהַלְּתָה פְּלִי אֲמַנְתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁנִּסְתַּכַּל בַּתּוֹרָה וּבְרָא הָעוֹלָם כְּדָאִיתָא בַּתְּחִלָּת מְדַרְשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית), וְכָל דְּאֲשַׁתְּדַל בְּהָ, שְׁכָלִיל
עֲלָמִין וְקַיִים לִיה, וְכָל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, מְשַׁכְּלֵל הָעוֹלָמוֹת וּמְעַמִּיד אוֹתָן.

מוסר

מֵהֵן בְּמְרוּצַת נֶפֶשׁ וַיֵּשׁ בְּדַעְתּוֹ וַיֵּשׁ שְׁלֵא
בְּדַעְתּוֹ. וַיֵּשׁ בְּזַקְנוֹתוֹ וַיֵּשׁ בְּנַעֲרוֹתוֹ. וַיֵּשׁ
בְּסִתְרָא וַיֵּשׁ בְּגִלְוִי. וַיֵּשׁ בְּבֵית וַיֵּשׁ
בְּאֲכַסְנֵיָא. כָּל צָרָה וְצוּקָה וְקִנְיָאָה וּפְרִצָּה
וְתַקְלָה מִמְעֻטִין אֵת הַחֲטָא. וַיֵּשׁ שְׁעוּבָד
אֵת הַמְּקוֹם מֵתוֹף יִרְאֶה כְּדִי שְׁלֵא תִתְקַפַּח
פְּרִנְסָתוֹ. וַיֵּשׁ מֵתוֹף אֶהְבָּה. וַיֵּשׁ מֵתוֹף
בוֹשָׁה. וַיֵּשׁ מֵתוֹף תְּמִימוֹת. וַיֵּשׁ מֵתוֹף

הלכה פסוקה

או אחת כנגד אחת בדרך המשוררים או
לקשקש באגוז לתינוק או לשחק בו בוג
כדי שישתוק כל זה וכיצא בו אסור גזרה
שְׁמָא יִתְקַן כְּלִי שִׁיר וְלִסְפֵּק בְּלֵאחֶר יָד
מֵתוֹר: (ס"י שמ) ב אסור ליטול שערו או
צַפְרָנְיוֹ בֵּין בְּיָד בֵּין בְּכַלְי בֵּין לְעַצְמוֹ

תרגום הווהר

זוהר

וְתָא חַוִּי, בְּרוּחָא עֲבִיד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא עֲלֵמָא, וּבֵא וּרְאָה, בְּרוּחַ עֲשֵׂה
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 תְּהִלִּים לַג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ
 פִּיּוּ כָּל צְבָאִים), וּבְרוּחָא מִתְקַיְימָא,
 וּבְרוּחַ הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם, וְהִינוּ רוּחָא
 דְּאִינוּן דְּלַעְאֵן דְּאוּרִייתָא בְּרוּחַ פִּיהֶם
 שֶׁל לוּמְדֵי תוֹרָה, וְכָל שְׁפָן רוּחָא
 דְּהֶבֶל דְּרַבְּנֵי דְּבֵי רַב, וְכָל שְׁפָן בְּרוּחַ
 הֶבֶל שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין (שֶׁהוּא
 הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא).

וְתָא חַוִּי, בְּרוּחָא עֲבִיד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, וּבְרוּחָא מִתְקַיְימָא. רוּחָא דְּאִינוּן דְּלַעְאֵן בְּאוּרִייתָא. וְכָל שְׁפָן רוּחָא דְּהֶבֶל דְּרַבְּנֵי דְּבֵי רַב. מָה רַב טוּבָךְ, דָּא טוּבָא דְּאַתְגְּנִיו. לִירְאִיךְ, לְאִינוּן דְּחֲלֵי חֲטָאָה. פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ, מְאִי פְּעֻלַתְ, דָּא עוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית. רַבִּי אַבְבָּא אָמַר דָּא גַן עֵדֶן. דְּהָא בְּאוּמְנוּתָא עֲבִיד לִיָּה קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּגוֹנָא דְּלַעִילָא, לְאַתְתְּקַפָּא בֵּיה צְדִיקֵי. הָדָא הוּא דְּכְתִיב פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ נִגְדַּבְּנִי אָדָם. דְּהָא הוּא נִגְדַּבְּנִי אָדָם, וְאַחְרָא נִגְדַּבְּנִי עֲלֵאִין קְדִישִׁין.

וּמְפָרֵשׁ הַפְּסוּק שֶׁהַתְּחִיל, מָה רַב טוּבָךְ, דָּא טוּבָא דְּאַתְגְּנִיו, זֶה הַטּוֹב שֶׁנֶּצְפֵן (הִינוּ הָאוֹר הַגָּנוּז לְצְדִיקִים),

לִירְאִיךְ, הַכּוֹנֵנָה לְאִינוּן דְּחֲלֵי חֲטָאָה, לְאוֹתָם יִרְאֵי חֲטָא. פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ, שׁוֹאֵל מְאִי יוֹרָה הַמְלָה פְּעֻלַתְ, וּמְשִׁיב דָּא עוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית, זֶה מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית (כְּלוּמַר שְׁכָל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית נִבְרָאוּ בְּשִׁבְלֵי הַחוּסִים בְּךָ). רַבִּי אַבְבָּא אָמַר, דָּא מִלַת פְּעֻלַתְ נֶאֱמָרָה עַל גַּן עֵדֶן, (שֶׁהֵגֶן עֵדֶן נַעֲשֵׂה בְּשִׁבְלֵי הַחוּסִים בְּךָ), דְּהָא בְּאוּמְנוּתָא עֲבִיד לִיָּה קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּגוֹנָא דְּלַעִילָא, שֶׁהָרִי בְּאֵמְנוֹת עֲשֵׂה אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְצֵי (גַּן עֵדֶן הַתְּחִתּוֹן) כְּדָגְמַת גַּן עֵדֶן שֶׁל מַעֲלָה (גַּן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן), לְאַתְתְּקַפָּא בֵּיה צְדִיקֵי, לְהַתְחַזֵּק בּוֹ הַצְדִיקִים (שִׁיתְחַזְּקוּ וְיִתְרַגְּלוּ לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן), הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וְזֶהוּ מַה שֶׁנֶּאֱמַר, פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ נִגְדַּבְּנִי אָדָם, וּמְפָרֵשׁ דְּהָא הוּא נִגְדַּבְּנִי אָדָם, שֶׁהָרִי זֶה (גַּן עֵדֶן הַתְּחִתּוֹן) הוּא נִגְדַּבְּנִי אָדָם נִחְשָׁב, וְאַחְרָא, נִגְדַּבְּנִי עֲלֵאִין קְדִישִׁין, וְהָאֵחֵר (גַּן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן) הוּא נִגְדַּבְּנִי עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים נִחְשָׁב, שֶׁהוּא אֶצֶל הָעֲלִיּוֹנִים.

מוסר

לְהִרְאוֹת. וַיֵּשׁ בְּשִׂמְחָה שֶׁשִׂמַּח שִׁיָּהִי וְאֶחָד לְפִי מַעֲשִׂיו. בְּשַׁעַה שֶׁנִּפְטַר הָאָדָם הַמְצֻנָה עַל יָדוֹ. וַיֵּשׁ מִתּוֹךְ הַיְסוּרִין שֶׁנֶּאֱמַר הַמְלֶאֶךְ הַמְּמוּנָה עַל הַדִּין עוֹמֵד כְּנִגְדּוֹ (הוֹשֵׁעַ ה') בְּצַר לָהֶם יִשְׁחַרְוֵנִי וְכָל אֶחָד וְאוֹמַר לוֹ אוֹי עַל זֶה הַגּוֹף שֶׁצָּא מִן

הלכה פסוקה

בֵּין לְאַחֲרֵי, וְחַיִּיב עַל שְׂתֵי שְׁעֵרוֹת, בְּאַחַת חַיִּיב, וְדָבָר זֶה אֶפִּילוּ כְּחוֹל אִסוּר וּמְלַקְט לְבָנוֹת מִתּוֹךְ שְׁחוֹרוֹת אֶפִּילוּ מִשׁוּם לֹא יִלְבַּשׁ גָּבַר שְׂמֵלַת אִשָּׁה:

זוהר

תרגום הזוהר

אמר רבי שמעון, גן עדן לעילא נגד בני אדם הוי, גן עדן העליון גם כן נחשב נגד בני אדם, לאתפנשא ביה צדיקיא דעבדי רעותהון דמאריהון, שיתאספו שם הצדיקים שעושים רצון אדונם.

ועכשיו מתחיל לפרש, ויכלו, פרושו דכלו עובדין דלעילא ועובדין דלתתא, שנגמרו המעשים של מעלה והמעשים של מטה. והיינו השמים והארץ לעילא ותתא שנגמרו הדברים שלמעלה הרומז במלת השמים, ושלמטה הרומז במלת הארץ.

אמר רבי שמעון גן עדן לעילא נגד בני אדם הוי, (ואפילו אחרא נגד בני אדם הוי), לאתפנשא ביה צדיקיא דעבדי רעותא דמאריהון.

ויכלו, דכלו עובדין דלעילא ועובדין דלתתא. השמים והארץ, לעילא ותתא.

רבי שמעון אמר, עובדא ואומנותא דאורייתא שבכתב, ועובדא ואומנותא דתורה שבעל פה. וכל צבאם, אליו פרטי דאורייתא אפיו דאורייתא. שבעים פנים לתורה. ויכלו, דאתקיימו ואשתכללו דא ברא. שמים וארץ,

רבי שמעון אמר, ויכלו השמים והארץ הפונה שנגמרו עובדא ואומנותא דאורייתא שבכתב, מעשה ואמנות של תורה שבכתב (הרומז במלת השמים), ועובדא ואומנותא דתורה שבעל פה, ומעשה ואמנות דתורה שבעל פה (הרומז במלת הארץ). וכל צבאם, הפונה אליו פרטי דאורייתא אלו פרטי התורה, אפיו דאורייתא פנים של תורה, הינו שבעים פנים לתורה. ויכלו, הפונה דאתקיימו ואשתכללו דא ברא, שנתקיימו ונשלמו (ונכללו) זה בזה (התורה שבכתב והתורה שבעל פה), שמים וארץ פרט וכלל תורה שבכתב הנקרא "כלל", שכתובות

מוסר

העולם ריקם מזכיות ומלא עונות. מביט ברגליו ואומר אוי להם לרגלים שלא הלכו ביושר. אוי לידים שנתעסקו בדברי שקר אוי למעים שנהגו מן הגזל. אוי לעינים שלא הלכו באמונה. אוי לאזנים שלא קבלו תוכחה. אוי לפה שלא עסק בתורה. אוי לו לבשר שלא נתניע ביראה.

אוי לו ליצר שלא נכנע מפני בוראו. אוי לו ללב שלא עבד את בוראו שעתיד לעמוד בנזיפה ואומרים לו עמוד בדין והפר מעשיך ודע מהיכן באת ולפני מי אתה עתיד לתן את הדין ואם אין אתה יכול להשיב מי יוכל להשיב. ומי יוכל לסבול עונותיך שהן פאש לבגד. וכחרב

הלכה פסוקה

ג המוחק דיו שעל הקלף או שענה שעל הפנקס אם יש במקומו פרי לכתוב

זוהר

תרגום הזוהר

בַּהּ הַמְצוֹת בְּכָל־לוֹת, וְתוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה הַנְּקִרָאֵת "פֶּרֶט", שֶׁנִּתְבְּאָרוּ בַּהּ הַמְצוֹת בְּפֶרֶטוֹת (וְהֵם כְּנֶגֶד שָׁמַיִם -

תוֹרָה שֶׁבְכֶתֶב שֶׁהוּא נֶגֶד תַּפְאֶרֶת הַנְּקִרָא שָׁמַיִם, וְאָרֶץ - תוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה שֶׁהִיא נֶגֶד הַמַּלְכוּת הַנְּקִרָאֵת אֶרֶץ). וְכָל צְבָאָם הַכּוֹנֵנָה רַוִּי דְאוֹרֵייתָא סוּדוֹת הַתוֹרָה, דְכִּינְן דְאוֹרֵייתָא, מְסַאֲבֵן דְאוֹרֵייתָא, הַטְהָרוֹת וְהַטְמָאוֹת שֶׁבַתוֹרָה, כְּלוֹמֵר כָּל דִּינֵי טְהָרָה וְטְמָאָה הַכְּתוּבִים בַּתוֹרָה.

מוסר

לְצוֹאֵר. וְכַחֲזֵן לְלֵב. וְכַכְבְּלִים לְרַגְלִים. כְּמֵרָה לְמִיתָה. כְּעֵבִירָה לְיוֹם הַדִּין. יֵשׁ כַּחֲשׂוֹף לְעֵינַיִם. כְּמֵרָה לְפֶה. כְּשׁוֹחָה לְרַגְלֵי. כְּחֵרִישָׁה לְאָזְנַיִם. כְּמַכְשָׁלָה לְכַחַ. כְּיָמִים רְעִים לְזַקְנָה. כְּיִסוּרֵינִי לְגוּף. כְּגִדְעָה לְקַרְנֵי.

שְׁהוּא מֵת בְּחֻצֵי יָמָיו וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוּא יוֹצֵא מִן הָעוֹלָם בְּתַמִּימוֹת. ה' שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל רָע כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן:

הלכה פסוקה

שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת תִּיּוֹב: דִּי יוֹהֵר שְׁלֵא לְכַתוּב הַ חוּט שֶׁל תְּפִירָה שֶׁנִּפְתַּח אָסוּר לְמַתְחוּ בְּאֶצְבָּעוֹ בְּמִשְׁקֵין עַל הַשְּׁלֶחֶן אוֹ בְּאֶפֶר:

מִשׁוֹם תּוֹפֵר:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת בראשית

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחֲדָשִׁים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף י"ג ע"ב)

פְּקוּדָא תְּשִׁיעָאָה, לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי וּלְמַהֲב
לוֹן מְרַפָּא, דְּכְתִיב (בראשית א) נַעֲשֵׂה
אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ. נַעֲשֵׂה אָדָם בְּשִׁתּוּפָא,
כְּלָל דְּכַר וְנוֹקְבָא. בְּצַלְמֵנוּ, עֲתִירֵי. כְּדַמוֹתֵנוּ,
מַסְכְּנֵי. דְּהָא מַסְטְרָא דְּדְכוּרָא עֲתִירֵי, וּמַסְטְרָא

פְּקוּדָא תְּשִׁיעָאָה, הַמְצָנָה הַתְּשִׁיעִית
הִיא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי,
וּלְמִיחֵב לוֹן מְרַפָּא, לְחֻזְנֵן וּלְרַחֵם
עַל הָעֲנִיִּים, וְלִתַּת לָהֶם מְזוֹנוֹת,
דְּכְתִיב נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדַמוֹתֵנוּ, וּמְפָרֵשׁ נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּשִׁתּוּפָא, נַעֲשֵׂה אָדָם הוּא בְּשִׁתּוּף,

כִּי שֵׁם אָדָם הוּא כְּלָל דְּכַר וְנוֹקְבָא, כּוֹלָל זָכָר וְנִקְבָּה. בְּצַלְמֵנוּ הֵינּוּ עֲתִירֵי עֲשִׂירִים, כְּדַמוֹתֵנוּ
הֵינּוּ מַסְכְּנֵי עֲנִיִּים, וּמְפָרֵשׁ לְמָה בְּצַלְמֵנוּ הֵם עֲשִׂירִים דְּהָא מַסְטְרָא דְּדְכוּרָא עֲתִירֵי, שְׁהֵרִי

מוסר

(מספר הישר (שער יז) (והוא לרבי זרחיה מיוני ולא לר"ת)

לְבִי לְבִי הֲלֹא יִדְעָתָּ פִּי לֹא נִכְרַאתָּ פִּי לֹא זְכַרְתָּ אַחְרִיתֶךָ. הֲלֹא תִדַּע פִּי כָּל
אֵם לְשׁוֹב לְעַפְרָ מִיּוֹם הַיּוֹתֶךָ, מְדוּעַ הַיָּמִים אֲשֶׁר אֶתָּה חַי עַל הָאֲדָמָה, כְּצַל

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן ר"ו)

א כָּל אֱלוֹ הַבְּרָכוֹת צָרִיךְ שְׁלֹא יִפְסִיק בֵּין לְאֹזְנָיו וְאֵם לֹא הַשְּׁמִיעַ לְאֹזְנָיו יֵצֵא וּבִלְבָד
בְּרַכָּה לְאַכִּילָהּ. וְצָרִיךְ לְהַשְׁמִיעַ שְׂוִיצִיא בְּשִׁפְתָיו וְנִמְרָמִים כְּכֹל לְשׁוֹן: ב כָּל

זוהר

תרגום הזוהר

עשירים הם יוצאים מצד הזכר, (ומדת תפארת, שהוא המשפיע, פן העשירים הם המשפיעים) ומסמך דנוקבא מסכני, ומצד הנקבה (מדת המלכות) יוצאים העניים, (ויכמו שהיא מקבלת מתפארת, פן העניים הם המקבלים) כמה דאינון בשתופא חדא, כמו שהם הזכר ונקבה (זעיר וניקביה) בשתפות אחת, וחס דא על דא ומרחם זה (זעיר) על זאת (מלכות), ויהיב דא לדא ונמיל ליה טיבו, ונותן זה (זעיר) לזאת (מלכות), וגומל לו חסד, הכי אצטרך בר נש לתתא

דנוקבא מסכני. כמה דאינון בשתופא חדא, וחס דא על דא, ויהיב דא לדא, ונמיל ליה טיבו. הכי אצטרך בר נש לתתא למתא למתא עתירא ומסכני בחבורא חדא, כמו כן צריך האדם למטה להיות עשיר ועני בחבור אחד, ולמיהב דא לדא, ולגמלא טובא דא לדא, ולתן זה לזה, ולגמול חסד זה לזה.

וירדו כדגת הים וגומר, רוא דנן חמינן בספרא דשלמה מלכא, סוד זה ראינו בספרו של שלמה המלך, דכל מאן דחס על מסכני ברעותא דלכא, שכל מי שמרחם על העני בחפץ לב (ולא לשם התפארות), לא משתני דיוקניה לעלם מדיוקנא דאדם (הראשון), צורתו אינה משתנה לעולם מצורתו של אדם (דהינו שנשאר בו הצלם אלקים),

וכיון דדיוקנא דאדם אתרשים ביה, וכיון שצורתו של אדם נרשמה בו, שליט על כל

מוסר

עובר וכמוץ יסוער מגורן, וכעשן מארבה. נוצרת. ועל מי בטחת פי מרדת. ומדוע ימיה חרוצים וחייד קצוצים. וכל אשר יעבור עליך יום או לילה תחסר חלק מחלקי חייך, ובכל יום תקרב אל הקבר ותעוף בלי אבר, ומדוע לא זכרת כי עפר אתה ולא ידעת כי מן האדמה

הלכה פסוקה

דבר שמברך עליו לאכלו או להריח בו מברכין לא על אוכל ולא על משקה עד צריך לאוחזו בימינו כשהוא מברך: ג אין שיביאוהו לפניו בירך ואחר כך הביאוהו

תרגום הוזהר

זוהר

ברִיּוֹן דְעֻלְמָא בְּהֵוּא דְיוֹקְנָא, הוּא שׁוֹלֵט עַל כָּל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ הַצּוּרָה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, זְהוּ שְׁנַאֲמַר, וּמוֹרְאָכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ, בְּלָהוּ זַעֲזַע וְדַחְלִין מִהֵוּא דְיוֹקְנָא דְאַתְרָשִׁים בֵּיהּ, כְּלָם רוּעֵדִים וּמְפַחְדִים מֵאוֹתָהּ הַצּוּרָה שְׁנַרְשְׁמָה בּוּ,

עַל כָּל בְּרִיּוֹן דְעֻלְמָא בְּהֵוּא דְיוֹקְנָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ט') וּמוֹרְאָכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְגוֹמֵר. בְּלָהוּ זַעֲזַע וְדַחְלִין מִהֵוּא דְיוֹקְנָא דְאַתְרָשִׁים בֵּיהּ.

בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא מַעְלִיא לְאַסְתְּלָקָא בְּרַ נֶשׁ בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְאָדָם, מִפְּנֵי שְׂזָה הוּא מְצוּה חֲשׁוּבָה שְׂיִתְעַלֶּה הָאָדָם עַל יְדֵהּ לְהִיּוֹת בְּצוּרַת אָדָם (בְּצֻלֵם אֱלֹקִים) עַל כָּל שְׂאָר פְּקוּדֵין, יוֹתֵר מִשְׂאָר כָּל הַמְצוּוֹת. מְנָא לֵן מֵאִין לְנוּ זֶה, מִנְּבוּכַדְנֶצַּר,

בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא מַעְלִיא לְאַסְתְּלָקָא בְּרַ נֶשׁ בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְאָדָם, עַל כָּל שְׂאָר פְּקוּדֵין. מְנָא לֵן, מִנְּבוּכַדְנֶצַּר. אִף עַל גַּב דְּחָלָם הֵוּא חֻלְמָא, כָּל זְמָנָא דְהוּה מִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ חֻלְמִיָּה. בִּיּוֹן דְאִטִּיל עֵינָא בִּישָׂא דְלֹא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, מַה כְּתִיב (דניאל ד'), עוֹד מִלְתָּא בְּפוּם מְלָכָא וְגוֹמֵר, מִיַּד אֲשַׁתְּנִי דְיוֹקְנֵיהּ וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא.

אִף עַל גַּב דְּחָלָם הֵוּא חֻלְמָא, אִף עַל פִּי שְׁחָלָם אוֹתוּ חֻלּוּם, שְׂיִהִיָּה נְטֵרַד מִבְּנֵי אָדָם שְׁבַע שָׁנִים וְתִשְׁתַּנָּה צוּרְתוֹ לְצוּרַת חֲזִיָּה, כָּל זְמָנָא דְהוּה מִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ חֻלְמִיָּה, כָּל זְמַן שְׂהִיָּה חוֹנֵן עֲנִיִּים לֹא שְׁכַן עֲלֵיו וְלֹא נִתְקִים חֻלּוּם, בִּיּוֹן דְאִטִּיל עֵינָא בִּישָׂא דְלֹא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, בִּיּוֹן שְׂהִטִּיל עֵין הָרַע שְׁלֹא לְחוֹנֵן לְעֲנִיִּים, מַה כְּתִיב, עוֹד מִלְתָּא בְּפוּם מְלָכָא וְגוֹמֵר, מִיַּד אֲשַׁתְּנִי דְיוֹקְנֵיהּ וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא, מִיַּד נִשְׁתַּנָּה צוּרְתוֹ לְצוּרַת חֲזִיָּה, וְנְטֵרַד מִבְּנֵי אָדָם.

מוסר

וְאַשְׁף לֹא תִכְבֶּה. יוֹם תְּרָאָה הַחֲשֻׁבּוֹן עָרוּף וְהַסְפָּר פְּתוּחַ וּמֵאזְנֵי מִשְׁפָּט. וְכוּס תְּרַעֲלָה בִּיד ה' שֵׁם תִּמְצָה שְׁמֵרִיָּה וְתִתְהַמָּה נִפְשָׁךְ בְּצִירִיָּה. וּמַה תְּשִׁיב עַל זְדוֹנוֹתֶיךָ. הֲלֹא אַז תְּרָאָה פְּרִי מַעְלָלֶיךָ וְתִמְצָא גְמוּלָךְ. וְאַלּוּ תִּמּוֹת כְּמוֹת הַבְּהֵמָה וְלֹא תִהְיֶה עֲתִיד לְתַת חֲשֻׁבוֹן, הִיָּה לָךְ לְשִׁמוּחַ בְּמוֹתֶךָ, אִף תִּלָּךְ לְמַר מְמוֹת וְלִמְקוֹם אוֹפֵל אֶרֶץ חוֹשֶׁף וְצִלְמוֹת, שֵׁם תְּפוּל עֲלֶיךָ אֵימָה וְתִכְסֶּף כְּלִימָה וְלִבּוֹשֶׁף גּוֹשׁ

הלכה פסוקה

לְפָנָיו צָרִיד לְכַרֵּךְ פַּעַם אַחֲרַת, אֲבָל מִי שְׁבִירָךְ עַל פִּירוֹת שְׁלִפְנָיו וְהִבִּיאוּ לוֹ יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ הַמִּין אוֹ מִמֵּין אַחַר שְׁבִירְכָתוֹ כְּבִרְכַת הָרֵאשׁוֹן אֵינּוּ צָרִיד לְכַרֵּךְ: ד נָטַל בְּיָדוֹ פְּרִי

בראשית ליום חמישי

תרגום הזוהר

זוהר

וּבְגִין כִּי, נַעֲשֶׂה אָדָם, כְּתִיב הַכֹּא עֲשִׂיהָ, וּבְגִין כִּי, נַעֲשֶׂה אָדָם, וּמְשֹׁם זֶה נֶאֱמַר נַעֲשֶׂה אָדָם, לְשׁוֹן עֲשִׂיהָ, כְּתִיב הַכֹּא עֲשִׂיהָ, וּכְתִיב הֵתֵם שֵׁם הָאִישׁ עֲשִׂיהָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בּוֹעִז:

שַׁעֲשֶׂה עִמָּה צְדָקָה וְחֶסֶד כַּמְבֹאֵר שֵׁם) וּמְשֹׁם רְאִיָּה שְׁלִשׁוֹן עֲשִׂיהָ מְרַמֵּז עַל צְדָקָה.

מוסר

רְמָה וּיְזוּרָה עַל גּוֹפֶן גְּפָרִית לְבַלְתִּי הַשְּׂאִיר לָךְ שְׂרִיד הַלֵּא הַיּוֹם הַהוּא נוֹרָא וְאִיּוֹם. יוֹם אֲשֶׁר אֵין לוֹ פְּדִיוֹם. יוֹם תְּמַרְוֹר בְּבִכְיָה תְּאֲנִיָּה וְאֲנִיָּה. יוֹם חֶרְדָּה וְצַעֲקָה. יוֹם שׂוֹאָה וְנֶאֱקָה. יוֹם מְסַפֵּד מֵר. יוֹם תְּעַרְוֶף אֲבָל מְשֻׁמֵּר מוֹל מְשֻׁמֵּר. יוֹם יַחֲרָה אִף הָאֵל וְקִנְאָתוֹ וְנִתְּכָה כְּאִשׁ חֶמְתוֹ. יוֹם יִרְבּוּ הַמַּעֲצָבִים וְהַמְּכַאֲוִבִים. יוֹם יִהְיֶה כָּל אִישׁ יָדָיו עַל חֶלְצִיו. יוֹם יֵאבְדוּ כָּל חֶפְצָיו. יוֹם תֵּצֵא הַנְּשֵׁמָה וַיִּשְׁאֵר

הַגּוֹף כְּכֹל מְלֵא כְּלִימָה מוּשְׁלָף כְּאֲבָן דּוֹמָם, וְאִתָּה בֵּן אָדָם עַל מִי תִּנּוֹס לְעַזְרָה אוֹ מִי יִהְיֶה עֲלֶיךָ סִתְרָה, הֵלֵא אֲזַ תֵּאֱמַר אוֹי לִי מָה עֲשִׂיתִי, מִדּוּעַ דִּבֵּר ה' בְּזִיתִי, וְאַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי פְּנִיתִי. וּבִמָּה אֶתְפַּסֵּה כִּי עָרוֹם אָנֹכִי. הַתְּקוּשֵׁשׁ וְהַתְּבוּשֵׁשׁ וְהַפְּלֵם מַחֲטָאֲתֶיךָ וְתֵן תּוֹדָה לְאֱלֹהֶיךָ בְּעוֹד נִפְשֶׁךָ בְּגוֹפֶךָ וּבְטָרָם יַחֲשִׁכּוּ כְּכֹבֵי נִשְׁפָּךְ. שׁוּב יוֹם אֶחָד לְפָנַי מִיַּתְרֶךָ הַחֲזוֹק בְּמוֹסֵר אֵל תִּרְף נְצִרָה כִּי הִיא חַיִּיךָ:

הלכה פסוקה

לְאֲכֹלוֹ וּבִירְךָ עָלָיו וְנִפְל מִדּוֹ וְנֶאֱבַד אוֹ נִמְאָם צְרִיד לְחֲזוֹר וּלְבָרֶךְ אִף עַל פִּי שֶׁהִיָּה מְאוֹתוֹ הַמִּין לְפָנָיו יוֹתֵר כְּשֶׁבָרֶךְ עַל הָרֵאשׁוֹן. וְצְרִיד לֹאֵמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד עַל שֶׁהוֹצִיא שֵׁם שָׁמַיִם לְבִטּוּלָה. וְאִם אָמַר כְּשֶׁנִּפְל בְּרוּךְ אַתָּה ה' וְלֹא אָמַר אֱלֹהֵינוּ יְסִיִּים וַיֵּאמֶר לְפָדְנִי חֲסִיד שִׁיחָה נִרְאָה בְּקוֹרָא פְּסוּק:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף יד ע"ב)

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוֹנָם לְבָרְכָה, תִּלְתָּא אֵינּוֹן
תִּלְתָּא אֵינּוֹן דְּגַרְמִין בִּישָׁא
לְגַרְמִייהוּ, שְׁלֵשָׁה הֵם שְׁגוּרְמִים רְעָה
לְעַצְמָם, חַד, מָאן דְּלֵיִיט גַּרְמִיָּה,
הָאֶחָד, מִי שְׁמַקְלֵל אֶת עַצְמוֹ, תִּנְיָנָא,
מָאן דְּזָרִיק נְהָמָא אוֹ פְרוּרִין דְּאִית
בְּהוּ כְּנִית, הַשְּׁנִי, מִי שְׁזוֹרֵק לְאַרְץ
לְחֵם אוֹ פְרוּרִים שֵׁישׁ בְּהֵם כְּנִית, לְפִי שְׁמַכְזָה אֶת הָאוֹכְלִים, אִף מִלְּמַעְלָה מוֹנְעִים מִמֶּנּוּ
שְׁפַע הַפְּרִנְסָה, תִּלְתָּאָה, מָאן דְּאֹקִיד שְׂרָגָא בְּמַפְקָא דְּשַׁבְתָּא עַד לֹא מָטוּ יִשְׂרָאֵל לְקַדוּשָׁא

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

אֲשֶׁרִי מִי שִׁירָאָתוֹ עַל פְּנָיו. אֲשֶׁרִי עֲנָיו. אֲשֶׁרִי הַמְּשַׁבְּחִים אוֹתוֹ הַמוֹנְיוֹ.
הַנְּשָׁמֵר מִעֲוֹנוֹ. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁהוּא אֲשֶׁרִי מִי שֶׁהוּא שָׁפֵל בְּעֵינָיו. אֲשֶׁרִי מִי

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן ר"ן)

א וְיִשְׁפִּים בְּבֶקֶר בְּיוֹם שֵׁשִׁי לְהַכִּין צֹרְכֵי לְשִׁמְשׁוֹ וְיִשְׁתַּדֵּל לְהַכִּין בְּעַצְמוֹ שׁוֹם דְּבָר
שֶׁבֶת וְאֶפִּילוֹ יֵשׁ לוֹ כְּמֹה עֲבָדִים לְצֹרְכֵי שֶׁבֶת כְּדִי לְכַבְּדוֹ. כִּי רַב חֶסֶדָא

זוהר

תרגום הזוהר

דְּסַדְרָא, הַשְּׁלִישִׁי, מִי שְׁמַדְלִיק הַנּוֹר
בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת לְפָנֵי שְׁהַגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל
לְאַמִּירַת קְדוּשָׁה דְּסַדְרָא (שְׁבִתוּף וְאַתָּה
קְדוּשׁ יוֹשֵׁב וְגו'), דְּגָרִים לְנוֹרָא דְּגִיְהִנְס
לְאַדְלָקָא בְּהַאי נוֹרָא עַד לֹא מְטָא
וְזַמְנִיחוּ, שְׁגוֹרִם לְהַבְעִיר אֵשׁ שֶׁל
גִּיְהִנְס בְּאוֹתוֹ הָאֵשׁ (שְׁהַדְלִיק הוּא)
עַד שְׁלֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן.

דְּחַד דְּוִכְתָּא אִית בְּגִיְהִנְס לְאַיְנוּן
דְּקָא מַחְלָלֵי שַׁבְּתוֹת, שְׁמַקּוּם אֶחָד
יֵשׁ בְּגִיְהִנְס לְאוֹתָם שְׁהִיוּ מַחְלָלֵי
שַׁבַּת, וְאַיְנוּן דְּעַנּוּשֵׁין בְּגִיְהִנְס לְיִמִּין
לִיה לְהַאי דְּאוּקִיד שְׁרָגָא עַד דְּלֹא
מְטָא זְמַנִּיה, וְאוֹתָם שְׁנַעֲנָשִׁים
בְּגִיְהִנְס מְקַלְלִים לְזָה שְׁהַדְלִיק הַנּוֹר

עַד שְׁלֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן (שְׁגוֹרִם בְּמַעֲשֵׂיו לְהַדְלִיק אֵשׁ שֶׁל גִּיְהִנְס לְפָנֵי זְמַנּוֹ). וְאַמְרֵי לִיה, וְאוֹמְרִים
לוֹ (קְלָלוֹת שֶׁבְּפִסּוּקִים הָאֵלֶּה), הִנֵּה ה' מְטַלְטֵלְךָ מִלְּטֵלְהָ נֶכֶר וְגוֹמֵר, צְנוּף יִצְנַפְדָּ צְנַפְהָ בְּדוּרָה,
(הָאוֹיְבִים וְקִיפּוּד כְּמוֹ צְנִיף הַמְּקִיף אֶת הָרֹאשׁ, וְתִהְיֶה נִזְרֵק כְּכַדּוּר בְּכַף הַקְּלָע), אֶל אֶרֶץ רַחֲבַת יְדִים
(שְׁתַּלְּךָ בְּגָלוֹת), בְּגִין דְּלֹא יֹאֲוֵת הוּא לְאַדְלָקָא נוֹרָא בְּדַ נְפִיק שַׁבְּתָא עַד דְּמַבְדְּלֵי יִשְׂרָאֵל
בְּצִלוֹתָא וּמַבְדְּלֵי עַל כְּסָא, מְפָנֵי שְׁאִין רְאוּי לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת עַד שִׁיבְדִילוּ יִשְׂרָאֵל
בְּתַפְלָה, וְעַל הַכּוֹס בְּגִין דְּעַד הַהוּא זְמַנָּא שַׁבַּת עַדִּין הוּא, וְקְדוּשָׁא דְּשַׁבַּת שְׁלִיטָא עַלְנָא,
מְפָנֵי שְׁעַד אוֹתוֹ הַזְּמַן הוּא שַׁבַּת, וְקִדְשַׁת הַשַּׁבַּת שׁוֹלְטַת עַלְנֵינוּ.

מוסר

שְׁמַטָּה אֲזַנְיוּ לְשְׁמוֹעַ דְּבְרֵי תוֹרָה. אֲשֶׁרִי
הַשׁוֹמֵעַ דְּבְרֵי תוֹרָה בְּכָל יוֹם. תוֹרַת ה'
תְּמִימָה עוֹמְדַת לְפָנֵי הָאָדָם בְּשַׁעֲהָ שְׁהוּא
עוֹסֵק בְּמַשְׁנֵתוֹ וְאוֹמְרַת ה' עִמָּךְ גְּבוּר
הַחֵיל הִנֵּה בְּאֵתִי לְלַמְדָּךְ עַל כֵּן יִצְאֵתִי

לְקִרְאָתְךָ לְשַׁחַר פְּנִיךָ וְאַמְצָאָךְ אֲשֶׁרִיךָ
אִם תִּזְכְּרֵנִי. אֲשֶׁרִיךָ אִם בְּלִבְכֶךָ תִּצְפְּנֵנִי.
אֲשֶׁרִיךָ אִם תִּקְיֵמֵנִי. אֲשֶׁרִיךָ אִם תִּשְׁמִיעֵנִי.
וּבְכָל יוֹם בִּי יִהְיֶה זְמַמְיָךְ פִּי בִי יִרְבוּ
יְמִיךָ. הַתְּרַחֵק מִן הָעֵבְרִיָּה וְהַדְּבֵק בַּתוֹרָה

הלכה פסוקה

הָיָה מַחְתָּךְ הַיָּרֵק רַק רַק וְרַפָּה וְרַב יוֹסֵף הָאֵשׁ וְרַב נַחְמָן הָיָה מְתַקֵּן תְּבִית וּמְכַנֵּים
הָיוּ מְבַקְעִין עֲצִים וְרַבֵּי זִירָא הָיָה מְדַלֵּיק בָּלִים הַצְּרִיכִים לְשַׁבַּת וּמְפַנֵּה כְּלֵי הַחֹל, הָיָה

תרגום הזוהר

זוהר

ובשעתא דמבדילין על כפא וכעת שמבדילין על הכוס, כל אינון חילין וכל אינון משרין דאתמנן על ימי דחול, כל אותם הצבאות העליונים וכל אותם המחנות שממנים על ימות החול, כל חד וחד יתוב לאתריה ולפולחניה דאתמני עליה, כל אחד ישוב למקומו ולעבודתו שממנה עליו. בגין דכד עאל שבתא ואתקדש יומא, קדש אתער ושלטי בעלמא, מפני שכאשר נכנס השבת ונתקדש היום, הקדש (הקדשה) מתעורר ושלט בעולם, וחול אתעדי משלמנותא דיליה, והחול מוסר מהשלטון שלו, ועד שעתא דנפיק

ובשעתא דמבדילין על כפא, כל אינון חילין, וכל אינון משרין דאתמנן על יומי דחול, כל חד וחד יתוב לאתריה ולפולחניה דאתמני עליה. בגין דכד עאל שבתא ואתקדש יומא, קדש אתער ושלטי בעלמא, וחול אתעדי משלמנותא דיליה, ועד שעתא דנפיק שבתא, לא תייבין לאתרייהו. ואף על גב דנפק שבתא, לא תייבין לאתרייהו, עד זמנא דאמרי ישראל פרוף אתה יי המבדיל בין קדש לחול. כדון קדש אסתלק, ומשרין דאתמניאו על יומי דחול מתערין, ותייבין לאתרייהו כל חד וחד על מטריה דאתפקד עליה.

שבתא לא תייבין לאתרייהו, ועד שעת יציאת השבת אינם חוזרים למקומם, ואף על גב דנפק שבתא, ואף על פי שהשבת כבר יצאה, לא תייבין לאתרייהו עד זמנא דאמרי ישראל פרוף אתה ח' המבדיל בין קדש לחול, אינם חוזרים עוד למקומם, עד השעה שישארא אמרים ברפת ההבדלה כדון קדש אסתלק, אז קדש מתעלה, ומשרין דאתמניאו על יומי דחול מתערין, ומחנות שנתמנו על ימי החול מתעוררים, ותייבין לאתרייהו, כל חד וחד על מטריה דאתפקיד עליה, וחוזרים למקומם, כל אחד ואחד על משמרתו אשר הפקד עליו.

מוסר

וברח מן השררה. ותיהיה תמיד בהכנעה וקרא אל אלהיך תמיד פי הוא ירגיעך וישביעך ויניח לך. וזכור שאתה טפה סרוחה מזומן לעפר ושיחה לכן התרחק מן המנוחה ועבוד אלהיך בשמחה. ויהיה לך לחמלה פי הדרך שחונחה. ויהיה לך למשאת וארוחה. אם את הדרך הזה תעשה לך יאיר פנוגהים וצוף אלהים פי אם תעבוד אלהיך באהבה וחבה. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא:

הלכה פסוקה

ומהם ילמד כל אדם ולא יאמר לא אפגום כבודי פי זה הוא כבודו שמכבד השבת. (הגה) ויש להשחיו הספין בערב שבת פי זהו מכבוד השבת שמכין עצמו לאכילה: ב ירבה בפשר ויין ומגדנות כפי יכלתו:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת נח

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֶנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(דף נ"ט ע"ב)

אֱלֹה תּוֹלְדוֹת נַח. רַבִּי חֵיָא פְּתַח (ישעיה ס')
וְעַמְדָּא כָּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ
נִצְרָא מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאֵר.

וּכְאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא, וְיַדְעֵי
אֶרְחִין דְּאוֹרֵייתָא, דְּבִגְנֵיהּ יִזְבוּן לְעַלְמָא דְּאַתֵּי.
שְׁעוּסְקִים בְּתוֹרָה, וְיַדְעֵין אֶרְחִין דְּאוֹרֵייתָא, וְיַדְעִים דְּרַכֵּי הַתּוֹרָה, דְּבִגְנֵיהּ יִזְבוּן לְעַלְמָא
דְּאַתֵּי. שְׁבִשְׁבִילָה יִזְכוּ לְעוֹלָם הַבָּא.

אֱלֹה תּוֹלְדוֹת נַח. רַבִּי חֵיָא פְּתַח
לְבָאָר הַפְּתוּב נַח אִישׁ צְדִיק,
כְּמָה שְׁנֵאמַר בִּישְׁעִיָּה וְעַמְדָּא כָּלָם
צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ נִצְרָא
מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאֵר כְּדִלְהֵלֶן.
וּכְאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
בְּאוֹרֵייתָא, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
שְׁעוּסְקִים בְּתוֹרָה, וְיַדְעֵין אֶרְחִין דְּאוֹרֵייתָא, וְיַדְעִים דְּרַכֵּי הַתּוֹרָה, דְּבִגְנֵיהּ יִזְבוּן לְעַלְמָא
דְּאַתֵּי. שְׁבִשְׁבִילָה יִזְכוּ לְעוֹלָם הַבָּא.

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִתֵּן אֶל לְבוֹ כְּדֵי שְׂיִשׁוּב מִיְנֵי פְּגָם עוֹשֶׂה לוֹ וּלְנַפְשׁוֹ וּלְכָל
בְּתִשׁוּבָה הֵם אֵלוֹ, שְׂיַדַּע כְּמָה הָעוֹלָמוֹת בְּהִיּוֹתוֹ חוּטָא. הָאֶחָד פְּגָם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קי"ג ואילך)

א דְּכָר שְׂאֵינוּ נֶאֱכָל כְּמוֹת שְׂהוּא חַי וְגַם אֶת הַפֶּת אוֹ לְכַרְפֶּרֶת שְׁבִשְׁלוֹ נְכָרֵי אֶפִּילוֹ
עוֹלָה עַל שְׁלַחַן מְלָכִים לְלַפֵּת בוֹ בְּכָלֵי יִשְׂרָאֵל וּבְבֵית יִשְׂרָאֵל אֲסוּר מִשׁוּם

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חַוִּי, כָּל יִשְׂרָאֵל אֵית לֹזַן חוּלְקָא
 לְעֵלְמָא דְאַתִּי, בֵּא וּרְאָה, כָּל יִשְׂרָאֵל
 יֵשׁ לְהֵם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, מְאִי
 מְעַמָּא, בְּגִין דְּנִטְרִין בְּרִית דְּעֵלְמָא
 אֲתַקְנִים עֲלֵיהּ, וְלָמָּה, מִפְּנֵי
 שְׁשׁוּמְרִים הַבְּרִית מִיֵּלָה שְׁהַעוֹלָם
 עוֹמֵד עֲלֵיו, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר, אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה
 חוּקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. וְעַל
 דָּא יִשְׂרָאֵל דְּנִטְרִי בְּרִית וְקַבִּילוּ לִיה
 אֵית לֹזַן חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. וְעַל
 כֵּן, יִשְׂרָאֵל שְׁשׁוּמְרִים הַבְּרִית וְקַבִּלוּ
 אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם, יֵשׁ לְהֵם חֶלֶק לְעוֹלָם
 הַבָּא.

וְלֹא עוֹד אֱלָא בְּגִין כְּדָא אֲקָרוּן
 צְדִיקִים, וְלֹא זֶה בְּלִבְדָּא, אֱלָא שְׁמִפְּנֵי
 זֶה נִקְרְאִים צְדִיקִים. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא כָּל מָאן דְּנִטְרִי הָאִי בְּרִית דְּעֵלְמָא אֲתַקְנִים עֲלֵיהּ
 אֲקָרִי צְדִיק, מִכָּאן לְמִדְנֵה כָּל מִי שְׁשׁוּמֵר זֶה הַבְּרִית שְׁהַעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיו, נִקְרָא צְדִיק, מִכָּאן
 לֹן מִיּוֹסָף, בְּגִין דְּנִטְרִי לִיה לְבְּרִית עֵלְמָא זְכָה דְּאֲקָרִי צְדִיק, מֵאִיפֹה אָנוּ לְמִדִּים זֶה, מִיּוֹסָף,
 שְׁמִפְּנֵי שְׁשׁוּמֵר לְבְּרִית עוֹלָם זְכָה שְׁנִקְרָא צְדִיק. וְעַל כֵּן וּמְשׁוּם זֶה נֵאמַר וְעַמְדָּא בְּלָם צְדִיקִים,
 שְׁהֵם נִקְרְאִים צְדִיקִים בְּשִׁבִיל שְׁשׁוּמְרִים הַבְּרִית, לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ זֶה אֶרֶץ הָעֲלִיזוֹנָה אֶרֶץ
 הַחַיִּים, חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. (וּבְזָה מְפָרֵשׁ אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נַח נַח אִישׁ צְדִיק, שְׁשׁוּמֵר הַבְּרִית, וְלִכְן אִיקְרִי
 צְדִיק, וְלִכְן נִצּוֹל וְנִבְנָה הָעוֹלָם מִמֶּנּוּ).

מוסר

בְּגוֹפּוֹ שֶׁהוּא חוֹתֵם תְּכַנִּית הַמְרַפֵּכָה דְאַפְחִישׁ פְּמִלְיָא דְלְעִילָא, וְכָל אֲבָר שְׁלֵא
 הָעֲלִיזוֹנָה, וְאֲמָרוּ בְּתִיקוֹנִים וְוִי לִיה מָאן נִתְקַן כְּרָאוּי חוּזְרָ לְבָא עֲלֵיו בְּגִלְגוּל. וְכָל
 דְאַפְחִישׁ קוֹמְתִיה בְּעוֹבְדִין בִּישִׁין נִשְׁמָה פְּגוּמָה אִין הַשְׁכִּינָה שׁוֹרָה כָּה

הלכה פסוקה

בְּשׁוּלֵי נְכָרִי: בַּ בִּיצָה אָף עַל פִּי שְׁרָאוּיָה גַּ בְּלִים שְׁבִשְׁל בְּהֵם הַנְּכָרִי לְפָנֵינוּ דְּכָרִים
 לְגוּמְעָה חִיָּה אִם בְּשָׁלָה נְכָרִי אִסוּרָה: שֵׁישׁ בְּהֵם מְשׁוּם בְּשׁוּלֵי נְכָרִי צְרִיכִים

תרגום הזוהר

זוהר

רבי אלעזר פתח לבאר הפתויב אלה תולדות נח נח איש צדיק, במה שנאמר בתהלים, לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ, האי קרא הא אתמר ואוקמוה, פסוק זה כבר נתפרש וישבוהו, אבל עכשיו נפרשהו באפן דלהלן, שואל לכו חזו, מאי חזו, למה נאמר בלשון תרגום, הנה לו לומר לכו ראו, ומתרגן, שהוא לשון נבואה, במה דאת אמר כמו שנאמר חזו קשה הגד לי, ופרוש הפסוק לכו חזו מפעלות ה', בעובדוי דקודשא בריה הוא עבד אתגלי נבואה עלאה לבני נשא, במעשים שהקדוש ברוך הוא עושה בעולמו, מתגלית נבואה עליונה לבני אדם, (רצונו, שכאשר תסתכלו במפעלות ה' תראו נפלאות ה' כמו שראו הנביאים בנבואה).

(ד"ס א) רבי אלעזר פתח (תהלים מ"ו) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ האי קרא הא אתמר ואוקמוה. אבל לכו חזו, מאי חזו, במה דאת אמר (ישעיה כ"א) חזות קשה הוגד לי. בעובדוי דקדשא בריה הוא עבד, אתגלי נבואה עלאה לבני נשא.

אשר שם שמות. שמות ודאי, דהא שמא גרים לכלא. כתיב ויקרא את שמו נח לאמר זה וגומר, אמאי הכא לאמר. ואמאי זה. אלא לאמר דא אתתא. זה דא צדיק (נ"א רמזו כמו דקדשא בריה הוא קרא ליה נח נייחא דארעא לאמר, מאי לאמר, אלא אתר דא קרי ליה נח ומאן איהו ארעא קדישא לאמר זה ינחמנו ממעשנו וגומר, עבד ליה קדשא בריה הוא לתתא כגוננא עלאה) (נ"א זה דא צדיק וכן

אשר שם שמות, שמות ודאי, קרי שמות בצירי, דהא שמא גרים לכלא, שהרי השם גרם לכל. וכמו כן כתיב לעיל בסוף פרשת בראשית ויקרא את שמו נח לאמר זה וגומר. אמאי הכא לאמר ואמאי זה, למה נאמרה פאן מלת "לאמר", וכן מלת "זה" מיותרת, והנה לו לומר ויקרא את שמו נח כי ינחמנו. ומתרגן אלא "לאמר" דא אתתא, "לאמר" רומז על מדת מלכות הנקראת אשה, "זה" דא צדיק, "זה" רומז על מדת צדיק יסוד עולם,

מוסר

שנאמר כל [איש] אשר בו מוס לא יקרבו. ווי ליה לבר נש דנשמתי נחיתא תחות פגם בנשמתו היקרה אשר חצובה ממקום רגלוי, וכן בחטאו מוריד השכינה (רות גבוה שחטא עד אשר השפילה לרגליו. ג) ותגל מרגלותיו ותשכב והשכינה

הלכה פסוקה

הכשר: ד אם הוא פלי חרם מגעילו ג' מדאורייתא: (סי קיד) ה יין תפוחים ויין פעמים ודיו מפני שאין לאיסור זה עיקר רמונים וכיוצא בהם מתר לשותות בכל

זוהר

תרגום הזוהר

בגין דלא מתפרשן דא מן דא, להורות שמדות יסוד ומלכות אינן נפרדות זו מן זו. אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא, גם הוא סובר שמלת לאמר רומזת על מדת המלכות הנקראת ארץ הקדושה, ומביא ראיה שמלת "זה" רומזת על מדת היסוד, כתיב הכא זה ינחמנו, וכתיב התם זה יי קוינו לו, והינו מדת היסוד שבו נקוים ונאספים כל שפע הספירות.

זכאין אינון צדיקניא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא, אשריהם הצדיקים שהם נרשמים ברשימת חותם המלך, למהוי בשמיה רשימין, להיות רשומים בשמו, ואיהו שוי שמהן בארעא ברקא יאות, והוא שם שמותיהם בארץ

כראוי, (הינו ששם בפיות בני אדם שיקראו שמותיהם של כל אחד כראוי, לפי בחינתו).

כתיב ויקרא את שמו נח, וכתיב ויקרא שמו יעקב, אמאי לא כתיב את. אלא התם דרגא חדא, והכא דרגא אחרא, אצל יעקב היתה מדרגה אחת, ואצל נח היתה מדרגה אחרת, כדכתיב ואראה את יי, ואראה יי לא כתיב את יי, שמלת את יי, רומזת על

מוסר

מיללת עליו (איכה א, יד) נתנני ה' וכו'. שהוא בן כסיל תוגת אמו. ומאן דחב ופגם המגיע בה שהוא נרנן מפריד אלוף. לגבי שכניתא פאלו מפשיט שכניתא ועוד שהיא עמנו בגלות וכשאנו חוטאים אנו מאריכין גלותה. ועוד נותן לה עצב

הלכה פסוקה

מקום דדבר שאינו מצוי לא גזרו עליו: שמעמידים אותם בעזר קיבת שחישתם (סי' קטו) ו חלב שחלבו גוי ואין ישראל שהיא גבילה ואפילו העמידוה בעשבים רואהו אסור: ז גבינות הנכרי אסורים מפני אסורה:

תרגום הזוהר

זוהר

השכינה, אוף הָבָא בְּנַח וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח, כִּמוֹ כֵּן פָּאן בְּנַח נְאָמַר וַיִּקְרָא "אֶת" שְׁמוֹ נַח, שְׁהַשְׂכִּינָה הַנְּרֻמָּזֶת בְּמִלַּת אֶת הִיא קְרָאָה אֶת שְׁמוֹ נַח, אֲבָל בִּיעֲקֹב נְאָמַר וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, בְּלִי מִלַּת "אֶת" מִשּׁוּם

וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח, וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב דְּרַנָּא דִּילִיָּה קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא מְמַשׁ קְרָא לִיָּה יַעֲקֹב, אֲבָל הָבָא אֶת לְאַתְּבַלְלָא שְׂכִינְתָּא (נ"א דְּהִיא) דְּרַנָּא אַחְרָא לְתַתָּא:

דְּרַנָּא דִּילִיָּה קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא מְמַשׁ קְרָא לִיָּה יַעֲקֹב, שְׁמִדְרָגָה שְׁלוֹ (תַּפְאָרַת) דְּהִינּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַשׁ קְרָא לוֹ יַעֲקֹב, אֲבָל הָבָא "אֶת" לְאַתְּבַלְלָא שְׂכִינְתָּא, אֲבָל פָּאן בְּנַח מִלַּת אֶת רֻמָּזֶת לְכֻלָּל אֶת הַשְׂכִּינָה שְׁהִיא קְרָאָה לוֹ נַח, דְּהִיא דְּרַנָּא אַחְרָא לְתַתָּא, שְׁהִיא מְדְרָגָה אַחְרַת לְמַטָּה:

מוסר

בְּלְבוּשָׁהָ. וְאָמַר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא הַפּוֹשְׁעִים בֵּי. וּמְסַלֵּק הָאֵם מֵעַל הַבְּנִים, שְׂכִינְתָּא מֵאֵן דְּגָמִיל חֲסֵד עֲמָה לִית עֲרַךְ וְלַפְעָמִים הַפְּגָם מַגִּיעַ גַּם בְּכֹל יְהוּ"ה לְאַגְרָא דִּילִיָּה וּמֵאֵן דְּחָב לְגַבְהָ לִית עֲרַךְ לְעוֹנְשָׁא דִּילִיָּה. עוֹד כִּי בַּפְּגָמוֹ פְּגָם בְּתַפְאָרַת עֲצָמוֹ שְׁנֵאמַר (ישעי' ס"ו)

וְהַפּוֹגֵם בְּמִדּוֹת הוּא פְּקוֹרַע לְבוּשׁ הַמְּלָךְ מֵעַל הַמְּלָךְ:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאוּנִי הַתְּלִמּוּד לִידי מַעֲשֵׂה, וְלִידי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוּנוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"א ע"א)

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה. אֲמָאֵי
נִשְׁחָתָה. בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת
דְּרָכּוֹ כָּמָה דְאַתְמַר.

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה
נִשְׁחָתָה. שׂוֹאֵל, אֲמָאֵי נִשְׁחָתָה.
לְמַה נִשְׁחָתָה, וְכִי מַה חֲטָאָה, וּמִתְרַץ
בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ
כָּמָה דְאַתְמַר. מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁחִיתוּ בְּנֵי
הָאָדָם אֶת דְּרָכָם כְּמוֹ שְׂנֵאמַר, וְכִינּוֹן
דְּעַקֵּר הַבְּרִיאָה בְּשִׁבִיל הָאָדָם, לְכֹן
כְּשֶׁנִּשְׁחַת הָאָדָם נִשְׁחָתָה גַם הָאָרֶץ.

רַבִּי חֵיָא פִּתַּח קְרָא וְאָמַר (יונה ג') וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְּרָכָם הֲרַעָה. תָּא
חֲוֵי, בְּשַׁעֲתָא דְבְּנֵי נֶשָׂא זַכָּאן וְנִמְרֵי פְקוּדֵי

רַבִּי חֵיָא פִּתַּח קְרָא וְאָמַר בְּנִינְנָה, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְּרָכָם
הֲרַעָה. תָּא חֲוֵי בְּשַׁעֲתָא דְבְּנֵי נֶשָׂא זַכָּאן וְנִמְרֵי פְקוּדֵי דְאוֹרֵייתָא, בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שְׂבִנֵי

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

צְרִיךְ אָדָם שְׂיַדַע שְׂפִשְׁהוּא חוּטָא פּוֹגֵם אַכְזָרִי עוֹמֵד לְקַטְרֵג עָלָיו, וְעוֹד כִּי מַה
בְּיָמִים, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם הוּא מְלֵאךְ שְׂאָדָם מִתְקַן בְּהֶם נִשְׁמָתוֹ מִתְלַבֶּשֶׁת בְּהֶם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קי"ט ק"כ)

א הַחֲשׂוֹד לְאֹכֹל דְּבָרִים הָאֲסוּרִים בֵּין אִם הוּא חֲשׂוֹד בְּאִיסוּר תּוֹרָה בֵּין אִם הוּא

זוהר

דְּאוֹרֵייתָא, כְּדִין אַרְעָא אֲתַתְקַפַּת וְכָל חִידוֹ
אֲשַׁתְכַּחַת בְּהָ, מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא
שְׂרִייא עַל אַרְעָא, וּכְדִין כִּלְאִי עֲלָאי וְתַתְּאִי
בְּחֻדְוָה.

וְכַד בְּנֵי נֶשֶׁא מְחַבְּלֵן אוֹרְחֵיהוֹן, וְלֹא נִטְרִי
פְקוּדֵי אוֹרֵייתָא וְחֻטְאֵן קָמִי מְאֵרִיהוֹן, כְּדִין
כְּבִיכּוֹל דְּחִינֵן לָהּ לְשְׂכִינְתָא מְעַלְמָא,
וְאֲשַׁתְּאֲרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, דְּהָא שְׂכִינְתָא
אֲתַדְּחִיָּיא וְלֹא שְׂרִייא עֲלָהּ וּכְדִין אֲתַחְבְּלַת.
מְאִי טַעְמָא אֲתַחְבְּלַת, בְּגִין דְּשְׂרִייא רוּחָא
אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלָמָא.

וְעַל דָּא אֲמַרִינֵן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עִזּוֹ לְאַלְהִים,

תרגום הזוהר

הָאָדָם צְדִיקִים וְשׁוֹמְרִים מְצוּוֹת
הַתּוֹרָה, כְּדִין אַרְעָא אֲתַתְקַפַּת, וְכָל
חִידוֹ אֲשַׁתְכַּחַת בְּהָ, אִזּוֹ הָאֲרֵץ
מִתְחַזְקַת, וְכָל שְׂמָחָה נִמְצְאָת בְּהָ,
מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא שְׂרִייא
עַל אַרְעָא, וּכְדִין כִּלְאִי וְתַתְּאִי
בְּחֻדְוָה. לְמָה, מְפַנֵּי כִי אִזּוֹ הַשְּׂכִינָה
שׁוֹכְנַת עַל הָאֲרֵץ, וְאִזּוֹ כָּלם הַעֲלִינִים
וְהַתְּחַתּוּנִים בְּשְׂמָחָה.

וְכַד בְּנֵי נֶשֶׁא מְחַבְּלֵן אוֹרְחֵיהוֹן וְלֹא
נִטְרִי פְקוּדֵי אוֹרֵייתָא, וְחֻטְאֵן קָמִי
מְאֵרִיהוֹן, וְכֹאשֵׁר בְּנֵי אָדָם מְשַׁחִיתִים
דְּרַכְסָם וְאִינִים שׁוֹמְרִים מְצוּוֹת הַתּוֹרָה,
וְחֻטְאִים לְפָנֵי אֲדוֹנָם, כְּדִין כְּבִיכּוֹל
דְּחִינֵן לָהּ לְשְׂכִינְתָא מְעַלְמָא,
וְאֲשַׁתְּאֲרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, אִזּוֹ

כְּבִיכּוֹל דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִהָעוֹלָם, וְאִזּוֹ נִשְׁאֲרַת הָאֲרֵץ נִשְׁחַתַּת, דְּהָא שְׂכִינְתָא אֲתַדְּחִיָּיא
וְלֹא שְׂרִייא עֲלָהּ וּכְדִין אֲתַחְבְּלַת, דְּהִלָּא הַשְּׂכִינָה נִדְּחַתָּה וְאִינָה שׁוֹכְנַת עֲלֶיהָ, (וְאִינָה יְכוּלָה
לְהַשְׁפִּיעַ מְטוּבָה עַל הַתְּחַתּוּנִים), וְאִזּוֹ נִשְׁחַתַּת. שׁוֹאֵל מְאִי טַעְמָא אֲתַחְבְּלַת, לְמָה נִשְׁחַתַּת, וּמְתַרְץ
בְּגִין דְּשְׂרִייא רוּחָא אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלָמָא, מְפַנֵּי שְׁשׁוֹכֵן רִיחָא אַחַר טְמָא עֲלֶיהָ הַמְשַׁחִית
הָעוֹלָם.

וְעַל דָּא אֲמַרִינֵן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עִזּוֹ לְאַלְהִים, דְּמְקַיְיִמֵן עֲלָמָא, וְעַל זֶה אֲמַרְנוּ שִׁישְׂרָאֵל

מוסר

בְּצִאתָה מִהָעוֹלָם, [וּכְשֶׁאָדָם] פּוֹגֵם בְּהֶם וְכוּ', וְוִי לִיה וְוִי לְנַפְשִׁיהָ דְּדִינֵינֵן לִיה
אוֹתוֹ הַיּוֹם נִגְרַע מְלִבוֹשׁוֹ וְעוֹמֵד לְחוּץ
בְּבוֹשֶׁת מְתַעֲטֵף כְּאֶבֶל עַד שׁוֹבוֹ לְמוּטָב.
וְאָמְרוּ וְוִי לְהֵהוּא דְּגִרַע יוֹמִין לְעִילָא
אִינוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עַל אִינוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עַל יוֹמִין
עַל חַד תְּרִין, וְדוֹן מְכַאֵן שְׂפִינֵן שְׂמַעֲנִישִׁין
אוֹתוֹ עַל כָּל יוֹם שְׁנַיִם יָמִים וְיוֹתֵר שְׁפִין

הלכה פסוקה

חֲשׂוֹד בְּאִיסוֹר דְּרַבְּנָן אֵין לְסֻמוּף עֲלָיו בְּהֶם, שְׁהוּא חֲשׂוֹד עֲלֵיהֶם: כ הַחֲשׂוֹד עַל הַדְּבָר
וְאִם נִתְאַרַח עִמּוֹ לֹא יֵאכַל מִשְׁלוֹ מִדְּבָרִים אִינוֹ נֶאֱמַן עֲלָיו אֲפִילוּ בְּשִׁבוּעָה: (סי' קכ)

זוהר

דמקיימין עלמא אלהים דא שכ׳נתא. ואם חס ושלום אי ישראל ישׁתפחו תיבין, מה כתיב (תהלים ג, יד) רומה על השמים אלהים וגומר, משום דרשת הכינו לפעמי כפף נפשי, בספת חמס ושנאת חנם פרו לפני שיחה וגומר. פגוונא דדור המבול דבגין חמס דתוות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו.

יכול אף בארעא דישׁראל בן, והא תנינן ארעא דישׁראל לא שר׳יא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריה הוא בלחודוי.

תא חזי, דארעא דישׁראל הכי הוא דלא שר׳יא עלה ממנא ולא שליחא אחרא בר

חמס דתוות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו. כמו בדור המבול, שבשביל החמס שהיה ביניהם היתה בין השכינה ובין בני אדם שנאה ואיבה, והיה מה שהיה.

שואל, יכול אף בארעא דישׁראל בן, שמא תאמר שגם בארץ ישראל שורה רוח אחר טמא בעת שמשחיתים בני אדם דרפס, והא תנינן ארעא דישׁראל לא שר׳יא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריה הוא בלחודוי. והלא למדנו שארץ ישראל אין שוכן עליה רוח אחר ולא ממנא אחר חוץ מהקדוש ברוך הוא לבדו.

ומתרץ, תא חזי דארעא דישׁראל הכי הוא דלא שר׳יא עלה ממנא ולא שליחא אחרא

תרגום הזוהר

נותנים עז לאלהים (הינו שנותנים כח להשכינה, ועל ידי זה) שמקיימים ומעמידים העולם, "אלהים" דא שכ׳נתא, אלהים זה השכינה הנקראת אלהים, ואם חס ושלום אי ישראל ישׁתפחו תיבין, ואם חס ושלום ימצאו ישראל רשעים, מה כתיב רומה על השמים אלהים וגומר, דהשכינה תתרום ותעלה למעלה ותסתלק חס ושלום מן הארץ, משום דרשת הכינו לפעמי, מפני שגרמו בה אחיזת החיצונים, כפף נפשי, נכפפה קומת השכינה שהיא בחינת נפש דוד, בספת חמס ושנאת חנם, פרו לפני שיחה וגומר. וגורמים להשכינה ירידה לבור הגלות. פגוונא דדור המבול, דבגין

מוסר

ראוי שיהיה התשובה והתורה והמצוה פירשו המפרשים שבשפתים עשרה שעות על חד תרין פנגד הימים שפגם. עוד היום וכן בלילה מתגלגלות שנים עשר

הלכה פסוקה

ג הקונה מהנכרי כלי סעודה של מתכת מפננים אף על פי שהם חדשים צריך או של זכוכית או כלים המצפים באבר להטבילם במקוה או מעין של ארבעים

זוהר

תרגום הזוהר

כר קודשא בריך הוא בלחודוי, בא וראה, שאמנם נכון הדבר שארץ ישראל פן הוא, שאין שוכן עליה ממנה ולא שליח אחר חוץ מהקדוש ברוך הוא לבדו, אבל שעטא חרא שרייא עלה לחבלא בני נשא, אבל לזמן מועט (הינו בשעת המגפה) שוכן עליה המחבל להשחית בני אדם, מנלן מדור, דכתיב וירא דוד את מלאך יי וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים, וכדין אתחבלת ארעא,

קדשא בריך הוא בלחודוי, אבל שעטא חרא שרייא עלה לחבלא בני נשא. מנלן מדור, דכתיב (ר"ה א' כ"א) וירא דוד את מלאך יי וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים וכדין אתחבלת ארעא.

אמר רבי אלעזר אפילו בההיא שעטא קדשא בריך הוא הנה. כתיב הכא מלאך יי, וכתיב התיב (בראשית מ"ח) המלאך הגואל אותי:

ואז נשחתת הארץ, כי מצא בעל חוב מקום לגבות את חובו.

אמר רבי אלעזר, אפילו בההיא שעטא קדשא בריך הוא הנה. אפלו באותה שעה (הינו בשעת המגפה גדלעיל) היה זה (המלאך שחרבו שלופה) הקדוש ברוך הוא בעצמו, ולמד זה מגזרה שנה, כתיב הכא מלאך יי, וכתיב התיב (בראשית מ"ח) המלאך הגואל אותי, והן לרע והן לטוב הקדוש ברוך הוא בעצמו שולט על ארץ ישראל, וזאת היא מעלתה:

מוסר

צירופי יהו"ה בכל שעה צירוף אחד, ואם חס ושלום פוגם הוא פוגם באותה הוי"ה והוא מורד באדוניו. עוד פירשו און הכי כורסייא איהי פגימא מחוביהון דישראל וצריך האדם לירא מלפגום כי צער מהפגם מגיע לשכינה המתלבשת

בכסא והיא מסתלקת מהכסא בהיותה פגומה, ועוד שהנשמות כלם מצויירות בכסא כמו שפרש רבי שמעון בן יוחאי בתיקונים בענין שימני כחותם ובהיות האדם פוגם מחשיף שורש נשמה המצויירת בכסא:

הלכה פסוקה

סאה: ד יברך על טבילת כלי ואם הם שנים או יותר מברך על טבילת כלים: ה צריך להטביל ידי הכלי: ו אם שכח ולא הטביל כלי מערב שבת או מערב יום טוב ותננו לגוי במתנה ואחר כך ישאלנו ממנו ומתן להשתמש בו:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמָר: הַנְּנִי רוּצָה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיָּדִי מֵעֲשָׂה, וְלִיָּדֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"א ע"ב)

רְבִי יִצְחָק הָוָה שְׂכִיחַ קָמִיחַ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
אָמַר לֵיהּ, הָאִי קָרָא (דְּקָאמְרוּ) דְּכְתִיב
וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ (דס"ב ע"א) לְפָנֵי הָאֱלֹהִים אִי בְּנֵי
נְשָׂא חֲטָאן אַרְעָא בְּמָה. אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב
כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ כְּמָה דְּאִתְמַר.

רְבִי יִצְחָק הָוָה שְׂכִיחַ קָמִיחַ דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן, רְבִי יִצְחָק הָיָה מְצוּי
אֶצְל רְבִי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ הָאִי קָרָא
דְּכְתִיב וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים, אִי בְּנֵי נְשָׂא חֲטָאן אַרְעָא
בְּמָה. שְׂאֵל מְמַנּוּ לְמָה נְאָמַר וְתִשְׁחַת
הָאָרֶץ, כִּי אִם בְּנֵי אָדָם חֲטָאוּ הָאָרֶץ

בְּמָה חֲטָאָה, שְׁתִּשְׁחַת בְּשִׁבְלָם, אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ כְּמָה
דְּאִתְמַר, עָנָה לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁחִיתוּ דְּרָכָם בְּהִשְׁחַתַּת זְרַע, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת
דְּרָכּוֹ, וְלָכֵן הָאָרֶץ נִשְׁחַתַּת כְּמוֹ שְׁלַמְדָּנוּ.

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

יָדַע כָּל אָדָם כִּי בְּמַעֲשָׂיו הַרְעִים עוֹשֶׂה בְּגִיחָנָם כְּדִפְרִישׁוֹ בְּפִסּוּק (זכרי' ג') וְיִהְיוּשַׁע
לְכוּשִׁים צוּאִים לְהַלְבִּישׁ נִשְׁמָתוֹ הָיָה לְבוּשׁ בְּגָדִים צוּאִים. וְאָמְרוּ בְּזוֹהַר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן ק"ס ואילך)

א צְרִיךְ לְהַזְהֵר בְּרַבִּית וּכְמָה לְאִוִּין נְאָמְרוּ בּוֹ וְאִפְּלוּ הַלֵּוָה הַנּוֹתָנוּ וְהַעֲרַב וְהַעֲדִים

זוהר

תרגום הזוהר

בְּגוֹנָא דָא (ויקרא י"ח) וּתְטָמֵא הָאָרֶץ וְאֶפְקוֹד עוֹנָה עָלֶיהָ. אֵלָא בְּנֵי נִשְׂא חֲטָאוֹ, וְאִי תִימָא אַרְעָא בְּמָה. אֵלָא עִיקְרָא דְאַרְעָא בְּנֵי נִשְׂא אִינוּן, וְאִינוּן מִחְבְּלִין אַרְעָא וְהִיא אֶתְחַבְּלָא, וְקָרָא אוֹכַח, דְּכִתִּיב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהָנְה גִשְׁחָתָה כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ.

בְּגוֹנָא דָא וּתְטָמֵא הָאָרֶץ וְאֶפְקוֹד עוֹנָה עָלֶיהָ, כְּמוֹ כֵּן קִשָּׁה עַל הַפְּסוּק הַזֶּה, אֵלָא בְּנֵי נִשְׂא חֲטָאוֹ, וְהִיא בְּנֵי אָדָם חֲטָאוֹ. וְאִי תִימָא אַרְעָא בְּמָה, וְאִם תֹּאמַר הָאָרֶץ בְּמָה חֲטָאָה, וְלָמָּה נַעֲשֶׂתָ. אֵלָא עִיקְרָא דְאַרְעָא בְּנֵי נִשְׂא אִינוּן, עֶקֶר הָעוֹלָם הֵם בְּנֵי הָאָדָם, וְאִינוּן מִחְבְּלִין אַרְעָא וְהִיא אֶתְחַבְּלָא, וְהֵם מִשְׁחִיתִים אֶת הָאָרֶץ וְהִיא נִשְׁחָתָת. וְקָרָא אוֹכַח וּמִהַפְּסוּק תּוֹכִיחַ זֶה, דְּכִתִּיב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהָנְה גִשְׁחָתָה שְׂכָר נִשְׁחָתָה (אף שְׁעֲדִין לֹא הִנֵּה הַמַּבּוּל), וְלָמָּה, כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ.

תָּא חֲזִי, כָּל חֲטָאוֹי דְּבַר נִשְׁ כְּבִלּוּתָא דִּילִיָּה תְלִין בְּתִשׁוּבָה. וְחֲטָאָה דְּאוּשִׁיד זִרְעָא עַל אַרְעָא וּמִחְבְּלָא אֶרְחִיָּה וְאֶפִּיק זִרְעָא עַל אַרְעָא, מִחְבֵּל לִיָּה וּמִחְבֵּל אַרְעָא, וְעָלִיָּה כְּתִיב (ירמיה ב') נִכְתַּם עוֹנֵךְ לְפָנַי, וְכִתִּיב בֵּיה (תהלים ה') כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגוֹרְךָ רָע, בַּר בְּתִשׁוּבָה סָנִי. וְכִתִּיב (בראשית

תָּא חֲזִי כָּל חֲטָאוֹי דְּבַר נִשְׁ כְּבִלּוּתָא דִּילִיָּה תְלִין בְּתִשׁוּבָה, בֹּא וְרֵאָה כָּל חֲטָאֵי בְּנֵי אָדָם, כָּל מָה שְׁחָבַל וְהִשְׁחִית עַל יְדֵי הַחֲטָאִים תּוֹלָה תְּקוּנָם בְּתִשׁוּבָה, וְחֲטָאָה דְּאוּשִׁיד זִרְעָא עַל אַרְעָא וּמִחְבְּלָא אֶרְחִיָּה וְאֶפִּיק זִרְעָא עַל אַרְעָא, וְהַחֲטָא שֶׁל הַשּׁוֹפֵךְ זָרְעוֹ עַל הָאָרֶץ וּמִשְׁחִית דְּרָכּוֹ וּמוֹצִיא זָרַע עַל הָאָרֶץ, מִחְבֵּל לִיָּה וּמִחְבֵּל אַרְעָא, מִשְׁחִית עֲצָמוֹ וּמִשְׁחִית הָאָרֶץ, וְעָלִיָּה כְּתִיב, וְעָלִיו נֹאמַר, (כִּי אִם תִּכְבְּסִי בְּנִתְּךָ וְתִרְבִּי לָךְ בּוֹרִית) נִכְתַּם עוֹנֵךְ לְפָנַי, (פְּרוּשׁ, שְׁאִפְלוּ כְּשֶׁעוֹשֶׂה תִּשׁוּבָה נִשְׂאָר כְּתָם מִהַעוֹן), וְכִתִּיב בֵּיה וְנֹאמַר בּוֹ כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגוֹרְךָ רָע, פְּרוּשׁ, הַחוּטָא בְּהוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה שֶׁהוּא נִקְרָא רַע (כְּדִלְהִלָּן) לֹא יוֹכֵל לְגוֹר

מוסר

יְהוֹשֻׁעַ כִּהֵן גְּדוֹל הָיָה מֵהַ כְּתִיב בֵּיה כִּף שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנָה וּמָה בְּהִיא עוֹד צָרִיף לְשׁוּב לְשֵׁלָה תְהִיָּה נִשְׁמָתוֹ

הלכה פסוקה

עוֹבְרִים. (הגה) וְאִין חִילּוּק בֵּין מַלְוָה לְעֵנִי מִתְּמוּטְטִים וְכֹאֲלוֹ בּוֹפֵר בִּיצִיאַת מְצָרִים אִו לְעִשׂוֹר: בְּכָל הַנּוֹתֵן כְּרִבִּית נִכְסָיו וּבִאֲלֵהֵי יִשְׂרָאֵל: גַּ תְּתוֹלָה מְעוֹתָיו לֹאמֵר

תרגום הווהר

זוהר

במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, בר
פתשוכה סגי, חוץ אם יעשה תשובה
גדולה, והיננו תשובה מאהבה, וכתיב
ויהי ער כבור יהודה רע בעיני יי
וימיתו יי, והא אתמר. וכבר למדנו
שחטאו היה שהשחית דרכו.

אמר ליה, אמאי דאין קדשא ברוך
הוא עלמא במיאי ולא באשא ולא
במלה אחרא. עוד שאל רבי יצחק
לרבי שמעון, למה דן הקדוש ברוך
הוא את העולם במבול במים, ולא
באש ולא בדבר אחר. אמר ליה
רזא הוא, ענה לו רבי שמעון יש
בזה סוד, דהא אינון חבילו ארתיהו,
שהרי הם השחיתו דרכם, בגין דמיין

ל"ח) ויהי ער כבור יהודה רע בעיני יי וימיתוהו
יי, והא אתמר.

אמר ליה אמאי דאין קדשא ברוך הוא עלמא
במיאי ולא באשא ולא במלה אחרא. אמר
ליה רזא הוא, דהא אינון חבילו ארתיהו,
בגין דמיין עלאין ומיין תתאין לא אתחברו
כדקא יאות, מה אינון חבילו ארתיהו, בגוונא
דא מיין דבורין ונוקבין לא אתחברו, ועל
דא אתדרנו במיאי כמה דאינון חבו.

ומיין הו רתיחן ופשטו משכא מנייהו, כמה
דחבילו ארתיהו במיין רתיחן, דינא לקביל

עלאין ומיין תתאין לא אתחברו כדקא יאות, משום שעל ידי חטאם גרמו שמים העליונים
ומים התחתונים לא נתחברו פראוי (שעל ידי חטאם גרמו פרוי מדת התפארת ממדת המלכות),
מה אינון חבילו ארתיהו, בגוונא דא מיין דבורין ונוקבין לא אתחברו, כמו שהם השחיתו
דרכם, כמו כן המים העליונים הנקראים זכרים והנקראים נקבות לא נתחברו, ועל דא אתדרנו
במיאי כמה דאינון חבו, ועל זה נדונו במים במה שהם חטאו.

ומיין הו רתיחן ופשטו משכא מנייהו, והמים היו רותחין והפשטו עורם מעליהם, כמה
דחבילו ארתיהו במיין רתיחן, דינא קביל דינא, כמו שהשחיתו דרכם במים רותחים, כמו
כן נענשו מדה כנגד מדה (כמו שאמרו ז"ל בסנהדרין קח: ברותחין קלקלו וברותחין נדונו), ולקו

מוסר

נדחת לחוץ בעלותה למעלה בהיותה המקטרגים, כל שפן המלא עונות אין
נפטרת מהגוף, ודוד היה מתפלל על מספר כמה תשובה ותפלה צריך.
זה שמרה נפשי אל תמסר בידי וכשיצייר האדם בשכלו דבר זה

הלכה פסוקה

שהם של נכרי ומלנה אותם ברבית הפרעון שלא התנה עמו ואינו אומר
הקדוש ברוך הוא ופרע ממנו: ד אפילו שנותן לו יותר בשביל רבית אסור:
אם הלנה נתן לו יותר מדעתו בשעת ה אפילו לבניו ובני ביתו אסור להלוות

זוהר

תרגום הזוהר

דינא, הדא הוא דכתיב נבקעו כל מעינות תהום רבא דא מיין תתאין. וארבות השמים נפתחו דא מיין עלאין. מיין עלאין ותתאין: מים העליונים, מיין עלאין ותתאין, כמו שהם פגמו במים העליונים ומים התחתונים, כמו כן לקו בשניהם:

מוסר

בהתודותו שגשמתו עולה דרך ההיכלות ונותנת חשבון ודוחין אותה לחוץ כמה ראוי שיצטער ויבכה, ואם יזכה האדם לעשות תשובה שלימה שתהא מיתתו בנשיקה הוא נפטר מכל דיני חשבון ואשריו:

הלכה פסוקה

ברבית אף על פי שאינו מקפיד עליהם ובוראי גותנו להם במתנה: (סי' קע) ו ישראל שלוח מהנכרי ברבית אסור לישראל אחר להיות לו ערב וכו': ו נכרי שלוח מישראל ברבית אסור לישראל להיות לו ערב:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיֵּדִי מַעֲשֵׂה, וְלִיֵּדִי וְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"ח ע"א)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִף עַל גַּב דְּזַפְאָה הָוָה
נַח, לֹא אִיהוּ כְּדָאי (בְּגִין) דְּקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלָמָא בְּגִינֵיהּ. תָּא חוּי,
מֹשֶׁה לֹא תֵלֵא מְלָה בְּזִכְוִתִּיהּ אֲלֵא בְּזִכְוִת
אַבְתָּן קַדְמָאי. אֲבָל נַח לֹא הָוָה (נ"א לִיה)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִף עַל גַּב דְּזַפְאָה
הָוָה נַח, לֹא אִיהוּ כְּדָאי
דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלָמָא
בְּגִינֵיהּ. אִף עַל פִּי שְׁנַח הָיָה צְדִיק,
לֹא הָיָה כְּדָאי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִגִּין עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵוֹ (רַבִּי יְהוּדָה)
קָאִי אֲלַעִיל מִינֵיהּ, שְׁמִשָּׁה בְּקֶשׁ רַחֲמִים

עַל בְּנֵי דוֹרוֹ, וְנַח לֹא בְּקֶשׁ, וּמְפָרֵשׁ שְׁלֵא הָיָה לוֹ בְּזִכְוִת מִי לְבַקֵּשׁ, וּזְכוּת עֲצֻמוֹ לֹא הִיָּתָה כָּל כַּף
גְּדוּלָה שְׁתוּכַל לְהִגִּין). תָּא חוּי מֹשֶׁה לֹא תֵלֵא מְלָה בְּזִכְוִתִּיהּ אֲלֵא בְּזִכְוִת אַבְתָּן קַדְמָאי,
בֵּא וּרְאָה, מֹשֶׁה לֹא תֵלֵא דְבַר בְּזִכְוִתוֹ, רַק בְּזִכְוִת אַבּוֹת הָרֵאשׁוֹנִים, אֲבָל נַח לֹא הָוָה לִיה

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

צְרִיךְ לִירָא מִלְפָּגוּם פִּי שְׂבַעָה הֵמָּה עַל כָּל פְּגָם הַנֶּעֱשֵׂה שְׂבָהֵם מְצַטְיִיר הַכֹּל,
עֵינֵי ה' מְשׁוֹטְטוֹת הֵם מְעִידִים כְּמוֹ שְׁאָמַר הַפְּתוּב (תהלים נ"א) וְהִרְעַ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קפ"א ואילך)

א פֵּאוֹת הַזֶּקֶן הֵם חֲמִשָּׁה וְרִבּוֹ בָהֶם הַדְּעוֹת לְפִיכָךְ יֵרָא שָׁמַיִם יֵצֵא אֶת פְּלִם וְלֹא

זוהר

תרגום הזוהר

בְּמָאן דִּיתְלֵי זְכוּתָא כְּמִשָּׁה.

בְּמָאן דִּיתְלֵי זְכוּתָא כְּמִשָּׁה. אָבֵל נַח לֹא הָיָה לוֹ בְּמִי שֶׁיִּתְּלֶה זְכוּתוֹ כְּמִשָּׁה (וְלִכְּן לֹא הִתְפַּלֵּל עַל בְּנֵי דוֹרוֹ).

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְעַם כָּל דָּא, כִּיּוֹן דְאָמַר לִיה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתָדָּ, הָוֵה לִיה לְמַבְעֵי רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ. וְקַרְבְּנָא דְאֶקְרִיב לְבַתְרָ, דִּיֶּקְרִיב לִיה מִן קַדְמַת דְנָא דִילְמָא יִשְׁכַּב רוּגְזָא מַעֲלָמָא.

פִּי כֵּן, כִּיּוֹן שֶׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתָדָּ, שֶׁהֲגִיד לוֹ שֶׁהוּא בְּדוֹרוֹ הַצַּדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, הָיָה לוֹ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם כְּרוּעָה עַל עַדְרוֹ. וְקַרְבְּנָא דְאֶקְרִיב לְבַתְרָ, דִּיֶּקְרִיב לִיה מִקְדַּמַּת דְנָא, וְהַקְרִיבֵן שֶׁהַקְרִיב לְאַחַר הַמַּבּוּל, הָיָה לוֹ לְהַקְרִיב לְפָנֵי הַמַּבּוּל, דִּילְמָא יִשְׁכַּב רוּגְזָא מַעֲלָמָא. אוּלַי יִשְׁקִיט הַחֲרוֹן אֶף מִהַעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יְהוֹנָדָה, מָאִי הָוֵה לִיה לְמַעַבְדָּ, דְהָא חַיִּיבֵי עֲלָמָא הוּוּ מְרַגְזִין קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִיהוּ יֶקְרִיב קַרְבְּנָא. אֲלֵא וְדָאִי נַח דְחִיל עַל גְּרַמְיָה הָוֵה, בְּגִין דְלֹא יַעֲרַע בֵּיה מוֹתָא כְּגוֹ חַיִּיבֵי עֲלָמָא, דְהָוֵה חַמִּי עוֹבְדֵיהוֹן בִּישׁוּן כָּל יוֹמָא, וְהִיךְ מְרַגְזֵן קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל יוֹמָא.

אָמַר רַבִּי יְהוֹנָדָה, (חֲזוֹר לְלַמֵּד זְכוּת עַל נַח) מָאִי הָוֵה לִיה לְמַעַבְדָּ, מַה הָיָה לוֹ לַעֲשׂוֹת, דְהֵלֵא לֹא עָשׂוּ תְשׁוּבָה, דְהָא חַיִּיבֵי עֲלָמָא הוּוּ מְרַגְזִין קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִיהוּ יֶקְרִיב קַרְבְּנָא, דְהֵלֵא בְדַמְן הַהוּא רְשָׁעֵי הָעוֹלָם הָיוּ מְכַעֲסִין לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי אָז יֶקְרִיב הוּא (נַח) קַרְבֵּן, דְבָלִי תְשׁוּבָה מַה יוֹעִיל הַקְרִיבֵן, אֲלֵא וְדָאִי נַח דְחִיל עַל גְּרַמְיָה הָוֵה, בְּגִין דְלֹא יַעֲרַע בֵּיה מוֹתָא כְּגוֹ חַיִּיבֵי עֲלָמָא, אֲלֵא וְדָאִי נַח מִפְחַד עַל עַצְמוֹ הָיָה, בְּשִׁבְלֵי שְׁלֹא יֶקְרַה לוֹ הַמִּיתָה בְּתוֹךְ רְשָׁעֵי הָעוֹלָם, דְהָוֵה חַמִּי עוֹבְדֵיהוֹן בִּישָׁא כָּל יוֹמָא, וְהִיךְ מְרַגְזֵן קָמִי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל יוֹמָא, שֶׁהָיָה רוֹאֶה מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים בְּכָל יוֹם, וְאִיךְ שֶׁמְכַעֲסִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ

מוסר

בְּעִינֵיךָ עֲשִׂיתִי. עוֹד מְסוּג זֶה שֶׁהוּא מְכַנֵּס הֵלֵא יֹאמְרוּ מִי גֵרַם שֶׁיִּפְגַּס הַמְצוּרַע הַזֶּה (פַּגַּם) [סְמָא"ל] הַטְמֵא בֵּין הַקְּדוֹשִׁים, בִּינִינוּ הֵלֵא וְדָאִי יַעֲנֵשׁ. בְּפִרְט הַמְדַבֵּר

הלכה פסוקה

יַעֲבִיר תַּעַר עַל כָּל זְקֵנו כָּלָל: (ס"י רג) צְדָקָה אֵין טוֹב לִידוֹר אֲלֵא אִם יִשְׁנוּ בְּיָדוֹ בְּצִרִיךְ לִיזְהַר שְׁלֹא יְדוֹר שׁוֹם דְּבַר וְאַפִּילוּ: (ס"י רמו) ג כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל חַיִּיב

תרגום הווהר

ברוך הוא בכל יום, וידע שסופם להעגש בעונש קשה ולכן לא התפלל עליהם, שהוא בעצמו היה צריך לרחמים גדולים, ודי לו להפקיע את עצמו ואיך יציל אותם בזכותו ובתפלתו.

רבי יצחק אמר כל זמנא דחייבי עלמא אסגיא, כל פעם שרשעי עולם מתרבים (ונגזר עליהם ענש), זכאה דאשתבח ביניהו הוא אתפס בקדמיתא, הצדיק שנמצא ביניהם הוא נתפס בראשונה, (בשביל שלא מחה במעשיהם, או פדי שלא יראה

זוהר

רבי (אלעזר פתח) יצחק אמר, כל זמנא דחייבי עלמא אסגיא, זכאה דאשתבח ביניהו הוא אתפס בקדמיתא, דכתיב (יחזקאל ט') וממקדשי תחלו, ותנינן אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ונח היך שזיב ליה קדשא בריך הוא בין כל אינון חייביא. אלא בגין דיפקון מגיה תולדין בעלמא, דהנה צדיק פדקא יאות.

ותו דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מגיה, וקניין בגנפשיה קרא דכתיב (שם

ברעתם), דכתיב שהשם אמר להמשחיתים וממקדשי תחלו, ותנינן ולמדנו במסכת שבת (דף נה ע"ב) אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי, שתתחיל המגפה במקדשי אלו הצדיקים, ונח היך שזיב ליה קודשא בריך הוא בין כל אינון חייביא, ואם פן קשה, איך הציל הקדוש ברוך הוא לנח בין כל אותם הרשעים. ומתקן, אלא בגין דיפקון מגיה תולדין בעלמא, בשביל שיצאו ממנו תולדות בעולם, דהנה צדיק פדקא יאות, שהיה צדיק כראוי, ולכן היו תולדות העולם ראויים לצאת ממנו.

ותו, דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מגיה, ועוד טעם שנצול, שהוא התרה בהם ברשעים כל יום ומחה בהם ולא קבלו ממנו, וקניין בגנפשיה קרא וקניין בעצמו המקרא

מוסר

לשון הרע הוא הגורם הגדול שמיד (הפגם) [סמאל] עולה. ושני המלאכים ההולכים עם האדם הם בדלים ממנו והם אכלים עליו עד שובו שנאמר (ישעי' נ"ו) ואשלים נחומים לו ולאבליו ויתן אל

לבו לשוב שלא יהיו המלאכים אכלים עליו. וכאשר האדם חוטא התורה באה ורושמת החטא בפניו, וכל צבאות מעלה בהיות הרושם ההוא בפניו מקללים אותו ובדלים ממנו כי רוח הטומאה שורה

הלכה פסוקה

בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורים בין פחור בין זקן

גדול אפילו עני המחזיר על הפתחים אפילו אם הוא בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו

זוהר

תרגום הזוהר

א) וְאַתָּה פִּי הַזְהַרְתָּ רִשְׁעִי וְגֹמְרִי וְכִתִּיב וְאַתָּה אֶת נַפְשִׁי הִצַּלְתָּ. מִכָּאן כָּל מָאן דְּאִזְהַר לְחַיִּיבָא, אִף עַל גַּב דְּלֹא קִבִּיל מִנִּיה, הוּא שׁוּיב לִיה לְגַרְמִיָּה, וְהוּא חַיִּבָא אֶתְפָּס בְּחֹבִיָּה. וְעַד כַּמָּה יִזְהַר לִיה, עַד דְּיִמְחִי לִיה, וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא:

דְּכִתִּיב וְאַתָּה פִּי הַזְהַרְתָּ רִשְׁעִי וְגֹמְרִי, וְכִתִּיב וְאַתָּה אֶת נַפְשִׁי הִצַּלְתָּ. מִכָּאן, כָּל מָאן דְּאִזְהַר לְחַיִּיבָא אִף עַל גַּב דְּלֹא קִבִּיל מִנִּיה הוּא שׁוּיב לִיה לְגַרְמִיָּה. מִכָּאן לְמַדְנֵהּ, כָּל מִי שֶׁהִזְהִיר וְהִתְרַה לְרִשְׁעֵהּ, אֶפְלוּ שְׁלֹא קִבֵּל מִמֶּנּוּ, הוּא הִצִּיל אֶת עַצְמוֹ, וְהוּא חַיִּיבָא אֶתְפָּס בְּחֹבִיָּה. וְאוֹתוֹ הִרְשַׁע נִתְפָּס בְּעוֹנוֹ. וְעַד כַּמָּה יִזְהַר לִיה, עַד דְּיִמְחִי לִיה, וְעַד מְתֵי חַיִּיב לְהִזְהִירוֹ אוֹתוֹ, עַד שִׁיכְהוּ. וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, וְהֵלֵא כֵן הַעֲמִידוּהָ הַחֲבָרִים הַהִלְכָה:

מוסר

עָלִינוּ. וְאָמְרוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה כִּי כָּדִי לְהַעֲבִיר הַרוּשָׁם צָרִיף שִׁיבְכָה וְיִרְחֵץ בְּדַמְעוֹת פָּנָיו. וְטוֹב לְהַעֲבִיר הַדַּמְעוֹת עַל מִצְחוֹ כִּי בְּמִצַּח (נִכְתָּמִים) [נִכְתָּבִים] הַעֲוֹנוֹת כְּדִכְתִּיב (יחזקאל ט') וְהִתְוִיַתְתָּ עַל מִצְחוֹת הָאֲנָשִׁים וְתִהְיֶה כְּפִינָתוֹ בְּהִתְוֹדוֹתוֹ בְּאֶלְפָא בֵּיתָא אֲשֶׁמְנוּ בְּגִדְנוּ גְזֻלְנוּ וְכוּ' לְטַהַר כ"ב אוֹתִיוֹת הַפְּגוּמִים בְּעוֹנוֹתָיו וְלִקְבֹּל עָלָיו גְּזֵרַת הַדִּין לְטַהַר הַמְּדוֹת וְזֶהוּ וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא

עָלִינוּ וְכוּ'. וְצָרִיף שִׁיבְכָה כִּי שְׁמָא כְּשִׁחְטָא הָיָה הָעוֹלָם חָצִינוּ זָכָאֵי וְחָצִינוּ חַיִּיב וּבְעוֹנוֹתָיו הַכָּרִיעַ הָעוֹלָם לְכַף חוֹבָה וְכַמָּה עֲנִיִּים צוּעֵקִים בְּרַעְיָה שֶׁהוּא עֲשֶׂה שֶׁהַכָּרִיעַ הָעוֹלָם לְכַף חוֹבָה. וְכִלְלֵהּ הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה כָּלֵל הַתְּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּדַבְרֵי קְצָרִים מֵאֵן דְּעִבְרַת עַל פִּיקוּדֵי אוֹרִייתָא כְּבִיכּוֹל פְּגִימִים לְעִילָא וּפְגִימִים לְתַתָּא פְּגִימִים לְגַרְמִיָּה וְלְכָל עַלְמִין:

הלכה פסוקה

זְמַן לְתַלְמוּד תּוֹרָה בַּיּוֹם וּבְלֵילָה שְׁנֵאמַר וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה: ד' עַד אֵימְתֵי חַיִּיב לְלַמּוֹד עַד יוֹם מוֹתוֹ: ה' תְּחִלַּת דִּינֵהּ שֶׁל אָדָם עַל תַּלְמוּד תּוֹרָה וְאַחַר כֵּן עַל שְׂאָר מַעֲשָׂיו:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת נח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ע"א ע"א)

ומוראכם וחתכם יהיה, מפאן ולהלאה
יהא לבון דיוקנין דבני נשא.
דהא בקדמיתא לא הוו דיוקנין דבני נשא.
תא חזי, בקדמיתא כתיב (בראשית ט') בצלם
אלהים עשה את האדם, וכתיב (שם ה') בדמות
להם צורת בני אדם.

הקדוש ברוך הוא ברך לנח ואמר
ומוראכם וחתכם, יהיה
מפאן ולהלאה יהא לבון דיוקנין
דבני נשא, מפאן ואילף יהיה לכם
צורות בני אדם, והחיות יפחדו מכם,
דהא בקדמיתא לא הוו דיוקנין
דבני נשא, שהרי מקודם לא היתה

תא חזי, בקדמיתא כתיב בצלם אלהים עשה את האדם, וכתיב (שם ה', א) בדמות אלהים

מוסר

(מספר שערי קדושה ח"ב שער א')

כל הנאות וטובות העולם הזה הכל על הבריות. אם בקומה זקופה פלם
המה מעשה תעתועים ולמה תתנאה נבראו בצלם אלהים פמוד. ואם במשפחה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אבן העזר מסימן כ"א כ"ב)

א צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד ולרמוז בעיניו לאחת מהעריות ואסור
ואסור לקרוץ בידי או ברגליו לשחוק עמה להקל ראשו פנגדה או לתביט

זוהר

תרגום הזוהר

אלהים עשה אותו, בין דחטו, אשתנו
 דיוקנייהו מההוא דיוקנא עלאה, ואתהפכו
 אינון למדחל מקמי חיון ברא. בקדמיתא כל
 ברין דעלמא זקפו עינין וחמאן דיוקנא קדישא
 עלאה, וועאן ודחלין מקמיה. בין דחטו,
 אתהפך דיוקנייהו מעינייהו לדיוקנא אחרא,
 ואתהפך דבני נשא זעין ודחלין מקמי שאר
 ברין.

עשה אותו, והחיות פחדו ממנו. בין
 דחטו, אשתנו דיוקנייהו מההוא
 דיוקנא עלאה, בין שחטאו, נשתנה
 צורתם מאותה צורה העליונה,
 ואתהפכו אינון למדחל מקמי חיון
 ברא, ונתהפכו הם לירא מפני חיות
 היצר. בקדמיתא כל ברין דעלמא
 זקפו עינין וחמאן דיוקנא קדישא
 עלאה וועאן ודחלין מקמיה,
 בראשונה, כל בריות העולם היו
 מרימים עיניהם, וראו צורה קדושה
 עליונה, ופחדו ויראו מלפניו, בין
 דחטו אתהפך דיוקנייהו מעינייהו
 לדיוקנא אחרא, בין שחטאו,
 נתהפכה צורתם לעיניהם לצורה
 אחרת, ואתהפך דבני נשא זעין

תא חזו, כל אינון בני נשא דלא חמאן קמי
 מאריהון, ולא עברין על פקודי אורייתא, זיו
 דיוקנא דילהון לא אשתני מחיוו דדיוקנא
 עלאה, וכל ברין דעלמא זעין ודחלין קמיה.

ודחלין מקמי שאר ברין, ונתהפך הדבר, שבני אדם מפחדים ומתיראים מלפני שאר הבריות.
 תא חזו, כל אינון בני נשא דלא חמאן קמי מאריהון, כל אותם בני אדם שלא חטאו לפני
 אדונם, ולא עברין על פקודי אורייתא, ולא עברו על מצוות התורה, זיו דיוקנא דילהון
 לא אשתני מחיוו דדיוקנא עלאה, זיו צורתם לא נשתנה ממראה הצורה העליונה, וכל
 ברין דעלמא זעין ודחלין קמיה, וכל בריות העולם מזדעזעים ומפחדים ומתיראים מלפניו.

מוסר

כלנו בני איש אחד נחנו בני אברהם לרעתו. ואם בשררה וכבוד כמה בזוי
 יצחק ויעקב. ואם בעושר כמה ריקים המשפחה שולטים בעולם כמו שכתוב
 ופוחזים ממך עשירים יותר ממך. ועוד
 פי ה' מוריש ומעשיר ואל יתהלל עשיר
 בעשרו פי אולי עושר שמור לבצעליו

הלכה פסוקה

בפינה: ב אין שואלים בשלום אשה כלל: נוקפו בגון אחותו הגדולה ואחות אביו
 ג המחבק ומנשק אחת מהעריות שאין לבו הרי זה מגונה ביותר ודבר איסור הוא

תרגום הזוהר

זוהר

ובשעתא דבני נשא עברין על פתגמי אורייתא
 פתגמי אורייתא, ובשעה שבני אדם
 עוברים על דברי התורה, אתחלף
 דיוקנא דילהון ובלהו זעין ודחלון
 מקמי ברין אחרניו, נתחלפה
 צורתם, וכלם (האנשים) מפחדים
 ומתיראים מפני בריות אחרות, בגין
 דאתחלף דיוקנא עלאה ואתעבר
 מנייהו, בשביל שנתחלפה צורה
 העליונה ונסתלקה מהם, וכדין,
 שלמי בהו חיות ברא, דהא לא
 חמו בהו ההוא דיוקנא עלאה
 בדיקחוי. ואז, שולטים בהם חיות
 היצר, שהרי לא רואים בהם אותה
 צורה העליונה פראוי.

ובשעתא דבני נשא עברין על פתגמי אורייתא
 אתחלף דיוקנא דילהון, ובלהו זעין ודחלון
 מקמי ברין אחרניו, בגין דאתחלף דיוקנא
 עלאה ואתעבר מנייהו, וכדין שלמי בהו
 חיות ברא, דהא לא חמו בהו ההוא דיוקנא
 עלאה בדיקחוי.

ועל פן השתא ביון דעלמא אתחדש
 במלקדמיו, בריך לון ברכתא דא, ושליט לון
 על בלא, כמה דאת אמר ובכל דגי הים
 בידכם נתנו. ואפילו נוני ימא.

רבי חייא אמר בידכם נתנו מקדמת דנא,
 דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, מסר

ועל פן, השתא, ביון דעלמא אתחדש במלקדמיו, ועל פן, עכשיו, אחרי המבול, פיון
 שהעולם נתחדש פבראשונה, בריך לון ברכתא דא, בריך אותם ברכה זו ומראכם וחתכם
 יהיה על כל חית הארץ, ושליט לון על בלא, והשליט אותם על הכל (אפילו על דגים),
 כמה דאת אמר כמו שנאמר ובכל דגי הים בידכם נתנו, ואפילו נוני ימא, ואפילו דגי הים
 (שהם לא נצלו בזכות נח שהרי לא נאבדו במבול, גם פן השליט הקדוש ברוך הוא האנשים עליהם).

רבי חייא אמר, בידכם נתנו אין הפונה שנתנו עכשיו בידכם, אלא הפונה שנתנו מקדמת
 דנא, עוד לפני זה, דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא מסר בלא בידיהון, שפאשר ברא

מוסר

גדולים נטרדו מהעולם הזה ומהעולם זקנים יקח ואל יתהלל חכם בחכמתו.
 הבא פענין דואג ואחיתופל וירבעם, ואיך תתגאה ותחלתך נולדת מטפה
 ובידו יתברך להסיר שפה לנאמנים וטעם סרוחה וממעבר השתן נכנסת ויצאת.

הלכה פסוקה

ומעשה טפשים שאין קרבין לערנה כלל זקנה בין ילדה שדבר זה גורם לגלות
 חוץ מהאב לכתו והאם לבנה: (סי' כב) ערוה חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו:
 ד אסור להתניח עם ערוה מהעריות בין ה דוד ובית דינו גזרו על יחוד פנויה ואף

זוהר

תרגום הזוהר

כְּלָא בְיָדֵיהוֹן, דְּכְתִיב וַרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגוֹמֵר:
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם, מִסֵּר הַפֶּל בְּיָדָם, דְּכְתִיב וַרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגוֹמֵר:

מוסר

בוֹשָׁה וּכְלִימָה אַתָּה בְּחַיִּיךָ רְמָה וְתוֹלְעָה בְּמוֹתָךְ, וְאַף כִּי עָפַר אַתָּה וְאַל עָפַר תָּשׁוּב וְהָיָה כְּלָא הָיָה. וְאַיִךְ תִּכְעֹס עַל זוּלָתְךָ וְלֹא תִכְעֹס עָלֶיךָ, שְׂאֵתָהּ בְּעֶצְמָךְ טוֹרְף נִפְשָׁךְ בְּאַפְךָ וְעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה בְּכַעֲסָךְ וְאַתָּה מְכַעֵס אֶת קוֹנֵךְ וְעֵתִיד לִפְרַע מִמֶּךָ. וְאַיִךְ תִּקְפִּיד עַל הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה וְסוֹפָךְ לְמוֹת, וְרוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאַיִנְנוּ וְלֹא יִכְיָרְנוּ עוֹד מִקוֹמוֹ רוֹאִיו יֵאמְרוּ אִיו.

וְאַיִךְ תִּתְעַצֵּב עַל עוֹלָם שְׂאִינוּ שְׁלָךְ וְלֹא תִתְעַצֵּב עַל פְּרִידַת נִפְשָׁךְ מִגּוּפְךָ בְּרִתַּת וְזִיעַ וְאַימָה חֲשָׁכָה נוֹפְלַת עָלָיו. וְאַיִךְ תִּחְמוֹד לְצַבּוֹר זָהָב וּלְבָנוֹת בָּתִּים וְעֲלִיּוֹת מְרוּנֵיחִים וְהוּא לְקַבְרוֹת יוֹכֵל, אִמָּה עַל אִמָּה בְּרוּם אִמָּה בְּאַרְץ תַּחְתִּית וּמְאוּמָה אִין בְּיַדְךָ וְעֹזְבַת לְאַחֲרִים חִילְךָ, וְלָמָּה תִיַּגַע לְהַעֲשִׂיר וְהַכֵּל תְּלוּי בְּמִזְל אִפִּילוּ סִפְר תוֹרָה שְׁפָהִיכָל:

הלכה פסוקה

עַל פִּי שְׂאִינָה עֲרוּהָ: וְכָל הַמִּתְיַחַד עִם אִשָּׁה שְׂאִסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּה בֵּין יִשְׂרָאֵלִית

בֵּין גּוֹיָה מִבֵּין שְׁנֵיהֶם מִפֶּת מְרֻדוֹת וּמְכַרְיוֹן עֲלֵיהֶם חוּץ מֵאַשֶׁת אִישׁ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף ל"ב ע"א)

תָּא חֲזִי כָּל אֵינּוֹן עֲמִיקוֹן סְתִימָן דְּנִפְקֵי מִגּוֹ
מַחְשְׁבָה, וְקֵלָא נְטִיל לֹזָן, לָא אֲתַגְלִיין
עַד דְּמִלָּה מְגַלָּה לֹזָן. מָאן מְלָה, הִיִּינוּ דְּבוּר,
וְהָאֵי דְּבוּר אֲקָרִי שַׁבַּת, וּבְגִין דְּשַׁבַּת אֲקָרִי

לִפְנֵי זֶה מְפָרֵשׁ הַכְּתוּב בְּאִיּוֹב (יב,
כב) מְגַלָּה עֲמִיקוֹת מִנֵּי חֶשֶׁךְ, וּמִמְשִׁיךְ
תָּא חֲזִי כָּל אֵינּוֹן עֲמִיקוֹן סְתִימָן
דְּנִפְקֵי מִגּוֹ מַחְשְׁבָה, בָּא וּרְאֵה,
כָּל אוֹתָם הָעֲמוּקִים הַסְּתוּמִים

הַיּוֹצֵאִים מִתּוֹךְ הַמַּחְשְׁבָה (הֵינּוּ הַמּוֹחִין הַיּוֹצֵאִים מִמֵּדַת הַחֻקָּה הַנִּקְרָאת מַחְשְׁבָה), וְקֵלָא נְטִיל
לֹזָן, וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם (דְּהֵינּוּ מֵדַת תְּפָאֲרַת הַנִּקְרָאת קוֹל), לָא אֲתַגְלִיין עַד דְּמִלָּה מְגַלָּה לֹזָן.
אֵינָם מִתְגַּלִּים עַד שׁ"מִלָּה" מְגַלָּה אוֹתָם (דְּהֵינּוּ מֵדַת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת מְלָה). וּמְפָרֵשׁ מָאן מְלָה,
מִי זֶה מְלָה, הֵיִינוּ דְּבוּר, וְהָאֵי דְּבוּר אֲקָרִי שַׁבַּת, וְזֶה הַדְּבוּר (דְּהֵינּוּ מֵדַת הַמַּלְכוּת) נִקְרָא

מוסר

(מספר שערי קדושה ח"ב שער ב')

אֲשְׁרֵי אָדָם שֶׁמְשִׁים עֲצָמוֹ כְּשׁוֹר לְעוֹל תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים וְשׁוֹנֵה הַלְכוֹת
וּכְחֻמּוֹר לְמִשְׁאׁוֹי וְיוֹשֵׁב וְקוֹרָא וּמְדַרְשׁ וְיִרְפָּה בִישִׁיבָה וַיִּמְעַט בְּסַחֲוָרָה,
וְשׁוֹנֵה בְּדַבְרֵי תּוֹרָה בְּכָל יוֹם תָּמִיד וְקוֹרָא מִיַּד רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה עָלָיו וְכוּ'. אָמַר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן רנ"א)

א הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי שַׁבַּת מִן הַמִּנְחָה וְלִמְעֻלָּה אֵינּוּ רׁוּאָה סִימָן בְּרָכָה יֵשׁ מִפְּרָשִׁים

זוהר

תרגום הזוהר

דבור, דבור דחול אסור בשבת.

שבת, ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחל אסור בשבת, ובשביל שהשבת נקרא דבור, לכן דבור דחל אסור בשבת (כי בדבור חל בשבת נותן פח להממנים בימות החל לשלט בשבת, והוא פגם גדול).

וכך הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהוות משתעייא, הוה אמר לה אימא שתוקי, שבת הוא ואסיר, בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אחרא.

וכך הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהוות משתעייא, וכך היה עושה רבי שמעון כשהיה רואה לאמו שהיתה מדברת בשבת, הוה אמר לה אמא שתוקי, שבת הוא ואסיר, היה אומר לה, אמי, שתקי, שבת היום ואסור להרבות בדברים. בגין דדבור דא בעי לשלטאה ולא אחרא. בשביל שדבור זה (הינו מדת המלכות) צריך לשלט בשבת, ולא אחר.

והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד, מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מגי חשד, ההוא

והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד, מגלה עמוקות מגויה, ודבור זה (דהינו מדת המלכות) שבא מצד הגבורות הנקראים חשד, מגלה עמוקות מתוכו (הינו שפע המוחין שקבלה). ומשמע מגי חשד ההוא דאתי מסטרא דחשד, משמעות הלשון מגי חשד, לזה שבא מצד החשד

מוסר

כל ימי חיינו ולבלות עצמו בהם כל ימי חיינו (וכל) [בכל] המעשים האלו ובלבד שישמור עצמו ואיבריו וגופו מכל חטא ועון זוכה לכל הכבוד הצפון לצדיקים עד שאין מגין ושיעור ואין כל עין יכולה לראות ואין כל און יכולה לשמוע

אבא אליהו זכרונו לברכה מעיד אני עלי שמים וארץ בין איש בין אשה בין כותי בין ישראל בין עבד בין שפחה הכל לפי מעשיו של אדם רוח הקדש שורה עליו: אשרי מי ששם כל אלו נגד פניו בכל עת ויזכה להשלים בהם

הלכה פסוקה

ובליו לצורך שבת מתר כל היום. (הגהה) והוא הדין בגדי חבירו אם הוא לצורך שבת ואינו נוטל עליו שכר. (עד כאן) והוא הדין למי שפוחב ספרים לעצמו דרך למודו. (הגהה) מסתפרין כל היום אפילו מספר ישראל:

מנחה גדולה ויש מפרשים מנחה קטנה. (הגהה) ונדקא בשעושה המלאכה דרך קבע אבל אם עושה אותה דרך עראי לפי שעה ולא קבע עליה שרי ולכן מתר לכתוב אגרת שלומים וכל פיוצא כזה: ב לתקן בגדיו

זוהר

תרגום הזוהר

דְּאֵתִי מִסְמָרָא דְחֻשְׁךָ, דְּכְתִיב מְנִי דִיקָא:

(דְּהִינּוּ מֵדַת הַמַּלְכוּת שְׁתַּקְוִנָּה בָּא מַצַּד

הַגְּבוּרוֹת הַנִּקְרָאִים חֻשְׁךָ), וְאִין הַפְּוִנָּה

לְמֵדַת הַגְּבוּרָה בְּעֻמָּה. דְּכְתִיב מְנִי דִיקָא, דְּאִם הַפְּוִנָּה עַל הַגְּבוּרָה, הִיָּה צְרִיף לְכַתֵּב מְגִלָּה

עֲמֻקּוֹת מַחֻשְׁךָ, וּמֵלֵת מְנִי לְהוֹרוֹת לְמֵדָה הַמְתַּקְנָת עַל יְדֵי הַחֻשְׁךָ:

מוסר

כְּבוֹד הַמְתוּקָן לְצַדִּיקִים וְלַחֲסִידִים. וְכֵן וְלֹא הָאֲזִינוּ עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ

יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ:

הוּא אוֹמֵר (ישעי' ס"ד) וּמַעוֹלָם לֹא שָׁמְעוּ

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת לך לך

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנַּעֲלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך דף ע"ו ע"ב)

לְךָ לְךָ מֵאַרְצֶךָ וְגוֹמֵר. רַבִּי אַבְאָ פְּתַח וְאָמַר,
(ישעיהו מז) שְׁמַעוּ אֵלַי אֲבִירֵי לֵב הֶרְחֹקִים
מֵצְדָקָה. שְׁמַעוּ אֵלַי אֲבִירֵי לֵב, כַּמָּה תְּקִיפִין
לְבַיְיָהוּ דְחִיבֵיָא דְחֶמְאָן שְׁבִילֵי וְאוֹרְחֵי
דְאוֹרֵייתָא, וְלֹא מְסַתְּפְלֵן בְּהוּ, וְלְבַיְיָהוּ תְּקִיפִין

לְךָ לְךָ מֵאַרְצֶךָ וְגוֹמֵר, רַבִּי אַבְאָ
פְּתַח לְבָאֵר לְמָה נִתְקַרַב אֲבָרְהָם
בְּיִתְרָה, וְאָמַר כְּתִיב שְׁמַעוּ אֵלַי אֲבִירֵי
לֵב הֶרְחֹקִים מֵצְדָקָה. שְׁמַעוּ אֵלַי
אֲבִירֵי לֵב, כַּמָּה תְּקִיפִין לְבַיְיָהוּ
דְחִיבֵיָא, דְחֶמְאָן שְׁבִילֵי וְאוֹרְחֵי
דְאוֹרֵייתָא וְלֹא מְסַתְּפְלֵן בְּהוּ, כַּמָּה

קָשָׁה לְבָם שֶׁל הָרָשָׁעִים, שְׂרֹאִים שְׁבִילֵי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְדַרְכֵי נִגְלוֹת הַתּוֹרָה, וְאִינֵם מֵתְּבַוְּנִים

מוסר

(מספר חסידים סי' ל"ד)

(שם) אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁוֹנֵנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ
אֲתַנּוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ. בֵּא וְרֵאֵה כַּמָּה כַּחוֹ
שֶׁל לִשְׁוֹן הָרַע כְּפָר בְּעֶקֶר דְּכִתִּיב בְּתַרְיָה

יְכַרֵת ה' כָּל שְׁפָתֵי חֲלָקוֹת לִשְׁוֹן מְדַבֵּרֵת
גְּדוּלוֹת (תהלים י"ב). כָּל הַמְּסַפֵּר
לִשְׁוֹן הָרַע כְּאֵלוֹ כְּפָר בְּעֶקֶר דְּכִתִּיב בְּתַרְיָה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן של"ד)

עַל עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה דְּבָרִים מְנַדִּין אֶת אֲפִילוֹ לְאַחַר מוֹתוֹ. בַּהֲמַבְּנָה שְׁלִיחַ בֵּית
הָאָדָם וְאֵלוֹ הֵן. אַ הַמְּבַנָּה אֶת הַחֶכֶם דִּין. גַּ הַקּוֹרֵא לְחֲבִירוֹ עֶבֶד. דַּ הַמְּזַלְזֵל בְּדַבָּר

זוהר

תרגום הזוהר

דְּלֵא מְהֵרִין בְּתִיבְתָא לְגַבִּי מְרִיהוּן, וְאַקְרוּן אַבְיָרִי לֵב הֶרְחֻקִים מְצַדְקָה, דְּמִתְרַחְקֵי מֵאוּרֵייתָא.

וּמִסְתַּכְלִים בְּהֵם. וְלִבְיָהוּ תַקִּיפִין דְּלֵא מְהֵרִין בְּתִיבְתָא לְגַבִּי מְרִיהוּן, וְלִבְסָ חֲזַק שְׂאִינְס חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה אֲצֵל אֲדוֹנָם, וְאַקְרוּן וְנִקְרְאִים אַבְיָרִי לֵב, הֶרְחֻקִים מְצַדְקָה, דְּמִתְרַחְקֵי מֵאוּרֵייתָא. מִשׁוּם שְׂמִתְרַחְקִים מִן הַתּוֹרָה הַנִּקְרֵאת צְדָקָה.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, דְּמִתְרַחְקֵי מִקֹּדֶשׁ בְּרִידָה הוּא וְאִינוּן רְחִיקִין מִנְיָה, וּבְגִין כִּד אַקְרוּן אַבְיָרִי לֵב הֶרְחֻקִים מְצַדְקָה, דְּלֵא בְּעָאן לְקַרְבָּא לְגַבִּי קֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא, בְּגִין כִּד אִינוּן רְחֻקִים מְצַדְקָה. כִּיּוֹן דְּאִינוּן רְחֻקִים מְצַדְקָה רְחֻקִים אִינוּן מִשְׁלוֹם דְּלִית לֹון שְׁלוֹם. דְּכִתְיִב (ישעיה מ"ח) אֵין שְׁלוֹם אָמַר יְיָ לְרָשָׁעִים. מְאִי טַעְמָא בְּגִין דְּאִינוּן רְחֻקִים מְצַדְקָה.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר (לְכָאֵר מְלוֹת הֶרְחֻקִים מְצַדְקָה) דְּמִתְרַחְקֵי מִקֹּדֶשׁא בְּרִידָה הוּא וְאִינוּן רְחִיקִין מִנְיָה, שְׂמִתְרַחְקִים מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, וְהֵם רְחֻקִים מִמְּנֵו, וּבְגִין כִּד אַקְרוּן אַבְיָרִי לֵב הֶרְחֻקִים מְצַדְקָה, וּבִשְׁבִיל זֶה נִקְרְאִים אַבְיָרִי לֵב הֶרְחֻקִים מְצַדְקָה, דְּלֵא בְּעָאן לְקַרְבָּא לְגַבִּי קֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא, בְּגִין כִּד אִינוּן רְחֻקִים מְצַדְקָה, שְׂאִינְס רוּצִים לְהִתְקַרֵב לְגַבִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא שְׁנִקְרָא צְדָקָה (שְׁפַל הָעוֹלָם נִזוֹן מְצַדְקָתוֹ) בְּשְׁבִיל זֶה הֵם רְחֻקִים מְצַדְקָה. כִּיּוֹן דְּאִינוּן רְחֻקִים מְצַדְקָה, רְחֻקִים אִינוּן מִשְׁלוֹם דְּלִית לֹון שְׁלוֹם, כִּיּוֹן שְׂהֵם רְחֻקִים מְצַדְקָה, הֵם רְחֻקִים מִשְׁלוֹם (מִדַּת הַצְדָקָה הִיא תַפְאֲרַת, מִדַּת הַשְׁלוֹם הִיא יְסוּד, וְגוּף וּבְרִית חֲשׁוֹב כְּפֹאֲד) דְּאִין לְהֵם שְׁלוֹם, דְּכִתְיִב אֵין שְׁלוֹם אָמַר יְיָ לְרָשָׁעִים. מְאִי טַעְמָא אֵין לְהֵם שְׁלוֹם, בְּגִין דְּאִינוּן רְחֻקִים מְצַדְקָה, בְּשְׁבִיל שְׂהֵם רְחֻקִים מְצַדְקָה.

מוסר

לָךְ [וּמָה יוֹסִיף לָךְ] לְשׁוֹן רְמִיָה, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְלִשׁוֹן מָה אַעֲשֶׂה לָךְ כֹּל אַבְרָיו שֶׁל אָדָם מִבְּחוּץ וְאֵתָה מִבְּפְנִים. וְלֹא עוֹד אֵלָא שְׂתַקְנַתִּי לָךְ שְׂתִי חוֹמוֹת

מִמְרַגְלִים וּמָה הַמוֹצִיא שֵׁם רַע עַל שְׂאִין שׁוֹמְעִין וְרוֹאִים וּמְקַפִּידִים בְּכַזְיוֹנָם כִּד הַמוֹצִיא שֵׁם רַע עַל חֲבִירוֹ הַנוֹצֵר בְּצֵלָם וְדַמּוֹת עַל אַחַת כְּפָה וְכַפָּה. וּמָה יִתֵּן

הלכה פסוקה

בְּרִשׁוֹתוֹ דְּבַר הַמְזִיק מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׂסִיר הַנֶּזֶק. ח הַמּוֹכֵר קֶרֶקַע שְׁלוֹ לְנִכְרֵי מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׂיִקְבַּל עָלָיו כֹּל אוֹנֵם שְׂכִיבָא מִהַנִּכְרֵי לְיִשְׂרָאֵל חֲבִירוֹ בַּעַל הַמְצָר.

אָחַד מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים וְאֵין צְרִיד לֹאמַר מִדְּבָרֵי תּוֹרָה. ה מִי שְׂשָׁלְחוֹ לוֹ בֵּית דִּין וְקִבְּעוּ לוֹ זְמַן וְלֹא בָּא. ו מִי שְׂשָׁלָא קֶבֶל עָלָיו אֵת הַדִּין מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׂתִתֵּן. ז מִי שְׂשִׁישׁ

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי אבריהם בעי לקרבא לקודשא ברוך הוא, ונתקרב. הדיא הוא דכתיב וזהו שנאמר אהבת צדק ותשנא רשע. בגין בשביל דאהב צדק ושנא רשע, אתקרב לצדקה, (צדק היא מדת המלכות, וכשאהב את המלכות נתקרב למדת התפארת המתחבר עמה), ועל דא כתיב ועל זה נאמר אבריהם אוהבי. מאי טעמא אוהבי, למה נקרא אוהבי, בגין דכתיב מפני שנאמר אהבת צדק. רחימותא דקודשא ברוך הוא דרחים ליה אבריהם מפל

תא חזי אבריהם בעי לקרבא לקודשא ברוך הוא, ונתקרב. הדיא הוא דכתיב (תהלים מ"ה) אהבת צדק ותשנא רשע. בגין דאהב צדק ושנא רשע. אתקרב לצדקה. ועל דא כתיב (ישעיה מ"א) אבריהם אוהבי. מאי טעמא אוהבי, בגין דכתיב אהבת צדק. רחימותא דקודשא ברוך הוא דרחים ליה אבריהם מפל בגי דריה דהוון אבירי לב, ואינון רחוקים מצדקה כמה דאתמר.

רבי יוסי פתח (תהלים פ"ד) מה ידירות משפנותיך יי צבאות. במה אית לון לבני נשא לאסתכלא בגי דריה דהוון אבירי לב, אהבת הקדוש ברוך הוא שאהב אותו אבריהם יותר מפל בני דורו, שהיו אבירי לב, ואינון רחוקים מצדקה כמה דאתמר, והם רחוקים מן הקדוש ברוך הוא שנקרא צדקה, כמו שאמרנו.

רבי יוסי פתח, כתיב מה ידירות משפנותיך יי צבאות. במה אית לון לבני נשא לאסתכלא

מוסר

אחד של עצם ואחד של בשר של עצם השנים ושל בשר השפתיים. ברוב דברים לא יחדל פשע. לעולם ירבה אדם בשתיקה ואל ידבר כלל אלא בדברי חכמים או בדברים הצריכים לו לצורך גופו. אמרו עליו על רב תלמידו של רבינו הקדוש שלא שח שיחה בטלה כל ימיו. כל השח שיחת חולין עובר בעשה. שנאמר (דברים ו') ודברת בם ולא בדברים אחרים ולא הפא מפלל עשה עשה. ויש אומרים בלאו ועשה שנאמר (קהלת א') כל הדברים

הלכה פסוקה

ט המעיד על ישראל בערפאות של נכרים והוציא מפגנו ממון בעדותו שלא כדון מנדין אותו עד שישלם. י טבח פהן שאינו מפריש המתנות ונותנם לכהן אחר מנדין

אותו עד שיתן. יא המחלל יום טוב שני של גליות אף על פי שהוא מנהג. יב העושה מלאכה בערב פסח אחר חצות. יג המזכיר שם שמים לבטלה או לשבועה

זוהר

תרגום הזוהר

בפולחנא דקדשא בריך הוא, כמה יש להם לבני אדם להסתפל ולהתבונן בעבודת הקדוש ברוך הוא לעשותו פראוי, דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתפלי על מה קאים עלמא, ואינון על מה קיימין, שהרי כל בני האדם לא יודעים ולא משגיחים על מה עומד העולם ועל מה הם קימים (פי לפעמים על ידי קיים מצוה אחת מכריע את כל העולם לכף זכות).

דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא שפאשר ברא הקדוש ברוך הוא העולם, עבד שמיא מאש וממים מתערבין בחדא, ולא הווי נקדשים, ולא נקדשו עומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין, ומשם שתל ונטע העולם להתקים על עמודים (אדנים). ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ואותם העמודים (האדנים) אינם עומדים אלא באותו רוח עליון הנזכר, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק בלהו מרפפין וועיון, ועלמא ארתת, ובשעה שאותו הרוח מסתלק, כלם מתרופפים ומזדעזעים, והעולם רועד, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, והכל

בפולחנא דקדשא בריך הוא, דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתפלי על מה קאים עלמא, ואינון על מה קיימין.

דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא עבד שמיא מאש וממים מתערבין בחדא, ולא הווי נקדשים, ולא נקדשו עומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין. ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא. ובשעתא דההוא רוחא אסתלק, בלהו מרפפין וועיון, ועלמא ארתת, הדא הוא דכתיב (איוב ט') המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על

מתערבין בחדא, ולא הווי נקדשים, ולא נקדשו עומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין, ומשם שתל ונטע העולם להתקים על עמודים (אדנים). ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ואותם העמודים (האדנים) אינם עומדים אלא באותו רוח עליון הנזכר, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק בלהו מרפפין וועיון, ועלמא ארתת, ובשעה שאותו הרוח מסתלק, כלם מתרופפים ומזדעזעים, והעולם רועד, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, והכל

מוסר

יגעים לא יוכל איש לדבר ואפילו בצרכי גופו לא ירבה דברים פי אם מעט מה שצריך לו בהכרח גופו. וכן בדברי תורה יהיו דבריו של אדם מעטים וענייניהם מרבים. וכן אמרו חכמים לעולם ישנה אדם לתלמידיו דרך קצרה. אבל אם

הלכה פסוקה

בדברי הבאי. יד המביא את הרבים לידי אכילת קדשים בחוץ. מו המביא רבים לידי הלול השם. מו המחשב שנים וקובע חדשים בחוץ לארץ. יו המכשיל את העור. יח המעכב את הרבים מלעשות מצוה. יט טבח שניצאת מריפה מתחת ידו. כ טבח שלא הראה בדיקת ספינו לחכם. כא המקשה עצמו לדעת. כב המגרש את

תרגום הווהר

עומד על התורה, דבר ישראל
 משתדלי באורייתא, מתקנים
 עלמא, ואינון קיימין וסמכין קיימין
 באתרייהו בקיומא שלים. שפאשר
 ישראל עוסקים בתורה, מתקנים
 העולם, ואותם העמודים והאדנים
 עומדים במקומם בקיום שלם.
 תא חזי, בשעתא דאתער פלגות
 ליליא, בא וראה, בשעה שנתעורר
 חצות הלילה, וקודשא ברוך הוא
 עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם

זוהר

אורייתא, דכד ישראל משתדלי באורייתא
 מתקנים עלמא, ואינון קיימין וסמכין קיימין
 באתרייהו שלים.

תא חזי, בשעתא דאתער פלגות ליליא,
 וקודשא ברוך הוא עאל לגנתא דעדן
 לאשתעשעא עם צדיקיא, בלהו אילנין
 דבגנתא דעדן מזמרין ומשבחין קמיה. דכתיב
 (דה"א ט"ו) אָז יִרְנְנוּ עַצֵּי הַיַּעַר וכו':

צדיקיא, והקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, בלהו אילנין דבגנתא
 דעדן מזמרין ומשבחין קמיה, כל האילנות שבגן עדן מזמרין ומשבחין לפניו, דכתיב אָז
 יִרְנְנוּ עַצֵּי הַיַּעַר וגו':

מוסר

דבריו מרבים וענייניו מועטים זה ענין
 סכלות שנאמר (קהלת ה') וקול פסיל ברוב
 דברים. סייג לחכמה שתיקה. לפיכך אל
 ימהר אדם להשיב ואל ירבה לדבר וגם
 ילמד בשוכה ונחת בלא צעקה בלא
 אריכות שדברי חכמים בנחת נשמעים:

הלכה פסוקה

אשתו ועשו בינו ובינה שתפות או משא
 ומתן המביאין להזקק זה לזה בשביבאו לבית
 דין מנדין אותם. כג חכם ששמועתו רעה.
 כד המנדה למי שאינו חייב גדי (הגה)
 ואין צריכין לענין גדי עדות וראיה ברורה
 אלא אומד הדעת באמתות הדברים
 שהתובע טוען ברי ואז אפילו אשה אפילו
 קטן נאמן אם הדעת נותן שאמת הדבר:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת לך לך

בוזולק ליימי הע'בו' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת לך לך

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך דף ע"ח ע"ב)

וַיִּלֶךְ אַבְרָם פֶּאֶשֶׁר דָּבַר אֱלֹוֵי יי. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, תָּא חוּז, דְּהָא לָא כְּתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם פֶּאֶשֶׁר דָּבַר אֱלֹוֵי יי, אֵלָא וַיִּלֶךְ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר לָךְ לָךְ, דְּהָא יֵצִיאַה בְּקַדְמִיתָא עֲבָדוּ, דְּכְתִיב וַיֵּצֵאוּ אֹתָם מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְלֶכֶת

וַיִּלֶךְ אַבְרָם פֶּאֶשֶׁר דָּבַר אֱלֹוֵי יי. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר תָּא חוּז דְּהָא לָא כְּתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם פֶּאֶשֶׁר דָּבַר אֱלֹוֵי יי, בָּא וּרְאָה, שְׁהָרִי לֹא נֶאֱמַר וַיֵּצֵא אַבְרָם פֶּאֶשֶׁר דָּבַר אֱלֹוֵי ה', שְׁהִי מוֹרָה עַל תַּחֲלַת הַיֵּצִיאַה מִמְּקוֹמוֹ, אֵלָא וַיִּלֶךְ הַמוֹרָה שְׁהוּא

כְּבַר בְּאַמְצַע הַדְּרִיךְ וּמְשִׁיב לְלֶכֶת, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לָךְ לָךְ לְשׁוֹן הַלִּיכָה לֹא לְשׁוֹן יֵצִיאַה, וּמְפָרֵשׁ דְּהָא יֵצִיאַה בְּקַדְמִיתָא עֲבָדוּ שְׁהָרִי הַיֵּצִיאַה מִמְּקוֹמָם כְּבַר עֲשׂוּ מְקוֹדָם, דְּכְתִיב בְּסוּף וַיֵּצֵאוּ אֹתָם מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְלֶכֶת אֶרֶצָה כְּנָעַן, וְלִכְן וְהִשְׁתָּא כְּתִיב וַיִּלֶךְ וְלֹא

מוסר

(מספר חסידים סי' מ"ד)

אַרְבַּע פְּתוֹת אֵינָן מְקַבְּלוֹת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה לְשׁוֹן הָרַע פֶּת לֵיצְנִים וְכֵלְן מְפוֹרְשִׁים פֶּת שְׁקָרִים פֶּת חֲנֻפִּים פֶּת מְסַפְּרֵי בְּכַתוּבִים. פֶּת שְׁקָרִים, דּוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רמ"ז)

א מִצְוֹת עֲשֵׂה לֹתֵן צְדָקָה כְּפִי הַשְּׁגַת יָד, וְכִמְהָ פְּעָמִים נִצְטוּיָנוּ כֵּה בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה.

זוהר

אַרְצָה כְּנָעַן, וְהִשְׁתָּא פְתִיב וַיִּלְךְ וְלֹא כְתִיב וַיִּצְא.

תרגום הזוהר

כְּתִיב וַיִּצְא. פִּי עֲתָה הַמְשִׁיךְ לְלֶכֶת מִחֶרֶן לְאַרְץ כְּנָעַן.

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יְיָ, דְאַכְמַח לִיה בְּכַלְהוּ הַבְּטָחוֹת. וַיִּלְךְ אִתּוֹ לֹט, דְאַתְחַבֵּר עִמִּיה בְּגִין לְמִילַף מִעֹבְדֵי וְעַם כָּל דָּא לֹא אֹלִיף כּוּלֵי הָאֵי שְׁנַתְחַבֵּר לֹט עֲמוֹ בְּשִׁבִיל לְלַמַּד מִמַּעֲשֵׂיו, וְעַם כָּל זֶה לֹא לְמַד אֱלָא קִצַּת (רַק עֲנִין הַכְּנַסַּת אֹרְחִים לְמַד מִמֶּנּוּ).

אָמַר רַבִּי אֱלֻעָזַר זַכָּאִין אֵינִין צְדִיקָיָא דְאֹלְפֵי אֲרַחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁרִיהֶם הַצְדִיקִים שְׁלַמְדוּ דְרַבִּי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּגִין לְמִיתֵךְ בְּהוּ בְּשִׁבִיל לִילְךְ בְּהֵם, וְלִדְחֵלָא מְנִיָּה מִתְהוּא יוֹמָא דְרִינָא, דְזַמִּין בַּר נֶשׁ לְמִיחַב דִּינָא וְחוּשְׁבָנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלִירָא מִמֶּנּוּ

מֵאוּתוֹ יוֹם הַדִּין, שְׁעֲתִיד הָאָדָם לִתְּן דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

פְּתַח רַבִּי אֱלֻעָזַר וְאָמַר, כְּתִיב בְּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ. הָאֵי קְרָא אוּקְמוּהָ. זֶה הַמְקַרָא כְּבַר הַעֲמִידוּהוּ וּפְרִשׁוּהוּ חֻקְמִינּוּ, אֲבָל נִפְרַשׁ בְּאַפְּן זֶה, תָּא חֲזִי בֵּא וְרָאָה, בְּהֵהוּא יוֹמָא דְאֲשְׁלִימוּ יוֹמוֹי דְבַר נֶשׁ לְאַפְקָא מַעֲלָמָא, בְּאוּתוֹ יוֹם שְׁנַשְׁלֵמוּ יְמֵי

מוסר

יִפּוֹן לְנִגְדַ עֵינֵי, וְגַם בְּמַלְחַמַת אַחֲאָב וְהִיִּיתִי רוּחַ שְׁקֵר בְּפִי כָּל נְבִיאָיו וַיֹּאמֶר כְּשָׂבָא וְשָׂאֵל אֵל הַנְּבִיאִים אִם יִצְא אֲלֵיהֶם בָּא רוּחוֹ שֶׁל נְבוֹת לִפְנֵי ה' וַיֹּאמֶר אֲצֵא כִּי לֹא לִפְנֵינוּ חֲנַף יָבֵא. מִסְפְּרֵי לְשׁוֹן

הלכה פסוקה

וַיֵּשׁ לֹא תַעֲשֶׂה כַּמַּעֲלִים עֵינָיו מִמֶּנּוּ שְׁנֵאמַר לֹא תֵאמְרֵן אֵת לְבַבְךָ וְלֹא תִקְפוּץ אֵת יָדְךָ, וְכֹאֲלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וּמֵאוּד יֵשׁ לְזוּהַר שְׂמִימוֹת הָעֵנִי הַמְבַקֵּשׁ אִם לֹא יִתֵּן לוֹ מִיַּד

דגופא אתבר, ונפשא בעייתא לאתפרשא מניה, כדון אתייהיב רשו לבר נש למחמי מה דלא הוה ליה רשו למחמי בזמנא דגופא שלטא וקאים על בורניה, וכדון קיימי עליה תלת שליחו, וחשבי יומי וחובי וכל מה דעבד בהאי עלמא, והוא אודי על בלא בפומיה. ולבתר הוא חתים עליה בידיה, הדא הוא דכתיב ביד כל אדם יחתום, וכידיה בלהו חתימין למידן ליה בההוא (ד"א בהאי) עלמא, על קדמאי ועל בתראי, על חדתי ועל עתיקי, לא אתנשי חד מנייהו, הדא הוא דכתיב לדעת כל אנשי מעשהו, וכל אינון עובדין דעבד בהאי עלמא כגופא ורוח, הכי נמי יהיב

האדם והגיע זמנו לצאת מן העולם, שהוא יומא דגופא אתבר ונפשא בעייתא לאתפרשא מניה, אותו היום שהגוף נשבר והנפש רוצה להפרד ממנו, כדון אתייהיב רשו לבר נש למחמי מה דלא הוה ליה רשו למחמי בזמנא דגופא שלטא וקאים על בורניה, אז נתן רשות לאדם לראות מה שלא היה לו רשות לראות בעת שהגוף שלט ועמד על בריאותו, וכדון קיימי עליה תלת שליחו, ואז עומדים עליו שלשה שליחים, וחשבי יומי וחובי וכל מה דעבד בהאי עלמא, ומונים ימיו וחטאיו וכל מה שעשה בזה העולם, והוא אודי על בלא בפומיה, והוא מודה על כלם

כפיו, ולבתר הוא חתים עליה בידיה, ואחר כך הוא חותם עליו (על הדין וחשבון) בידיה, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר וכיד כל אדם יחתום, וכידיה בלהו חתימין למידן ליה בההוא (נ"א בהאי) עלמא, וכידיו כלם (כל מעשיו) חתומים לדון אותו באותו העולם, על קדמאי ועל בתראי, על חדתי ועל עתיקי, ועל עונות ראשונים ועל אחרונים, על חדשים ועל ישנים. לא אתנשי חד מנייהו, לא נשתכח אחד מהם. הדא הוא דכתיב, וזה הוא שנאמר לדעת כל אנשי מעשהו (לדעת כל איש את מעשיו הרעים שעשה וידע על מה דנים אותו). וכל אינון עובדין דעבד בהאי עלמא כגופא ורוח, הכי נמי יהיב חושפנא כגופא

מוסר

הרע, שנאמר פי לא אל חפץ רשע אפה לנגד עיניך. בני אדם ליצנים מערבבין לא יגורף רע. לא יגור אפה רע לא יכנס את העולם. לשון הרע, מספר בגנות במחיצתך. ליצנים, לא תניצבו הוללים של חבירו אפילו דבר אמת וגם משל

הלכה פסוקה

בעובדא דנחום איש גם זו: ב לעולם רע ולא הזק מתגלגל על ידה שנאמר אין אדם מעני מן הצדקה ולא דבר והיה מעשה הצדקה שלום: ג כל המרחם

זוהר

תרגום הזוהר

וְרוּחָא עַד לֹא יפּוּק מֵעֲלָמָא, כְּמוֹ שְׁפַל אוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁעֵשָׂה בְּזַה הָעוֹלָם בְּגוּף וְרוּחַ, כְּמוֹ כֵן נוֹתֵן חֲשָׁבוֹן בְּהִיּוֹתוֹ עֲדִין בְּגוּף וְרוּחַ טָרַם שְׂיֵצֵא מִן הָעוֹלָם.

תָּא חַוִּי, כְּמַה דְּחִיבֵי אַקְשֵׁי קַדְלָא בְּהָאֵי עֲלָמָא, בַּא וּרְאָה, כְּמוֹ שְׁהַרְשָׁעִים מִקְשִׁים עֲרָפִים וְאִינִם רוֹצִין

לְחֹזֵר בְּתַשׁוּבָה בְּזַה הָעוֹלָם, הִכִּי נִמְי אֲפִילוּ בְּשַׁעֲתָא דְּבַעֵי לְנִפְקָא מִהָאֵי עֲלָמָא אַקְשֵׁי קַדְלָא, כְּמוֹ כֵן אֲפִילוּ בְּשַׁעֲהַ שְׁצַרְיָךְ לְצֵאת מִזַּה הָעוֹלָם, מִקְשִׁים עֲרָפִים, וְאִינִם רוֹצִים לְחֹזֵר בְּתַשׁוּבָה, בְּגִין כְּדָ וּפְאָה הוּא כִּרְנֵי דְּקַדְשָׁא אֲרַחוּי דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין לְמִיתְדָּ בְּהוּ, בְּשִׁבִיל זֶה אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַלּוֹמֵד בְּזַה הָעוֹלָם דְּרַכִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁבִיל לְלַכֵּת בְּהֵם:

מוסר

הַדְּיוּט הוּא. מִי שֶׁהוֹצִיא שֵׁם רַע עַל חֲבִירוֹ מִתְּכַפֵּר, מִפְּנֵי שְׂאִינוּ יָכוֹל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר אֹו חֲרַפּוֹ בְּחֲרָפוֹת שְׁלֹא הָיָה חֲשׂוֹד בָּהּ וְלֹא הַפִּיר אָדָם בָּהּ מֵעוֹלָם וְזֶה גִלְהוּ אֵין עוֹנוֹ וְזֶהוּ שְׂאֵמֵר שְׁלֵמָה פֶּן יַחֲסֹדֵךְ שׁוֹמֵעַ:

הלכה פסוקה

עַל הָעֲנִיִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם הַקְּשׁוֹת וּבִרְעַב תִּצְיַל מִמּוֹת כְּמוֹ שְׂאִירַע עֲלִיו: ד הַצְּדָקָה דוֹחָה אֶת הַגְּזִירוֹת

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת לך לך

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמַר: הַנְּנִי רוּצָה לְלַמּוּד, כְּדֵי שֶׁיִּבְיֵאֵנִי הַתְּלַמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבִשְׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ בִּיחּוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך דף פ"א ע"ב)

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרֵימָה. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, כַּאֲשֶׁר קָרַב
מִפְּעֵי לֵיהּ. מָאֵי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, אֶלָּא כְּדַכְתִּיב
(שמות י"ד) וּפְרַעְהָ הִקְרִיב, דְּאִיהוּ אֶקְרִיב לְהוּ
לְיִשְׂרָאֵל לְתִיבְתָא אוּף הֶכָא הִקְרִיב דְּאֶקְרִיב

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא מִצְרֵימָה.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב כַּאֲשֶׁר
הִקְרִיב, מִשְׁמַע שֶׁהִקְרִיב אֶת אַחֲרִים
לְבָא, כַּאֲשֶׁר קָרַב מִפְּעֵי לֵיהּ, הִנֵּה
לוֹ לְכַתֵּב כַּאֲשֶׁר קָרַב, שֶׁהָרִי הוּא
עֲצָמוֹ קָרַב לְבָא מִצְרֵימָה, מָאֵי
כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב, אֶלָּא כְּדַכְתִּיב

(שמות יד, ו) וּפְרַעְהָ הִקְרִיב, דְּאִיהוּ אֶקְרִיב לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל כְּתִיבְתָא, שֶׁהוּא הִקְרִיב
אֶת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיבָהּם שְׁבַשְׁמִים בְּתַשׁוּבָה, אוּף הֶכָא הִקְרִיב, דְּאֶקְרִיב נְרַמִּיה לְקוֹדֶשׁא

מוסר

(מספר חסידים סי' מ"ד)

שָׁנוּ בְּתַלְמוּד יְרוּשְׁלָמִי מִי שֶׁסָּרַח עַל מַחִילָה פַּעַם רֵאשׁוֹנָה וּשְׁנֵינָה וְלֹא קָבַל
חֲבִירוֹ תַּחֲלָה וְהִלָּךְ וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ יַעֲשֶׂה שׁוּרוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם וַיִּפְיִסְנוּ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רמ"ח)

א כָּל אָדָם חַיִּיב לִיתֵן צְדָקָה אֶפִּילוּ עָנִי מִמֶּה שִׁיתְנוּ לוֹ. וּמִי שֶׁנִּתְּנָה פְּחוֹת מִמֶּה
הַמִּתְפַּרְנֵם מִן הַצְּדָקָה חַיִּיב לִיתֵן שְׂרָאוֹי (לו') לִיתֵן בֵּית דִּין בּוֹפֵין אוֹתוֹ וּמִבֵּין

זוהר

תרגום הזוהר

בְּרִיד הוּא כְּדָא יָאוּת. כְּמוּ כֵן
כַּאן פְּרוּשׁ הַקְּרִיב שֶׁהַקְּרִיב עֲצָמוּ
לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרָאוּי.

לְבַא מְצַרְיָמָה הַפּוֹנֵה לְאַשְׁמַחַא
כַּאֲיִנוּן דְּרַגִּין וְלֹאֲתַרְחַקָא מִנִּיְהוּ,
לְהַתְּבַנּוּן בְּאוֹתָם הַדְּרָגוֹת (דְּהֵינּוּ
בְּמַדְרָגוֹת הַחֲצִיצוֹנִים) פְּדִי לְהַתְּרַחַק מֵהֶם,
וְלֹאֲתַרְחַקָא מֵעוֹבְדֵי מְצַרִּים,
וְלְהַתְּרַחַק מִמַּעֲשֵׂי מְצַרִּים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, תָּא חוּי, כִּיּוֹן (ס"א)
בְּגִין דְּנִחַת אַבְרָהָם לְמְצַרִּים בְּלֹא
רְשׁוֹ, אֲשַׁתְּעַבְדּוּ בְּנֵי מְצַרִּים
אַרְבַּע מֵאָה שָׁנִין, מִפְּנֵי שִׁירַד אַבְרָהָם
אֲבִינּוּ לְמְצַרִּים בְּלֹא רְשׁוֹת מִהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, לְכֵן נִשְׁתַּעַבְדּוּ בְּנֵי
בְּמְצַרִּים אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה, דְּהָא
בְּתִיב וַיִּרַד אַבְרָם מְצַרְיָמָה, וְלֹא
בְּתִיב רַד מְצַרִּים. וְאַצְטַעַר כָּל הַהוּא לִילִיא בְּגִינָה דְשָׂרָה, וְעוֹד נַעֲנֵשׁ, שְׁנַצְטַעַר כָּל אוֹתוֹ
הַלִּילָה בְּשִׁבִיל שָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרִי אֲשֶׁתּוֹ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי
אִשָּׁה יִפֶּת מֵרְאָה אֶתְּ. וְכִי עַד הָיָא שְׁעָתָא
לָא הָוָה יָדַע אַבְרָהָם דְּאִשָּׁה יִפֶּת מֵרְאָה
הָוֹת. אֲלֵא הָא אוֹקְמוּהָ דְעַד הָיָא שְׁעָתָא
לָא אִסְתַּכַּל בְּדִיוֹקְנָא דְשָׂרָה, מִסְּגִיאוֹת
בְּתִיב רַד מְצַרִּים. וְאַצְטַעַר כָּל הַהוּא לִילִיא בְּגִינָה דְשָׂרָה, וְעוֹד נַעֲנֵשׁ, שְׁנַצְטַעַר כָּל אוֹתוֹ
הַלִּילָה בְּשִׁבִיל שָׂרָה.

וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרִי אֲשֶׁתּוֹ הִנֵּה נָא יִדְעָתִי כִּי
אִשָּׁה יִפֶּת מֵרְאָה אֶתְּ. וְכִי עַד הָיָא שְׁעָתָא
לָא הָוָה יָדַע אַבְרָהָם דְּאִשָּׁה יִפֶּת מֵרְאָה הָוֹת,
וְכִי עַד אוֹתָהּ שְׁעָה לֹא הָיָה אַבְרָהָם יוֹדַע
שְׁאִשָּׁה יִפֶּת מֵרְאָה הָיָתָה. אֲלֵא הָא אוֹקְמוּהָ דְעַד הָיָא שְׁעָתָא לָא אִסְתַּכַּל בְּדִיוֹקְנָא דְשָׂרָה,

מוסר

בְּפִנְיָהֶם, הָדָא הוּא דְאָמַר (איוב לג) יִשׁוּר
עַל אַנְשִׁים [וגו'] וַיֹּאמֶר חֲטָאִיתִי לְפָלוּנִי

הלכה פסוקה

אוֹתוֹ מִכּוֹת מְרֻדוֹת עַד שִׁיתָן מַה שְׁאֲמַדוּהוּ
לִיתָן וַיּוֹרְדִים לְנִכְסָיו בְּפָנָיו וְלוֹקְחִין מִמֶּנּוּ
מַה שְׂרָאוּ לוֹ לִיתָן: בְּמִשְׁכָּנִים עַל
הַצְדָּקָה אֲפִילוּ בְּעָרֵב שֶׁבֶת: ג יתומים אין
פּוֹסְקִין עֲלֵיהֶם צְדָקָה אֲפִילוּ לְפָדְיוֹן שְׁבוּיִים
אֲפִילוּ יֵשׁ לָהֶם מִמוֹן תְּרֻבָּה אֲלֵא אִם כֵּן
פּוֹסְקִים עֲלֵיהֶם לְכַבּוֹדֵם פְּדִי שִׁינְאָ לָהֶם
שֵׁם: ד גִּבְאֵי צְדָקָה אֵין מְקַבְּלִים מִתְּנָשִׁים

לך לך ליום שלישי

טט

תרגום הזוהר

זוהר

מפניאיות צניעותא דהוות ביניהון, אלא כבר פרושהו חכמינו שעד אותה שעה לא נסתפל בצורת שרה, מרב צניעות שהיתה ביניהם. וכד קריב למצרים אתגלייא איהו וחמא בה. וכאשר קרב למצרים נתגלו פניה על ידי איזה סבה וראה אותה.

צניעותא דהוות ביניהון, וכד קריב למצרים אתגלייא איהו וחמא בה.

דבר אחר במה ידע, אלא על ידא דטורח אורחא פר נש מתבנה, והיא קיימא בשפירו דילה ולא אשתני, על ידי טרח הדרך אדם מתבנה ונשתנה יפיו, והיא עמדה בלפיה, ולא נשתנית.

דבר אחר במה ידע, אלא על ידא דטורח אורחא פר נש מתבנה, והיא קיימא בשפירו דילה ולא אשתני.

דבר אחר הנה נא ידעתי, דחמא עמה שכינתא ובגין כך אתרחיץ

דבר אחר הנה נא ידעתי, דחמא עמה שכינתא, ובגין כך אתרחיץ אברהם ואמר אחותי היא. ומלה דא אסתלק לתרי גונון, חד כמשמעו. וחד כדכתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי אתי. וכתיב אמרי נא אחותי אתי, וכתיב (דברים ה) ואתי תדבר אלינו.

אברהם ואמר אחותי היא, שראה עמה השכינה, ובשביל זה בטח אברהם שלא יארע לה כל רע, ואמר אחותי היא. ומלה דא אסתלק לתרי גונון, זאת מתפרשת בשני אפנים, חד כמשמעו, אחת כמשמעו שהיא בת אחיו, כמו שאמר לאבימלך, וחד כדכתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי אתי, וכתיב אמרי נא אחותי אתי, שמה שאמר אחותי היא, קאי על השכינה שהיא חכמה תתאה. ועוד ראה שקאי על השכינה וכתיב (דברים ה) ואתי תדבר אלינו. שקאי על משה, שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה, ולמד את את מגזרה שנה.

מוסר

בשחת. אמר רבי יוסי הדא דאמרי באותו שלא הוציא שם רע על חבירו אבל הוציא שם רע אין לו מחילה עולמית. ציער אדם פאלו ציער עולם מלא שכל מה שבעולם יש פאדם. רקק בפניו ולא הגיע בו הרוק פטור מדיני אדם

הלכה פסוקה

ומהעבדים ומהתינוקות אלא דבר מועט אבל לא דבר גדול שחזקתו גזול או גנוב משל אחרים. וכמה הוא דבר מועט הכל לפי עושר הבעלים ועניותם. והני מילי בסתמא אבל אם הבעל מוחה אפילו כל שהוא אסור לקבל מהם:

לך לך ליום שלישי

זוהר

תרגום הזוהר

למען ייטב לי בעבורך פרוש כלפי
שכינה אמה, בעבורך ייטב לי
קודשא בריך הוא (הינו מדת תפארת
המשפיע בה), וחתיה נפשי בגלגלה,
גם פן בשביל השכינה, בגין דברא
יסתלק בר נש ויזכה לאסתלקא

למען ייטב לי בעבורך, כלפי שכינה אמה,
בעבורך ייטב לי קדשא בריך הוא, וחתיה
נפשי בגלגלה. בגין דברא יסתלק בר נש ויזכה
לאסתלקא לאורחא דחיי:

לאורחא דחיי, בשביל שפנה יתעלה האדם ויזכה לעלות לדרך החיים:

מוסר

בה ויש אומרים זה הרוקק, ולכן כל
יראי ה' הצדיקים אשר אין הקדוש ברוך
הוא מביא תקלה על ידם יהיו נזקרים
למחול מיד להורג פינה או רוקק או
עושה כל דבר מאוס שלא יהיה נכשל
על ידם:

וחייב בדיני שמים אפילו ציער כל שהוא,
על כל צער וצער שהוא מצער את חברו
יענש בידי שמים שנאמר (קהלת יב) כי
על כל אלה יביאך האלהים במשפט על
כל נעלם. רבותינו דרשו מאי על כל
נעלם. זה ההורג פינה בפני חברו ונמאס

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת לך לך

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(לך לך דף פ"ג ע"א)

פְּתַח וְאָמַר (ישעיה כ"ו) נִפְשֵׁי אֱוִיתִיד בְּלִילָה
אֵף רוּחִי בְּקֶרְפִי אֲשַׁחֲרֶנּוּ, הָאִי קָרָא
אִוְקְמוּהָ וְאִוְקִימָנָא לִיה. אֲכַל תָּא חֲזִי נִפְשָׂא
דְּכַר נֶשׁ כַּד סְלִיק לְעַרְסִיָּה, נִפְקָא מִגְּוִיה וְסִלְקָא
לְעַרְסִיָּה נִפְקָא מִגְּוִיה וְסִלְקָא לְעִילָא, אֲכַל כַּא וּרְאָה,

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כְּתִיב
(ישעיה כ"ו) נִפְשֵׁי אֱוִיתִיד
בְּלִילָה אֵף רוּחִי בְּקֶרְפִי אֲשַׁחֲרֶנּוּ,
הָאִי קָרָא אִוְקְמוּהָ וְאִוְקִימָנָא לִיה.
פְּסוּק זֶה הַעֲמִידוּהוּ וּפְרָשׁוּהוּ
הַחֲכָמִים וְגַם אֲנִי פְרָשְׁנוּהוּ, אֲכַל
תָּא חֲזִי, נִפְשָׂא דְּכַר נֶשׁ כַּד סְלִיק

מוסר

(מרב סעדיה גאון)

בְּשִׁבְלִי שְׂבַעָה דְּבָרִים אֵין תְּפִלְתּוֹ שֶׁל מִתְקַבֵּלֵת אַחַת אִם כְּבָר נִגְזְרָה גְזֵרָה עָלָיו
אָדָם נִשְׁמַעַת וְאֵין עֲתִירְתּוֹ וְנִחַתְמָה. וּרְאִיָּה לְדַכְּר מַמְשָׁה רַבִּינוּ פִּינְן

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רמ"ט)

א שְׂמוּנָה מַעֲלוֹת יֵשׁ בְּצַדְקָה זֹו לְמַעֲלָה אוּ מִמְצִיא לֹו מְלָאכָה כְּדֵי לְחַזֵּק יְדֵו שְׁלֵא
מִזֹו. מַעֲלָה הַגְּדוּלָה שְׂאִין יִצְמַרְדַּף לְפָרִיזוֹת וְלֹא יִשְׁאַל וְעַל זֶה נֶאֱמַר
לְמַעֲלָה מִמְּנָה הַמְּחֻזָּק כְּדֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּדָד וְהַחֲזֻקָתָ בּוֹ: ב פְּחוֹת מִזֶּה הַנּוֹתֵן צַדְקָה לְעַנִּי
וְלֹא יָדַע לְמִי יִתֵּן וְלֹא יָדַע הָעַנִּי מִמִּי מְקַבֵּל, וְנֹתֵן לֹו מִתְּנָה אוּ הַלְוָאָה אוּ עוֹשֵׂה שׁוֹתֵפוֹת

זוהר

תרגום הזוהר

נפש האדם כאשר עולה על משכבו, יוצאת ממנו ועולה למעלה, ואי תימא דבלהו סלקו, ואם תאמר שכל הנפשות עולות, לאו כל חד וחד חמי אפי מלבא, לא כל אחד ואחד רואה פני המלך.

אלא נפשא סלקא ולא אשתאר בה בחד גופא, בר חד רשימו (נשימו) דקסטא דחיותא דלבא, אלא הנפש יוצאת, ולא נשאר עם הגוף רק רשם אחד כפי מדת צורך חיות הלב שיוכל להתקיים. ונפשא אזלא ובעינא לסלקא, והנפש הולכת ורוצה לעלות למעלה, וכמה דרגין לדרגין לסלקא, וכמה מדרגות יש לה לעלות, שטאת, והיא אתערעת בהני קומרין טהירין דמסאבותא. והיא פוגשת באלו הקלפות הטמונים באורות הטמאה, אי היא דביאת דלא אסתאבת ביממא, סלקא לעילא, אם היא טהורה שלא נטמאה ביום, עולה למעלה, ואי לאו דביאת, אסתאבת בינייהו, ואם איננה טהורה, נטמאת ביניהם. ואתדבקת בהו ולא סלקא יתיר, ונדבקת ביניהם ואינה עולה יותר.

ותמן מודעי לה מלין, ושם מודיעים לה דברים שנגזרו למעלה, ואיחי אתדבקת מאינן מלין דזמן קריב, והיא נדבקת היינו שומעת ומשגת מאותם הדברים שיהיו בזמן קרוב, ולזמנין דחייבין בה ומודעין לה מלין בדיבין, ולפעמים שמצחקים ממנה ומודיעים לה

מוסר

שנגזר עליו שלא יכנס לארץ אף על פי שהתחנן לא נעתר פלול שלו כמו שנאמר (דברים ג) ואתחנן אל ה' בעת ההיא וכך

הלכה פסוקה

וקרוב לזה הנותן לקופה של צדקה. ולא יתן אדם לקופה של צדקה אלא אם כן יודע שהממונה עליה נאמן ויודע לנהוג בה החכמים שהיו הולכים בפתר ומשליכים

תרגום הזוהר

זוהר

דברים כזבבים. וכדין אולא פהאי גוונא כל ליליא, ואז הולכת באפן הזה כל הלילה, עד דיתער פר נש ותאבת לאתרה, עד שיתעורר האדם וחוזרת הנשמה למקומה.

לה מילין פדיבין. וכדין אולא פהאי גוונא כל ליליא, עד דיתער בר נש ותאבת לאתרה. זכאין אינון צדיקניא דגלי לון קדשא ברוך הוא רזין דיליה בתלמא, בגין דיסתמרון מן דינא. ווי לאינון חייבי עלמא דמסאבין גרמניהו ונפשיהו. דהא אינון דלא אסתאבו כד סלקי בערסיהו נפשא סלקא ועאלת בין כל הגני דרגין בקדמיתא, וסלקא ולא אתדבכת בהו, ולבתר אולא ושטאת וסלקת בפום אורחא, והיא נפשא דזכת לסלקא, אתחזיא קמי

זכאין אינון צדיקניא דגלי לון קדשא ברוך הוא רזין דיליה בתלמא, אשריהם הצדיקים שמגלה להם הקדוש ברוך הוא סודות שלו בחלום, בגין דיסתמרון מן דינא. בשביל שיהיו נשמרים מן הדין. ווי לאינון חייבי עלמא דמסאבין גרמניהו ונפשיהו, אוי לאותם רשעי

עולם שמטמאים עצמם ונפשם, שבזה גורמים שלא תעלה נפשם למעלה. דהא אינון דלא אסתאבו, כד סלקי בערסיהו, נפשא סלקא ועאלת בין כל הגני דרגין בקדמיתא, שהרי אותם שלא נטמאו ביום (מעברות), פאשר עולים למטתם, הנפש עולה ונכנסת בין כל אלו המדרגות הטמא בתחלה, וסלקא ולא אתדבכת בהו, ועולה ואינה נדבכת בהם, ולבתר אולא ושטאת וסלקת בפום אורחא, ואחר כך הולכת ומשוטטת ועולה למעלה כפי דרכה וזכותיה, והיא נפשא דזכת לסלקא, אותה הנפש שזכתה לעלות למעלה, אתחזיא קמי

מוסר

(תהלים עח) ויפתוהו בפיהם ולבם לא נכון עמו. והשלישית השונא את התורה ואינו מקשיב לדברי תורה אין תפלתו נשמעת וכן פתוב (משלי כח) מסיר אָזְנוֹ מִשְׁמוֹעַ תּוֹרָה גַם תִּפְלְתוּ תוֹעֵבָה.

הלכה פסוקה

המעוֹת בפתחי העניים, וכזה ראוי לעשות ומעלה טובה היא אם אין הממונים על הצדקה נוהגים בשורה: ד פחות מזה שידע העני ממי נוטל ולא ידע הנותן למי נותן, בגון

זוהר

תרגום הזוהר

דְּסִבְר אַפִּי יוֹמִין, וְאַתְדַבְּקַת בְּרַעוּתָא
 מְלֵאָךְ מַט"ט הַנִּקְרָא סִבְר אַפִּי יוֹמִין
 (שהוא שר הפנים), וְאַתְדַבְּקַת
 בְּרַעוּתָא לְאַתְחַזְּאָה כְּתִיאֻבְתָּא
 עֲלֵאָה, וְנִדְבַקְתָּ בְּרִצּוֹן לְהַתְרָאוֹת
 בְּחִשְׁק עֲלִיוֹן, לְמַחְמֵי בְּנוּעַם מְלֵאָה
 וְלִבְקֵרָא בְּהִיכְלִיָּה, לַחֲזוֹת בְּנֻעַם
 הַמְלָךְ ה' וְלִבְקֵר בְּהִיכְלוֹ, וְדָא הוּא
 בְּרִיךְ נִשְׁ דְּאִית לִיה חוּלְקָא תְדִיר
 בְּעֲלֵמָא דְּאִתִּי, וְזֵה הוּא אָדָם שֵׁישׁ
 לוֹ תְמִיד חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, וְדָא
 הוּא נַפְשָׁא דְּכַסּוּפָא דִּילָה בְּרִיךְ
 סְלֵקָא, בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (תְדִיר),
 וְזֹאת הִיא נֶפֶשׁ שֶׁחֲשָׁקָה כְּאֲשֶׁר עוֹלָה

- הוּא בְּהַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא תְמִיד, וְלֹא אֶתְדַבְּקָא בְּתַנִּי זִינִין מְהִירִין אַחֲרֵינוּן, וְאִינָה מִתְדַבְּקַת
 בְּאֵלוֹ מִינֵי אֹרוֹת אַחֲרוֹת טְמֵאוֹת, וְהִיא אֲזֵלַת בְּתֵר זִינָא קְדִישָׁא בְּאֶתְרָא (ד"א בְּתֵר אֶתְרָא)
 דְּנִפְקָא מִתְּמָן, וְהִיא הוֹלֶכֶת אַחַר מִינָה הַקְדוּשׁ, אַחַר הַמְקוֹם שֶׁיִּצְאָה מִשָּׁם.

וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב נַפְשֵׁי אֹוִיתִיד בְּלִילָה, וּבְשִׁבִיל כֵּךְ נֶאֱמַר נַפְשֵׁי אֹוִיתִיד בְּלִילָה, שֶׁנַּפְשֵׁי חוֹשְׁקַת
 כֵּךְ כְּשֶׁעוֹלָה בְּלִילָה, בְּגִין לְמַרְדֵּף בְּתֵרָה, בְּשִׁבִיל לְרַדֵּף אַחֲרֵיד, וְלֹא לְאַתְפַּתְאָה בְּתֵר זִינָא
 אַחֲרָא נּוֹכְרָאָה, וְלֹא לְהַתְפַּתוֹת אַחַר מִין אַחַר זֶר:

מוסר

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ג) וְאֲשֶׁר אָכְלוּ שְׂאֵר עַמִּי וְגו' אִזּוֹ יִזְעְקוּ אֶל ה' וְלֹא יִעֲנֶה אוֹתָם. וְהַשְּׁשִׁית הַמִּתְפַּלֵּל בְּלֹא נְקִיּוֹת וְטִהָרָה אֵין תְּפִלָּתוֹ נִשְׁמַעַת כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה א) גַּם כִּי תִרְבוּ תְּפִלָּה אֵינֶנִּי שׁוֹמֵעַ
 יְדִיכֶם דְּמִים מְלֵאוּ. וְהַשְּׁבִיעִית אֲשֶׁר גָּבְרוּ עוֹנוֹתֵינוּ עֲצָמוֹ מְשׁוּבֹתֵינוּ. וְהוּא מִתְפַּלֵּל בְּלֵי עֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה אֵין תְּפִלָּתוֹ נִשְׁמַעַת, כְּדַכְּתִיב (זכרי' ז) וַיְהִי כְּאֲשֶׁר קָרָא וְלֹא שָׁמְעוּ וְגו':

הלכה פסוקה

מִזֶּה שִׁיתֵן לוֹ בְּרָאוּי אַחַר שִׁישְׁאָל: ז פַּחוֹת מִזֶּה שִׁיתֵן לוֹ פַּחוֹת מְהִרָאוּי בְּסִבְר פְּנִים יְפוֹת: ח פַּחוֹת מִזֶּה שִׁיתֵן לוֹ בְּעֶצֶב (הגהה) וְעַל כָּל פְּנִים לֹא יִתְפָּאֵר הָאָדָם בְּצַדִּיקָה שְׁנוֹתֵן וְאִם מִתְפָּאֵר לֹא דִּיּוֹ שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל שְׂכָר אֱלֹא אֶפִּילוּ מַעֲנִישִׁין אוֹתוֹ עֲלֵיה, וּמְכַל מְקוֹם מִי שֶׁמְקַדִּישׁ דְּבָר לְצַדִּיקָה מוֹתֵר לוֹ שִׁיכְתוּב שְׁמוֹ עֲלָיו שִׁיחָא לוֹ לְזַכְרוֹן וְרָאוּי לַעֲשׂוֹת כֵּן:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת לך לך

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתייחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(לך דף פ"ה ע"א)

תא חזי, כמא דשכינתא לא אתגלייא אלא
באתרא דאתחזי לה, אוף הכי לא
אתחזי ולא אתגלייא אלא בכר נש דאתחזי
ליה. דהא מן יומא דסליק על רעותיה דלזמ
לאתהפכא בסרחניה, אסתלקת רוחא קדישא

תא חזי, כמא דשכינתא לא
אתגלייא אלא באתרא דאתחזי
לה, בא וראה, כמו שהשכינה אינה
נגלית אלא במקום הראוי לה, אוף
הכי לא אתחזי ולא אתגלייא אלא
בכר נש דאתחזי ליה, כמו כן אינה
נראית ולא נגלית אלא (אם מתחבר)

באדם הראוי לו. דהא מן יומא דסליק על רעותיה דלזמ לאתהפכא בסרחניה, שהרי מן
יום שעלה על רצונו של לזמ להתהפך ולחזור לסורו, אסתלקת רוחא קדישא מאברהם.

מוסר

(מהרב סעדיה גאון (הועתק בס"ח סי' תריג)

ראוי שנדע פי כל העונות מתכפרות הרבים והמתעה אותם בנימוס רע ובטעות
בתשובה אלא עון המתעה את רע. ובהוראה שהורה אותם שלא כתורה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רנ"ג)

א מי שיש לו מזון שתי סעודות לא יטול ויטול מהקופה, ואם יש לו מאתים זוז ואינו
מהתמכוהי. מזון י"ד סעודות לא נושא ונותן בהם או שיש לו חמשים זוז

לך לך ליום חמישי

זוהר

תרגום הזוהר

נסתלק רוח הקדש מאברהם, וכד אסתלק לוט מניה, מיד שרא רוח קודשא בדוכתיה, וקאשר נפרד לוט ממנו, מיד שכן רוח הקדש במקומו, תדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר וי אמר אל אברהם אחרי הפרד לוט מעמו וגומר.

מאברהם. וכד אסתלק לוט מניה, מיד שרא רוח קודשא בדוכתיה, תדא הוא דכתיב וי אמר אל אברהם אחרי הפרד לוט מעמו וגומר.

תא חזי, כיון דחמא אברהם דלוט תב לסרחניה, תהו דחיל אברהם, אמר דילמא חס ושלום בגין חברותא דדא אבידנא בניניה חולקא קדישא דאעטר לי קדשא בריך הוא. כיון דאתפרש מניה, אמר ליה שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם. מאי מן המקום אשר אתה שם. דאתדבקת ביה בקדמיתא ואתעטרא במהימנותא שלימתא.

תא חזי, כיון דחמא אברהם דלוט תב לסרחניה, תהו דחיל אברהם, אמר דילמא חס ושלום בגין חברותא דדא אבידנא בניניה חולקא קדישא דאעטר לי קדשא בריך הוא. כיון דאתפרש מניה, אמר ליה שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם. מאי מן המקום אשר אתה שם. דאתדבקת ביה בקדמיתא ואתעטרא במהימנותא שלימתא.

בשביל התחברותי עם זה אבדתי בשבילו חלק קדוש דאתפרש מניה, כיון שנפרד ממנו, אמר ליה שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם, מאי מן המקום אשר אתה שם, דאתדבקת ביה בקדמיתא, מן המקום שנדבקת בו בתחלה (הינו שלא אבד כלום), ואתעטרא במהימנותא שלימתא, ונתעטרת באמונה שלמה (הינו מדת המלכות).

מוסר

ושלא כהלכה למדם, אין עונו מתכפר וחסאת הרבים תלויה בו ועליו נאמר מפני שאינו יכול לתקן מה שעוה ואינו יכול להשיב את הרעות אשר למד אותם. מי שמוציא שם רע על חבירו. וחרפו

הלכה פסוקה

והוא נושא ונותן בהם לא יטול צדקה. ואתיבת אשתו הרי זה יטול. ואם יש לו בית וכלי בית הרבה ואין לו מאתים זוז הרי זה יטול, ואינו צריך למכור כלי ביתו ואפילו הם של פספס וזהב, במה דברים אמורים בכלי אכילה ושתייה ומלבוש

תרגום הווהר

זוהר

צפונה ונגבה וקדמה וימה, אליו אינו מסעיו דהו בקדמיתא, אלו הם מסעיו שהיו בתחלה (צפונה, רומות על מדת הגבוהה, נגבה, על מדת החסד, קדמה, על מדת תפארת, ימה מדת המלכות, ויחד כלם ביחד). דכתיב וילך למסעיו, וכתיב הלוך ונסוע הנגבה, אליו דרגין עלאין דאתעטר במהימנותא שלימתא בקדמיתא, אלו המדרגות העליונות שנתעטר באמונה שלמה בתחלה.

צפונה ונגבה וקדמה וימה. אליו אינו מסעיו דהו בקדמיתא, דכתיב וילך למסעיו וכתיב הלוך ונסוע הנגבה. אליו דרגין עלאין דאתעטר במהימנותא שלימתא בקדמיתא. וכדין אתבשר דלא יעדי מניה ומן בנוי לעלמין, דכתיב כי את כל הארץ אשר אתה רואה. מאי אשר אתה רואה. דא דרגא קדמאה דאתגלייא ליה, כמה דאת אמר לוי

וכדין אתבשר דלא יעדי מניה ומן בנוי לעלמין, ואז נתבשר שלא יסורו ממנו ומן ורעו לעולם, דכתיב כי את כל הארץ אשר אתה רואה, מאי אשר אתה רואה. דא דרגא קדמאה דאתגלייא ליה, זו המדרגה הראשונה שנתגלתה לו, כמה דאת אמר כמו שנאמר

מוסר

בחרפה אשר אינו חשוד בה אין עונו מתכפר מפני שאינו יכול לתקן מה שעוה. ואינו יכול להשיב חרפת חברו עליו נאמר (משלי כח) פן יחסדך שומע. השלישית מי שיש בידו גזל ועושק ואינו משיב גזלתו ועליו נאמר (ויקרא ה) והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל. ועוד כתיב (יחזקאל יח) חבל רשע ישיב גזלה (לא יגזול) [ישלם], לכך אם מת בעל הגזילה חייב הגזל להשיב

הלכה פסוקה

ומצעות וכיצא בהם אבל מגרדה או עלי שהם של כסף מוכרם ולא יטול מהצדקה. והא דאין מחייבים אותו למכור כלי תשמישו של כסף וזהב דוקא כל זמן שאינו צריך ליטול מהקופה אלא נוטל בפטר מייחידים, אבל אם בא ליטול מהקופה של צדקה לא יתנו לו עד שימכור כליו: ב יש אומרים שלא נאמרו השיעורים הללו אלא בימיהם אבל בזמן

לך לך ליום חמישי

זוהר

תרגום הזוהר

הנראה אליו. ובגין כך אשר אתה רואה, בגין דדרגא דא קדמא אתכליל מכלהו דרגין וכלהון אתחזון ביה, ובגין כך כי את כל הארץ אשר אתה רואה וגומר:

לני הנראה אליו, שכבר נראה אליו מקדם. ובגין כך ולכן פתוב אשר אתה רואה, בגין דדרגא דא קדמא אתכליל מכלהו דרגין, בשביל שהמדרגה זו הראשונה פלולה מפל המדרגות, וכלהון אתחזון ביה, וכל המדרגות נראות בו, ובגין כך ולכן כתיב כי את כל הארץ אשר אתה רואה וגומר:

מוסר

ולהחזיר הגזלה ליורשי המת שנאמר (ויקרא ה) לאשר הוא לו יתננו ביום להפקירם ולעשותם קדש:

הלכה פסוקה

מוצא מי שיקח ממנו אלא בזול מפני שהוא דחוק ומרוד אין מחייבים אותו למכור אלא אוכל מעשר עני והולך עד שימכור בשוה וידעו הכל שאינו דחוק למכור: ד בעל הבית ההולך ממקום למקום וכלו מעותיו בדרך ואין לו מה יאכל ישול צדקה וכשיחזור לביתו אינו חייב (לשלם):

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת לך לך

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

(בראשית דף מ"ז ע"ב)

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. דָּא תוֹרָה שְׁבַעַל
פֶּה, דְּאִיהִי יוֹם שְׁבִיעִי, וּבִיה אֲשַׁתְּכַלֵּל
עַלְמָא, דְּאִיהוּ קְיוּמָא דְכָלְא. מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר
עַלְמָא, וּבו נִגְמַר הָעוֹלָם, דְּאִיהוּ קְיוּמָא דְכָלְא, שֶׁהוּא קִיּוּם הַכּל. מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה,

תרגום הזוהר

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. דָּא
תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה דְּאִיהִי יוֹם
שְׁבִיעִי, זֶהוּ תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה (מִדַּת
הַמַּלְכוּת) שֶׁהִיא יוֹם הַשְּׁבִיעִי (הִינּוּ
מִדַּת הַשְּׁבִיעִי). וּבִיה אֲשַׁתְּכַלֵּל
עַלְמָא, וּבו נִגְמַר הָעוֹלָם, דְּאִיהוּ קְיוּמָא דְכָלְא,

מוסר

(מרב סעדיה גאון)

יֵשׁ מִן הָעוֹנוֹת שְׂאִין מִתְּפַרִין אֶלְא וּבִה נֶאֱמַר (שְׁמוֹת כ) כִּי לֹא יִנְקֶה ה' אֶת
לְאַחַר נִקְמָה וּפְרָעוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׂוֹא. הַשְּׁנֵי הַשּׁוֹפָף
וְהֵם אֲרַבְעָה. הָרֵאשׁוֹנָה שְׁבוּעַת שֶׁקֶר, דֵּם נָקִי כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יִואל ד') וְנִקְיִתִי דָמָם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רנ"ה)

א לְעוֹלָם יִרְחִיק אָדָם עֲצָמוֹ מִהֲצַדִּיקָה וְאֵל תִּצְטַרֵּף לְבְרִיּוֹת וְאִפִּילוּ הִיָּה חֶכֶם
וְיִגְלַגֵּל עֲצָמוֹ בְּצַעַר שְׁלֹא יִצְטַרֵּף מִכְּבֹד וְהִעֲנִי יַעֲסוֹק בְּאֲמֵנוֹת וְאִפִּילוּ
לְבְרִיּוֹת וְכֵן צוּו חֲכָמִים עָשָׂה שְׁבַתְךָ חוֹל בְּאֲמֵנוֹת מְנוּחֶלֶת וְאֵל יִצְטַרֵּף לְבְרִיּוֹת:

זוהר

תרגום הזוהר

וְלֹא נֶאֱמַר כָּל מְלֹאכְתּוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר לְהֵלֵךְ וַיִּשְׁבּוּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ, דְּהָא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב אִפִּיק כְּלָא בְּתוֹקְפָא דְכַתְּבִי, שְׁהָרִי הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב הוֹצִיאָהּ וְהַשְּׁלִימָה הַפֶּל בְּתַקְרָף שֶׁל הַכְּתָב (שֶׁהִיא מִדַּת הַבִּינָה שְׁשֵׁם שְׂרָשׁ הַכְּתָב), דְּנִפְיָק מִחֻכְמָתָא, הַיּוֹצֵאת מִמִּדַּת הַחֻכְמָה (וְלִכְּנֹן כְּתִיב שֶׁם מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ, שְׂאֵז נִגְמְרָה, מַה שְּׂאִין בְּן בְּמַלְכוּת).

תְּלַת זְמַנִּין הֵכָא בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים נֶאֱמַר כָּאֵן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי (וְכָל אַחַת רוֹמְזַת לְמַדָּה אַחֲרַת), וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבּוּת בְּיוֹם

הַשְּׁבִיעִי, וַיְכַרְךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, הָא תְּלַת, הָרִי שְׁלֹשׁ, וּמִפְרָשׁ וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא תוֹרָה שְׁבַעַל פְּהַ, זֶה הוּא תוֹרָה שְׁבַעַל פְּהַ (מִדַּת הַמְּלָכוּת, שֶׁהִיא מְדָה הַשְּׁבִיעִית כְּפִנְסוּרָה), דְּעַם יוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא אֲשַׁתְּכַלֵּל עַלְמָא כְּדָקָא אִמְרֵן, שְׁעַם מְדָה הַשְּׁבִיעִית הַזֶּה נִשְׁלַם הָעוֹלָם כְּמוֹ שְׂאִמְרֵנוּ.

וַיִּשְׁבּוּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא יְסוּדָא דְעַלְמָא. וַיִּשְׁבּוּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, זֶה יְסוּד הָעוֹלָם (וּפְרוּשׁוֹ שֶׁהוּא שְׁבִיעִי לְמִדַּת הַבִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִי"ם). בְּסִפְרָא דְרַב יִיבָא סְבָא דָּא יוֹבְלָא, בְּסִפְרָא שֶׁל רַב יִיבָא סְבָא לְמִדְנֵוּ שְׁנַיִשְׁבּוּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי זֹהִי הַבִּינָה עֲצֻמָּה הַנִּקְרָאת יוֹבַל, וְעַל דָּא כְּתִיב הֵכָא מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ דְכָלָא נִפְיָק מִנְיָה. וְעַל כֵּן נֶאֱמַר כָּאֵן "מִכָּל" מְלֹאכְתּוֹ, שְׁכָּל מַעֲשֵׂי

מוסר

לֹא נִקִּיתִי. הַשְּׁלִישִׁי הַנּוֹאֵף עִם אִשְׁתּוֹ אִישׁ כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מְשַׁלֵּי ב') הֵבָא אֶל אִשְׁתּוֹ רַעְהוּ לֹא יִנְקָה כָּל הַנּוֹגֵעַ בָּהּ. הַרְבִּיעִי הַמַּעֲיֵד עֲדוֹת שְׁקָר כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מְשַׁלֵּי

ט) עַד שְׁקָרִים לֹא יִנְקָה. אֵלּוּ עֲוֹנוֹת אִם יַעֲשֶׂה אוֹתָם וַיַּעֲשֶׂה מֵהֶם תְּשׁוּבָה יִפְרַע מִמֶּנּוּ הַיּוֹצֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה פְּרַעוֹן קָל בְּשִׁבִיל שְׁנֵאמַר בְּהֵן לֹא יִנְקָה וְאַחַר כֵּן יִנְצַל

הלכה פסוקה

בְּכָל מִי שְׂאִין צְרִיד לְטוֹל מִתְּצַדְקָה לְחַיּוֹת אֵלָא אִם בֵּן יְטוֹל כְּגוֹן זְקוּן אוֹ וּמְרֻמָּה הָעַם וְנוֹטָל אִינוּ מֵת עַד שְׂיִצְטַרְךְ וּמְרֻמָּה הָעַם וְנוֹטָל אִינוּ מֵת עַד שְׂיִצְטַרְךְ לְבְרִיּוֹת וְכָל מִי שְׂצַרְיָד לְטוֹל וְאִינוּ יָכוֹל

לך לך ליום ששי

פא

תרגום הווהר

זוהר

בראשית יצאו ממנו. ואנן דא יסודא
 כדקאמרן, אבל אנחנו סוכרים כמו
 שאמרנו שזו מדת היסוד, דהא נייחא
 ביה הנה יתיר מפלא. שהרי המנוחה
 בו חשוב יותר מהכל (פי מנוחת
 המלכות בסוד היחוד היא על ידו).

ואנן דא יסודא כדקאמרן, דהא נייחא ביה
 הנה יתיר מפלא.

ויברך אלהים את יום השביעי דא
 כהן גדול דמברך לכלא, ויברך

ויברך אלהים את יום השביעי דא כהן גדול
 דמברך לכלא, והוא נטיל ברישא, דתנן כהן
 נטיל בראש, וברכאן ביה שריין לברכא,
 ואקרי שביעי:

אלהים את יום השביעי זהו מדת החסד הנקרא כהן גדול המברך לכל, והוא נטיל ברישא,
 והוא לוקח השפע בתחלה (ממדת הבינה). דתנן כהן נטיל בראש, וברכאן ביה שריין לברכא,
 והברכות בו נמצאות לברך, ואקרי שביעי, שהוא שביעי למלכות ממטה
 למעלה:

מוסר

ממעשיו וחשבו בלבם שמה אלו היסורים
 הם פרי הצדקות שהתחיל לעשות.
 ונתפתו בו השוגים וטעו בזה הדבר אחר
 הרהורים ולא ידעו כי היסורים שבאו
 עליו הם פרי העונות הראשונות שעשה.
 וכיון שמתנחם עליהם ועוזבם ועושה
 תשובה כבר בטלו מלשמור אותם לעולם
 הבא. ונידון עליהם בעולם הזה לפיכך
 יאחז צדיק דרכו:

מדינה של גיהנם. וגם יש רשע שכל
 עונותיו נצורים ושמורים ליום הדין ואחר
 כך שב מרשעו ועושה תשובה וחזר
 מחטאו ועזב חובתו ונתחייב שילקה על
 זדונו בזה העולם וינקם ממנו
 בעולם הזה על אשמתו כדי שיקרע גזר
 דינו וכיון ששב מרשעו ועשה תשובה
 התחילו היסורים לבא עליו והנגעים
 שולטים בו, לפיכך תמהו כל רואיו

הלכה פסוקה

על הצפור אינו מת עד שיפרנס אחרים
 ועליו הכתוב אומר (ירמי' יז) ברוך הגבר
 אשר יבטח בה':

ואין לו בצערו אלא עונות וחטאים וכל
 מי שצריך לטול ומצער עצמו ודוחק את
 השעה וחי חזי צער כדי שלא יטריח

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת וירא

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשְּׁעָר לְה' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת וירא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
דְּיַעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

(וירא דף ק"ב ע"ב)

**מֵאֵי טַעְמָא אַעֲסַק אַבְרָהָם לְדַבְּרָא לְבְנֵי
נְשָׂא, בְּגִין דְּאִיהוּ טְהוֹר וְאֶקְרִי טְהוֹר.
דְּכְתִיב (אִיוב י"ד) מִי יִתֵּן טְהוֹר מִטְּמֵא לֹא אֶחָד.
טְהוֹר דָּא אַבְרָהָם דְּנִפְק מִתְּרַח.**

לְבְנֵי נְשָׂא, לְמָה נִתְעַסַק אַבְרָהָם לְטְהַר בְּנֵי אָדָם (וְלֹא הִסְפִּיק בְּמָה שְׂגִירָם), בְּגִין דְּאִיהוּ
טְהוֹר וְאֶקְרִי טְהוֹר, בְּשִׁבְלִי שְׁהוּא הִיָּה טְהוֹר וְנִקְרָא טְהוֹר (לְכֹן עֲסַק בְּטְהָרָה לְהַשְׁפִּיעַ מִמֶּדְתּוֹ
גַּם לְאַחֲרָיִם). דְּכְתִיב (אִיוב י"ד) מִי יִתֵּן טְהוֹר מִטְּמֵא לֹא אֶחָד. טְהוֹר דָּא אַבְרָהָם דְּנִפְק מִתְּרַח,
טְהוֹר זֶה אַבְרָהָם שְׂיַצָּא מִתְּרַח שְׁהִיָּה טְמֵא (וּפְרוּשׁ לֹא אֶחָד, וְכִי לֹא יִחִידוּ שֶׁל עוֹלָם עֲשֵׂה כֵן).

תרגום הזוהר

(לפני זה אמרו שאברהם ושרה
היו מתקנים טבילה לכל הבאים
לביתם, הוא לאנשים והיא לנשים,
ועל זה מקשה)

מֵאֵי טַעְמָא אַעֲסַק אַבְרָהָם לְדַבְּרָא

מוסר

(מגלת סתרים מרב נסים גאון (הועתק בס"ח סי' תרה)

**מִי שְׁעֲשֵׂה עֲבִירוֹת גְּדוֹלוֹת כְּגוֹן מִי שֶׁבָּא פְּיוֹצָא בְּהֵם מְעַבִּירוֹת חֲמוּרוֹת שֵׁשׁ לָהֶם
עַל אֲשֶׁת אִישׁ וְהוֹלִיד מִמֶּנָּה וְכֵן פְּרִי, מְגִיעַ פְּרִיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהֶעִיקָר**

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן רנ"ז)

**א הַצְּדָקָה הָרִי הִיא בְּכָלֵל הַנְּדָרִים, לְפִיכָךְ אוּ הָרִי הַסֵּלַע זֶה לְצְדָקָה חַיִּיב לְתַנְּהָ לְעַגְנִיִּים
הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי סֵלַע לְצְדָקָה מִיָּד, וְאִם אֵיחָר עוֹבֵר בְּכָל תְּאֵחֵר שְׁתָּרִי**

זוהר

תרגום הזוהר

רבי שמעון אמר שלכן עסק אברהם בטהרה, בגין לתקנא ההוא דרגא דאברהם, כדי לתקן ההיא מעלה של אברהם, ומאן איהו, מי"ם, דהינו מדת החסד (שמשים שרש המים), בגין כד אתקין לדבא בנני עלמא במיא, בשביל כן התקין לטהר בני העולם במים. ובשעתא דאומין למלאכין, שירותא דמלוי מה בתיב, ובעת שהזמין את המלאכים לאכל, תחלת דבריו מה נאמר, יקח נא מעט מים, בגין לאתתקפא בההוא דרגא דמיין שראן כה, בשביל להתחזק באותה מדרגה שמים שוכנים בה (שהיא מדת החסד). ובגין כד הוה מדפי לכל בני נשא מבולא, ובשביל כד היה מטהר לכל בני אדם מפל, מדפי לון

מספרא דעבודה זרה, מטהר אותם מצד עבודה זרה (טמאת עבודה זרה), ומדפי לון מספרא דמסאבא, ומטהר אותם מצד הטמאה (שאר טמאות). ובמה דאיהו מדפי לגוברין הכי נמי שרה מדבאת לגשין, וכמו שהוא מטהר לאנשים, כמו כן שרה מטהרת לגשין. ואשתכחו כלהו דאתיין לגבייהו דכין מפלא, ונמצאו כלם שבאים אליהם, טהורים מפל.

תא חוי אילנא נטע אברהם בכל אתר דדיריה תמן, בא וראה, אילן נטע אברהם בכל מקום שגר שם, ולא הוה סליק בכל אתר פדקא יאות, ולא היה צומח בכל מקום כראוי,

מוסר

שמור ומזומן להם לעולם הבא ועל זה נאמר ויאכלו מפרי דרפם וממועצותיהם ישבעו. ונאמר עליו עבירות שעושין פירות יש להן פירות, שאין עושין פירות

הלכה פסוקה

כידו לתן מיד ועניים מצויים הם. ואם אין ודוקא במפריש צדקה סתם אבל כל אדם שם עניים מפריש ומניח עד שימצא עניים.

תרגום הוזהר

זוהר

בר בשעתא דדיוריה בארעא דכנען, רק בשעה שדירתו היתה בארץ כנען. היה עולה פראוי. ובההוא אילנא הוה ידע מאן דאתאחיד ביה בקודשא בריה הוא ומאן דאתאחיד בעבודה זרה, ובאותו האילן היה יודע מי שנאחז בהקדוש ברוך הוא, ומי שנאחז בעבודה זרה, מאן דאתאחיד בקודשא בריה הוא אילנא הוה פריש ענפוי ונפי על רישיה ועביד עליה צלא יאה, מי שנאחז בהקדוש ברוך הוא, היה האילן פורש ענפיו ומחפה על ראשו, ועושה עליו צל נאה. ומאן דאתאחיד בסטרא דעבודה זרה, הוה אילנא הוה אסתלק וענפוי הו סליקין לעילא, ומי שנאחז בצד של עבודה זרה, אותו האילן היה מסתלק מעליו, וענפוי היו עולים למעלה. כדון הוה ידע אברהם ואזחיר ליה, אז היה אברהם מכיר תכנו, והיה מזחיר לו שיפרש מעבודה זרה, ולא אעדי מתמן עד דאתאחיד במהימנותא דקודשא בריה הוא, ולא היה זו משם עד שנתאחז באמונת הקדוש ברוך הוא.

יאות. בר בשעתא דדיוריה בארעא דכנען, ובההוא אילנא הוה ידע מאן דאתאחיד ביה בקודשא בריה הוא, ומאן דאתאחיד בעבודה זרה, מאן דאתאחיד בקודשא בריה הוא, אילנא הוה פריש ענפוי ונפי על רישיה, ועביד עליה צלא יאה. ומאן דאתאחיד בסטרא דעבודה זרה הוה אסתלק, וענפוי הו סליקין לעילא. כדון הוה ידע אברהם ואזחיר ליה, ולא אעדי מתמן עד דאתאחיד במהימנותא דקודשא בריה הוא.

והכי מאן דאיהו דכניא (ד"א ל"ג הכי) מקבל ליה אילנא. מאן דאיהו מסאב לא מקבל ליה. כדון ידע אברהם ומדפי לון במיאי.

והכי מאן דאיהו דכניא (ד"א ל"ג הכי) מקבל ליה אילנא, וכמו כן מי שהיה טהור היה האילן מקבל אותו (וחופה על ראשו). מאן דאיהו מסאב לא מקבל ליה, ומי שהיה טמא לא היה האילן מקבלו, כדון ידע אברהם ומדפי לון במיאי, אז היה יודע אברהם ומטהר אותם במים.

מוסר

מן האדם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא על עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים ועל לשון הרע כנגד כלן, על אלו ממהרין להפרע ממנו בעולם הזה חוץ מפורענות שנפרעים ממנו לעולם הבא. ובתלמוד ארץ ישראל חזקו

הלכה פסוקה

אצלו לתנם מעט על יד על יד כמו שיראה לו. וכן אם התנה בשעה שגדר בצדקה או התנדב אותם שיהיו הגבאים רשאים לשנותה ולצורפה בזהב הרי אלו מתרים: ב צריך לזהר מלדור ואם פוסקים צדקה וצריך לפסוק עמהם יאמר בלא נדר: ג עני

זוהר

תרגום הזוהר

וּמַעֲיִינָא דְמִיָּא הוּא תַּחַת תַּחַת הַהוּא
 אֵילָנָא. וּמַעֲיִן מִים הִיא תַּחַת אוֹתוֹ
 הָאֵילָן, וּמֵאן דְצָרִיף טְבִילָה מִיַּד
 מִיַּן סְלָקִין לְגַבִּיהַ, וְאֵילָנָא אֶסְתַּלְקוּ
 עֲנַפּוּי, וּמִי שְׁהִיהַ צָרִיף טְבִילָה (וְהִיהַ
 רֵאוי לְטַבֵּל) מִיַּד הַמִּים עוֹלִים כְּנִגְדוּ
 וְעֲנַפֵּי הָאֵילָן הִיוּ עוֹלִים לְמַעְלָה,
 כְּדוּן יַדַּע אֲבָרְהָם דְאִיהוּ מְסֻאֲבָא
 וּבְעֵי טְבִילָה מִיַּד, אִזּוּ יַדַּע אֲבָרְהָם
 שְׁהוּא טָמֵא וְצָרִיף טְבִילָה מִיַּד. וְאִם
 לֹא, וְאִם לֹא (שְׁעֲדִין לֹא הִיהַ רֵאוי
 לְטַבֵּל שְׁהִיהַ טָמֵא טְמֵאָה חֲמוּרָה), מִיָּא
 נְגִיבּוּ, אִזּוּ הִיוּ הַמִּים מִתְיַבְּשִׁים, כְּדוּן
 יַדַּע דְבְעֵי לְאֶסְתַּתְּבָא לְאֶסְתַּתְּרָא
 שְׂבַעָה יוֹמִין, אִזּוּ יַדַּע שְׁצָרִיף עֲדִין
 לְהִיּוֹת טָמֵא וְלִשְׁמַר שְׂבַעָה יְמֵי נְקִיִּים.

וּמַעֲיִינָא דְמִיָּא הוּא תַּחַת תַּחַת הַהוּא אֵילָנָא. וּמֵאן
 דְצָרִיף טְבִילָה מִיַּד מִיַּן סְלָקִין לְגַבִּיהַ, וְאֵילָנָא
 אֶסְתַּלְקוּ עֲנַפּוּי, כְּדוּן יַדַּע אֲבָרְהָם דְאִיהוּ
 מְסֻאֲבָא, וּבְעֵי טְבִילָה מִיַּד. וְאִם לֹא, מִיָּא
 נְגִיבּוּ, כְּדוּן יַדַּע דְבְעֵי לְאֶסְתַּתְּבָא לְאֶסְתַּתְּרָא
 שְׂבַעָה יוֹמִין.

תָּא חוּי, דְאֶפִּילוּ בְשַׁעְתָּא דְאֶזְמִין לוֹן לְמַלְאֲכִין
 אָמַר לוֹן וְהַשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ, בְּגִין לְמַחְמִי
 וְלְמַבְדַּק בְּהוּ, וּבְהַהוּא אֵילָנָא הוּא כְּדִיק לְכָל
 בְּנֵי עֲלָמָא. וְרוּא דָּא בְּגִין קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא
 קָא (עֲבַד וְ) אָמַר דְאִיהוּ אֵילָנָא דְחַיִּי לְכָלֵּא,
 וּבְגִין כְּדִי וְהַשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ וְלֹא תַּחַת
 עֲבוּדָה זְרָה.

תָּא חוּי, דְאֶפִּילוּ בְשַׁעְתָּא דְאֶזְמִין לוֹן לְמַלְאֲכִין אָמַר לוֹן וְהַשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ, בָּא וְרָאָה,
 שְׂאֶפִּלוּ בְשַׁעָה שְׁהֶזְמִין לְהַמְלָאֲכִים, אָמַר לְהֵם וְהַשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ, בְּגִין לְמַחְמִי וְלְמַבְדַּק בְּהוּ,
 בְּשִׁבִיל לְרֵאוֹת וְלְבַדַּק בְּהֵם. וּבְהַהוּא אֵילָנָא הוּא כְּדִיק לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, וּבְאוֹתוֹ הָאֵילָן הִיהַ
 בּוֹדֵק לְכָל בְּנֵי עוֹלָם. וְרוּא דָּא בְּגִין קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא קָא (עֲבַד וְ) אָמַר דְאִיהוּ אֵילָנָא
 דְחַיִּי לְכָלֵּא, וְסוּד הַדְּבָר, בְּשִׁבִיל הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא אָמַר וְהַשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ, שְׁהוּא אֵילָן
 הַחַיִּים לְכָל (וְהַפְּנֵה שְׁתַּשְׁעֵנוּ תַּחַת הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא), וּבְגִין כְּדִי, וּבְשִׁבִיל כְּן נֶאֱמַר, וְהַשְׁעֵנוּ
 תַּחַת הָעֵץ וְלֹא תַּחַת עֲבוּדָה זְרָה.

מוסר

כְּדָבָר זֶה מִן הַפְּתוּבִים וְאָמְרוּ בְּעִינֵי עֲבוּדָה הַזֶּה תַּפְּרַת לְעוֹלָם הַבָּא הַנֶּפֶשׁ הַהִיא עוֹנָה
 זְרָה הַפְּרַת תַּפְּרַת, כְּתִיב הַפְּרַת בְּעוֹלָם כִּי בְזִמְן שְׁעוֹנָה בָּהּ. כְּתִיב (שְׁמוֹת לֵב)

הלכה פסוקה

שִׁישׁ לוֹ קְרוּבִים עֲשִׂירִים שִׁיכּוּלִין לְפָרְנָסוֹ אָדָם כָּל צְדָקוֹתָיו לְעֵנִי אֶחָד בְּלִבְדִּי:
 אִין גַּבְאֵי הָעִיר תִּיבִים לְפָרְנָסוֹ אַף עַל גַּב הַמְּחַלֵּק צְדָקָה צָרִיף לִיזְהַר שְׁלֹא יִרְבֶּה
 דְקָרוּבָיו גַּם כְּן גּוֹתְנִים בְּכִים: ד לֹא יִתֵּן לְקָרוּבָיו יוֹתֵר מִשְׁאָר בְּנֵי אָדָם:

תרגום הזוהר

זוהר

וְתָא חָזִי, כִּד חֲב אָדָם, בְּעֵץ הַדַּעַת מוֹב וְרַע מוֹב וְרַע חֲב, וּבֵא וְרָאָה, כְּשִׁחְטָא אָדָם, חֲטָא בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּכִתִּיב וּמַעַן הַדַּעַת וְגוֹמֵר, וְאִיהוּ בִּיה חֲב, וְהוּא בּוֹ חֲטָא, וְגַרְם מוֹתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, וְגַרְם מִיתָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם. מַה כְּתִיב וְעַתָּה פֶּן יִשְׁלַח יְדוֹ וְלָקַח גַּם מַעַן הַחַיִּים וְגוֹמֵר. וְכִד אָתָּא אַבְרָהָם, כְּאֵילָנָא אַחְרָא אַתְקִין עֲלָמָא דְהוּא אֵילָנָא דְחַיִּי, וְאוֹדַע מְהִימְנוּתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא:

וְתָא חָזִי, כִּד חֲב אָדָם, בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע חֲב, דְּכִתִּיב וּמַעַן הַדַּעַת וְגוֹמֵר, וְאִיהוּ בִּיה חֲב וְגַרְם מוֹתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, מַה כְּתִיב (בראשית ג כב) וְעַתָּה פֶּן יִשְׁלַח יְדוֹ וְלָקַח גַּם מַעַן הַחַיִּים וְגוֹמֵר. וְכִד אָתָּא אַבְרָהָם, כְּאֵילָנָא אַחְרָא אַתְקִין עֲלָמָא דְהוּא אֵילָנָא דְחַיִּי, וְאוֹדַע מְהִימְנוּתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא:

שְׂמַחְמַת עֵץ הַחַיִּים שְׁלַחוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִגֵּן עֵדֶן. וְכִד אָתָּא אַבְרָהָם, וּכְשָׁבָא אַבְרָהָם, כְּאֵילָנָא אַחְרָא אַתְקִין עֲלָמָא דְהוּא אֵילָנָא דְחַיִּי, כְּאֵילָן אַחַר שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים - תְּקַן הָעוֹלָם, וְאוֹדַע מְהִימְנוּתָא לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, וְהוֹדִיעַ הָאֱמוּנָה לְכָל בְּנֵי עוֹלָם:

מוסר

אָנָּא חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאָה גְּדוֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב הָרִי לְגַבֵּי עֵבֹדָה זָרָה. וְגַבֵּי עֲרִיּוֹת כְּתִיב (בראשית לט) וְאֵיךְ אֶעֱשֶׂה הָרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְחֲטָאתִי לְאֱלֹהִים. וְגַבֵּי שְׂפִיכוֹת דָּמִים כְּתִיב (שם ד) גְּדוֹל עוֹנֵי מַנְשׂוּא. כְּשָׁבָא אֲצַל לְשׁוֹן הָרַע מַה כְּתִיב (תהלים יב) יִכְרַת ה' כָּל שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת לְשׁוֹן מְדַבֶּרֶת גְּדוֹלוֹת:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' עֲדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת וירא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וירא דף ק"ד ע"א)

וַיִּקְוּמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי
סָדוּם. רַבִּי אֱלֻעָזָר אָמַר, תָּא חַזֵּי,
כַּמָּה אֲנֵהָג קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא טִיבוּ עִם כָּל
בְּרִיָּין, וְכָל שְׂכָן לְאִינוּן דְּאֲזֵלִי בְּאוּרְחֵי. דְּאֶפִּילוּ
בְּזִמְנָא דְּבָעֵי לְמִידָן עֲלֵמָא, אִיהוּ גָרִים לְמָאן
שְׂכָן לְאֵלוּ שְׁהוּלְכִים בְּדַרְכֵי, דְּאֶפִּילוּ בְּזִמְנָא דְּבָעֵי לְמִידָן עֲלֵמָא, אִיהוּ גָרִים לְמָאן דְּרַחִים

וַיִּקְוּמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל
פְּנֵי סָדוּם, רַבִּי אֱלֻעָזָר אָמַר
תָּא חַזֵּי, כַּמָּה אֲנֵהָג קִדְשָׁא בְּרִידָא
הוּא טִיבוּ עִם כָּל בְּרִיָּין, וְכָל שְׂכָן
לְאִינוּן דְּאֲזֵלִי בְּאוּרְחֵי, בָּא וְדָאָה,
עַד כַּמָּה מִתְנַהֵג הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא
בְּמַדַּת הַחֲסֵד עִם כָּל בְּרִיּוֹתֵי, וְכָל
שְׂכָן לְאֵלוּ שְׁהוּלְכִים בְּדַרְכֵי, דְּאֶפִּילוּ

מוסר

(מגילת סתרים מרב נסים גאון (הועתק בס"ח סי' תרה)

אִם תִּרְאֶה אֶחָד מִן הַרְשָׁעִים שֶׁהַשְּׁפִיעַ בְּעוֹלָם הִזָּה וְנוֹטֵל שְׂכָרוֹ כַּאֲן פְּדֵי שִׁיחֵי
לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא טוֹבָה וְהַנְּעִים נַפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
עָלִיו בְּעוֹלָם הִזָּה, אֶפְשֶׁר שֶׁעָשָׂה מִצְוָה (דברים ז') וּמִשְׁלֵם לְשׁוֹנְאָיו אֶל פְּנֵיו

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן של"ה)

א מִצְוָה לְבַקֵּר חוֹלִים. הַקְּרוּבִים וְהַחֲבָרִים שְׁלֹשָׁה יָמִים, וְאִם קָפַץ עָלָיו הַחוֹלִי אֵלּוּ
נִכְנָסִים מִיַּד וְהַרְחֻקִים אַחַר וְאֵלּוּ נִכְנָסִים מִיַּד: ב אֶפִּילוּ הַגְּדוֹל יִלְךָ

זוהר

רְחִים לִיה לְמִזְבֵּי בְמִלָּה עַד לֹא יִיתִי הֵהוּא
דִּינָא לְעֵלְמָא.

רְתַנִּינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא רְחִים
לִיה לְבַר נֶשׁ, מְשַׁדֵּר לִיה דּוֹרוּנָא, וּמֵאֵן אִיהוּ,
מִסְכְּנָא, בְּגִין דְּזִזְבִּי בִיה, וּכְיִן דְּזִכִּי בִיה אִיהוּ,
אִמְשִׁיךְ עֲלִיה חַד חוּטָא דְחֶסֶד דְּאִתְמַשְׁךְ
מִסְטֵר יְמִינָא, וּפְרִישׁ אַרְיִשִׁיה, וְרָשִׁים לִיה.
בְּגִין כַּד פִּד יִיתִי דִּינָא לְעֵלְמָא, הֵהוּא מְחַבְלָא
יְזַדְהַר בִּיה, וְזָקִיף עֵינָיו וְחָמָא לְהֵהוּא רְשִׁימוּ,
כְּדִין אִסְתַּלַּק מִנִּיה וְאִזְדְּהַר בִּיה, בְּגִין כַּד
אִקְדִּים לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְמָה דְּזִזְבִּי.

וְתָא חֲזִי, כַּד פְּעָא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאִיתָאָה
דִּינָא עַל סְדוּם, אִזְבִּי קוּדְם לְאַכְרְהֵם וְשַׁדֵּר

תרגום זוהר

לִיה לְמִזְבֵּי בְמִלָּה, עַד לֹא יִיתִי
הֵהוּא דִּינָא לְעֵלְמָא, שְׂאִפְלוּ בַעַת
שְׂרוּצָה לְדוּן הָעוֹלָם, הוּא גוּרְם לְמִי
שְׂאוּהֵב אוֹתוֹ לְזַכּוֹת בְּמַצְוָה לְפָנֵי
שְׂיִכְוָאוּ הַדִּינִים לְעוֹלָם.

רְתַנִּינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
רְחִים לִיה לְבַר נֶשׁ, מְשַׁדֵּר לִיה
דּוֹרוּנָא, שְׂלִמְדָנוּ, בְּשַׁעָה שְׂהַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא אוֹהֵב לוֹ לְאָדָם, שׁוֹלַח לוֹ
דּוֹרוּן וּמְנַחֵה, וּמֵאֵן אִיהוּ, מִסְכְּנָא,
בְּגִין דְּזִזְבִּי בִיה, וּמָה הוּא הַדּוֹרוּן,
עֵנִי, בְּשִׁבְלִי שְׂיַזְכֶּה עַל יְדוֹ, וּכְיִן דְּזִכִּי
בִיה אִיהוּ אִמְשִׁיךְ עֲלִיה חַד חוּטָא
דְּחֶסֶד, דְּאִתְמַשְׁךְ מִסְטֵר יְמִינָא, וּכְיִן
שְׂזַכֶּה בוּ, הוּא מְמַשִּׁיךְ עֲלֵיו חוּט אֶחָד
שֶׁל חֶסֶד, הַנִּמְשָׁךְ מִצַּד הַיְמִינִי (שֶׁהוּא
מִדַּת הַחֶסֶד), וּפְרִישׁ אַרְיִשִׁיה וְרָשִׁים

לִיה, וּפּוֹרֵשׁ (הַחֶסֶד) עַל רֵאשׁוֹ, וְרוֹשֵׁם לוֹ (עַל מַצְחוֹ). בְּגִין כַּד, כַּד יִיתִי דִּינָא לְעֵלְמָא, הֵהוּא
מְחַבְלָא יְזַדְהַר בִּיה, וְעַל יְדֵי כֵן, פְּאֶשֶׁר יָבֵא דִין לְעוֹלָם, אוֹתוֹ הַמְחַבֵּל יְזַדְהַר בוּ, וְזָקִיף עֵינָיו
וְחָמָא לְהֵהוּא רְשִׁימוּ כְּדִין אִסְתַּלַּק מִנִּיה וְאִזְדְּהַר בִּיה, וּמֵרִים (הַמְחַבֵּל) עֵינָיו וְרוֹאֶה לְאוֹתָהּ
הַרְשִׁימָה, מִיָּד מִסְתַּלַּק מְעַלְיו וְנִזְהַר בוּ. בְּגִין כַּד אִקְדִּים לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְמָה דְּזִזְבִּי,
וּבְשִׁבְלִי כֵן הַקְדִּים לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא וְהַזְמִין לוֹ הַמַּצְוָה, שְׂיָהָא לוֹ בְמָה לְזַכּוֹת.

וְתָא חֲזִי, כַּד פְּעָא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאִיתָאָה דִּינָא עַל סְדוּם, וּבֵא וּרְאָה, פְּאֶשֶׁר רְצָה
הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא לְהַבִּיא מִדַּת הַדִּין עַל סְדוּם, וְרְצָה לְהַצִּיל אֶת לוֹט, אִזְבִּי קוּדְם לְאַכְרְהֵם

מוסר

לְהַאֲבִידוֹ וּמְתַרְגְּמִינֵן וּמְשַׁלְּם לְשִׁנְאוּהֵי לְאוּבְדִיהוֹן. מְכַשִּׁילוּ בְּשִׁילוּם גְּמוּלוֹ
טְבוֹן דְּאִינּוֹן עֲבָדִין קְדָמוּהֵי בְּחִיּהוֹן פְּשִׁיעוֹר שְׂעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּכְמוֹ כֵן

הלכה פסוקה

לְבַקֵּר תִּקְטָן וְאִפִּילוּ בְמָה פְּעָמִים בַּיּוֹם וּבְכָלֵךְ שְׁלֵא יִטְרִיחַ לוֹ: גַּ הַמְבַקֵּר אֶת
וְאִפִּילוּ בֵּן גִּילוֹ, וְכָל הַמוֹסִיף תְּרֵי זֶה מְשׁוּבָה תְּחוּלָה לֹא יֵשֵׁב עַל גְּבִי מִטָּה וְלֹא עַל גְּבִי

תרגום הווהר

זוהר

וְשָׁדַר לִיָּה דִּוְרֹנָא לְמִזְבֵּי עֲמַהוּן, כְּגִין לְשׁוּבָא לְלוּט כְּגִין אַחֵיהּ מִתְמָן, זְכָה תְחִלָּה אֶת אַבְרָהָם וְשָׁלַח לוֹ דִּוְרֹן שְׁלֵשָׁה אֲוֶרְחִים שִׁיזְכָּה עִמָּם, בְּשִׁבִיל לְהַצִּיל לְלוּט בֶּן אָחִיו מִשָּׁם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְזֶה הוּא שְׁנַאֲמַר וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה, וְלֹא כְּתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת לוֹט, דְּהָא בְּזִכְרוֹתֵיהּ דְאַבְרָהָם אֲשֶׁתְּיָוִב, שְׁהָרִי בְּזִכְרוֹתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם נִצּוּל. וּמָאִי וַיִּזְכֹּר, דְּדָכִיר לִיָּה מָאִי דְאִזְכִּי קוּדָם עִם אֵינֹן תְּלַת מְלֶאכִינִי, וּמָה פְּרוּשׁ וַיִּזְכֹּר, אֵיזָה דְכָר זָכַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, זָכַר לוֹ מָה שְׁזָכָה קוּדָם בְּמַצּוֹת הַכְּנֶסֶת אֲוֶרְחִים עִם אֵלוֹ שְׁלֵשָׁה מְלֶאכִים.

לִיָּה דִּוְרֹנָא לְמִזְבֵּי עֲמַהוּן, כְּגִין לְשׁוּבָא לְלוּט כְּגִין אַחֵיהּ מִתְמָן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה. וְלֹא כְּתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת לוֹט, דְּהָא בְּזִכְרוֹתֵיהּ דְאַבְרָהָם אֲשֶׁתְּיָוִב. וּמָאִי וַיִּזְכֹּר, דְּדָכִיר לִיָּה מָאִי דְאִזְכִּי קוּדָם עִם אֵינֹן תְּלַת מְלֶאכִינִי.

כְּגִין דְּיָוִב בְּצַדִּיקָה

כְּגִין דְּיָוִב בְּצַדִּיקָה עִם בְּנֵי נִשְׂאָ בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא שְׁרִיָּא בְּעֵלְמָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדָכֵר לִיָּה לְהֵהִיא צַדִּיקָה דְעֵבֵד, כְּגִין דְּבָכַל שַׁעְתָּא דְזָכִי כִּי נִשְׂא הָכִי אַכְתִּיב עֲלֵיהּ לְעִילָא, וְאֶפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא שְׁרִיָּא עֲלוּהִי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדָכֵר לִיָּה לְהֵהוּא טִיבֵי דְעֵבֵד וְזָכָה עִם בְּנֵי נִשְׂא, כְּמָה דְאֵת

עִם בְּנֵי נִשְׂא, כְּמוֹ כֵּן, אָדָם שְׁזָכָה לַעֲשׂוֹת צַדִּיקָה עִם בְּנֵי אָדָם, בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא שְׁרִיָּא בְּעֵלְמָא, קוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדָכֵר לִיָּה לְהֵהִיא צַדִּיקָה דְעֵבֵד, בַּעַת שְׁהִדִּין שׁוֹכֵן בְּעוֹלָם, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זָכַר לוֹ לְאוֹתוֹ הַצַּדִּיקָה שֶׁעָשָׂה, כְּגִין דְּבָכַל שַׁעְתָּא דְזָכִי כִּי נִשְׂא הָכִי אַכְתִּיב עֲלֵיהּ לְעִילָא, מִפְּנֵי שֶׁבָכַל עַת שְׁזָכָה אָדָם וְעוֹשֵׂה מִצְוָה, כִּף נִכְתָּב עֲלָיו לְמַעְלָה, וְאֶפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא שְׁרִיָּא עֲלוּהִי, וְאֶפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְשׁוֹרִים עֲלָיו, קוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדָכֵר לִיָּה לְהֵהוּא טִיבֵי דְעֵבֵד וְזָכָה עִם בְּנֵי נִשְׂא, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זָכַר לוֹ לְחֶסֶד

מוסר

נְאֻמַר עוֹד כִּי הַצַּדִּיק שֶׁעָבַר עֲבִירוֹת הִזָּה כְּשִׁיעוֹר מֵה שְׁמִמְרָקִין עֲוֹנוֹתָיו כְּדִי מוֹעֲטוֹת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵיִסְרוּ בְּעוֹלָם שִׁיָּהּ לוֹ שְׁכָר בְּעוֹלָם הָבֵא וּמְשַׁלֵּם כָּל

הלכה פסוקה

כִּסָּא וְלֹא עַל גְּבִי סַפְסָל אֵלָא מִתְעַטְפִי דֵּאִין מִבְּקָרִין הַחוֹלָה בְּשִׁלְשׁ שַׁעוֹת וַיּוֹשֵׁב לְפָנָיו שֶׁהַשְּׂכִינָה לְמַעְלָה מְרֹאשׁוֹתָיו: רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל יוֹם מִפְּנֵי שֶׁכָּל חוֹלָה מִיִּקְל

זוהר

תרגום הזוהר

אמר (משלי י"א) וצדקה תציל ממות. בגיני כך
 אקדים ליה קדשא בריך הוא לאברהם, בגין
 דיזכי וישיב ללוט:
 לאברהם בגין דיזכי וישיב ללוט, ומשום זה הקדים לו הקדוש ברוך הוא לאברהם ושלח
 לו אוהבו, כדי שיזכה ויציל ללוט:

מוסר

צדקותיו לעתיד לבא. דבר זה נאמר
 בתלמודנו ובתלמוד ארץ ישראל ואנו
 מזכירים כאן מה שאמרו בתלמוד ארץ
 ישראל לפי שתפסו בו דרך קצרה. וכן
 אמרו רובו זכיות ומיעוט עבירות מיעוט
 עבירות שיש בידו נפרעים ממנו בעולם
 הזה כדי ליפרע ממות קלות שיש בידו בעולם
 הבא. רובו עבירות יורש גהינם רובו
 זכיות יורש גן עדן:

הלכה פסוקה

עליו חליו בבקר ולא יחוש לבקש עליו
 רחמים, ולא בשלש שעות אחרונות של
 יום שאז מכבד עליו חליו ויתיאש מלבקש
 עליו רחמים:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת וירא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וירא דף ק"ו ע"ב)

רְבִי חֲזַקְיָה פְּתַח (איוב כ"ח) כִּי הוּא לְקַצוֹת
הָאָרֶץ יִבִּיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה.
כַּמָּה אֵית לֹזַן לְבַנֵּי נְשָׂא לְאַסְתְּכֵלָא בְּעוֹבְדוֹי
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹאֲשַׁתְּדֵלָא בְּאוֹרֵייתָא,
יִמָּא וְלִילֵי, דְּכָל מָאן דֹּאֲשַׁתְּדֵל בְּאוֹרֵייתָא,
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּבַח בֵּיה לְעִילָא,

רְבִי חֲזַקְיָה פְּתַח (איוב כח, כד) כִּי
הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט תַּחַת
כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. כַּמָּה אֵית לֹזַן
לְבַנֵּי נְשָׂא לְאַסְתְּכֵלָא בְּעוֹבְדוֹי
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּמָּה יֵשׁ לְהֵם
לְבַנֵּי אָדָם לְהַסְתַּפֵּל וּלְהַתְּבוֹנֵן
בְּמַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְלֹאֲשַׁתְּדֵלָא בְּאוֹרֵייתָא יִמָּא וְלִילֵי,
וּלְעַסֵּק בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, דְּכָל

מָאן דֹּאֲשַׁתְּדֵל בְּאוֹרֵייתָא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּבַח

מוסר

(הרמב"ם ה' טומאת צרעת פט"ז דין י')

הַצְרַעַת הוּא שֵׁם הָאָמוּר בְּשׁוֹתְפוֹת זֶה לְזֶה שֶׁהִרִי לֹכֵן עוֹר הָאָדָם קְרוֹי
כּוֹלֵל עֲנִינֵינִים הִרְבֵּה שְׂאִין דּוֹמִין צְרַעַת וּנְפִילַת קֶצֶת שְׁעָר הָרֵאשׁ אוֹ הַזְּקָן

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט סימן פ"ז)

א צְרִיף לְשִׁבְע בְּשֵׁם אוֹ בְּאֶהָר מְכָל מְיוֹשֵׁב אֵינוֹ חוֹזֵר וְנִשְׁבַּע. וְתִלְמִיד חָכָם
הַכִּינּוּיִים וּמְעוֹמֵד. וְאֵם נִשְׁבַּע אֲפִילוֹ לְכַתְּחֵלָה מְיוֹשֵׁב בֵּין שֶׁל תּוֹרָה בֵּין

זוהר

תרגום הזוהר

בִּיה לְעִילָא וְאַשְׁתַּבַּח בִּיה לְתַתָּא, שְׁכַל מִי שְׁעוּסָק בַּתּוֹרָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁתַּבַּח בּוּ לְמַעְלָה וּמְשַׁתַּבַּח בּוּ לְמַטָּה, בְּגִין דְּאוֹרֵייתָא אֵילְנָא דְחַמֵּי אִיהִי לְכָל אֵינּוּן דְּעַסְקוּן בָּהּ, בְּשִׁבִיל שְׁהַתּוֹרָה הִיא אֵילָן חַמֵּיִם לְכָל אַלּוּ שְׁעוּסָקִים בָּהּ, לְמִיָּהֵב לּוֹן חַיִּין בְּעַלְמָא דִּין וְלְמִיָּהֵב לּוֹן חַיִּין בְּעַלְמָא דְאַתֵּי, לְתַן לְהֵם חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלְתַן לְהֵם חַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא.

תָּא חוּי, בָּא וּרְאָה, אֵיךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זָן וּמְפָרְסֵם וְאֵין לוֹמַר אֵיךְ אַעֲסַק בַּתּוֹרָה וּבְבִיתִי אֵין כּל, שְׁנַאֲמַר

כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יְבִיט, לְמִיָּהֵב לּוֹן מוֹזְנָא, וְלִסְפָּקָא לּוֹן מִכָּל מַה דְּאַצְטְרִיכוּ, לְתַן לְהֵם מוֹזְנוֹת וְלִסְפָּק לְהֵם מִכָּל מַה שְׁצָרִיכִים. בְּגִין דְּאִיהוּ אֲשַׁנַּח בִּיה תְּדִיר, בְּשִׁבִיל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגִּיחַ בְּאָרְץ תְּמִיד, דְּכָתוּב (דְּבָרִים י"א) תְּמִיד עֵינֵי יי אֱלֹהֵיךָ בָּה מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. בְּגִין דְּאָרְץ דָּא מַה כְּתִיב בָּה (מְשָׁלִי י"א) מִמְּרַחֵק תָּבִיא לְחֻמָּה, וְלִבְתֵּר אִיהִי יִהְיֶה חַיִּין מוֹזְנָא וְטַרְפָּא לְכָל אֵינּוּן חַיִּין מְרַמְזוּ עַל הַשְּׁכִינָה, וּמְקַבְּלֵת הַשְּׁפַע מִסְפִּירַת הַחֻקָּה שֶׁהוּא רְחוֹק הַרְבֵּה מִמֶּנָּה, וְלִבְתֵּר אִיהִי יִהְיֶה חַיִּין מוֹזְנָא וְטַרְפָּא לְכָל אֵינּוּן חַיִּין מְרַמְזוּ וְאֲחֵר כֶּף הִיא נוֹתֶנֶת מוֹזֵן וּפְרָנְסָה לְכָל אַלּוּ חַיִּוֹת

מוסר

קִירוֹת בֵּיתוֹ. אִם חֲזַר בּוּ יִטְהַר הַבַּיִת, אִם עָמַד בְּרִשְׁעוֹ עַד שֶׁהִתְעַן הַבַּיִת מִשְׁתַּנְּיִן כְּלֵי הָעוֹר שֶׁבְּבִיתוֹ שֶׁהוּא יוֹשֵׁב וְשׁוֹכֵב עָלֶיהֶן. אִם חֲזַר בּוּ יִטְהַרוּ וְאִם עָמַד בְּרִשְׁעוֹ עַד שֶׁיִּשְׁרְפוּ מִשְׁתַּנְּיִן הַבְּגָדִים שְׁעָלָיו. אִם חֲזַר בּוּ יִטְהַרוּ וְאִם עָמַד

קִירוֹי צְרָעַת, וְשִׁינוֹי עֵין הַבְּגָדִים אוֹ הַבְּתִים קִירוֹי צְרָעַת, וְזֶה הַשִּׁינוֹי הָאֶמּוֹר בְּבְגָדִים וּבְכֵתִים שֶׁקִּרְאָתוֹ תּוֹרָה צְרָעַת בְּשׁוֹתְפוֹת הַשֵּׁם אֵינּוּ מִמְּנַהֲגוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲלָא אוֹת וּפְלֵא הָיָה בִּישְׂרָאֵל כְּדִי לְהוֹהִירָן מְלִשׁוֹן הָרַע, שֶׁהִמְסַפֵּר בְּלִשׁוֹן הָרַע מִשְׁתַּנּוֹת

הלכה פסוקה

שֶׁל דְּכָרִיהֶם בֵּין עַל טַעֲנַת וְדָאִי בֵּין עַל טַעֲנַת סָפֵק. שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַצְמוּ בְּדִין וְנִשְׁבְּעוּ שֶׁלֹּא יִטְעֲנוּ אֲלָא הָאֵמֶת וְאַחֵר כֶּף נִתְחַיֵּיב

וירא ליום שלישי

צה

תרגום הזוהר

השְׁדָּה (הִינּוּ חֵיוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁהֵם חוּץ מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת), דְּבַתִּיב (שם) וַתִּקַּם פְּעוּר לִילָה וַתִּתֵּן מָרְף לְבֵיתָהּ וַחֲק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. וְעַל דָּא וְעַל זֶה נֶאֱמַר כִּי הוּא לְקֻצוֹת הָאָרֶץ יָבִיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה, לְכַלְהוּ בְּנֵי עֲלָמָא לְמִיָּהב לֹון מְזוּנָא וְסַפּוּקָא לְמִיָּהב לֹון מְזוּנָא וְסַפּוּקָא לְכָל מַה דְּאֲצַטְרִיף כָּל חַד וְחַד, לְכָל בְּנֵי

זוהר

בְּרָא, דְּבַתִּיב (שם) וַתִּקַּם פְּעוּר לִילָה וַתִּתֵּן מָרְף לְבֵיתָהּ וַחֲק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. וְעַל דָּא כִּי הוּא לְקֻצוֹת הָאָרֶץ יָבִיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה, לְכַלְהוּ בְּנֵי עֲלָמָא לְמִיָּהב לֹון מְזוּנָא וְסַפּוּקָא לְכָל מַה דְּאֲצַטְרִיף כָּל חַד וְחַד, דְּבַתִּיב (תהלים קמ"ה) פּוֹתַח אֶת יַדָּךְ וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן.

הָעוֹלָם לַתֵּן לָהֶם מְזוּן וְסַפּוּק לְכָל מַה שְּׁצָרִיף כָּל אֶחָד וְאֶחָד, דְּבַתִּיב (תהלים קמ"ה) פּוֹתַח אֶת יַדָּךְ וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן.

מוסר

בְּרַשְׁעוֹ עַד שִׁישְׁרָפוּ מִשְׁתַּנָּה עוֹרוֹ וַיִּצְטָרַע. וַיְהִיָּה מוּבָדֵל וּמְפוֹרָס לְבַדּוֹ עַד שְׁלֹא יִתְעַסֵּק בְּשִׁיחַת הָרָשָׁעִים שֶׁהוּא הַלִּיצְנָנוּת וְלִשׁוֹן הָרָע.

וְעַל עֲגִינָן זֶה מְזַהֵר בְּתוֹרָה וְאוֹמֵר (דברים ד') הַשְּׁמֵר בְּנִגְעַת הַצָּרַעַת (שם) זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהֶיךָ לְמַרְיָם בְּדֶרֶךְ, הָרִי הוּא אוֹמֵר הַתְּבוֹנְנוּ מַה אֵירַע לְמַרְיָם הַנּוֹבִיָּאָה שְׁדַבְּרָה בְּאֲחִיָּה שֶׁהִיָּתָה גְדוּלָּה מִמֶּנּוּ בְּשָׁנִים וּגְדֻלָּתוֹ עַל בְּרַפְיָהּ וְסַפְּנָה בְּעֲצָמָה לְהַצִּילוֹ מִן הַמַּיִם. וְהִיא לֹא דַבְּרָה כְּגִנּוּתוֹ אֲלֵא טַעַתָּה שֶׁהִשְׁוֹתוֹ לְשֹׂאֵר נְבִיאִים וְהוּא לֹא הִקְפִיד עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יב) וְהָאִישׁ מִשֶּׁה עָנּוּ מְאֹד וְאָף עַל פִּי כֵן מִיָּד נִעְנְשָׁה בְּצָרַעַת, קַל וְחוֹמֵר לְכַנֵּי אָדָם הָרָשָׁעִים

וְזֶה דֶרֶךְ יְשִׁיבַת הַלְצִים הָרָשָׁעִים, בְּתַחֲלָה מְרַבֵּין בְּדַבְּרֵי הַבָּאִי כְּעֲגִינָן שֶׁנֶּאֱמַר (קהלת ה') וְקוֹל כְּסִיל בְּרוּב דְּבָרִים. וּמִתּוֹךְ כֶּף בָּאִין לְסַפֵּר בְּגִנּוּת הַצַּדִּיקִים כְּעֲגִינָן שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לא) תִּאֲלַמְנָה שְׁפַתִּי שֶׁקֶר הַדּוֹבְרוֹת עַל צַדִּיק עֲתָק. וּמִתּוֹךְ כֶּף יְהִיָּה לָהֶן הַרְגֵּל לְדַבֵּר בְּנְבִיאִים וְלַתַּת דּוֹפִי בְּדַבְּרֵיהֶם כְּעֲגִינָן שֶׁנֶּאֱמַר (דה"ב לו) וַיְהִיו מְלַעֲיָבִים בְּמִלֵּאכֵי אֱלֹהִים וּבּוֹזִים דְּבָרָיו וּמִתְעַתְּעִים בְּנְבִיאָיו, וּמִתּוֹךְ כֶּף בָּאִים לְדַבֵּר בְּאֵלֵהֶם וְכוֹפְרִין בְּעִיקָר כְּעֲגִינָן

הלכה פסוקה

תוֹרָה בְּזוֹרְעוֹ וְעוֹמֵד וְנִשְׁבַּע בְּשֵׁם אוֹ בְּפִינוּי בְּשִׁבּוּעָה אוֹ בְּאֵלָה מִפּוּי אוֹ מִפִּי הַדֵּיּוּנִים. בִּיצַד מִפּוּי, אוֹמֵר הַרְיִנִי נִשְׁבַּע בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹ הַרְיִנִי נִשְׁבַּע כְּמִי שֶׁשָּׂמוּ רְחוּם אוֹ כְּמִי שֶׁשָּׂמוּ חֲנוּן שְׂאִינִי חַיִּיב לָזֶה בְּלוּם. וְכֵן אִם אָמַר הָרִי הוּא אָרוּר לַה' אֱלֹהֵי

זוהר

תרגום הזוהר

דְּבַר אַחַר כִּי הוּא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ
 וְיָבִיט, לְאַסְתַּפְּלָא בְּעוֹבְדוֹי דְּבַר נֶשׁ,
 וְיָבִיט לְהַסְתַּפֵּל בְּמַעֲשָׂיו שֶׁל הָאָדָם,
 וְלֹאֲשַׁנְחָא בְּכָל מַה דְּעַבְרֵי בְּנֵי נֶשׁא
 בְּעֵלְמָא, וְלֹהֲשַׁגִּיחַ בְּכָל מַה שְּׁעוֹשִׂים
 בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם, תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם
 יִרְאֶה, מִסְתַּפֵּל וְחָמִי לְכָל חַד וְחַד:

דְּבַר אַחַר כִּי הוּא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ יָבִיט,
 לְאַסְתַּפְּלָא בְּעוֹבְדוֹי דְּבַר נֶשׁ, וְלֹאֲשַׁנְחָא בְּכָל
 מַה דְּעַבְרֵי בְּנֵי נֶשׁא בְּעֵלְמָא, תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם
 יִרְאֶה מִסְתַּפֵּל וְחָמִי לְכָל חַד וְחַד:

יִרְאֶה, מִסְתַּפֵּל וְחָמִי לְכָל חַד וְחַד, מִסְתַּפֵּל וְרוֹאֶה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּהַשְׁנָחָה פְּרִטִית:

מוסר

שֶׁל עַמֵּי הָאָרֶץ. וְיִשְׁיַבֵּת בְּתֵי מִשְׁתָּאוֹת עִם
 שׁוֹתֵי שֶׁכֶר. אֲבָל שִׁיחַת כְּשָׂרֵי יִשְׂרָאֵל אֵינָה
 אֶלָּא בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְחֻכְמָה, וְלִפְיִכְף הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵר עַל יָדָן וּמְזַכֶּה אוֹתָן בְּהַ
 שְׁנֵאֲמֵר (מְלָאכִי ג') אֲז נִדְּבָרוּ יִרְאִי ה' אִישׁ
 אֶל רְעֵהוּ וַיִּקְשֶׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר
 זְכָרוֹן לְפָנָיו לִירְאִי ה' וְלַחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ:

שְׁנֵאֲמֵר (מ"ב י"ז) וַיִּחַפְּאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא כֵן עַל ה' אֱלֹהֵיהֶם. וְהָרִי
 הוּא אוֹמֵר (תהלים ע"ג) שִׁתּוֹ בְּשָׁמַיִם פִּיֵּיהֶם
 וְלִשׁוֹנָם תִּהְלַךְ בְּאָרֶץ, מִי גֵרַם לָהֶם לְשִׁית
 בְּשָׁמַיִם פִּיֵּיהֶם לְשׁוֹנָם שֶׁהִלְכָה תַּחֲלָה
 בְּאָרֶץ, זֶה הִיא שִׁיחַת הַרְשָׁעִים שְׁגוֹרָמַת
 לָהֶן יִשְׁיַבֵּת קְרַנּוֹת. וְיִשְׁיַבֵּת בְּתֵי כְּנַסְיּוֹת

הלכה פסוקה

עוֹנָה אָמֵן אוּ שִׁיאֲמָרוּ הָרִי פְּלוֹנִי בֵּן פְּלוֹנִי
 אָרוּר לֵה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוּ לְמִי שִׁשְׁמוֹ
 חֲנוּן אִם יֵשׁ לְפָלוֹנִי אֶצְלוֹ מְמוֹן וְלֹא יוֹדָה
 לוֹ וְהוּא עוֹנָה אָמֵן:

יִשְׂרָאֵל אוּ הָרִי הוּא אָרוּר לְמִי שִׁשְׁמוֹ
 רַחוּם אוּ לְמִי שִׁשְׁמוֹ חֲנוּן אִם יֵשׁ לָזֶה
 אֶצְלִי כְּלוּם. בִּיצַד מִפִּי תְּרִינִים, מִשְׁבִּיעִים
 אָנוּ אוֹתָךְ בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוּ בְּמִי
 שִׁשְׁמוֹ חֲנוּן שְׂאִין לָזֶה בִּיָּדְךָ כְּלוּם וְהוּא

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת וירא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

(וירא דף ק"ח ע"ב)

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסֵי הוּוּ קְיָיִמִי יוֹמָא חָד
וְעַסְקִי בְּהַאי קְרָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר,
בְּתִיב (דברים ח') אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפָּנוֹת תֹּאכַל
בָּהּ לֶחֶם לֹא תִחַסֵּר כָּל בָּהּ. הָאִי בָּהּ בָּהּ
תְּרִי זְמַנֵּי אֲמָאִי. אֵלָּא הָא אֲתִמֵּר דְּקוֹדֶשׁא
הָאִי בָּהּ בָּהּ תְּרִי זְמַנֵּי אֲמָאִי. לְמָה נֶאֱמָרָה שְׁתֵּי פְעָמִים מִלַּת "בָּהּ", אֵלָּא הָא אֲתִמֵּר דְּקוֹדֶשׁא

תרגום הזוהר

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסֵי הוּוּ קְיָיִמִי
יוֹמָא חָד וְעַסְקִי בְּהַאי קְרָא,
רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסֵי הִיוּ עוֹמְדִים
יוֹם אֶחָד וְעוֹסְקִים בְּזֵה הַפְּסוּקָה
דְּלִהֲלֵן. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּתִיב
(דברים ח') אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפָּנוֹת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תִחַסֵּר כָּל בָּהּ.
הָאִי בָּהּ בָּהּ תְּרִי זְמַנֵּי אֲמָאִי. לְמָה נֶאֱמָרָה שְׁתֵּי פְעָמִים מִלַּת "בָּהּ", אֵלָּא הָא אֲתִמֵּר דְּקוֹדֶשׁא

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ז ע"ב (מצות התשובה פ"ד)

יְהִיּוּ כָּל דְּבָרֶיךָ כְּבוֹד גְּדוֹל וּפְיוּס לְבוֹרָא וְשִׁפְל וְסִבְלָן בְּכַתְּף תִּשָּׂא. תְּדַמָּה פִּי אֲתָה
וְגַם לְכַרוּאֵי מִיְרָאָתוֹ לְקַטְנִים מִן הַפּוֹעֲלִים אֲשֶׁר בְּכַתְּף יִשְׂאוּ וְיוֹתֵר
וְלַגְדוּלִים לְרַעִים וְלְטוֹבִים כָּל נְקִי וְכֵר מִהֶמָּה כְּשׁוֹר לְעוֹל וְכַחֲמוֹר לְמִשׁוּי. הֲוִי

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט מסימן רכ"ז)

א אָסוּר לְהוֹנֹת אֶת חֲבִירוֹ בֵּין בְּמִקְחוֹ בֵּין לֹקְחָהּ בֵּין מוֹכֵר עוֹבֵר בְּלֹאוּ: ב כָּפָה
בֵּין בְּמִמְכְּרוֹ וְאִזְוֵה מֵהֶם שְׂאִינָה תִּהְיֶה הָאוֹנָאָה וְיִתְּיָה חַיִּיב לְהִשָּׁיב, שְׁתוֹת

זוהר

תרגום הזוהר

בְּרִיד הוּא פְּלִיג כֹּל עַמּוּיִן וְאַרְעָאן
לְמַמְנָן שְׁלִיחוֹן, אֲלֵא הֲרִי לְמַדְנֵנו
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֵלֵק כֹּל אַמּוֹת
וְאַרְצוֹת לְמַמְנִים שִׁישְׁלוֹתוֹ בְּהֵם,
וְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל לֹא שְׁלִיט בָּהּ
מְלֻאכָא וְלֹא מְמַנָּא אַחְרָא אֲלֵא
אִיהוּ בְּלַחְדוּי, וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֵין
שׁוֹלֵט בָּהּ מְלֻאכָא וְלֹא מְמַנָּה אַחַר
אֲלֵא הוּא בְּלַבְדוּ, בְּגִין כֶּךָ אֲעִיל
לְעַמָּא דְלֹא שְׁלִיט בְּהוּ אַחְרָא
לְאַרְעָא דְלֹא שְׁלִיט בָּהּ אַחְרָא, וּמִפְּנֵי
זֶה הִכְנִיס לְעַם שְׂאִין שׁוֹלֵט בְּהֵם אַחַר
אֲלֵא ה', לְאַרְץ שְׂאִין שׁוֹלֵט בָּהּ אַחַר
אֲלֵא ה'.

תָּא חֲזוּ, קוֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא יְהִיב

מְזוּנָא תְּמֵן בְּקַדְמִיתָא וְלִבְתֵּר לְכָל עֲלָמָא, בֵּא וּרְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן מְזוּנוֹת שֵׁם
(בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל) בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֶּךָ לְכָל הָעוֹלָם, כֹּל שְׂאֵר עַמּוּיִן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה בְּמַסְפְּנוֹת
וְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל לֹא הִבֵּי, נִמְצָא, שְׂאֵר הָאֻמּוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה הֵם בְּעִנְיֹת, וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל
אֵינָה כֵן, אֲלֵא אֲרִץ יִשְׂרָאֵל אֵתְּוֹן בְּקַדְמִיתָא וְלִבְתֵּר כֹּל עֲלָמָא. אֲלֵא, אֲרִץ יִשְׂרָאֵל נִיזוּנִית
בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֶּךָ כֹּל הָעוֹלָם נִיזוּנִית, וּבְגִין כֶּךָ וּבִשְׁבִיל כֵּן נֹאמַר אֲרִץ אֲשֶׁר לֹא בְּמַסְפְּנוֹת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם אֲלֵא בְּעִתְרוֹ בְּסַפּוּקָא דְכֻלָּא, רַק בְּעִשְׂרוֹת שָׁשִׁיט דֵּי לְכָל, תֹּאכַל בָּהּ וְלֹא
בְּאַתֵּר אַחְרָא, וּמָה שְׁנֹאמַר "תֹּאכַל בָּהּ" פְּרוּשׁ וְלֹא בְּמָקוֹם אַחַר (שְׂאִינוּ בְּעִשְׂרוֹת), "בְּתֵּ"ֿ

מוסר

מִמַּתִּינִן הַסְּבֵל לַעֲת בּוֹאוּ פְּתָאוּם וְלֹא יִתְבַּרְךְ. תְּדַמֶּה לְכַסּוֹתוֹ בְּשִׁלְמָתוֹ יִתְבַּרְךְ
תְּבַעֲט כִּי יִהְיֶה בְּעִינֵיךָ חִידוּשׁ. תְּדַמֶּה כִּי
כְּסוֹת אֹרוֹ יִתְבַּרְךְ חוֹפֵף עֲלֶיךָ תַעֲטָה בּוֹ
כְּשִׁלְמָה וְלְכָל יִשְׂרָאֵל שֶׁתְּדַבְּקֶהוּ לְעִבּוּדָתוֹ

הלכה פסוקה

בְּשׁוּהָ, בִּיצֵד הֲרִי שְׂמֵכֵר שְׁוֹה שֵׁשׁ בְּחֻמֵּשׁ הַמְּקַח, וְחִיִּיב הַמֵּאֲנֶה לְשֵׁלֵם הָאוֹנָאָה
אוֹ שְׁוֹה שְׁבַע בְּשֵׁשׁ אוֹ שְׁוֹה חֲמֵשׁ בְּשֵׁשׁ וְלִהְיוֹרָה בּוֹלָה לְמַתָּאָנָה: ג הֵיטָה הָאוֹנָאָה
אוֹ שְׁוֹה שֵׁשׁ בְּשִׁבְעֵי הֲרִי זוֹ אוֹנָאָה וְנִקְנָה פְּחוֹת מְזָה בְּכָל שְׁהוּא בְּגוֹן שְׂמֵכֵר שְׁוֹה

תרגום הזוהר

זוהר

בְּקַדְיִשׁוֹ דְאַרְעָא, וַיְתוּר מַלְת "בַּה" רומזת בה בקדשת הארץ, בה שר׳יא מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בה שוכנת אמונה העליונה, בה שר׳יא בְּרַכְתָּא דְלַעֲלָא וְלֹא בְּאֲתֵר אַחְרָא, בה שוכנת בְּרַכָּה העליונה ולא במקום אחר.

בַּה, בְּקַדְיִשׁוֹ דְאַרְעָא, בַּה שְׂרַיִיא מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בַּה שְׂרַיִיא בְּרַכְתָּא דְלַעֲלָא וְלֹא בְּאֲתֵר אַחְרָא.

תַּא חוּי, כְּתִיב, בֹּא וּרְאֵה, נֹאמֵר (בסדום לפני חרבנה) כְּגֹן יי כְּאֲרִיץ מְצָרִים, וְקִשָּׁה עַד הֵכָא לֹא אֲתִיַּדַע כְּגֹן יי אִי הוּא אֲרִיץ מְצָרִים וְאִי אִיהוּ אֲרִיץ סְדוּם, שְׁעָדִין אִינְנִי יוֹדַע מַה נִּקְרָא כְּגֹן ה', אִם הוּא אֲרִיץ מְצָרִים אוֹ שְׁהוּא אֲרִיץ סְדוּם, וְאִי אִיהוּ כְּגֹן יי דְאֲקָרִי כְּגֹן עַדֵּן, אוֹ שְׁהוּא כְּגֹן ה' הַנִּקְרָא כְּגֹן עַדֵּן.

תַּא חוּי, כְּתִיב כְּגֹן יי כְּאֲרִיץ מְצָרִים, עַד הֵכָא לֹא אֲתִיַּדַע כְּגֹן יי אִי הוּא אֲרִיץ מְצָרִים וְאִי אִיהוּ אֲרִיץ סְדוּם וְאִי אִיהוּ כְּגֹן יי דְאֲקָרִי כְּגֹן עַדֵּן.

אֲלֵא כְּגֹן יי דְאִית בֵּיה סְפוּקָא וְעֵדוּנָא דְכֻלָּא, הֵכִי נְמִי הָוֵה סְדוּם, וְהֵכִי נְמִי מְצָרִים. מַה כְּגֹן יי לֹא אֲצִטְרִיד בְּרִנְשׁ לְאַשְׁקָאָה לִיְהִי, אוּף מְצָרִים לֹא אֲצִטְרִיד אַחְרָא לְאַשְׁקָאָה לִיְהִי כְּגֹן יי דְנִילוּס אִיהוּ אֲפִיק וְאַשְׁקִי לְכָל אַרְעָא דְמְצָרִים.

יי דְאֲקָרִי כְּגֹן עַדֵּן, אוֹ שְׁהוּא כְּגֹן ה' הַנִּקְרָא כְּגֹן עַדֵּן.

וּמְתַרְן אֲלֵא כְּגֹן יי דְאִית בֵּיה סְפוּקָא וְעֵדוּנָא דְכֻלָּא, הֵכִי נְמִי הָוֵה סְדוּם וְהֵכִי נְמִי מְצָרִים, כְּמוֹ כְּגֹן ה' שְׁהוּא כְּגֹן עַדֵּן יֵשׁ בּוֹ כָּל הַסְּפוּקִים וְהַתְּעוּנוּגִים, כְּמוֹ כֵּן הָיָה סְדוּם, וְכִמוֹ כֵּן מְצָרִים. מַה כְּגֹן יי לֹא אֲצִטְרִיד בְּרִנְשׁ לְאַשְׁקָאָה לִיְהִי, מַה כְּגֹן ה' אִין אֲדָם צְרִיד לְהַשְׁקוּתוֹ, אוּף מְצָרִים לֹא אֲצִטְרִיד אַחְרָא לְאַשְׁקָאָה לִיְהִי, כְּמוֹ כֵּן מְצָרִים לֹא צְרִיד אַחַר לְהַשְׁקוּתוֹ, כְּגֹן יי דְנִילוּס אִיהוּ אֲפִיק וְאַשְׁקִי לְכָל אַרְעָא דְמְצָרִים, בְּשִׁבִיל שְׁנִילוּס הוּא יוֹצֵא וּמַשְׁקָה לְכָל אֲרִיץ מְצָרִים.

מוסר

עבודה זרה. הואיל והאדם חומר אינו רואה בעיניו במושפלות אלא במורגש, העידו הבורא בשתי אותות עליו אחת בבשרו ברית קדש ואחת תפילין ובשפת השבת אות היא. וראוי שלא יחסרו אלו שתי אותות לאותות עבותות אהבה:

כְּשֵׁם שֶׁהַכֶּסֶס אֲסוּר כִּף הָעֲצָבוֹן מִן הָאֲבָק שֶׁכָּל עֲבִירָה יֵשׁ לָהּ אֲבָק, כְּדָאֲמַרוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבְרַכָּה אֲבָק רַבִּית אֲבָק לְשׁוֹן הָרַע. וְהַלֵּל הַזֶּקֶן כְּשֶׁהִלֵּךְ אֲדָם אַחַד לְנִסּוֹתוֹ אִם יִכְעוֹס לֹא כֶּעֶס וְלֹא נִתְעַצֵּב אֲלֵא רְאוּי לְאֲדָם לְקַח בְּנַחַת כָּל עֲבוֹדָה זָרָה. הוֹאִיל וְהָאָדָם חוֹמֵר אִינוּ רוֹאֵה בְּעֵינָיו בְּמוֹשֶׁפְלוֹת אֲלֵא בְּמוֹרְגֵשׁ, הָעִידוּ הַבוּרָא בְּשֵׁתֵי אוֹתוֹת עֲלָיו אַחַת בְּבִשְׂרוֹ בְּרִית קֹדֶשׁ וְאַחַת תְּפִילִין וּבִשְׁפַת הַשֶּׁבֶת אוֹת הִיא. וְרְאוּי שְׁלֹא יַחְסְרוּ אֵלּוּ שְׁתֵּי אוֹתוֹת לְאוֹתוֹת עֲבוֹתוֹת אֶהְבָּה:

הלכה פסוקה

שבעים בששים ופרוטה אינו חייב להחזיר למחול בו: ב היתה האונאה יתירה על כלום, שכל פחות משתות דרך הכל השתות כל שהוא כגון שמכר שנה ששים

שְׁבַעִים בְּשִׁשִּׁים וּפְרוּטָה אִינוּ חַיִּיב לְהַחְזִיר לְמַחּוֹל בּוֹ: ב הָיְתָה הָאוֹנָאָה יְתִירָה עַל כָּלוּם, שְׁכָל פְּחוֹת מִשְׁתוֹת דְרָךְ הַכֹּל הַשְׁתוֹת כָּל שֶׁהוּא כְּגֹן שְׁמַכְר שְׁנָה שְׁשִׁים

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי, מה כתיב (זכריה י"ד) וְהָיָה אֲשֶׁר לֹא יַעֲלֶה מֵאֵת מִשְׁפַּחֹת הָאָרֶץ אֶל יְרוּשָׁלַיִם וְגוֹמֵר, דא הוא עֲנֵשָׂא דִילְהוֹן דִּאֲתַמְנַעָא מִנְהוֹן מִטְרָא, מה כתיב וְאִם מִשְׁפַּחַת מִצְרַיִם לֹא תַעֲלֶה וְלֹא בָאָה וְגוֹמֵר. חמי דלא כתיב וְלֹא עֲלִיהֶם יְהִי הַגָּשֶׁם, בְּגִין דִּלְאָא נְחִית מִטְרָא לְמִצְרַיִם וְלֹא אֵינְצִטְרָכֵן לִיה, אֱלֵא עוֹנֵשָׂא דִילְהוֹן מִה הוּא, אֱלֵא עֲנֵשׂ שְׁלָהֶם מִה הוּא, דְכַתִּיב וְזֹאת תְהִיָה הַמַּגֵּפָה אֲשֶׁר יִגֹּף יְיָ אֶת כָּל הָעַמִּים וְגוֹמֵר, בְּשָׁבִיל שְׂמִצְרַיִם אֵינְם צְרִיכִים לְמִטְרָא, לְכֵן הַכְּתִיב לָהֶם עֲנֵשׂ אַחַר.

תא חזוי, מה כתיב (זכריה י"ד) וְהָיָה אֲשֶׁר לֹא יַעֲלֶה מֵאֵת מִשְׁפַּחֹת הָאָרֶץ אֶל יְרוּשָׁלַיִם וְגוֹמֵר, דא הוא עֲנֵשָׂא דִילְהוֹן דִּאֲתַמְנַעָא מִנְהוֹן מִטְרָא, מה כתיב וְאִם מִשְׁפַּחַת מִצְרַיִם לֹא תַעֲלֶה וְלֹא בָאָה וְגוֹמֵר. חמי דלא כתיב וְלֹא עֲלִיהֶם יְהִי הַגָּשֶׁם, בְּגִין דִּלְאָא נְחִית מִטְרָא לְמִצְרַיִם וְלֹא אֵינְצִטְרָכֵן לִיה, אֱלֵא עוֹנֵשָׂא דִילְהוֹן מִה הוּא, דְכַתִּיב וְזֹאת תְהִיָה הַמַּגֵּפָה אֲשֶׁר יִגֹּף יְיָ אֶת כָּל הָעַמִּים וְגוֹמֵר, בְּגִין דְּמִצְרַיִם לֹא צְרִיכִין לְמִטְרָא.

אוף סדום מה כתיב ביה, פי כלה משקה, כל עדונין דעלמא הוו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה.

אוף סדום מה כתיב ביה, כמו כן סדום מה נאמר בו, פי כלה משקה, כל עדונין דעלמא הוו בה, כל תענוגי העולם היו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה, ולכן לא רצו שבני אדם אחרים יתענוגו בה.

מוסר

אשר יבא עליו לכל הדברים אשר ישמע לשותוק ולומר גם זו לטובה בשמחה: **הדברים** בטלים בבכרית הלשון כנרע לבטלה בבכרית המעורר דמי ועל דא כתיב הוֹעֵתֶם אֶת ה' בְּדַבְרֵיכֶם, שפירושו רבותינו זכרונם לברכה שאמר הקדוש ברוך הוא אני סובל העולם ואיני יגע ובדברים בטלים אני יגע. ולמה יהיה אדם עז פנים ויגע בוראו חלילה, לכן אל יוציא מלה מפיו לבטלה אלא תורה

הלכה פסוקה

בחמשים פחות פרוטה בטל המקח כלל, אכל המאנה אינו יכול לחזור אם והמתאנה יכול להחזיר החפץ ולא יקנה רצה זה וקבל:

תרגום הזוהר

זוהר

רבי חייא אָמר, אינון הוּוּ תַיִבִין
מִגְרַמְיָהוּ וּמִמְזוּנְיָהוּ, הֵם הֵי
חַיִּים עָנֵשׁ מַעְצָמָם וּמְמוֹנָם, דְּכָל
בַּר נֶשׁ דְּאִיהוּ צַר עֵינָא לְגַבֵּי
מִסְפָּנָא שְׁכַל אָדָם שֶׁהוּא צַר עֵינֵן
לְגַבֵּי עָנִי, יְאוּת הוּא דְלֵא יִתְקַיִים
בְּעֵלְמָא, רְאוּי לֹו שְׁלֵא יִתְקַיִם
בְּעוֹלָם, וְלֵא עוֹד אֵלֵא דְלִית לִיה
חַיִּים לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְלֵא עוֹד אֵלֵא

רבי חייא אָמר, אינון הוּוּ תַיִבִין
מִגְרַמְיָהוּ וּמִמְזוּנְיָהוּ, דְּכָל בַּר נֶשׁ
דְּאִיהוּ צַר עֵינָא לְגַבֵּי מִסְפָּנָא
יְאוּת הוּא דְלֵא יִתְקַיִים בְּעֵלְמָא,
וְלֵא עוֹד אֵלֵא דְלִית לִיה חַיִּים
לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכָל מָאן
דְּאִיהוּ וּוְתָרְן לְגַבֵּי מִסְפָּנָא,
יְאוּת הוּא דִּיתְקַיִים בְּעֵלְמָא,
וְיִתְקַיִים עֵלְמָא בְּגִינְיָה,
וְאִית לִיה חַיִּים וְאוֹרְכָא דְחַיִּי
לְעֵלְמָא דְאַתִּי:

שְׁאִין לֹו חַיִּים לְעוֹלָם הַבָּא. וְכָל
מָאן דְּאִיהוּ וּוְתָרְן לְגַבֵּי מִסְפָּנָא
יְאוּת הוּא דִּיתְקַיִים בְּעֵלְמָא
וְיִתְקַיִים עֵלְמָא בְּגִינְיָה, וְכָל
מִי שֶׁהוּא וְתָרְן לְגַבֵּי עָנִי, רְאוּי
הוּא שִׁיתְקַיִם בְּעוֹלָם, וְיַעֲמַד
הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֹו, וְאִית לִיה חַיִּים
וְאוֹרְכָא דְחַיִּי לְעֵלְמָא דְאַתִּי,
וְיֵשׁ לֹו חַיִּים וְאוֹרְךָ
חַיִּים לְעוֹלָם הַבָּא:

מוסר

או עבֹדָה או הוֹדָאָה או שְׁלוֹם.
מִי שְׁאָבַד לֹו פָּרַח (מִיָּן מִטְבַּע)
הֵיִתְכֵן שְׁפַעְצָבוֹנוּ וְכַעֲסוּ
יִשְׁבַר כְּלֵי שְׁשׂוּהָ אֵלֶּף פְּרָחִים
לֹא יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּךְ, וְאַתָּה
בֵּן אָדָם יִדְעַתְּ כִּי נִשְׁמַתָּךְ
מוֹשֵׁב אֱלֹהִים וּבְכַעֲסָךְ
וְעַצְבוֹנָךְ

יִסְתַּלַּק וְאִיךָ תַעֲצֵב עַל חַיִּי
שְׁעָה וְתֵאבֹד לֹו פָּרַח (מִיָּן
מִטְבַּע) הֵיִתְכֵן שְׁפַעְצָבוֹנוּ
וְכַעֲסוּ יִשְׁבַר כְּלֵי שְׁשׂוּהָ
אֵלֶּף פְּרָחִים לֹא יַעֲלֶה עַל
דַּעְתָּךְ, וְאַתָּה בֵּן אָדָם
יִדְעַתְּ כִּי נִשְׁמַתָּךְ מוֹשֵׁב
אֱלֹהִים וּבְכַעֲסָךְ וְעַצְבוֹנָךְ
אֵלֶּיךָ וְאַתָּה אֵלֶּיךָ יִתְבַּרְךָ:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת וירא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וירא דף ק"ך ע"ב)

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, כְּתִיב (ישעיה ס"ג) כָּכָל צָרְתֶם לֹא צָר וּמִלֵּאדָּה פָּנָיו הוֹשִׁיעֶם וְגוֹמֵר. תָּא חֲזוּ, כָּכָל צָרְתֶם דִּישְׂרָאֵל כּד אֲזַדְמֵן לֹון עֲקָאוּ, כְּתִיב לֹא כְּאֵל"ף וְקָרִי כּוּא"ו, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמַהוֹן בְּעָקוּ. לֹא כְּאֵל"ף אֲתֵר

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, כְּתִיב (ישעיה ס"ג) כָּכָל צָרְתֶם לֹא (לו קרי) צָר וּמִלֵּאדָּה פָּנָיו הוֹשִׁיעֶם וְגוֹמֵר. תָּא חֲזוּ "כָּכָל צָרְתֶם" דִּישְׂרָאֵל כּד אֲזַדְמֵן לֹון עֲקָאוּ בֵּא וְרָאה, מַה שְּׁנֵאָמַר "כָּכָל צָרְתֶם", הִינּוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר נִזְדַּמֵּן לָהֶם

צְרוּת, כְּתִיב לֹא כְּאֵל"ף וְקָרִי כּוּא"ו, כְּתוּב פֶּאֶן לֹא כְּאֵל"ף וְנִקְרָא לוֹ בּוּי"ו, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמַהוֹן בְּעָקוּ, בְּשִׁבִיל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמָהֶם בְּגִלוּת (לְכֹן כְּתוּב כָּכָל צָרְתֶם לוֹ צָר, שְׁגַם לוֹ - הִינּוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - צָר). לֹא כְּאֵל"ף אֲתֵר עֲלָאָה וְתִיר, וּמַה שְּׁכְּתוּב לֹא

מוסר

(מספר חרדים דף ע' ע"א)

הַרְשָׁע שֶׁהַתַּעִיב עֲלֵילָהּ וּבִין מוֹת הוּא וּבִיטוּרֵיוֹ לֹא יִתְרַעַם אֲלָא יְדוּם וּמַה לְמַלְךְ יִתְבַּרְךְ, בְּצִרְתָּ עֲנִיּוּתוֹ שְׁמַשִּׁיג יְרָאָה לוֹ חֶסֶד רַב, עַל דְּרַךְ פִּי

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט סימן שמ"ח)

א אָסוּר לְגַנוּב אֶפִּילוּ כֹּל שְׁהוּא דִּין תּוֹרָה. וְאָסוּר לְגַנוּב אֶפִּילוּ דְּרַךְ שְׁחוֹק וְאֶפִּילוּ

זוהר

תרגום הזוהר

בְּאֵלֶיךָ, רומז על מקום עליון יותר הנקרא אֵלֶיךָ, (שהוא ארץ אנפין), שהצרה מגיעה עד לשם, אף על גב דלאו בְּתוֹתָא אַתְּ רוּגְזָא וְעָקוּ, אף על פי שְבִאוֹתוֹ מְקוּם אֵינוֹ נִמְצָא כַּעַס וְצָרוֹת רַק שְׂמֵחָה, לְהִתֵּם לְעִילָא מְטָא עַקְתָּא דִּישְׂרָאֵל, אֲבָל צָרוֹת יִשְׂרָאֵל מְגִיעִים לְמַעְלָה עַד לְשָׁם. לֹא בְּאֵלֶיךָ כְּמָה דְאַתְּ אָמַר וּמָה שֶׁנֶּכְתַּב לֹא בְּאֵלֶיךָ וְנִקְרָא בּוִי"ו, הוּא דוּמָה לְמָה שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ק) הוּא עֲשֵׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ. כְּתִיב בְּאֵלֶיךָ וְקָרִי בּוֹא"ו. וְהַפְּנוּנָה בְּאֵלֶיךָ הֵינּוּ וְלֹאֲלֶיךָ (שהוא ארץ אנפין) אֲנַחְנוּ עִמוֹ.

וּמְלֵאךְ פְּנֵי הוֹשִׁיעִם. מְקַשָּׁה וְהָא אֵיהוּ עֲמַהוֹן בְּתוֹתָא עָקוּ וְאַתְּ אָמַרְתָּ הוֹשִׁיעִם, וְהֵלֵא הוּא עֲמַהֶם בְּאוֹתָהּ צָרָה, כְּדִלְעִיל, וְאֵיךְ תֵּאֱמַר שְׂמֵלְאךְ פְּנֵי - שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה - הוֹשִׁיעִם, וּמְתַרְץ אֵלֶּא מוֹשִׁיעִם לֹא כְּתִיב אֵלֶּא הוֹשִׁיעִם, מִקְדַּמַּת דְּנָא דְאֵיהוּ זְמִין בְּתוֹתָא עָקוּ לְמַסְבֵּל עֲמַהוֹן, מִקְדָּם לְכֵן הוֹשִׁיעִם בְּזָה עֲצָמוּ שֶׁהוּא מְזַמֵּן לְסַבֵּל עִמָּם בְּאוֹתָהּ הַצָּרָה, וְזֹאת הִיא תְּשׁוּעַתָּם שֶׁהַשְּׂכִינָה עִמָּם.

תָּא חוּז, בְּכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל אֵינוֹן בְּגִלוּתָא עֲמַהוֹן בְּגִלוּתָא, בָּא וִירָאָה, בְּכָל עַת שִׂישְׂרָאֵל הֵם בְּגִלוּת, הַשְּׂכִינָה עִמָּם בְּגִלוּת, וְהָא אוּקְמוּהָ דְכְּתִיב (דברים ל') וְשָׁב יי אֱלֹהֶיךָ אֵת שְׂבוּתֶיךָ וְרַחֲמֶיךָ וְגוֹמֵר.

מוסר

חֲסִדֶיךָ גָּדוֹל עָלַי וְהַצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְׂאוּל וְאַתָּה שׁוּגָה בְּדַבְרִים שְׂמֵכִיאִים צָרַעַת תַּחְתִּיָּה. וְעוֹד בֵּין אָדָם הָעֲנִיּוֹת בְּמִקּוֹם לְכֵן סְבוּל הַמַּלְקוֹת. וְעוֹד כִּיּוֹן שְׂפַחוֹת צָרַעַת כְּדֵאִיתָא בְּתִיקוּנֵי הַזְּהָר וְהֵרִי שְׂגִיתָ מְשׁוּר וְחִמּוֹר הֵייתָ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעי א') יָדַעַתְּ

הלכה פסוקה

עַל מִנַּת לְהַחְזִיר אוּ כְּדֵי לְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי יִרְגִיל עֲצָמוּ בְּכַד: בְּכָל הַגּוֹנֵב אֶפְילוּ בְּכָל אוּ כְּדֵי לְצַעְרוֹ תְּכַל אֶסוּר כְּדֵי שְׁלֵא שְׁוֶה פְּרוּמָה עוֹבֵר עַל לֹא דְלֹא תִּגְנוּבוּ

תרגום הווהר

זוהר

דְּבַר אַחַר מְפָרֵשׁ בְּאִפְסוֹן אַחֵר, וּמְלַאֵף פְּנֵי הוֹשִׁיעַם דָּא שְׂכִינְתָא דְאִיהוּ עִמָּהוֹן בְּגִלּוּתָא וְאֵת אִמְרַת דְּאִיהוּ הוֹשִׁיעַם, וּמְלַאֵף פְּנֵי הִינוּ הַשְׂכִּינָה שְׁהִיא עִמָּם בְּגִלּוּת, וְאִיף תֵּאמַר שְׁהוּא הוֹשִׁיעַם, וּמְתַרְץ אֱלָא הָכִי הוּא וְדָאֵי דְאֵלִין אֵינּוֹן מְשִׁבּוֹנֵתֵינוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִלּוּתָא, אֱלָא כֵּן הוּא וְדָאֵי, שְׁאֵלוּ - הַשְׂכִּינָה וּמְרַפְבוּתֶיהָ - הֵם מְשִׁבּוֹנֵת שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגִלּוּת (דְּכַשִּׁיזְיָא אֵת הַשְׂכִּינָה יוֹצִיא אֵת יִשְׂרָאֵל), וּבְגִין דְּשְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַבֵּר לֹאן לְאוּמְכָא לֹאן וּלְאַפְקָא לֹאן מִן גִּלּוּתָא, וּבִשְׁבִיל שְׁהַשְׂכִּינָה עִמָּהֶם, הַקְּדוּשׁ

דְּבַר אַחֵר וּמְלַאֵף פְּנֵי הוֹשִׁיעַם, דָּא שְׂכִינְתָא דְאִיהוּ עִמָּהוֹן בְּגִלּוּתָא, וְאֵת אִמְרַת דְּאִיהוּ הוֹשִׁיעַם. אֱלָא הָכִי הוּא וְדָאֵי, דְאֵלִין אֵינּוֹן מְשִׁבּוֹנֵתֵינוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִלּוּתָא, וּבְגִין דְּשְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַבֵּר לֹאן לְאוּמְכָא לֹאן וּלְאַפְקָא לֹאן מִן גִּלּוּתָא, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת ו') וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי בְּקִדְמִיתָא, וּלְכַתֵּר וְעֵתָה הִנֵּה צִעַקְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי. וְגַם רְאִיתִי, לְאַסְגָּאָה רְאִיָּה אַחֲרָא דְאִיהוּ קְדַמָּאָה דְכָלָא.

וּכְתִיב וַיִּזְכָּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ דָּא שְׂכִינְתָא. אֶת אַבְרָהָם, לְאַבְרָהָם מְבַעֵי לִיה, אֱלָא אֶת

בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר לָהֶם לְהֵיטִיב לָהֶם וּלְהוֹצִיאֵם מִן הַגִּלּוּת, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת ו') וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי, בְּקִדְמִיתָא, שְׁנֵאֲמַר בַּתְּחִלָּה וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי, דְּהִינוּ הַשְׂכִּינָה הַנִּקְרָאת בְּרִיתִי, וּלְכַתֵּר וְעֵתָה הִנֵּה צִעַקְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי, וְאֲחֵר כֵּן הוּא אוֹמֵר וְעֵתָה צִעַקְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי. וּמָה שְׁכַתְּב וְגַם רְאִיתִי הַפְּרוּשׁ לְאַסְגָּאָה רְאִיָּה אַחֲרָא דְאִיהוּ קְדַמָּאָה דְכָלָא, לְרַבּוֹת רְאִיָּה אַחֲרַת שְׁהִיא רֵאשׁוֹנָה לְכֻלָּם (שְׁהִיא מְמָקוֹם עֲלִיּוֹן יוֹתֵר הַנִּקְרָא אֶלִיף שֶׁשֶׁם מְגַיעַ צְרַתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל).

וּכְתִיב וַיִּזְכָּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ דָּא שְׂכִינְתָא. זוֹ הִיא הַשְׂכִּינָה, וּמָה שְׁנֵאֲמַר אֶת אַבְרָהָם קֶשֶׁה לְאַבְרָהָם מְבַעֵי לִיה, הִיָּה צְרִיף לְכַתֵּב שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר בְּרִיתוֹ לְאַבְרָהָם, וּמְתַרְץ

מוסר

שׁוֹר קוֹנְהוּ וְחִמּוֹר אָבוֹס בְּעֲלִיו, וְאֵתָהּ לֹא תִבְקֵשׁ גְּדוּלָּה וְטוֹבָה יוֹתֵר מֵהֶם אֱלָא כֶּהֱם תִּסְבּוֹל הָעוֹל וְהַפְּשׁוּי וְלֹא תִמְרוֹד,

הלכה פסוקה

וְחִיב לְשַׁלֵּם אֶחָד הַגּוֹנֵב מִמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִמוֹן אָדָם כְּסִתֵּר וְאִין הַבְּעָלִים יוֹדְעִים, אִין הַגּוֹנֵב מִמוֹן שֶׁל גּוֹיִם וְאֶחָד הַגּוֹנֵב מִגְּדוּל אוֹ מִקְטָן: גִּ אֵיזְהוּ גִנְבַת הַלּוֹקַח גִּנְבַת אֱלָא גִזְלוֹן:

זוהר

תרגום הזוהר

אָלָא אַת אַבְרָהָם דָּא הוּא חֲבֵרֵיהּ דָּא הוּא חֲבֵרֵיהּ דָּא
וְזוּנָא דִּילָהּ בְּאַבְהֵן, רַק אַת (רומז
לשכינה) אַבְרָהָם זְהוּ הַתְּחִיבֵיהּ
הַשְּׂכִינָה זְיוּגָה עִם הָאֲבוֹת. אַת
אַבְרָהָם דָּא הוּא מְעַרְבֵית דְּרוּמֵית,
אַת אַבְרָהָם, רומז לבחינת מערבית
דרומית (מערב היא השכינה שבמערב,
דרום היא זמין מדת החסד) וְזוּ סוּד
חֲבוּק בְּיָמִין. אַת יִצְחָק דָּא הוּא
צְפוֹנֵית מְעַרְבֵית. אַת יִצְחָק זְה רומז
לבחינת צפונית מערבית (מערב
השכינה כנזכר, צפון הוא מדת הגבורה,
צפון הוא סמאל) וְזְהוּ סוּד חֲבוּק
בְּשִׂמְאַל. וְאַת יִעֲקֹב דָּא הוּא וְזוּנָא
חֲדָא בְּלָלָא חֲדָא וְזוּנָא שְׁלִים בְּדָקָא
יְאוּת. וְאַת יִעֲקֹב זְהוּ זְיוּג אֶחָד

אַבְרָהָם דָּא הוּא חֲבֵרֵיהּ וְזוּנָא דִּילָהּ בְּאַבְהֵן.
אַת אַבְרָהָם, דָּא הוּא מְעַרְבֵית דְּרוּמֵית. אַת
יִצְחָק, דָּא הוּא צְפוֹנֵית מְעַרְבֵית. וְאַת יִעֲקֹב,
דָּא הוּא וְזוּנָא חֲדָא בְּלָלָא חֲדָא וְזוּנָא שְׁלִים
בְּדָקָא יְאוּת.

בְּגוּוּנָא דָּא, אַת הַשְּׁמַיִם דָּא הוּא בְּלָלָא מִדַּת
לִילָהּ בְּיוֹם. וְאַת הָאָרֶץ דָּא מִדַּת יוֹם בְּלִילָהּ
בְּחֲדָא. אוּף הֵכָא בְּכֻלְהוּ אַת, וּבְיַעֲקֹב וְאַת,
לְמַהוּי כְּלָא וְזוּנָא חֲדָא דְּלָא מִתְפָּרְשִׁין דְּכַר
וְנוֹקְבָא לְעֵלְמִין.

וְזמִין קִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא לְאַבְרָהָם בְּכָל עֵלְמָא
וְלְאַשְׁמֵעָא קַל דְּיִימָא (ישעיה ס"ג) וְיִאמֹר אֶדְ

הַתְּפִלּוֹת אַחַת זְיוּג שְׁלִים פְּרָאוּי (יעקב מדת התפארת, ושם מקור היחודים עם מלכות,
ואצל חסד וגבורה יש רק חבוקים).

בְּגוּוּנָא דָּא כְּעִין זְה בְּפִסּוּק אַת הַשְּׁמַיִם דָּא הוּא בְּלָלָא מִדַּת לִילָהּ בְּיוֹם, זְהוּ הַתְּפִלּוֹת
מִדַּת לִילָהּ (מלכות) בְּיוֹם (תְּפִאֲרַת הַרוּמּוֹ בְּמִלַּת הַשְּׁמַיִם), וְאַת הָאָרֶץ דָּא מִדַּת יוֹם בְּלִילָהּ
בְּחֲדָא, וְאַת הָאָרֶץ, זְהוּ מִדַּת יוֹם (תְּפִאֲרַת הַנְּרִמּוֹ בּוֹי"ו) בְּלִילָהּ (מלכות הַנְּרִמּוֹת בְּמִלַּת אַת)
בְּיַחַד, אוּף הֵכָא בְּכֻלְהוּ אַת כְּמוֹ כָּאן בְּכֻלָּם (בְּאַבְרָהָם וּבְיַצְחָק) נֵאמַר אַת, הַרוּמּוֹ עַל
הַמְּלֻכוֹת, וּבְיַעֲקֹב וְאַת, לְמַהוּי כְּלָא וְזוּנָא חֲדָא דְּלָא מִתְפָּרְשִׁין דְּכַר וְנוֹקְבָא לְעֵלְמִין,
וּבְיַעֲקֹב נֵאמַר "וְאַת" (שְׁרוּמּוֹ גַם עַל תְּפִאֲרַת) לְהִיּוֹת פְּלִים בְּיַחַד אֶחָד שְׁלֵא יִפְרְדּוּ הַזְּכָר
וְהַנְּקֵבָה לְעוֹלָם.

וְזמִין קִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא לְאַבְרָהָם בְּכָל עֵלְמָא, וְעַתִּיד הַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַכְרִיז בְּכָל הָעוֹלָם

מוסר

לֵא תְדַמָּה כִּי בְּדָד תִּשָּׁב וְתִדּוּם, כִּי אֵין כִּי תִשָּׂא לְמַרְעֵךְ מְאוּמָה תִּהְיֶה עָלְיָ
נִמְצָא בְּאַמַּת אֲלָא ה' וּלְפָנָיו תַּעֲמוֹד לְמַשָּׂא וַיִּקּוֹץ בְּךָ וְלֹא גִמְלָתְהוּ רָעָה כָּל
בְּאִימָה. וְהַבְּרוּאִים כְּבַעֲלֵי חַיִּים לְפָנָיו וּמִמֶּנּוּ תְבוּשׁ וּמִפְּנֵיו תִּבְהַל, הֲלֹא תִרְאֶה
מִוֹרֵד בּוֹ:

זוהר

עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע:
ברוך יי לעולם אמן ואמן

תרגום הזוהר

ולאשמעא קל דיימא ולהשמיע קול
שיאמר ויאמר אך עמי המה בנים
לא ישקרו ויהי להם למושיע (ישעיה
ס"ג) ברוך יי לעולם אמן ואמן:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת וירא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ח ע"א)

תא חזי, פד אתקדש יומא במעלי שבתא,
סופת שלום שרייא ואספריסת בעלמא.
מאן סופת שלום, דא שבתא.

תא חזי, פד אתקדש יומא במעלי
שבתא ספת שלום שרייא
ואתפריסת בעלמא, בא וראה,
כשנתקדש היום בכניסת השבת, ספת
שלום שוכן ומתפרש בעולם (להגן
מכל רע). שואל מאן ספת שלום מי
הוא ספת שלום, ומשיב דא שבתא,
זהו השבת (השכינה הנקראת שבת).

וכל רוחין ועלעולין ושדין, וכל סמרא
דמסאבא, בלהו טמירין ועאלין בעינא דריחייא
דנוקבא דתהומא רבא, דהא כיון דאתער

וכל רוחין ועלעולין ושדין וכל סמרא
דמסאבא בלהו טמירין ועאלין בעינא דריחייא
דנוקבא דתהומא רבא, ואז כל הרוחות ורוחות סערה ושדים וכל צד השמאה, כלם נחבאין

מוסר

(מספר חרדים דף ע' ע"ב)

יש לתקן אשר הענה לפני ה' מדה ואמרנו זכרונם לברכה עשה חבילות של
במדה טרם ישולם מדה במדה. עונות יעשה חבילות של מצות, ואף על

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך חושן משפט סימן שנ"ט)

א אסור לגזול או לעשוק אפילו כל שהוא בין מישראל בין מגוי, ואם הוא דבר

זוהר

תרגום הזוהר

קְדוּשַׁתָּא עַל עֲלָמָא, רוּחַ מְסַאֲבָא לֹא אֲתַעַר
בְּהַדְיָה, וְדָא עָרִיק מְקַמִּיָּה דְדָא.

וְכַדִּין עֲלָמָא בְּנִטְרִי עֲלָאָה, וְלֹא בְּעִינָן לְצִלְאָה
עַל נְטִירוֹ כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד
אָמֵן, דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְחֹל אֲתַתְּקֵן דְּעֲלָמָא
בְּעִיא נְטִירוֹ. אֲבָל בְּשַׁבַּת סַבְתָּ שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא
עַל עֲלָמָא, וְאֲתַנְטִיר בְּכָל סַטְרִין. וְאֲפִילוּ חֵיבִי
גִיהֶנֶם נְטִירִין אִינּוֹן, וְכֹלָא בְּשִׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחוּ,
עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וּבְגִין כַּד בְּקַדוּשָׁא דְיוֹמָא
מְבָרְכִין הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל

וּנְכַנְסִים בְּעִין הַרְחִים שֶׁל נֶקֶב
דְּתַהוּם רַבָּה, דְּהָא כִּינּוֹן דְּאֲתַעַר
קְדוּשַׁתָּא עַל עֲלָמָא רוּחַ מְסַאֲבָא
לֹא אֲתַעַר בְּהַדְיָה, שְׁהַרִי מִיד
שְׁנַתְעוֹרֵר הַקְדָּשָׁה עַל הָעוֹלָם, רוּחַ
הַטְּמָאָה אֵינָה מִתְעוֹרֶרֶת עִמּוֹ, וְדָא
עָרִיק מְקַמִּיָּה דְדָא וְזֶה בּוֹרַח מִלְפָּנֵי
זָה.

וְכַדִּין עֲלָמָא בְּנִטְרִי עֲלָאָה וְאָז
(כְּשׁוֹנְסֵי הַשַּׁבָּת) הָעוֹלָם בְּשִׁמְרָה
עֲלִינָה, וְלֹא בְּעִינָן לְצִלְאָה עַל נְטִירוֹ
כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד
אָמֵן, וְאִין צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עַל

שְׁמִירָה כְּמוֹ בְּרַכַּת שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד (שְׁמִסְיָמִים בְּשַׁבַּת בְּנֶסַח אַחַר הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם עֲלֵינוּ),
דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְחֹל אֲתַתְּקֵן דְּעֲלָמָא בְּעִיא נְטִירוֹ, שְׁהַרִי זֶה נִתְתַּקֵּן לְיוֹם הַחֹל שֶׁהָעוֹלָם
צָרִיךְ שְׁמִירָה מִן הַחֵיצוֹנִים, אֲבָל בְּשַׁבַּת סַבְתָּ שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא עַל עֲלָמָא וְאֲתַנְטִיר בְּכָל
סַטְרִין, אֲבָל בְּשַׁבַּת, סַבְתָּ שְׁלוֹם מִתְּפָרֵשׁ עַל הָעוֹלָם, וְנִשְׁמַר מִכָּל הַצְּדָדִים, וְאֲפִילוּ חֵיבִי
גִיהֶנֶם נְטִירִין אִינּוֹן, וְאֲפִילוּ רִשְׁעֵי גִיהֶנֶם שְׁמוּרִים הֵם, וְכֹלָא בְּשִׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחוּ עֲלָאִין
וְתַתְּאִין, וְכֹלָם בְּשְׁלוֹם נִמְצְאִים, הַעֲלִינָם וְהַתְּחַתְּנָם. וּבְגִין כַּד בְּקַדוּשָׁא דְיוֹמָא מְבָרְכִין
וּבְשִׁבְלֵי כֵן, כְּשֶׁנִּתְקַדֵּשׁ הַיּוֹם, מְבָרְכִים (בְּסִיּוּם בְּרַכַּת הַשְּׂפִיכֵינוּ) הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל

מוסר

גַּב דְּכַתִּיב (דְּבָרִים י') וְלֹא יִקַּח שׁוֹחֵד
וּפִירְשׁוּ שׁוֹחֵד מְצָנָה הֵינּוּ אַחַר תְּשׁוּבָה
וְהַמְצָוֹת הַפָּךְ הָעוֹנוֹת מִמֶּשׁ:

אִם רוּצָה אָדָם לְמַצּוֹא חֵן בְּעֵינֵי ה' לֹא
יִכְעֹס, שְׁנֹאֲמַר (בְּרֵאשִׁית י') וְנַח מְצָא
חֵן בְּעֵינֵי ה' וְלֹא פִירְשׁ לָמָּה, אֲלֵא כְּשִׁמוּ

פִּירוּשׁוֹ שֶׁהִיָּה נַח בְּדַבּוּרוֹ וּבְמַעֲשָׂיו
וְהִלּוּכוֹ כְּדֹאִיתָא בְּמִדְרַשׁ הַנֶּעְלָם וְלִכְף
מְצָא חֵן, חֵן וְנַח חַד הוּא:

לְכַף תִּיקְנוּ אֶתְּהּ חוֹנֵן בְּרִישָׁא עַל שֵׁם
כְּפִד אֶת ה' מֵהוֹנֵךְ, רְצוֹנוֹ לֹמַר
מֵהַדְעַת שְׁחַנְנֵךְ לְכוּיִן בְּתַפִּילָה עַל דְרָךְ

הלכה פסוקה

דְּלִיבָא מֵאֵן דְּקַפִּיד בִּיהַ שְׁרִי כְּגוֹן לִיטוֹל
מֵהַחֲבִילָה אוֹ מֵהַגֶּדֶר לְחֻצוֹץ בּוֹ שִׁנְיָו, וְאִף
זֶה אוֹסֵר בִּירוּשְׁלָמֵי מִמִּדַּת חֲסִידוֹת: ב אִסוּר

תרגום הזוהר

כָּל עֲמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. שׁוֹאֵל אֲמָאֵי עַל יְרוּשָׁלַם לְמָה אֹמְרִים עַל יְרוּשָׁלַם (אִיזָה שִׁיכּוּת יֵשׁ לִירוּשָׁלַם לְזָה הָעֵינָן). וּמִתְרַן אֵלָא דָא הִיא מְדוּרָא דְהִיא סְפָה, אֵלָא, יְרוּשָׁלַם הִיא מְעוּנָה שֶׁל אוֹתָהּ הַסְפַת שְׁלוֹם (שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה, וְאָנוּ מִשְׁבַּחִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהַשְׂכִּינָה נִמְצְאָת בְּמְעוּנָה בִירוּשָׁלַם), וּבְעֵינָא לִזְמַנָּא לְהִיא סְפָה דְאִתְפְּרַסַת עֲלֵנָא וּלְמִשְׁרֵי עֲמָנָא וְאָנוּ צְרִיכִים לְהַזְמִין לְאוֹתָהּ הַסְפַת שְׁלוֹם (דְּהֵיינו הַשְׂכִּינָה) שֶׁמִתְפְּרַשֶׁת עֲלֵינוּ שֶׁתִּשְׁכַּח עֲלֵינוּ, וּלְמַהוּי (ד"א מְגִינָא) עֲלֵנָא פְּאִימָא דְשְׂרִיאַי עַל בְּנִין, וְלִהְיוֹת מְגִינָה עֲלֵינוּ פְּאֵם הַשׁוֹכְנַת עַל בְּנִיָה. וּבְגִין דָּא לָא דְחִלּוּן מְכָל סְטֵרִין וּבִשְׁבִיל זֶה אֵין מִתְפַּחְדִים בְּשַׁבַת מְכָל צְדִידִים רְעִים, וְעַל דָּא וְעַל זֶה תִקְנוּ הַפּוֹרֶשׁ סְפַת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ:

זוהר

עֲמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם אֲמָאֵי עַל יְרוּשָׁלַם, אֵלָא דָא הִיא מְדוּרָא דְהִיא סְפָה. וּבְעֵינָא לִזְמַנָּא לְהִיא סְפָה דְאִתְפְּרַסַת עֲלֵנָא, וּלְמִשְׁרֵי עֲמָנָא, וּלְמַהוּי (ד"א מְגִינָא) עֲלֵנָא פְּאִימָא דְשְׂרִיאַי עַל בְּנִין. וּבְגִין דָּא לָא דְחִלּוּן מְכָל סְטֵרִין, וְעַל דָּא הַפּוֹרֶשׁ סְפַת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ:

בִירוּשָׁלַם), וּבְעֵינָא לִזְמַנָּא לְהִיא סְפָה דְאִתְפְּרַסַת עֲלֵנָא וּלְמִשְׁרֵי עֲמָנָא וְאָנוּ צְרִיכִים לְהַזְמִין לְאוֹתָהּ הַסְפַת שְׁלוֹם (דְּהֵיינו הַשְׂכִּינָה) שֶׁמִתְפְּרַשֶׁת עֲלֵינוּ שֶׁתִּשְׁכַּח עֲלֵינוּ, וּלְמַהוּי (ד"א מְגִינָא) עֲלֵנָא פְּאִימָא דְשְׂרִיאַי עַל בְּנִין, וְלִהְיוֹת מְגִינָה עֲלֵינוּ פְּאֵם הַשׁוֹכְנַת עַל בְּנִיָה. וּבְגִין דָּא לָא דְחִלּוּן מְכָל סְטֵרִין וּבִשְׁבִיל זֶה אֵין מִתְפַּחְדִים בְּשַׁבַת מְכָל צְדִידִים רְעִים, וְעַל דָּא וְעַל זֶה תִקְנוּ הַפּוֹרֶשׁ סְפַת שְׁלוֹם עֲלֵינוּ:

מוסר

דַע אַתְּ אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעַבְדֶּהּ, וְאֵין עַבְדָּהּ אֵלָא תְּפִלָּה וּבִתְפִלָּה דְּעָהוּ: **בְּכָלֵל** כְּבוֹד אַב וְאֵם שְׁלֵא יִתְקוּטֵט עִם שׁוֹם אָדָם שְׁלֵא יִתְרַפּוּ מוֹלִידֵיו כְּמִנְהַג: **הָעוֹלָם** יֵם סוּעַר, הַגּוֹף תַל עֶפֶר, בְּתוֹכוֹ הַנְּשָׁמָה, אִישׁ עוֹמֵד עַל הַתַּל וְעַץ הַחַיִים נְטוּי עֲלָיו, אִם הוּא חָכֵם לֵב יִתְחַזַק וְיִתְקַשֵּׁר בְּאֵילָן כִּי הַיּוֹם אוֹ מִחַר יִכּוּ בְּחֻזְקָה גְּלִי הַיֵּם בְּתַל וְיִהְרַס, וְאִם

לֹא יִהְיֶה הוּא נִקְשֵׁר בְּאֵילָן יִשְׁטָפוּהוּ הַתַּל, הֵיינו דְּכְתִיב (מִשְׁלֵי ג) עַץ חַיִים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכִיָה מְאוּשֵׁר, וְכְתִיב (תְּהִלִּים לֵב) עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵיד אֵלֶיךָ לְעַת מְצוֹא דְּהֵיינו מִיתָה דְּכְתִיב (שֵׁם סח) לְמִנּוֹת תּוֹצְאוֹת כְּדִפְרִישׁ בְּמִסְכַּת בְּרָכוֹת (שֵׁם לֵב) רַק לְשִׁטְף מִיָּם רַבִּים אֵלָיו לֹא יִגִיעוּ אֵלָיו הֵיינו נְשָׁמָה (שֵׁם) אִתָּה סֵתֵר לִי וְגו':

הלכה פסוקה

שְׁלוֹקָה זְכוֹת הוּא לְהֵם וְיִזְכֶּה אוֹתָם לְפַעֲלִים עַל יְדֵי אַחֵר: ג כָּל הַגּוֹזֵל אֶת חֲבִירוֹ אֶפִילוֹ שְׁנֵה פְּרוּטָה כְּאֵלוֹ נוּטֵל נַפְשׁוֹ: ד אֶפִילוֹ

הוּא בְּסִפְנֵת מְנוֹת וְצְרִיךְ לְגוֹזֵל אֶת חֲבִירוֹ כְּדֵי לְהַצִּיל נַפְשׁוֹ צְרִיךְ שְׁלֵא יִקְחֵנוּ אֵלָא עַל דַּעַת לְשָׁלָם:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת חיי שרה

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(חיי דף קכ"ט ע"א)

וְאִכְרְתֶם זֶקֶן כָּא בְיָמִים וַיִּי פִרְךָ אֶת אִכְרְתֶם
בְּכֹל. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַח (תהלים ס"ה)
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁבֹּן חֲצִירֶךָ, הָאִי קָרָא
אֲתָמֵר, אֲבָל זִפְאָה הוּא בַר גֵּשׁ דְּאוּרְחוּי
אֲתַפְשֶׁרֶן קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִיהוּ אֲתַרְעִי
בֵּיה לְקַרְבָּא לִיה לְגַבִּיה.

וְאִכְרְתֶם זֶקֶן כָּא בְיָמִים וַיִּי פִרְךָ
אֶת אִכְרְתֶם בְּכֹל. רַבִּי
יְהוּדָה פִּתַח כְּתוּב (תהלים סה, ה)
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁבֹּן חֲצִירֶךָ,
הָאִי קָרָא אֲתָמֵר זֶה הַפְּסוּק כְּבַר
נִדְרָשׁ, אֲבָל הַפְּרוּשׁ הַפְּשוּט הוּא
זִפְאָה הוּא בַר גֵּשׁ דְּאוּרְחוּי אֲתַפְשֶׁרֶן
קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁרִי הוּא

הָאֲדָם שְׁדַרְכִּיו רְצוּיִם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִיהוּ אֲתַרְעִי בֵּיה לְקַרְבָּא לִיה לְגַבִּיה, וְהוּא
חֲפֵץ בּו לְקַרֵב אוֹתוֹ אֵלָיו (וּפְרוּשׁ הַפְּסוּק הוּא, אֲשֶׁרִי הוּא מִי אֲשֶׁר תִּבְחַר וּתְקַרֵב).

מוסר

(מספר הרוקח דף א' ע"א)

הַזְהִירָנוּ ה' לְאַהֲבָה אוֹתוֹ. אִמְרוּ בְּסִפְרֵי אֱלֹהֶיךָ, עֲשֵׂה מְאֵהָבָה, שְׂהֵעוֹשֶׂה מְאֵהָבָה
(דברים ו') **וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' שְׁכָרוּ כְּפֹל וּמְכַפֵּל. וְאַהֲבַתְּ אֶהָבֶהוּ עַל**

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל מְצוּיִן עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם הַגָּדוֹל שְׁנֵאמַר (ויקרא כב) וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חוּי, אַבְרָהָם אַתְקָרִיב לְגַבִּיּוּהַ וְתַאבְכְּתִיּוּהַ דִּילִיּוּהַ תְּהוּ כָּל יוֹמוֹי בְּהָאֵי. וְלֹא אַתְקָרִיב אַבְרָהָם בְּיוֹמָא חֲדָא אוֹ בּוֹמְנָא חֲדָא, אֲלֵא עוֹבְדוּהִי קְרִיבּוֹ לִיּוּהַ בְּכָל יוֹמוֹי מִדְרָגָא לְדְרָגָא, עַד דְאַסְתַּלַּק בְּדְרָגוּי פִּד תְּהוּ סִיב, וְעָאֵל בְּדְרָגִין עֲלָאִין פִּדְקָא חוּי, דְכְתִיב וְאַבְרָהָם זָקֵן, וְכִדְרִין בָּא בְיָמִים, בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, בְּאִינוּן יוֹמִין יְדִיעֵן בְּרֹא דְמְהִימְנוּתָא.

וַיִּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. דְמַתְמָן נִפְקִין כָּל בְּרַכָּאן וְכָל טִיבּוּ.

תָּא חוּי, אַבְרָהָם אַתְקָרִיב לְגַבִּיּוּהַ וְתַאבְכְּתִיּוּהַ דִּילִיּוּהַ תְּהוּ כָּל יוֹמוֹי בְּהָאֵי, בָּא וּרְאָה, אַבְרָהָם נִתְקַרֵב אֵלָיו, וְחִפְצּוֹ וְתַשׁוּקְתּוֹ הָיוּ כָּל יָמָיו בְּזָה (לְהִתְקַרֵב אֵל ה'). וְלֹא אַתְקָרִיב אַבְרָהָם בְּיוֹמָא חֲדָא אוֹ בּוֹמְנָא חֲדָא אֲלֵא עוֹבְדוּהִי קְרִיבּוֹ לִיּוּהַ בְּכָל יוֹמוֹי מִדְרָגָא לְדְרָגָא, וְלֹא נִתְקַרֵב אַבְרָהָם בְּיוֹם אֶחָד אוֹ בְּפַעַם אַחַת, אֲלֵא מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים קְרִיבּוֹ אוֹתוֹ בְּכָל יָמָיו מִמְדְרָגָה לְמְדְרָגָה (מִמֵּדַת חֶסֶד, לְחֶסֶד שְׁלִמְעֵלָה מִמֶּנָּה), עַד דְאַסְתַּלַּק לְדְרָגוּי פִּד תְּהוּ סִיב, עַד שְׁנַתְעֵלָה בְּמְדְרָגְתּוֹ פִּדְקָא חוּי, וְנִכְנַס אִזּוּ בְּמְדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת פְּרָאוּי, דְכְתִיב וְאַבְרָהָם זָקֵן וְכִדְרִין בָּא בְיָמִים, שְׁנַאֲמַר וְאַבְרָהָם זָקֵן, וְאִזּוּ בָּא בְיָמִים, בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים (שְׁהָ שְׁבַע סְפִירוֹת הַנִּקְרָאִים שְׁבַע יְמֵי הַבְּנִיָּן), בְּאִינוּן יוֹמִין יְדִיעֵן בְּרֹא דְמְהִימְנוּתָא, בְּאוֹתָם הַיָּמִים הַיְדוּעִים בְּסוּד הָאֲמוּנָה.

וַיִּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל, (מֵדַת כָּל הִיא מֵדַת יְסוּד), דְמַתְמָן נִפְקִין כָּל בְּרַכָּאן וְכָל טִיבּוּ, שְׁמַשְׁם יוֹצְאוֹת כָּל הַבְּרִכוֹת וְכָל הַטּוֹבָה.

מוסר

הַבְּרִיּוֹת כְּאַבְרָהָם אָבִיךָ שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית י"ב) וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְחֶרֶן וְגו' שְׁגִירָן וְהַכְּנִיסָן תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה. בְּכָל לְבַבְךָ בְּשָׁנֶיךָ יִצְרִיךָ בְּיַצֵּר טוֹב וּבְיַצֵּר רָע. בְּכָל לְבַבְךָ שְׁלֹא יֵהָא לְפָךְ חֲלוּקָ עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּבְכָל נִפְשֶׁךָ אֲפִילוּ

הלכה פסוקה

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִזְהַרִּין שְׁלֹא לְחַלְלוֹ שְׁנַאֲמַר (שֵׁם) וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי. בְּיַצֵּד כְּשֵׁימּוֹד גּוֹי וְנִאֲנַס אֶת יִשְׂרָאֵל לְעַבּוֹר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בְּתוֹרָה אוֹ יַהֲרִגּוּ יַעֲבֹר וְאֵל יַהֲרֵג שְׁנַאֲמַר כְּמִצְוֹת (וַיִּקְרָא יח) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחִי בְהֵם, וְחִי בְהֵם וְלֹא שְׂמִימוֹת בְּהֵם, וְאִם מֵת וְלֹא עֵבֶר הָרִי זֶה מִתְחַיֵּיב בְּנִפְשׁוֹ: בַּמָּוֶה דְבָרִים אֲמוּרִים בְּשָׂאֵר מִצְוֹת חוּץ מִעֲבֹדָה זָרָה וְגִלּוּי עֲרִיּוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים

זכאין אינון מאריהון דתשובה, דהא בשעתא
 חדא ביומא חדא בריגעא חדא קריבין לגבי
 קדשא בריך הוא, מה דלא הוה הכי אפילו
 לצדיקים גמורים דאתקריבו גביה קדשא בריך
 הוא בכמה שנין. אברהם לא עאל באינון
 יומין עילאין עד דהוה סיב פמה דאתמר.
 וכן דוד דכתיב (מלכים א' א') ויהמלך דוד זקן
 בא פימים. אבל מאריה דתשובה מיד עאל
 ואתדבק ביה בקדשא בריך הוא.

זכאין אינון מאריהון דתשובה
 אשריהם בעלי התשובה, דהא
 בשעתא חדא ביומא חדא בריגעא
 חדא קריבין לגבי קודשא בריך
 הוא, שהרי בשעה אחת, ביום אחד,
 ברגע אחד מתקרבים לגבי הקדוש
 ברוך הוא, מה דלא הוה הכי אפילו
 לצדיקים גמורים דאתקריבו גביה
 קודשא בריך הוא בכמה שנין, מה
 שלא היה כן אפילו לצדיקים גמורים,
 שנתקרבו אצל הקדוש ברוך הוא
 בהרבה שנים. אברהם לא עאל
 באינון יומין עילאין עד דהוה סיב
 פמה דאתמר. אברהם לא נכנס
 באותם הימים העליונים עד שהיה
 זקן, כמו שאמרנו לעיל. וכן דוד,
 דכתיב (מלכים א' א') ויהמלך דוד

זקן בא פימים. אבל מאריה דתשובה מיד עאל ואתדבק ביה בקודשא בריך הוא, אבל בעל
 התשובה מיד נכנס ונתדבק בו בהקדוש ברוך הוא.

רבי יוסי אמר, תנינן אתר דמריהון דתשובה קיימי ביה ביהוה עלמא צדיקים גמורים
 לית לון רשו לקיימא ביה, למדנו, מקום שבעלי תשובה עומדים באותו העולם, אין
 לצדיקים גמורים רשות לעמד בו, בגין דאינון קריבין למלכא ויתיר מפלחו, בשביל שהם

מוסר

נוטל את נפשך. שמעון בן עזאי אומר תורה בשביל שאהא עשיר בשביל
 אהבהו עד מצוי הנפש. לאהבה את שאקרא רבי בשביל שאקבל שכר
 ה' אלהיכם שמא תאמר הרניני לומד לעולם הבא בשביל שאשב בישיבה

הלכה פסוקה

אבל שלש עבירות אלו אם יאמר לו עבור בשבת או לבשל לו תבשילו או אגם אשה
 על אחת מהן או תהרג יתרג ואל יעבור: לבועלה וכיוצא בזה. אבל אם נתפנן
 ג במה דברים אמורים בזמן שהגוי מתכוין להעבירו על המצות בלבד, אם היה בינו
 להנאת עצמו כגון שאנסו לבנות לו ביתו לבין עצמו ואין שם עשרה מושראל יעבור

זוהר

תרגום הזוהר

קרובים למלך יותר מכלם, ואיננו משכי עליהו ברעותא דלפא יתיר ובחילא לאתקרבא למלפא, והם מושכים עליהם ברצון הלב ביותר, ובכח להתקרב למלך.

תא חזי, כמה אתרין מתוקנין ליה לקדשא בריך הוא ביהוה עלמא, בא וראה, כמה מקומות הם מוכנים לו להקדוש ברוך הוא באותו העולם, ובבלהו בי מותבי לון לצדיקים כל חד וחד לפום דרגיה בדיקא חזי ליה, ובכלם מקומות מושב לצדיקים כל אחד ואחד לפי דרגתו פראוי לו.

בתיב (תהלים סה, ה) אשרי תבחר ותקרב ישפן חצריך, דקודשא בריך הוא קריב לון לגביה, (אלו הם) שהקדוש ברוך הוא הקריב אותם לפניו, דסלקין אינון נשמתין מתתא לעילא לאתאחדא באחסנתיהון דאתתקנו להו. אותם הנשמות ממטה למעלה, להתאחד בנחלותיהם שהוזמנו להם.

ישבון חצריה, אלון אתרין ודרגין לבר, אלו מקומות ומדרגות לחוץ (שהם בדרגה שניה, שהם חוץ מעולם הנשמות, והם בעולם המלאכים), ומאן אינון ומי הם, כמה דאת אמר כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, פרושו אפן לך מהלכים בין

מוסר

בשביל שאאריך ימים תלמוד לומר אומר עשה דברים לשם פועלם ודבר לאהבה כל מה שתעשו לא תעשו בהם לשם שמים ואל תעשם עטרה אלא מאהבה. רבי אלעזר בן צדוק

הלכה פסוקה

ואל יהרג, ואם אנסו להעבירו בעשרה בלבד: ד וכל הדברים האלו שלא בשעת מישראל יהרג ואל יעבור ואפילו לא נתפון להעבירו אלא על מצוה משאר מצות מלך רשע פנבוכדנצאר וחבריו ויגזור גזרה

בין קדישין עלאין, ומאן דופאן לדרנא דא, אינון
שליחן דמארי עלמא, פאינון מלאכין ועבדין
שליחותא תדיר ברעותא דמאריהון, בגין דאלין
אתקדשו תדיר בקדושא, ולא אסתאבו.

בגוונא דא, מאן דאסתאב בהאי עלמא, איהו
משיך עליה רוח מסאב, וכד נפק נשמתיה
מניה, מסאבין ליה, ומדוריה בין אינון מסאבין,
ואלין אינון מוזיקין דעלמא, כמה דאתמשיך
בר נש גרמיה בהאי עלמא, הכי הוא מדוריה
ואתמשיך בההוא עלמא, ואינון רוחי מסאבי
מסאבין ליה, ואעלין ליה לגהינם.

תא חזי, מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי
עלמא, דלא אסתאב מדוריה בההוא עלמא
בין אינון קדישין עלאין ועבדין שליחותא
תדיר, ואלין קיימי בחצר, כמה דאת אמר
את חצר המשפן:

מזיקין דעלמא, והם אותם מזיקי עולם, כמה דאתמשיך בר נש גרמיה בהאי עלמא, הכי
הוא מדוריה ואתמשיך בההוא עלמא, כמו שהמשיך האדם את עצמו בזה העולם, כן הוא
מעונו, ונמשך בעולם הבא, ואינון רוחי מסאבי מסאבין ליה ואעלין ליה לגהינם. ואותם
רוחות הטמאה מטמאים אותו, ומכניסים אותו בגיהנם.

תא חזי, מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי עלמא דלא אסתאב, בא וראה, מי שמתקדש
ושומר עצמו בזה העולם, שלא נטמא, מדוריה בההוא עלמא בין אינון קדישין עלאין
ועבדין שליחותא תדיר, מעונו בעולם הבא בין אותם קדושים עליונים ועושים השליחות
תמיד, ואלין קיימי בחצר והם עומדים בחצר (עולם הנשמות, שהוא בעולם המלאכים), כמה
דאת אמר כמו שנאמר את חצר המשפן:

הלכה פסוקה

על ישראל לבטל דתם או מצוה מן המצוות בין נאנס בתוך עשרה בין נאנס
והרג ואל יעבור אפילו על אחת משאר

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(חיי שרה דף ק"ל ע"ב)

תָּא חוּי, זַכָּאִין אֵינּוּן צְדִיקֵינָא דְאַתְגְּנוּי לְהוּ דְאַתְגְּנוּי לְהוּ כַּמָּה טְבִין לְהֵהוּא עֲלָמָא. וְלִית אָתְר פְּנִימָאָה בְּכָל אֵינּוּן, פְּאִינּוּן דִּידְעֵי רָזָא דְמֵאֲרִיחוּן, וְיִדְעֵי לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ בְּכָל יוֹמָא. מְקוּם פְּנִימֵי יוֹתֵר בְּכָל אֵלוּ הַמְקוּמוֹת, פְּאִינּוּן דִּידְעֵי רָזָא דְמֵאֲרִיחוּן וְיִדְעֵי לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ בְּכָל יוֹמָא, כַּמְקוּם אוֹתָם הַיּוֹדְעִים סוּד

מוסר

(מספר הרוקה דף ב' ע"א)

וּבְכָל מְאֻדָּךְ אִמְרוּ בְּמִסְכַּת בְּרָכוֹת פֶּרֶק מוֹדֵד לָךְ תְּהֵא מוֹדָה לּוּ בְּמֵאֵד מְאֹד. הַרְוָאָה בְּכָל מְדָה וּמְדָה שְׁהוּא יְרוּשְׁלָמִי בְּכַרְכוֹת עֲשֵׂה מְאֵהְבָה אִם בָּאת

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א כָּל מִי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ יַעֲבוֹר וְאֵל יִהְרַג וְנִהְרַג וְלֹא עָבַר הָרִי זֶה מִתְחַיֵּיב בְּנַפְשׁוֹ, וְכָל מִי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ יִהְרַג וְאֵל יַעֲבוֹר וְנִהְרַג וְלֹא עָבַר הָרִי זֶה קִדְּשׁ אֶת הַשֵּׁם בְּרָבִים בְּדִנְיָאֵל חֲנֻנְיָה מִיִּשְׁאֵל וְעוֹרְוִיה וְרַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו. וְאֵלוּ הֵן הַרְוֵנִי מַלְכוּת שְׁאִין מַעֲלָה עַל מַעֲלַתָּן וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר (תהלים מ"ד) כִּי עָלִיד הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשָׁבְנוּ

זוהר

תרגום הזוהר

אֲדוֹנָם וַיִּוְדְעוּם לְהִתְדַבֵּק בּוֹ בְּכָל יוֹם, עַל אֲלֵין בְּתִיב עַל אֵלּוּ נֶאֱמַר (ישעיה ס"ד) עֵינַן לֹא רְאִתָּה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ.

שׁוֹאֵל מָאֵי לְמַחְכָּה לוֹ, וּמְשִׁיב בְּמָה דְאִתָּא אָמַר (איוב ל"ב) חֲכָה אֵת אֵיזֹב בְּדַבְרִים. וְאֲלֵין אֵינּוֹן דְּדַחְקוֹן לְמַלְאָה דְּחֻכְמָתָא וְדַיְיָקוֹן לִיָּה, וּמַחְכָּאֵן לִיָּה לְמַנְדַּע בְּרִירָא דְּמַלְאָה, וְאֲשֶׁתְּמוֹדְעָן לְמַאֲרִיָּהוֹן, אֲלֵין אֵינּוֹן דְּמַאֲרִיָּהוֹן מְשַׁתְּבַח בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא, אֲלֵין אֵינּוֹן דְּעֵאלוּן בֵּין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְאֲלֵין עֵאלוּן כָּל תְּרַעֵי דְלַעִילָא וְלִית מָאֵן דְּיֻמְחָה בִּידִיהוֹן, זַבְּאָה חוֹלְקָהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא שְׁדוּחָקִים עֲצָמִס לְהִבִּין דְּכַרִּי חֲכָמָה וּמְדַיְיקִים בּוֹ וּמַחְכָּים לוֹ לְדַעַת בְּרוּר הַדְּבַר, וְאֲשֶׁתְּמוֹדְעָן לְמַאֲרִיָּהוֹן וּמַפִּירִים לְאֲדוֹנָם, אֲלֵין אֵינּוֹן

דְּמַאֲרִיָּהוֹן מְשַׁתְּבַח בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא, אֵלּוּ הֵם שְׁאֲדוֹנָם מְשַׁתְּבַח בְּהֵם בְּכָל יוֹם, אֲלֵין אֵינּוֹן דְּעֵאלוּן בֵּין עֲלָאִין קְדִישִׁין, אֵלּוּ הֵם שְׁנַכְנָסִים בֵּין עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים (הַמְּלָאכִים), וְאֲלֵין עֵאלוּן כָּל תְּרַעֵי דְלַעִילָא וְלִית מָאֵן דְּיֻמְחָה בִּידִיהוֹן, וְאֵלּוּ נַכְנָסִים בְּכָל שְׁעָרִים שְׁלַמְעֵלָה וְאֵין מִי שְׁיֻמְחָה בִּידָם, זַבְּאָה חוֹלְקָהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתָּי, אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָם בְּעוֹלָם הֵזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

תָּא חוּזִי, אַבְרָהָם עָאֵל לְמַנְדַּע וּלְאִתְּדַבְּקָא בְּמַאֲרִיָּה כְּדָא יָאוּת לְבַתֵּר דְּאֲקָרִים עוּבְדוּהִי

מוסר

לְשִׁנָּא דַּע שְׁאִתָּה אוֹהֵב וְאֵין אוֹהֵב שׁוֹנָא. וַיִּשְׁנֶה וַיִּשְׁמַשׁ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וַיְהִי מְשֹׁאוּ בְּשִׁילְהִי מִסְכַּת יוֹמָא וְאִהְבַּת אֵת יִי אֱלֹהֵיךָ שְׁיִהֵא שֵׁם שְׁמִים מִתְּאֵהֵב עַל יְדֵךָ, שְׁיַקְרָא

הלכה פסוקה

בְּצִיאָן מִבְּחָה וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (תהלים נ') אִסְפוּ לִי חֲסִידֵי בּוֹרְתִי בְּרִיתִי עָלַי זָבַח: ג וְכֹל מִי שְׁנֶאֱמַר בּוֹ יִהְרַג וְאֵל יַעֲבוֹר וְעֵבֵר וְלֹא נִהְרַג הָרִי זֶה מְחַלֵּל אֵת הַשֵּׁם, וְאֵם הָיָה בְּעֶשְׂרֵה מִיִּשְׂרָאֵל הָרִי זֶה חֵלֵל אֵת הַשֵּׁם לִי חֲסִידֵי בּוֹרְתִי בְּרִיתִי עָלַי זָבַח: ג וְכֹל מִי שְׁנֶאֱמַר בּוֹ יִהְרַג וְאֵל יַעֲבוֹר וְעֵבֵר וְלֹא נִהְרַג הָרִי זֶה מְחַלֵּל אֵת הַשֵּׁם, וְאֵם הָיָה חֵלֵל הַשֵּׁם. וְאִף עַל פִּי כֵן מְפַנֵּי שְׁעֵבֵר

בְּקִדְמִיתָא, וְזָכָה בְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, וְאִתְפְּרֵךְ
מֵאַתְרֵךְ דְּכָל בְּרַפְאָן נְפָקִי מִתְּמָן, דְּכִתִּיב וַיִּי
בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם כָּל־כָּל. מָאִי כָּל־כָּל. אַתְרֵךְ דְּנִהְרָא
דְּלֵא פְּסָקִי מִיּוֹמֵי לְעֲלָמִין.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא תָּא חוּי, דְּאַבְרָהָם לָא בְּעָא
לְאַתְעָרְבָא בְּנָשֵׁי עֲלָמָא. וְלֵאֲתַדְבַּקָא בְּשָׂאֵר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְּנִשְׂיָא דְשָׂאֵר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה אִינוּן סְאֲבִין לְגוֹבְרִיָּהוּ
וְלֵאִינוּן דְּמִתְדַּבְּקִין בְּהוּן. בְּגִין דְּכַד אַבְרָהָם
יָדַע חֲכְמָתָא, יָדַע עֵיקְרָא וְשָׂרְשָׁא, וּמֵאַן אַתְרֵךְ
נְפָקִי וְשִׁמְיִין רִיחֵי מְסֻאֲבִין בְּעֲלָמָא. וְעַל דָּא

הַעֲלִיִן שֶׁשָּׁפַע אֵינוֹ פּוֹסֵק לְעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא תָּא חוּי, דְּאַבְרָהָם לָא בְּעָא לְאַתְעָרְבָא בְּנָשֵׁי עֲלָמָא, כִּי אַבְרָהָם
לָא רָצָה לְהִתְעָרֵב בְּנָשֵׁי הָעוֹלָם, וְלֵאֲתַדְבַּקָא בְּשָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְלִהְתְּדַבֵּק
בְּשָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, בְּגִין דְּנִשְׂיָא דְשָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה אִינוּן סְאֲבִין
לְגוֹבְרִיָּהוּ וְלֵאִינוּן דְּמִתְדַּבְּקִין בְּהוּן, בְּשִׁבִיל שְׁנָשִׁים שֶׁל שָׂאֵר הָאֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה,
הֵם מְטַמְּאִים לְבַעֲלֵיהֶם וְלֵאֻתָּם שֶׁמִּתְדַּבְּקִים בָּהֶם. בְּגִין דְּכַד אַבְרָהָם יָדַע חֲכְמָתָא יָדַע
עֵיקְרָא וְשָׂרְשָׁא, בְּשִׁבִיל שֶׁכָּאֲשֶׁר אַבְרָהָם יָדַע חֲכָמָה, יָדַע אֶת עֵקֶר וְשָׂרֵשׁ כָּל־כָּל, וּמֵאַן אַתְרֵךְ
נְפָקִי וְשִׁמְיִין רִיחֵי מְסֻאֲבִין בְּעֲלָמָא, וְיָדַע מֵאִיזָה מְקוֹם יוֹצֵאִים וּמְשׁוֹטְטִים רִיחוֹת טְמֵאוֹת

מוסר

תּוֹרָה. בְּמִסְכַּת נְדָרִים בְּפֶרֶק קוֹנָם יֵין וְשִׁכְרֵי הִירָאָה חֵלֶק אֶחָד. בְּשׁוֹחַר טוֹב
לְמוֹד מֵאַהֲבָה וְסוֹף הַכְּבוֹד לְבָא. בְּתַנָּא אֲרַחְמֵךְ ה' חֲזָקִי אֲאַהֲבֵךְ לְבְרִיָּתֵךְ.
דְּכִי אֲלִיָּהוּ שִׁכְרֵי הָאַהֲבָה שְׁנֵי חֵלְקִים בְּמִדְרָשׁ תְּדַשָּׂא בְּבְרִיָּתָא רַבִּי פְּנַחֲס בֶּן

הלכה פסוקה

בְּאוֹנָם אֵין מְלָקִין אוֹתוֹ וְאֵין צְרִיךְ לוֹמַר בְּרַצוֹנוֹ וּבְעֵדִים וְהִתְרָאָה, שְׁנֵאֲמַר בְּנוֹתָן
שְׂאִין מְמִיתִין אוֹתוֹ בֵּית דִּין אֲפִילוּ הֲרַג בְּאוֹנָם, שְׂאִין מְלָקִין וּמְמִיתִין אֶלָּא לְעוֹבֵר
כִּי אֵישׁ הָהוּא מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ "הָהוּא"

זוהר

תרגום הזוהר

אומי לעבדיה דלא יסב אתתא לכריה משאר
 עמין:
 בעולם, ועל דא אומי לעבדיה דלא
 יסב אתתא לכריה משאר עמין,
 ועל זה השביע לעבדו שלא יקח
 אשה לבנו משאר העמים:

מוסר

יאיר פנגד האהבה איזו היא [ויש] ונותנים לו כבוד ויקר למלכותו מפני
 צדיקים עובדים להקדוש ברוך הוא
 ששהוא קודם לכל:

הלכה פסוקה

לא אנום ולא שוגג ולא מוטעה. ומה אם
 עבודה זרה שהיא חמורה מן הכל העובד
 אותה באוגם אינו חייב פרת ואין צריך
 לומר מיתת בית דין, קל וחומר לשאר
 מצות האמורות בתורה. ובעריות הוא
 אומר (דברים כב) ולנערה לא תעשה דבר.
 אבל אם יכול למלט נפשו ולברוח מתחת
 יד המלך הרשע ואינו עושה הנה הוא
 ככלב שב על קיאו. והוא נקרא עובד
 עבודה זרה במזיד והוא נטרד מן העולם.
 הבא ויורד למדרגה התחתונה של גיהנם.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא ברין הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(חיי דף ק"ל ע"ב)

רבי יצחק פתח ואמר פתויב (קהלת
י"ב) וישוב העפר על הארץ
פשהיה והרוח תשוב אל האלהים
אשר נתנה. תא חזי, כד ברא קודשא
ברין הוא לאדם, נטל עפריה מאתר
דמקדשא, ובנה גופיה מארבע סטרין
דעלמא, דכלהו לקח עפרו
ממקום המקדש, ובנה גופיה מארבע
סטרין דעלמא דכלהו יתבו ליה חילא,

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"א)

שורש האהבה שהנפש מלאה אהבת בעל פרחו אלא אפילו אם היו מוחזין
ה' וקשורה בעבותות האהבה בידו האהבה בוערת בתוף לבו לעבוד
בשמחה ובטוב לבב, ולא פעובד רבו ושמח להשלים רצון בוראו, שפן אמר

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א נשים שאמרו להם גוים תנו לנו אחת נטמאו את בלכם, וטמאו בלן ולא ימסרו
מכם ונטמאו אותה ואם לאו להם נפש אחת מישראל. וכן אם אמרו

זוהר

תרגום הזוהר

ובנה גופו מארבע רוחות העולם, שכלם נתנו לו לאדם פת, לבתר אתרק עליה רוחא דחיי, אחר כן הריק עליו רוח חיים, כמה דאת אמר כמו שנאמר (בראשית ב') ויפח באפיו נשמת חיים וגומר. לבתר קם וידע דאיהו מעילא ותתא, וכדין אתדבק וידע חכמה עלאה, אחר כן קם וידע שהוא פלול מעליונים ותחתונים, ואז נתדבק וידע חכמה עליונה.

בגוונא דא כל בר נש דעלמא איהו פליל מעילא ותתא, כמו כן, כל אדם שבעולם הוא פלול מעליונים ותחתונים, וכל אינון דינדעין לאתקדשא בהאי עלמא כדקא יאות, וכל אלו שיודעים להתקדש בזה העולם פראוי, כד אולידו בר, משכין עליה רוחא קדישא מאתר דכל קדושין נפקין מניה, כאשר מולידים בן, ממשיכים עליו רוח קדוש ממקום שכל הקדושים יוצאים משם, ואלין אקרין בגין לקודשא בריך הוא, ואלו נקראים בנים להתקדש ברוח הוא, בגין דגופא אתעביד בקדושה כדקא יאות, מפני בשביל שהגוף נעשה בקדושה פראוי, הכי נמי יתבין ליה רוחא מאתר עלאה קדישא כדקא תוי והא אתמר, כמו כן נותנים לו רוח ממקום עליון קדוש כמו שראוי לו, וזה למדנו.

יתבו ליה חילא. לבתר אתרק עליה רוחא דחיי, כמה דאת אמר (בראשית ב') ויפח באפיו נשמת חיים וגומר. לבתר קם וידע דאיהו מעילא ותתא, וכדין אתדבק וידע חכמה עלאה.

בגוונא דא כל בר נש דעלמא איהו כליל מעילא ותתא, וכל אינון דינדעין לאתקדשא בהאי עלמא כדקא יאות. כד אולידו בר, משכין עליה רוחא קדישא מאתר דכל קדושין נפקין מניה. ואלין אקרין בגין לקודשא בריך הוא, בגין דגופא אתעביד בקדושה כדקא יאות. הכי נמי יתבין ליה רוחא מאתר עלאה קדישא כדקא תוי, והא אתמר.

מוסר

אישים היום פאן ומחר בקבר, הן בעין חוללתי ואני מלא גלל, איך נבחרתי ונבראתי להיות עבד למלך הפכוד, פי כשהנשמה חושבת בעומק ביראה, רשף

המשורר עבדו את ה' בשמחה. ועובד בישרות לב פדכתיב (תהלים ק') ולישרי לב שמחה ואינו עובד לו לא להנאתו ולא לכבודו. ואומר מה אני נבזה וחדל

הלכה פסוקה

להם גוים תנו לנו אחד מכם ונהרננו ואם לאו נהרוג בלכם, יהרגו כלם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. ואם יחדוהו

להם גוים תנו לנו אחד מכם ונהרננו ואם לאו נהרוג בלכם, יהרגו כלם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. ואם יחדוהו

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי, בשעתא דזמין בר נש למיהב חושפן עובדוי עד לא יפוק מעלמא, בא וראה, בשעה שמזמן האדם לתן חשבון מעשיו לפני שיוצא מן העולם (היגו ביום מיתתו), תהוא יומא יומא דחושפן איהו, אותו היום יום חשבון הוא, דגופא ונשמתא יחבי חושפנא, אשר הגוף והנשמה נותנים חשבון על מעשיהם, לבתר נשמתא אתפרשא מניה וגופא תב לארעא, אחר כך נפרדת הנשמה ממנו, והגוף חוזר לעפרו, וכלא תב לאתריה דאתנסיב מתמן, והכל חוזר למקום שלקח משם, והא אוקמוה עד זמנא דקודשא בריה הוא זמין לאחייא מיתייא כלא גניז קמיה,

תא חזי, בשעתא דזמין בר נש למיהב חושפן עובדוי עד לא יפוק מעלמא, תהוא יומא יומא דחושפן איהו ונשמתא יחבי חושפנא לבתר נשמתא אתפרשא מניה וגופא תב לארעא וכלא תב לאתריה דאתנסיב מתמן, והא אוקמוה, עד זמנא דקדשא בריה הוא זמין לאחייא מיתייא כלא גניז קמיה.

וההוא גופא ממש וההיא נשמתא ממש זמין קדשא בריה הוא לאתבא לעלמא כמלקדמין, ולחדתא אנפי עלמא, הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ו) יחיו מתיד נבלתי יקומון.

וההיא נשמתא ממש גניזא קמי קדשא בריה

כבר פרשו והעמידוהו שעד העת שהקדוש ברוך הוא מוכן להחיות מתים, הפל גניז לפניו, וההוא גופא ממש וההיא נשמתא ממש זמין קודשא בריה הוא לאתבא לעלמא כמלקדמין, ואותו הגוף ממש ואותה הנשמה ממש עתיד הקדוש ברוך הוא להשיב לעולם כמקדם, ולחדתא אנפי עלמא ולחדש פני העולם, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר (ישעיה כ"ו) יחיו מתיד נבלתי יקומון.

וההיא נשמתא ממש גניזא קמי קודשא בריה הוא, ואותה הנשמה ממש גניזא אצל הקדוש

מוסר

אֶהְבֶּת הַלֵּב בּוֹעֵר בָּהּ וְגִיל שְׂמֵחַת הַקֶּרֶב שְׂמוֹ, פִּי כֹל הָאִישׁ אֲשֶׁר חִקְמַת הַשֵּׁם מִרְבָּה, וְשִׂמְחַת הַלֵּב וְעֵלֹז כְּלִיּוֹת גָּדֹל, בְּלִבָּם חוֹשְׁבִים בְּשִׂמְחָה חֶשֶׁק עֲשִׂיית חִקְמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו וַיִּשְׂמְחוּ בּוֹ אוֹהֲבֵי רִצּוֹן בּוֹרְאִים לַעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו בְּכֹל לֵב.

הלכה פסוקה

לְכַתְּחִלָּה. וְאִם אֵינוֹ חַיִּיב מִיִּתְּהָ וְהִרְגוּ בְלֶן וְאֵל יִמְסְרוּ לָהֶם נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל: שְׂרִפּוֹאָתוֹ בְּדָבָר פְּלוּגֵי מְאֹסוּרִין שְׁבִתוּרָה, בְּעֵגְנֵי שְׂאֵמְרוֹ בְּאוֹנְסִין כִּד אָמְרוּ בַחֻלָּאִים, עוֹשִׂין וּמִתְרַפְּאִין בְּכֹל אִסּוּרִין שְׁבִתוּרָה

זוהר

תרגום הזוהר

ברוך הוא, ותבת לאתרה פפום ארתהא, וחזרת אחרי פטירתה למקומה כפי מעשיה, כמה דאת אמר כמו שנאמר והרות תשוב אל האלהים אשר נתנה.

ולמנא דזמין קודשא בריך הוא לאחיא מיתיא זמין איהו לארקא טלא מרישיה עליהו, ובההוא טלא יקומון פלא מעפרא, הדא הוא דכתיב (שם) פי טל אורות טליד, מאי טל אורות, אורות ממש, מאינן נהורין דלעילא דבהון זמין לארקא חיון לעלמא. בגין דאילנא דחיי יריק חיון דלא פסקין לעלמין. דהא השתא פסקין, בגין דהא חיויא בישא שלטא ואתפסייא סיהרא. ובגין פד כביכול פסקין מימיו, וחיון לא שלטין בעלמא כדקא יאות.

זמין לארקא חיון לעלמא. מאותם המאורות שלמעלה שבהם עתיד להריק חיים לעולם, בגין דאילנא דחיי יריק חיון דלא פסקין לעלמין, בשביל שאילן החיים יריק חיים שאינם נפסקים לעולם. דהא השתא פסקין שהרי עכשיו החיים נפסקים, בגין דהא חיויא בישא שלטא, ואתפסייא סיהרא, מפני שהנחש הרע שולט, ונתפסה הלבנה (השכינה, מדת מלכות), ובגין פד כביכול פסקין מימיו וחיון לא שלטין בעלמא כדקא יאות ובשביל זה כביכול נפסקו מימי השפע שלו, והחיים אינם שולטים בעולם כראוי.

מוסר

והאזהב אינו חושב הנאת העולם הזה, שמו ולמסור עצמו באהבתו, כאברהם ואינו חושש בטיולי אשתו ולא בכניו ובנותיו והכל כאין נגדו, רק לעשות רצון בוראו ולזכות אחרים ולקדש זמרי. ואין מנשאין את עצמן ואין

הלכה פסוקה

במקום סבנה, חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות מתרפאין בהן. ואם עבר ונתרפא עונשין ושפיכות דמים שאפילו במקום סבנה אין אותו בית דין עונש הראוי לו:

חיי שרה ליום שלישי

קכז

תרגום הזוהר

זוהר

וּבְהָהוּא זְמַנָּא הָהוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ חַיִּינָא בִּישָׂא יִסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, וּבְאִתּוּ זְמַן, אוֹתוּ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא הִנְחֵשׁ הָרַע יִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, וַיַּעֲבֵר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲבִיר אוֹתוּ, כְּמָה דְּאִתְמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה י"ג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. וּלְבַתָּר דְּאִיהוּ דְּאִיהוּ יַתְעַבֵּר מֵעֲלָמָא, סִיְהֵרָא לָא אֲתַפְסִיָּיא, וְנִהְרָא דְּנִגִיד וְנִפְיָק לָא יִפְסְקוֹן מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת מִן הָעוֹלָם, הַלְּבָבָה לָא תִתְכַּפֶּסֶה, וְהִנְהָר שְׁמוֹשֶׁף וַיּוֹצֵא לָא יִפְסְקוּ מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב וְאֵז נֶאֱמַר (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְגוֹמֵר:

וּבְהָהוּא זְמַנָּא הָהוּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ חַיִּינָא בִּישָׂא יִסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, וַיַּעֲבֵר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאִתְמַר (זכריה י"ג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. וּלְבַתָּר דְּאִיהוּ יַתְעַבֵּר מֵעֲלָמָא, סִיְהֵרָא לָא אֲתַפְסִיָּיא, וְנִהְרָא דְּנִגִיד וְנִפְיָק לָא יִפְסְקוֹן מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְגוֹמֵר:

שְׁמוֹשֶׁף וַיּוֹצֵא לָא יִפְסְקוּ מִבּוּעוּי, וּכְדִין כְּתִיב וְאֵז נֶאֱמַר (ישעיה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָבָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְגוֹמֵר:

מוסר

מְדַבְּרִים דְּבָרִים בְּטָלִים וְאֵינָם רוֹאִים וּמְנַעֲיָמִים זְמָרִים לְקוֹנָם, וְכָל עֲשֵׂת פְּנֵי נְשִׁים וְשׁוֹמְעִין חֲרָפְתָם וְאֵינָם מַחֲשָׁבוֹתָם בּוֹעֵר בְּאֵשׁ אֲהַבְתּוּ, אֲשֶׁרִיָּהֶם מְשִׁיבִין, וְכָל מַחֲשָׁבוֹתָם עִם בּוֹרָאֵם, בְּזָה וּלְבָא:

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(דף קל"א ע"ב)

רְבִי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קי"ט) גַּל עֵינַי
וְאֲבִיטָהּ נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ, כַּמָּה אֵינּוֹן
בְּנֵי נָשָׂא טַפְשִׁין דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא מִסְתַּפְּלִין
לְאַשְׁתְּדֵלָא בְּאוֹרֵייתָא, כְּגִין דְּאוֹרֵייתָא כָּל חַיִּין
וְכָל חִירוֹ וְכָל טוֹב בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי,

רְבִי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר כְּתִיב
(תהלים קי"ט) גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָהּ
נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. כַּמָּה אֵינּוֹן בְּנֵי
נָשָׂא טַפְשִׁין דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא
מִסְתַּפְּלִין לְאַשְׁתְּדֵלָא בְּאוֹרֵייתָא,
כַּמָּה טַפְשִׁים הֵם בְּנֵי אָדָם שְׁלֹא
יִדְעִים וְאֵינִם מִסְתַּפְּלִים לְעַסֵּק

בַּתּוֹרָה, כְּגִין דְּאוֹרֵייתָא כָּל חַיִּין וְכָל חִירוֹ וְכָל טוֹב בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, שְׁהִי
הַתּוֹרָה הִיא כָּל הַחַיִּים, וְכָל הַחִירוֹת, וְכָל הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"א)

בְּכִרְיָתָא דְרַבִּי פִּנְחָס, יֵשׁ עוֹבְדִין וּבְאַיְמָה גְדוֹלָה וּפְחַד מְרַבָּה, וּמִתַּפְּלִין
לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּירְאָה לְהַנְצִיל מִן הַקְּלָלוֹת הַפְּתוּבוֹת עַל הַמוֹעֲלִין

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות יסודי התורה פ"ה)

א וּמִנֵּן שְׁאִפִּילוּ בְּמָקוֹם סְבִנַּת נִפְשׁוֹת אֵין אֱלוֹ, שְׁנַאֲמַר (דברים ו') וְאַהֲבַת אֵת ה'
עוֹבְרִין עַל אַחַת מִשְׁלֹשׁ עֵבִירוֹת אֱלֹהֶיךָ כָּכָל לְכַבֵּד וּבְכָל גִּפְשֶׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ

זוהר

תרגום הזוהר

(ההוא חירו דְעֵלְמָא דִּין וְדְעֵלְמָא דְאֵתִי אִיהוּ)
(נ"א) הֵהִיא חִירו דְעֵלְמָא דְאֵתִי אִיהוּ חִיין
בְּעֵלְמָא דִּין).

וּמְפָרֵשׁ חִיין אֵינּוּן בְּעֵלְמָא דִּין דִּינְבּוֹן
לְיוֹמִין שְׁלִימִין בְּהָאֵי עֵלְמָא, חִיִּים
הֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂיִזְכוּ לְמִלְאוֹת
יְמֵיהֶם בְּזֵה הָעוֹלָם, כְּמָה דְאֵת אָמֵר
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כ"ג) אֵת מִסְפָּר
יְמֵיךָ אֲמַלֵּא. וְלִיּוֹמִין אֲרִיכִין בְּעֵלְמָא
דְאֵתִי, וְיִזְכֶּה לְיָמִים אֲרָכִים בְּעוֹלָם
הַבָּא, בְּגִין דְאֵינּוּן חִיין שְׁלִימִין אֵינּוּן,
חִיין דְחִידוּ, חִי בְלָא עֲצִיבוּ, מְפָנִי
שְׁהֵם חִיִּים שְׁלָמִים הֵם, חִיִּים שֶׁל
שְׁמַחָה, חִיִּים בְּלָא עֲצָב, חִיין דְאֵינּוּן
חִיין, חִיִּים שְׁהֵם (רְאוּיָם לְהִקְרָא)
חִיִּים חִירו בְּעֵלְמָא דִּין, חִירוֹת בְּעוֹלָם
הַזֶּה, חִירוֹ דְכָלָא, חִירוֹת בְּפֶל, דְכָל
מָאן דְאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא לָא יִכְלִין
לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עַמּוּן דְעֵלְמָא,
דְכָל מִי שְׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה, אֵינָם יְכוּלִים

חִיין אֵינּוּן בְּעֵלְמָא דִּין דִּינְבּוֹן לְיוֹמִין שְׁלִימִין
בְּהָאֵי עֵלְמָא, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (שְׁמוֹת כ"ג) אֵת
מִסְפָּר יְמֵיךָ אֲמַלֵּא, וְלִיּוֹמִין אֲרִיכִין בְּעֵלְמָא
דְאֵתִי, בְּגִין דְאֵינּוּן חִיין שְׁלִימִין, אֵינּוּן חִיין
דְחִידוּ, חִי בְלָא עֲצִיבוּ, חִיין דְאֵינּוּן חִירו
בְּעֵלְמָא דִּין חִירוֹ דְכָלָא, דְכָל מָאן דְאֲשְׁתַּדֵּל
בְּאוֹרֵייתָא לָא יִכְלִין לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עַמּוּן
דְעֵלְמָא.

וְאִי תִימָא אֵינּוּן בְּנֵי שְׁמַד, גְּזֵרָה הִיא מְלַעֲיָלָא,
בְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו, וְכַךְ סָלִיק בְּמַחֲשָׁבָה.

לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עַמּוּן הָעוֹלָם.

וְאִי תִימָא אֵינּוּן בְּנֵי שְׁמַד, וְאִם תֵּאמַר אֵלּוּ בְּנֵי הַשְּׁמַד (הַרְגִי מַלְכוּת) אֵיךְ יִכְלוּ לְשַׁלְטָא
עֲלֵיהֶם, וְיִמְתְּרֵן גְּזֵרָה הִיא מְלַעֲיָלָא, גְּזֵרָה הִיא מְלַמְעֵלָה בְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו וְכַךְ סָלִיק
בְּמַחֲשָׁבָה, כְּמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִיו, וְכַךְ עֵלָה בְּמַחֲשָׁבָה וְאֵין לָנוּ עֵסֵק בְּנִסְתָּרוֹת, אֲבָל בְּדַרְךָ
כָּל הַרְגִיל שֶׁפֶל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה אֵין יְכוּלִים לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי.

מוסר

בְּמִצְוֹתָיו וְעַל הָעוֹבְרִים פְּקוּדֵיו שֶׁל וְהַמְּכֹת וְהַמְּכֹבוֹת וְשֶׁלֹא יִצְטָרְכוּ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּין בְּעוֹלָם הַזֶּה בֵּין לְבְרִיּוֹת וְשֶׁלֹא יִמְשְׁלוּ בָם זָרִים וְלֹא יֵרָאוּ
בְּעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הַזֶּה מִן הַחֲלָאִים מִתָּה אוֹ דְכָר רַע בְּזָרְעָם וְכַדִּי שְׂיִמְלָאוּ

הלכה פסוקה

אֲפִילוּ הוּא נוֹטֵל אֵת נַפְשְׁךָ. וְהַרְיֵגֵת נַפְשׁ שְׂאִין מְאֻבְדִין נַפְשׁ מְפָנִי נַפְשׁ, וְעַרְיוֹת
מִיִּשְׂרָאֵל לְרַפְאוֹת נַפְשׁ אַחֲרֵת אוֹ לְהַצִּיל הוֹקֵשׁוּ לְנַפְשׁוֹת שֶׁנֶּאֱמַר (שֵׁם כב) כִּי בְּאִשְׁר
אֲדָם מִיד אָנֹכִי דְכָר שֶׁהַדַּעַת נוֹטָה לוֹ הוּא יְקוּם אִישׁ עַל רַעְהוּ וְרַצְחוֹ נַפְשׁ כֵּן הַדְּבָר

תרגום הזוהר

זוהר

וממשיך לפרש חירו דמלאך המנות
 דלא יכיל לשלמא עלוי, שהוא
 בן חורין ממלאך המנות שאינו יכול
 לשלט עלוי. והכי הוא ודאי, דאי
 אדם הוה אתרבק באילנא דחיי
 דאיהו אורייתא לא גרים מותא
 ליה ולכל עלמא, וכן הוא בנדאי.
 שאם אדם (הראשון) היה מתרבק
 בעץ החיים, שהוא התורה, לא היה
 המיתה ולכל העולם. ובגין כך, כד
 יתב קודשא בריך הוא אורייתא
 לישראל, מה כתיב בה, ומפני כן,
 כשנתן הקדוש ברוך הוא התורה
 לישראל, מה נאמר בה חרות על
 הלוחות, והא אוקמוה, והרי
 העמידה החכמים אל תקרי חרות

חירו דמלאך המנות דלא יכיל לשלמא עלוי.
 והכי הוא ודאי, דאי אדם הוה אתרבק
 באילנא דחיי דאיהו אורייתא, לא גרים מותא
 ליה ולכל עלמא. ובגין כך כד יתב קודשא
 בריך הוא אורייתא לישראל, מה כתיב בה,
 (שמות ל"ב) חרות על הלוחות, והא אוקמוה.

ואלמלי אינון לא חטו ושבקו אילנא דחיי,
 לא גרמו מותא לעלמא כמלקדמין, וקודשא
 בריך הוא אמר (תהלים פ"ב) אני אמרתי אלהים
 אתם ובני עליון פלכם. חבלתון גרמיכון, אבן
 פאדם תמותון וגומר. ועל דא כל מאן
 דאשתדל באורייתא, לא יכיל לשלמא עלוי
 תהוא חניא בישא דאחשיד עלמא.

אלא חרות, שכל העוסק בתורה נעשה בן חרות ממלאך המנות.

ואלמלי אינון לא חטו ושבקו אילנא דחיי לא גרמו מותא לעלמא כמלקדמין, ואם לא
 היו חוטאים ועזבו אילן החיים במעשה העגל, לא היו גורמים שתחזור המיתה לעולם
 כבתחלה, וקודשא בריך הוא אמר (תהלים פ"ב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון פלכם,
 בקבלת התורה, אבל אתם בעצמכם חבלתון גרמיכון חבלתם עצמכם במעשה העגל, לכן
 אבן פאדם תמותון וגומר. ועל דא כל מאן דאשתדל באורייתא לא יכיל לשלמא עלוי
 תהוא חניא בישא דאחשיד עלמא, ולכן, כל מי שעוסק בתורה, לא יכול לשלט עליו אותו
 נחש רע שהחשיף העולם.

מוסר

ימיהם בטוב ובברכה. ובעולם הבא יקידות אש של גיהנם העתידה ללהט
 להנצל מן הפרענות ומן השחיתות ומן ולבער את הרשעים ליום הדין הגדול.

הלכה פסוקה

הזה: ב כמה דברים אמורים שאין החולה שקצים ורמשים או חמץ בפסח
 מתרפאין בשאר אסורין אלא במקום סכנה, או שמאכילין אותו ביום הפפורים, אבל
 בזמן שהו דרך הנאתו כגון שמאכילין את שלא כדרך הנאתו כגון שעושין לו רטיה

זוהר

תרגום הזוהר

אמר רבי ייסא אי הכי משה אמאי מית, אם פן משה רבינו שעסק בתורה למה מת, דאי הכי פיון דלא חב לא ימות דאם פן פיון שלא חטא (בעגל), לא ימות (ואמאי ימות).

אמר ליה רבי אלעזר ודאי מית אבל לא שלטא ביה קאמרין, ודאי מת מחמת תקון חטא אדם הראשון, אבל לא שלט בו מלאך המות, זה הוא מה שאמרנו (לעיל), אלא לא מית על ידוי ולא אסתאב ביה, אלא הפונה לא מת על ידי מלאך המות ולא נטמא בו, ולא מית ודאי, ועל פן נקרא לא מת בודאי, אלא אתדבק בשכינתא ואזיל לחיי עלמא, אלא נתדבק בשכינה והלך לחיי עולם, והאי חי אקרי, וזה נקרא חי, כמא דאוקימנא

אמר רבי ייסא, אי הכי משה אמאי מית, דאי הכי פיון דלא חב לא ימות (ואמאי ימות),

אמר ליה, ודאי מית, אבל לא שלטא ביה קאמרין. אלא לא מית על ידוי ולא אסתאב ביה, ולא מית ודאי, אלא אתדבק בשכינתא ואזיל לחיי עלמא, והאי חי אקרי, כמא דאוקימנא דכתיב (שמואל ב' כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגומר.

ועל דא כל מאן דישתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא. בעלמא דין משעבודא דשאר עמין עובדי עבודה זרה. וחירו בעלמא דאתי בגין דלא יתבעון מניה דינא בההוא עלמא כלל.

כמו שפרשנו, דכתיב (שמואל ב' כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגומר.

ועל דא כל מאן דישתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא, ולכן, כל מי שישתדל בתורה, חרות יש לו מהכל, בעלמא דין משעבודא דשאר עמין עובדי עבודה זרה, חרות בעולם הזה משעבוד האמות, וחירו בעלמא דאתי בגין דלא יתבעון מניה דינא בההוא עלמא כלל, וחרות בעולם הבא שלא יתבעו ממנו דין באותו העולם כלל.

מוסר

שורש היראה שקשה לו לעשות ועוזב תאנתו ויצרו בעבור יראת השם וירא פן לא יהיה תמים לפני ה', כמו אברהם

דכתיב (בראשית כב) פי ירא אלהים אתה פי זה גדול מן הנסיונות, וכן עובדיה היה ירא וקשה לו מפני איזבל. יראו

הלכה פסוקה

או מלוגמא מחמין או מערלה או שמשקין אותו דברים שיש בהן מר מעורב עם איסורי מאכל שהרי אין בהם הנאה שהן אסורים אפילו שלא בדרך הנאתן לחיך הרי זה מותר. ואפילו שלא במקום סכנה חוץ מכלאי הפרם ובשר בחלב שהן אסורים אין בהם הנאה

תרגום הזוהר

תָּא חוּי, בְּאוֹרֵייתָא כְּמַה רְזִין עֵילְאִין סְתִימִין אֵית בְּה, בְּגִין כְּד פְּתִיב (משלי ג) יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים. כְּמַה גְּנִיזִין טְמִירִין אֵית בְּה, וְעַל דָּא כִּד אֶסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא, וְיַדַּע כְּמַה פְּלִיאָן נִפְקִין מְאוֹרֵייתָא, פְּתַח וְאָמַר (תהלים קי"ט) גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ: בְּה, וְעַל דָּא כִּד אֶסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחָא

זוהר

תָּא חוּי, בְּאוֹרֵייתָא כְּמַה רְזִין עֵילְאִין סְתִימִין אֵית בְּה, בְּגִין כְּד פְּתִיב (משלי ג) יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים. כְּמַה גְּנִיזִין טְמִירִין אֵית בְּה, וְעַל דָּא כִּד אֶסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא, וְיַדַּע כְּמַה פְּלִיאָן נִפְקִין מְאוֹרֵייתָא, פְּתַח וְאָמַר (תהלים קי"ט) גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

דְּחֻכְמָתָא וְיַדַּע כְּמַה פְּלִיאָן נִפְקִין מְאוֹרֵייתָא, וְמִשּׁוּם זֶה כְּפֶאֱשֶׁר הִסְתַּפֵּל דְּוֹד בְּרוּחַ הַחֻכְמָה וְיַדַּע כְּמַה נִפְלְאוֹת יוֹצְאוֹת מִן הַתּוֹרָה, פְּתַח וְאָמַר וְהִתְפַּלֵּל (תהלים קי"ט) גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

מוסר

אֵת ה' קְדוֹשֵׁי דְבָרִים הַקְּשִׁים לְלֵב וְיִרְאֵת מְאַלְהֵיךְ דְבָרִים הַמְּסוּרִים לְלֵב. אֵת ה' וּמִוֹרָא רַבָּךְ כְּמוֹרָא שְׁמַיִם:

הלכה פסוקה

לְפִיכֵךְ אִין מִתְרַפְּאִין מִהֵן אֶפִּילוּ שְׁלֵא כְּדִרְדָּךְ הִנְאָתָן אֵלָא בְּמִקוּם סְפִינָה: ג מִי שְׂנֵאתָן עֵינֵינוּ בְּאִשָּׁה וְחָלָה וְנָטָה לְמוֹת וְאָמְרוּ הַרְוֵפָאִים אִין לוֹ רְפוּאָה עַד שְׂתַבְעַל לוֹ, יְמוֹת וְאֵל תַּבְעַל לוֹ, אֶפִּילוּ הִיְתָה פְּנוּיָה, וְאֶפִּילוּ לְדַבֵּר עִמָּה מְאַחֲרֵי הַגֵּדֵר אִין מוֹרִין לוֹ כְּכֵךְ, וְיָמוֹת וְלֹא יוֹרוּ לוֹ לְדַבֵּר עִמָּה מְאַחֲרֵי הַגֵּדֵר, שְׁלֵא יִהְיוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַפְּקָר וְיִבֹאוּ בְּדַבְרִים אֵלֹו לְפָרוּץ בְּעֵרְיוֹת:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת חיי שרה

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחיים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(חיי שרה דף קל"ב ע"א)

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כְּתוּב
(תהלים ל"ט) שְׁמַעְהָ תִפְלְתִי יי
וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֵל תַּחְרַשׁ.
מְאִי טַעֲמָא שְׁמַעְהָ, וְלֹא שְׁמַע. בְּאַתֵּר חַד
כְּתוּב (שם ל') שְׁמַע יי וְחַנְּנִי וְגוֹמֵר, וּבְאַתֵּר
אַחֲרָא שְׁמַעְהָ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כְּתוּב
(תהלים ל"ט) שְׁמַעְהָ תִפְלְתִי
יי וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֵל
תַּחְרַשׁ. מְאִי טַעֲמָא שְׁמַעְהָ, לְמָה
כְּתוּב שְׁמַעְהָ לְשׁוֹן נִקְבָּה, וְלֹא שְׁמַע,
לְשׁוֹן זָכַר, וְעוֹד בְּאַתֵּר חַד כְּתוּב
בְּמַקּוֹם אַחַד נֶאֱמַר שְׁמַע יי וְחַנְּנִי
וְגוֹמֵר, וּבְאַתֵּר אַחֲרָא וּבְמַקּוֹם אַחַר נֶאֱמַר שְׁמַעְהָ.

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"ב)

שׁוֹרֵשׁ הָעֲנָוָה. מְרַחֵק מִן הַכְּבוֹד כְּמַשָּׁה שְׁנֵאֲמַר בְּמַשָּׁה מִמָּה שְׁנֵאֲמַר בְּאַבְרָהָם
רַבִּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם שְׁאֲמַר וְנַחְנוּ שְׁאֲמַר (בראשית יח) וְאֲנֹכִי עֹפֵר וְאֹפֵר
מָה. בְּשִׁלְהִי פָּרַק כְּסוּי הַדָּם, גְּדוֹל מָה וּבְמַשָּׁה כְּתוּב (שמות טז) וְנַחְנוּ מָה, לְכַף

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה)

א כָּל הָעוֹבֵר מִדַּעְתּוֹ בְּלֹא אוֹנֵם עַל אַחַת נִפְשׁ לְהַכְעִים הָרִי זֶה מְחַלֵּל אֶת הַשֵּׁם
מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמִוּרוֹת בַּתּוֹרָה בְּשִׂאטָא וּלְפִיכָף נֶאֱמַר בְּשַׁבּוּעַת שְׁקָר וְחִלְלַת אֶת

זוהר

תרגום הזוהר

ומשיב אלא בכל אתר לזמנין שמע
 לדבורא ולזמנין שמעה לנוקבא,
 אלא בכל מקום פעם נאמר שמע
 רומז לזכר (מדת תפארת) ופעם נאמר
 שמעה רומז לנקבה (מדת המלכות),
 ומביא ראיה שמעה בלשון נקבה
 כמה דאת אמר כמו שנאמר (שם
 י"ז) שמעה יי צדק וגומר, (שמעה
 לשון נקבה, צדק רומז למדת המלכות),
 שמע בלשון זכר, כמה דאת אמר
 כמו שנאמר (שם ל') שמע יי וחנני,
 סתם שם הוי"ה רומז למדת התפארת
 (ד"א), ועוד נאמר (משלי א) שמע בני
 מדת תפארת שהוא זעיר נקרא בן
 למדת החכמה, הסבת ושמע (דברים

כ"ז), ישראל שהוא תפארת. והכא שמעה תפלתו יי, בגין דהאי (דאיהי) דרגא דמקבלא
 כל צלותין דעלמא, וכאן נאמר שמעה תפלתו בלשון נקבה, בשביל שהיא (מדת המלכות
 שהוא השכינה) היא המדרגה המקבלת כל תפלות העולם, והא תנינן דעבדא מנייהו עמרא
 ושוי ליה ברישא דצדיק חי העולמים, והרי למדנו, שעושה (השכינה) מהם עטרה, ומשימה
 לו בראש הצדיק חי העולמים (שהוא מדת היסוד), דכתיב (משלי י') ברכות לראש צדיק, ועל
 דא ועל זה התפלל דוד ואמר שמעה תפלתו יי, היינו שהמלכות תשמע תפלתו, ותעלהו
 לראש צדיק הרמוז בשם הוי"ה.

ומפרש עוד הפסוק באפן אחר, שמעה תפלתו יי, דא צלותא די בלחש, זוהי תפלה בלחש.
 ושועתי האוינה, דא צלותא דארים בר נש קליה בעקתיה, זוהי תפלה שמרים האדם קולו

מוסר

נאמר (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד. דכתיב (ישעי' סא) רוח ה' אלהים עלי
 ובשלהי פרק קמא דעבודת זרה אמר יען משח ה' אותי לבשר ענוים, לבשר
 רבי יהושע בן לוי ענוה גדולה מכלם חסידים לא נאמר אלא ענוים הא למדת

הלכה פסוקה

שם אלהיך אני ה'. ואם עבר בעשרה וכן כל הפורש מעבירה או עשה מצוה
 מישראל הרי זה חלל את השם ברבים. לא מפני דבר בעולם לא פחד ולא יראה

זוהר

קָלִיָּה בְּעֵקֶתֶיהָ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שמות ב') וְתַעַל שְׁוֹעַתְּם אֶל הָאֱלֹהִים. מָהוּ שְׁוֹעַתְּם, אֵלָּא דְבִצְלוֹתֶיהָ אָרִים קָלִיָּה וְזָקוּף עֵינָיו לְעִילָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה כ"ב) וְשׁוֹעַ אֶל הָהָר, וְצִלוֹתָא דָּא מִתְבַּר תְּרַעִין, וְדַפִּיק (ס"א וְדַחִיק) לֹזן לְאֵעֲלָא צִלוֹתֶיהָ.

אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרְשׁ, דָּא אָעִיל קָמִי מִלְבָּא, וְלִית תְּרַעָא דְקָאִים קָמִיָּה, וְלַעֲלֵם לָא אַהֲדָרוּ דְמַעִין בְּרִיקְנִיָּא.

תּוּ הָא כְּתִיב הֶכָּא תֵּלֶת דְּרַגִּין, תְּפִלָּה. שְׁוֹעָה. דְּמַעָה. לְקַבֵּל אֲלֵין תֵּלֶת אַחְרָנִין. כִּי גַר אֲנָכִי עַמָּךְ, לְבַתָּר תּוֹשֵׁב, לְבַתָּר כְּכֹל אַבּוֹתִי, עִיקְרָא דְעֲלָמָא.

(ונסגר) לְפָנֶיהָ, וְלַעֲלֵם לָא אַהֲדָרוּ דְמַעִין בְּרִיקְנִיָּא, וְלַעֲלֵם לָא חֲזָרוּ דְמַעוֹת רִיקָם.

תּוּ הָא כְּתִיב הֶכָּא תֵּלֶת דְּרַגִּין, עוֹד נֹאמַר, הָרִי נֹאמְרוּ כָּאן שְׁלֹשׁ מְדֻרְגוֹת, תְּפִלָּה, שְׁוֹעָה, דְּמַעָה, (שְׁמַעָה תְּפִלְתִּי ה', וְשׁוֹעָתִי הַאֲזִינָה, אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרְשׁ). לְקַבֵּל אֲלֵין תֵּלֶת אַחְרָנִין. כְּנִגְדֵי אֵלוּ יֵשׁ בְּפִסּוּק שְׁלֹאֲחֵרִיו שְׁלֹשׁ מְדֻרְגוֹת אַחְרוֹת זֹו לְמַעְלָה מִזֹּו, כִּי גַר אֲנָכִי עַמָּךְ, לְבַתָּר תּוֹשֵׁב, לְבַתָּר כְּכֹל אַבּוֹתִי, עִיקְרָא דְעֲלָמָא, מִקְדָּם גַּר, וְאַחַר כְּפֹ תּוֹשֵׁב, וְאַחַר כְּפֹ כְּכֹל אַבּוֹתִי שֵׁהִם יְסוּד הָעוֹלָם (וְהַפְּנֹנָה, שְׁמַקְדָּם יְכַנֵּס אֲדָם לְהַתְּפַלֵּל כְּגַר, וְזֵה תְּפִלָּה, וְאַחַר כְּפֹ יָרִים קוֹלוֹ בְּזִמְרוֹת כְּתוֹשֵׁב, וְזֵה שְׁוֹעָה. וְאַחַר כְּפֹ בְּשִׁמּוֹנָה עֲשֶׂרָה יוֹרִיד דְּמַעוֹת, שְׁבִשְׁעֵרֵי דְמַעוֹת שְׁבַחֲגִית שֵׁם שְׂרָשׁ הָאֲבוֹת, וְזֵה דְמַעָה).

מוסר

שְׁעוֹנָה גְדוּלָה מְפִלֵן. אָמְרוּ בְּפִסְקָתָא מָה עֲנָנָה שׁוֹלִים לְרַגְלָה דְכְּתִיב (תהלים קי"א) שְׁעֲשֵׂתָה חֲכָמָה עֲטָרָה לְרֵאשִׁיָּה עֲשֵׂתָה רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' (משלי כב) עֲקֹב

הלכה פסוקה

וְלֹא לְבַקֵּשׁ כְּבוֹד אֵלָּא מִפְּנֵי הַבּוֹרָא בְּרוּךְ רַבּוֹ הָרִי זֵה מִקְדָּשׁ אֵת הַשֵּׁם: כּ וַיֵּשׁ הוּא בְּמִנְיעַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק עֲצָמוּ מֵאֲשֵׁת דְּבָרִים אַחֲרִים שֶׁהֵן בְּכֹלֵל חֲלוּל הַשֵּׁם וְהוּא

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חַזֵּי צְלוֹתָא דְּבַר נֶשׁ מְעוּמַד. בְּגִין דְּתָרֵי צְלוֹתֵי נִינְהוּ, חַד מְיוּשֵׁב, וְחַד מְעוּמַד, וְאִינוּן חַד. לְקַבֵּל תְּרִין דְּרִגִּין, תְּפִלָּה שְׁל יַד וְתְּפִלָּה שְׁל רֵאשׁ, לְגַבֵּי יוֹם וְלֵילָה, וּכְלָא חַד. אוּף הָכָא תְּפִלָּה מְיוּשֵׁב לְגַבֵּי תְּפִלָּה שְׁל יַד, לְאַתְקִין לָהּ בְּמָא (ד"א בְּמָאן) דְּאַתְקִין לְכֻלָּה וְקָשִׁיט לָהּ לְאַעְלָאָה לְחוּפָה, הָכֵי נְמִי מְקַשְׁטִין לָהּ בְּרִזָּא דְרֵתִיבָאָה וּמְשֻׁרְיָאָה, יוֹצֵר מְשֻׁרְתִּים וְאֲשֶׁר מְשֻׁרְתִּין וְהָאוּפְנִים וְחִוִּית הַקֶּדֶשׁ וְכוּלֵי. וְעַל דָּא צְלוֹתָא מְיוּשֵׁב.

תָּא חַזֵּי, צְלוֹתָא דְּבַר נֶשׁ מְעוּמַד, בָּא וְרָאָה, עַקֵּר תְּפִלַּת הָאָדָם הוּא תְּפִלַּת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה שֶׁהוּא מִתְּפַלֵּל מְעַמֵּד, בְּגִין דְּתָרֵי צְלוֹתֵי נִינְהוּ חַד מְיוּשֵׁב וְחַד מְעוּמַד, בְּשִׁבִיל שְׁשֵׁנִי מִיְנֵי תְּפִלוֹת הֵם, אַחַת עַד שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה מִתְּפַלֵּל כְּשֶׁהוּא יוֹשֵׁב, וְאַחַת תְּפִלַּת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה מְעַמֵּד, וְאִינוּן חַד, וְהֵם בְּחִינָה אַחַת וְאָסוּר לְגַרֵם פְּרוּד בִּינֵיהֶם, לְקַבֵּל תְּרִין דְּרִגִּין תְּפִלָּה שְׁל יַד וְתְּפִלָּה שְׁל רֵאשׁ, וְהֵם נִגְדֵי שְׁתֵּי מִדְּרָגוֹת, שֶׁהֵם תְּפִלִּין שְׁל יַד שֶׁהוּא מִדַּת הַמַּלְכוּת, וְתְּפִלִּין שְׁל רֵאשׁ שֶׁהוּא תְּפִאֶרֶת, לְגַבֵּי יוֹם וְלֵילָה (תְּפִאֶרֶת הוּא יוֹם, וּמַלְכוּת הוּא לַיְלָה), וְהַכֵּל אֶחָד בְּסוּד הַיְחוּד. אוּף הָכָא תְּפִלָּה מְיוּשֵׁב לְגַבֵּי תְּפִלָּה שְׁל יַד לְאַתְקִין לָהּ, כְּמוֹ כֵּן כַּאֲן תְּפִלָּה מְיוּשֵׁב הִיא כְּנִגְדֵי תְּפִלִּין שְׁל יַד (מַלְכוּת) לְתַקֵּן אוֹתָהּ, בְּמָא (ד"א בְּמָאן) דְּאַתְקִין לְכֻלָּה וְקָשִׁיט לָהּ לְאַעְלָאָה לְחוּפָה, כְּמוֹ שֶׁמְתַקֵּן אֶת הַפִּלָּה וּמְקַשְׁט אוֹתָהּ לְהַכְנִיסָהּ לְחֻפָּה, הָכֵי נְמִי מְקַשְׁטִין לָהּ בְּרִזָּא דְרֵתִיבָאָה וּמְשֻׁרְיָאָה, כְּמוֹ כֵּן מְקַשְׁטִין לָהּ (לְהַשְׁכִּינָהּ) בְּסוּד הַמְּרַכְּבוֹת וְהַמְּחַנּוֹת, הַמְּרַמְזוֹת בְּמָאָר יוֹצֵר מְשֻׁרְתִּים וְאֲשֶׁר מְשֻׁרְתִּין וְהָאוּפְנִים וְחִוִּית הַקֶּדֶשׁ וְכוּלֵי. וְעַל דָּא צְלוֹתָא מְיוּשֵׁב, וְעַל זֶה תִּיקְנֵי תְּפִלָּה דְּמִיּוּשֵׁב.

מוסר

עֲנָה יְרָאת ה'. עֲנָה לְשׁוֹן פְּנִיעָה וְשִׁפְלוּת וְשִׁנְאָמַר (כַּמְדַּבֵּר יב) וְתַדְבֵּר מְרִים וְאֶהְרֵן בְּמִשָּׁה וְהָאִישׁ מִשָּׁה עֲנֵנּוּ מְאֹד וְשִׁתַּק וְהָיָה כְּנוּעַ (פִּירוּשׁ נִכְנַע) בְּלִבּוֹ כְּמוֹ לְעֲנוּת (שְׁמוֹת י) מִפְּנֵי הַכְּנָעָה הִיא הַעֲנָוָה. נִכְנָה בְּעֵינָיו וְצִנּוּעַ וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְלָה רִוּחַ וְרוּחַ נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה וְרַף לֵב וְנִכְנָה רִוּחַ כְּשֶׁמְסַפְּרִים בְּגִנּוּתוֹ יוֹדֵה לְבוֹרָא עַל אֲשֶׁר נוֹדַע לְעוֹלָם

הלכה פסוקה

שִׁיעֶשֶׂה אוֹתָם אָדָם גְּדוֹל בְּתוֹרָה וּמְפֹרָסִם בְּחִסְדוֹת דְּבָרִים שֶׁהִפְרִיזוֹת מְרַנְּנִים אַחֲרָיו בְּשִׁבְלָם. וְאִף עַל פִּי שְׂאִינָן עֲבִירוֹת הָרִי זֶה חֲלַל אֶת הַשֵּׁם. כְּגוֹן שֶׁלָּקַח וְאִינוּ גוֹתֵן דְּמִי הַמּוֹסֵר וְהַלְכָה פְּסוּקָה שֶׁל "חֹק לְיִשְׂרָאֵל", מְחוּלַק לְכָל יוֹם וְיוֹם מִהַשְּׁבִיעַ, הוּא כְּמוֹ מֵים קְרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה, וְבוּזָה יִתְמַלֵּא דִּי מַחְסוּרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֵר לוֹ.

זוהר

בין דעאלת לגביה מלכא עלאה, ואיהו אתי לקבלא לה, כדן אינון קיימין קמי מלכא עלאה, דהא כדן (דרגא) דכורא אתחבר כנוקבא, ובגין כך לא יפסיק בין גאולה לתפלה, וגאולה ותפלה תרין דרגין אינון, רזא דצדי"ק וצד"ק, יום"ף ורח"ל.

ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה, נטר (נ"א נטל) ארבע אמות לצלותיה, ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר בלא.

וכל מה דאתי בסמרא דדכורא. בעי ליה לאיניש למיקם בקיומיה, ואודקף (ס"א ויודקף),

(יסוד) וצדק (מלכות), יום"ף (יסוד) ורח"ל (מלכות).

ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה, ומפני שהאדם עומד לפני המלך העליון, לכן נטל ארבע אמות לצלותיה, לוקח ארבע אמות מקום לתפלתו (דהינו שאסור לעבר תוף ארבע אמות לתפלתו), ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר בלא, והעמידוהו החכמים בשעור מדת קומתו של יוצר כל (כי ארבע אמות כנגד ארבע אותיות הוי"ה שהוא כולל כל קומת עולם האצילות).

ומפרש למה צריכים לעמד בשמונה עשרה, וכל מה דאתי בסמרא דדכורא בעי ליה לאיניש למיקם בקיומיה ואודקף (ס"א ויודקף), וכל מה שבא מצד הנזכר צריך לאדם לעמד על

מוסר

מעט מחרפתו לייסרו ולהוכיחו כדי ומכשול, ואם יהיה עשיר ישלם חובת שישוב, ואם מטיב לו הבורא ישפיל הבורא ממנו פי אינו יודע מתי יכלה בעיניו מיראתו שלא תהיה לנקמה ממנו המזמן ולא יתגאה:

הלכה פסוקה

ואינו מקבלן בסבר פנים יפות אלא בעל לפי גדלו של חכם צריך שידקדק על עצמו קמטה וכיוצא בדברים האלו, הכל ויעשה לפנים משורת הדין:

תרגום הזוהר

בין דעאלת לגביה מלכא עלאה ואיהו אתי לקבלא לה, בין שנכנסה אל המלך העליון בתפלת שמונה עשרה, והוא בא לקבל אותה, כדן אינון קיימין קמי מלכא עלאה, אז הם עומדים לפני המלך העליון בעולם האצילות, דהא כדן (דרגא) דכורא אתחבר כנוקבא, שהרי אז הנזכר (מדת תפארת) מתחבר בנקבה (מדת מלכות), ובגין כך ומפני כך לא יפסיק בין גאולה לתפלה, וגאולה ותפלה תרין דרגין אינון, וגאולה ותפלה שתי מדרגות הם (גאולה רומזת על מדת יסוד, ותפלה רומזת על מדת מלכות), רזא דצדי"ק וצד"ק, יום"ף ורח"ל, סוד של צדי"ק

זוהר

תרגום הזוהר

בְּגוֹנָא דָּא פִּד אִיהוּ פִּרְעַ פִּרְעַ בְּבְרוּךְ וְכִד
 אִיהוּ זְקוּף זְקוּף בְּשֵׁם, בְּגִין לְאַחֲזָא שְׁבָחָא
 דְּדִכּוּרָא עַל נוֹקְבָא:

פְּאֶשֶׁר הוּא כּוֹרַע פּוֹרַע בְּבְרוּךְ (הַרְמוֹז
 לְמַלְכוּת - נִקְבָּה), וְכֶאֱשֶׁר הוּא זֹקֵף זֹקֵף בְּשֵׁם (הַרְמוֹז לְתַפְאֶרֶת - זְכָר), בְּגִין לְאַחֲזָא שְׁבָחָא
 דְּדִכּוּרָא עַל נוֹקְבָא, בְּשִׁבִיל לְהִרְאוֹת מַעֲלַת הַזְּכָר עַל הַנְּקֵבָה:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת חיי שרה

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שִׁבְיָאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ח ע"א)

תָּא חוּי, בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְנִין
לְהָאֵי סַבְתָּ שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא,
וְאִמְרֵי הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוּשַׁתָּא
עֲלָאָה נַחְתָּא, וּפְרִישָׁא גְדַפְהָא עֲלִיָּהּ דְיִשְׂרָאֵל,
וּמְכַסְיָא לֹון כְּאִמָּא עַל בְּנִין, וְכָל זִינִין בִּישִׁין

תָּא חוּי, בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִין
וּמְזַמְנִין לְהָאֵי סַבְתָּ שְׁלוֹם
אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא, וְאִמְרֵי הַפּוֹרֵשׁ
סַבְתָּ שְׁלוֹם, בָּא וּרְאָה, בְּשַׁעָה
שִׁישְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְנִים לְזֹאת
הַסַּבְתָּ שְׁלוֹם (דְּהִינּוּ הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה)
אוֹרַח הַקְּדוּשׁ (כִּי בָּא רַק בְּשַׁבְתָּ).

וְאִמְרֵים הַפּוֹרֵשׁ סַבְתָּ שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוּשַׁתָּא עֲלָאָה נַחְתָּא וּפְרִישָׁא גְדַפְהָא עֲלִיָּהּ דְיִשְׂרָאֵל,
אֲזִי קְדֻשָׁה הַעֲלִינָה יוֹרְדַת וּפּוֹרֵשַׁת כְּנַפֵּיהָ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסְיָא לֹון כְּאִמָּא עַל בְּנִין, וּמְכַסָּה

מוסר

(מספר הרוקה דף ב' ע"ב)

אִם יַעֲסוּק בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא בְּמִדּוֹת מִמֶּה שֶׁהוּא חַיִּיב לוֹ וְיִמְחוּל לְמִי שְׁדַבֵּר
טוֹבוֹת יִהְיֶה נִכְנַע וְיִדְמָה לוֹ מַעַט רְעוֹת מִמֶּנּוּ, שְׁנַאֲמַר (בַּמְדַּבֵּר יב) וְתַדְבֵּר

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה פ"ו)

א וְכֵן אִם דִּקְדַק הַחֶכֶם עַל עֲצָמוֹ וְהָיָה מְעוֹרְבַת עִמָּהֶם וּמְקַבְּלָם בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת
דְּבוּרוֹ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת. וְדַעְתּוֹ וְנַעֲלָב מֵהֶם וְאִינוּ עוֹלָבָם. מְכַבֵּד לָהֶן וְאִפִּילוּ

זוהר

תרגום הזוהר

עליהם פאם על בניה, וכל זינין
 בישין אתבנישו מעלמא, וכל מינים
 רעים מסתלקים מן העולם, ויתבי
 ישראל תחות קדושתא דמאריהון,
 ויושבים ישראל תחת קדשת אדונם,
 וכדין דא סבת שלום יהיב נשמתין
 תרתין לבנהא, ואז, זאת ה"ספת
 שלום" גותנת נשמות חדשות לבניה
 (והיא נשמה יתרה), מאי טעמא בגין
 דביה נשמתין שרין למה, בשביל
 שבו הנשמות שוכנות, (דכדין זמן
 וזוגא ונמלת נשמתין ובה שרין)
 ומניה נפקין, וממנו הם יוצאות.
 וכיון דשרייא ופרישת גרפאה על
 בנהא אריקת נשמתין תרתין לכל
 חד וחד, וכיון ששוכנת ופורשת
 כנפיה על בניה, מריקה ומשפיעה נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

אתבנישו מעלמא, ויתבי ישראל תחות
 קדושתא דמאריהון, וכדין דא סבת שלום
 יהיב נשמתין תרתין לבנהא. מאי טעמא בגין
 דביה נשמתין שרין, (דכדין זמן וזוגא ונמלת
 נשמתין ובה שרין), ומניה נפקין. וכיון דשרייא
 ופרישת גרפאה על בנהא, אריקת נשמתין
 תרתין לכל חד וחד.

תו אמר רבי שמעון, על דא תנינן שבת
 דוגמא דעלמא דאתי איהו, והכי הוא ודאי,
 ועל דא שמטיטה ויובל דוגמא דא בדא, ושבת
 ועלמא דאתי הכי הוא.

וההוא תוספת דנשמתא מרוא דזכור קא

תו אמר רבי שמעון עוד אמר רבי שמעון, על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו
 והכי הוא ודאי, על זה למדנו שבת דוגמא של העולם הבא הוא, וכן הוא בודאי, ועל
 דא שמטיטה ויובל דוגמא דא בדא, ועל זה שמטה ויובל דומות זו לזו, (ושמטיטה רומז
 למלכות יובל רומז לבניה שהיא עולם הבא) ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. ושבת ועולם
 הבא כן הוא, שדומות זו לזו.

וההוא תוספת דנשמתא מרוא דזכור קא אתייא על האי סבת שלום, ואותה תוספת

מוסר

מרים ואהרן במשה והאיש משה ענו והרים את הדשן להשפיל עצמו ולהסיר
 מאד שמחל להם מיד. ויניח הגבהות גדול ונביא וכתוב (ויקרא ו) ונתרא את המלך דוד מפוז ומכרפר
 כאהרן כהן גדול ונביא וכתוב (ויקרא ו) ונתרא את המלך דוד מפוז ומכרפר

הלכה פסוקה

למקילין לו, ונושא ונותן באמונה. ולא בציצית מוכתר בתפילין ועושה בכל מעשיו
 ירבה באריחות עמי הארץ וישיבתו. ולא לפנים משורת הדין. והוא שלא יתרחק
 יראה תמיד אלא עוסק בתורה עטוף הרבה ולא ישתומם עד שימצאו הכל

חיי שרה ליום ששי

קמג

תרגום הזוהר

נשמה לישראל בשבת, באה מסוד זכור (שהוא תפארת) להשכינה הנקראת ספת שלום, דנטיל מעלמא דאתי, שהוא נוטל מעולם הבא (שהיא מדת הבינה), ודא תוספת יהבת לעמא קדישא, וזו התוספת היא נותנת לעם הקדוש ישראל.

ובהוא תוספת חדאן ויתנשי מנייהו כל מילין דחל וכל צערין וכל עקין, ובאותה התוספת שמחים ונשתכח מהם כל דברי חל וכל מיני צער וכל צרות, כמה דאת אמר כמו שנאמר (ישעיה י"ד) ביום הניח

זוהר

אתייה על האי ספת שלום דנטיל מעלמא דאתי, ודא תוספת יהבת לעמא קדישא.

ובהוא תוספת חדאן ויתנשי מנייהו כל מילין דחול, וכל צערין וכל עקין, כמה דאת אמר (ישעיה י"ד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה וגומר.

ובליליא דשבתא בעי בר נש לאמעמא מכלא, בגין לאחזאה דהאי ספת שלום מכלא אתבלילת, ובלבד דלא יפגים מיכלא חדא ליומא, ואית דאמרי תרין לתרין סעודתי

יי לך מעצבך ומרגנך ומן העבודה הקשה וגומר.

ובליליא דשבתא בעי בר נש לאמעמא מכלא, ובליל שבת צריך האדם לטעם מכל המאכלים שהכין לשבת, בגין לאחזאה דהאי ספת שלום מכלא אתבלילת, בשביל להראות שזאת הספת שלום כלולה מכל מיני שפע, ובלבד דלא יפגים מיכלא חדא ליומא, ובלבד שלא יחסיר ממאכל אחד לסעודת היום, ואית דאמרי תרין, לתרין סעודתי אחרנין דיומא

מוסר

לפני ה'. ולכבוד הבורא ינקום מן הרשעים [דכתיב (תהלים קא) לבקרים אצמית כל רשעי ארץ] להכרית מעיר ה' כל פועלי און ונאמר (שם קלא) לא גבה לפי ולא רמו עיני. ייציל עשוק מיד עושקו דכתיב

(שמואל-ב ח) ויהי דוד עושה משפט ויצוה לעשות הטוב והישר ויתחבר עמהם ונאמר (תהלים קיט) חבר אני לכל אשר יראוך ויזהר מן הרע שיש בידו ובלשונו ויתודה שנאמר (שם לב) חטאתי אודיעך

הלכה פסוקה

מקלסין אותו ואוהבים אותו ומתאוין למעשיו הרי זה קדש את ה', ועליו הכתוב אומר (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר: ב כל המאבד שם מן השמות הקדושים הטהורים

שנקרא בהם הקדוש ברוך הוא לוקה מן התורה, שהרי הוא אומר בעבודה זרה ואפדתם את שמם מן המקום ההוא. לא תעשון בן לה' אלהיכם: ג ושבעה שמות הם. השם הנכתב יו"ד ה"א נא"ו ה"א

זוהר

תרגום הזוהר

אֲחַרְנֵינוּ דְיוֹמָא, וְשִׁפּוּר. וְכָל שְׁכָן אִי סְלִיק
 יתיר לְיוֹמָא, וְיָכִיל לְמִיטָעָם מִמִּיכְלִין אֲחַרְנֵינוּ,
 וְלִזְעִירֵי בְתָרֵי תְבִשְׁלִין סְגִיא, וְאוֹקְמוּהָ
 חֲבָרְיָא:

ממאכלים אחרים (העומדים לסעודת ליל שבת ולא יחסרו כלום לסעודת היום), ולזעירי בתרי
 תבשילין סגיא ואוקמוה חברייא. ולהממעט (במאכלים) בשני תבשילים די, והעמידוה
 החברים:

מוסר

(שם נא) אֲלַמְדָּה פּוֹשְׁעִים דְּרַכֵּיד וְיִנְקוּם וַיַּעֲמֵד פִּינְחָס וַיִּפְלַל וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה
 כפי היכולת לבער הרעים דכתיב (שם קו) וַתִּחַשֵּׁב לוֹ לְצַדִּיקָה לְדוֹר וְדוֹר עַד עוֹלָם:

הלכה פסוקה

והוא השם המפורש. או הנכתב אדנ"י. המוחק אפילו אות אחת משבעה שמות
 ואל. אלוה. ואלהים. ושדי. וצבאות. כל
 אלו לזקה:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת תולדות

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(תולדות דף קל"ד ע"ב)

וַאֲלֵה תּוֹלְדוֹת יַצְחָק וְגו'. פֶּתַח רַבִּי חֵיִיא
תְּחִיָּא וְאָמַר (תהלים קו) מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת יי
יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ. תָּא חַזִּי כִּד פְּעָא קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְסֻלִּיק בְּרַעוּתָא קַמֵּיהּ לְמַבְרֵי עֲלְמָא,
הָוָה מְסַתְּפַל בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא לֵיהּ, וּבְכָל
עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְבְרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
הָיָה מְסַתְּפַל בְּתוֹרָה וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם, וּבְכָל
עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְבְרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"א ע"ב מאמר ד' כלל ה פי"ב)

בֵּא וּרְאֵה קוֹשֵׁי עוֹרְפָךְ הַיָּצָר הָרָע כִּי וַחֲכָמִיו וִירָאִיו וְלֹא קִבְּלֵנוּ דְבְרֵיהֶם פְּאֶשֶׁר
הִזְהִירֵנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי נְבִיאָיו יִקְבַּל אָדָם צְנוּאֵת רּוֹפֵא עַל חוּלּוֹ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ו)

א כָּל הַנִּטְפָּל לְשֵׁם מְלֻפְּנָיו מוֹתֵר לְמוֹחֲקוֹ וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן אֵינֵן פְּקוּדֵי שֵׁם. וְכָל הַנִּטְפָּל
בְּגוֹזֵן לְמִ"ד מְלֵא' וּב' מְבַאֲלֵהֵם לְשֵׁם מֵאַחֲרָיו בְּגוֹזֵן ה' שֶׁל אֱלֹהִים וּכ"ם

זוהר

תרגום הזוהר

בְּעֶלְמָא הוּהּ מְסַתְפַל בְּאוּרֵייתָא וּבְרָא לִיהּ, וּבְכַל פְּעֵלָה וּפְעֵלָה שְׁבִרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הִיָּה מְסַתְפַל בַּתּוֹרָה וּבְרָא אוֹתוֹ, הָרָא הוּא דְכַתִּיב וְזֶה הוּא שְׁנַאֲמַר (משלי

ח) הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת וְאֶתְּיָה אֶצְלוֹ אֲמוֹן וְאֶתְּיָה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם, שְׁאֲנִי הֵייתִי כְּלִי אֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵל תִּקְרִי אֲמוֹן אֶלָּא אוֹמֵן.

כַּד בְּעָא לְמַבְרֵי אָדָם אֲמַרְה תּוֹרָה קַמִּיהּ, כְּשִׁחְפֵץ לְבְרוּא אֶת הָאָדָם, אֲמַרְה תּוֹרָה לְפָנָיו אִי בַר נֶשׁ וְתַבְרֵי וּלְבַתֵּר יַחְטִי וְאֲנֵת תִּידוֹן לִיהּ אֲמַאי יְהוֹן עוֹבְדֵי יְדֵךְ לְמַנְנָא, אִם הָאָדָם יִבְרָא וְאַחַר כֵּךְ יַחְטֵא וְאֶתָּה תִּידוֹן אוֹתוֹ, לְמָה יִהְיִי מַעֲשֵׂה יְדִיךְ לְחַנּוּם, דְּהָא לֹא יִיכּוֹל לְמַסְבַּל דִּינְךָ, שְׁהֵרִי

לֹא יוֹכֵל לְסַבֵּל דִּינְךָ, אֲמַר לָהּ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָא אַתְקִינִית תְּשׁוּבָה עַד לֹא בְּרֵאתִי עֲלֵמָא, אֲמַר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵרִי הַכְנַתִּי מִצְנוֹת הַתְּשׁוּבָה לְפָנָי שְׁבִרֵיתִי הַעוֹלָם.

אֲמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְמָא בְּשַׁעְתָּא דְעַבְד לִיהּ וּבְרָא לְאָדָם, אֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם בְּשַׁעְתָּא שְׁעִשׂוּעֵי וּבְרָאוּ לְהָאָדָם, אֲמַר לִיהּ, עֲלֵמָא עֲלֵמָא אֲנִית וְנִימוּסְךָ לֹא קִימִין אֶלָּא עַל אוּרֵייתָא, אֲמַר לוֹ, עוֹלָם עוֹלָם, אֶתָּה וְטַבְעֵךְ לֹא יַעֲמִדוּ אֶלָּא עַל הַתּוֹרָה, וּבְגִין

מוסר

תְּהִנֵּה מִזִּיו הַשְּׂכִינָה לְעַד וּלְנִצּוּחַ נִצְחִים. וְהֵלֵא יִבִּין הַנְּלָבָב לְאֲנָשִׁים שְׁחִלְפוּ וְעָבְרוּ אִיךְ קָנוּ וּבְנִי וְעַמְדוֹ וְכִירוֹ וְצִירוֹ וְהַגְבִּיהוּ בֵּיתָם וְהַנְחִיל ה' אֶרְצָם וְקִנְיָנָם וְהוֹנָם

שְׁיִמְנְעֵהוּ עַל דְּבַר. הֵלֵא תִרְאֶה כַּמָּה הַפְּרֵשׁ יֵשׁ בֵּינֵיהֶם, כִּי הִרּוּפָא מְרַפָּא וּמְזַהִיר עַל גּוּף שְׁסוּפּוֹ עֶפְרָר וְתוֹלְעָה, וְהַנְּבִיא עַל הַנְּשֻׁמָּה הַנְּשֻׁמָּה וְאִם תִּזְכֶּה

הלכה פסוקה

שֶׁל אֱלֹהֵיכֶם וּבִיּוֹצֵא בָהֶם אֵינֶם נִמְחָקִים לְמוֹחֶקֶם, הַמוֹחֶק אֵלֹהֵי הַנְּטַפְלוֹת וְהֵרִי הֵם כְּשֹׂאֵר אוֹתִיּוֹת שֶׁל שֵׁם מְפָנִי שְׁהִשֵּׁם מְקַדְּשֵׁם. וְאֵף עַל פִּי שְׁנַתְקִדְשׁוּ וְאִסּוּר בַּתֵּב אֶל־ף לְמִ"ד מֵאֱלֹהִים יו"ד ה"א

תרגום הזוהר

זוהר

בְּךָ בְּרֵאתִי לִיָּה לְאָדָם בְּךָ בְּגִין
 דִּיתַעֲסַק בְּהָ, וּבִשְׂבִיל פֶּן בְּרֵאתִי לוֹ
 לְאָדָם בְּךָ, בְּשִׂבִיל שִׁיתַעֲסַק בַּתּוֹרָה,
 וְאִי לֹא הָא אֲנָא אַתְדַּר לְךָ לְתוֹהוּ
 וּבְהוּ, וְאִם לֹא יַעֲסַק בַּתּוֹרָה, הָרִי אֲנִי
 מִחֲזִיר אוֹתָךְ לְתוֹהוּ וּבְהוּ. וְכֵלָא
 בְּגִינִיָּה דְאָדָם קְיִימָא, וְהַפֵּל בְּשִׂבִיל
 הָאָדָם עוֹמֵד, הָדָא הוּא דְכֵתִיב וְזֶה
 הוּא שְׁנַאֲמַר (ישעיה מ"ה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי
 אֶרֶץ וְאָדָם עֲלֶיהָ בְּרֵאתִי, (אֲנֹכִי זֶה
 הַתּוֹרָה הַמִּתְחַלֵּת בְּאֲנֹכִי). וְאוֹרִייתָא
 קְיִימָא וּמִכְרֹזָא קְמִיָּהוּ דְבְּנֵי נִשְׂאָ
 בְּגִין דִּיתַעֲסַקוּן וַיִּשְׁתַּדְּלוּ בְּהָ וְלִית
 מָאן דִּירְבִּין אוֹרִינִיָּה. וְהַתּוֹרָה עוֹמֵדָת
 וּמִכְרֹזָת לִפְנֵי בְּנֵי אָדָם בְּשִׂבִיל
 שִׁיתַעֲסַקוּ וַיִּשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה, וְאִין מִי
 שִׁיטָּה אֲזַנּוּ אֵלֶיהָ.

וּבְגִין בְּךָ בְּרֵאתִי לִיָּה לְאָדָם בְּךָ, בְּגִין דִּיתַעֲסַק
 בְּהָ, וְאִי לֹא, הָא אֲנָא אַתְדַּר לְךָ לְתוֹהוּ וּבְהוּ.
 וְכֵלָא בְּגִינִיָּה דְאָדָם קְיִימָא, הָדָא הוּא דְכֵתִיב
 (ישעיה מ"ה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עֲלֶיהָ
 בְּרֵאתִי וְאוֹרִייתָא קְיִימָא וּמִכְרֹזָא קְמִיָּהוּ דְבְּנֵי
 נִשְׂאָ, בְּגִין דִּיתַעֲסַקוּן וַיִּשְׁתַּדְּלוּ בְּהָ, וְלִית מָאן
 דִּירְבִּין אוֹרִינִיָּה.

תָּא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרִייתָא, אִיְהוּ
 קָיִים עֲלֵמָא, וְקָיִים כָּל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא עַל
 תְּקוּנִיָּה בְּדָקָא יָאוּת, וְלִית לְךָ כָּל שְׂיִיפָא
 וְשְׂיִיפָא דְקְיִימָא בִּיהָ כְּבַר נִשְׂא, דְּלֹא הָוִי
 לְקַבְּלִיָּה בְּרִיָּה בְּעֲלֵמָא, דְּהָא כְּמָה דְּכַר נִשְׂא
 אִיְהוּ מִתְּפִלְגִי שְׂיִיפִין, וְכֵלָהוּ קְיִימִין דְּרַגִּין עַל

תָּא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרִייתָא אִיְהוּ קָיִים עֲלֵמָא, בָּא וְרָאָה, כָּל מִי שְׁעוֹסַק בַּתּוֹרָה
 הוּא מְקִים וּמַעֲמִיד הָעוֹלָם, וְקָיִים כָּל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא עַל תְּקוּנִיָּה בְּדָקָא יָאוּת, וּמַעֲמִיד
 כָּל פְּעֻלָּה וּפְעֻלָּה עַל מְכוּנָה כְּרָאוּי, וְלִית לְךָ כָּל שְׂיִיפָא וְשְׂיִיפָא דְקְיִימָא בִּיהָ כְּבַר נִשְׂא
 דְּלֹא הָוִי לְקַבְּלִיָּה בְּרִיָּה בְּעֲלֵמָא, וְאִין לְךָ כָּל אִיבָר וְאִיבָר שְׁנַמְצָא בְּאָדָם, שְׂאִין כְּנַגְדוּ בְּרִיָּה
 בְּעוֹלָם, (כִּי כְּמוֹ שְׂגוּף הָאָדָם מִתְחַלֵּק לְרַמ"ח אֲבָרִים, כְּמוֹ כֵּן כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם דְּרֻף כְּלָלוּת הֵם
 שְׂעוּר קוּמָה אַחַת מְרַמ"ח אֲבָרִים, לְמִשַּׁל הָאֲרִיּוֹת הֵם כְּנַגְדוּ הַזְרוּעַ, וְהַדְּבָיִם הֵם כְּנַגְדוּ הַרְגָלִים, וְכִיּוֹצֵא
 בְּזֶה), דְּהָא כְּמָה דְּכַר נִשְׂא אִיְהוּ מִתְּפִלְגִי שְׂיִיפִין וְכֵלָהוּ קְיִימִין דְּרַגִּין עַל דְּרַגִּין מִתְּתַקְנִין

מוסר

וּרְכוּשֶׁם לְאוֹיְבֵיהֶם. הֲלֹא תִרְאֶה אִיף קִבְצוּ וְהִתְאוּוּ מַה שֶּׁלֹּא הִשִּׁיגוּ. בְּנֵה אֲרָמוֹן
 מַה שֶּׁלֹּא אָכְלוּ וּבְנֵה מַה שֶּׁלֹּא שְׁכְּנוּ. וְרֵאשׁוּ בְּשָׁמַיִם וּמִקוּמוֹ הַמְיוֹחֵד לוֹ

הלכה פסוקה

מִיְהוּדָה אֵינּוּ נִמְחָק וְאִין צְרִיךְ לוֹמַר י"ה שֶׁהוּא הַמְּפוֹרָשׁ הוּא. אֲבָל הַכּוֹתֵב שִׁי"ן דל"ת מִשְׁדֵּי
 שֶׁם בְּפָנָי עֲצָמוּ מִפְּנֵי שְׁנֵה הַשֵּׁם מְקַצֵּת שֵׁם צד"י ב"ת מִצְבָּאוֹת הָרִי זֶה נִמְחָק. ג שְׂאָר

זוהר

תרגום הזוהר

אליו על אליו ובלהו חד גופא, שהרי כמו שהאדם הוא מתחלק לאברים, וכלם עומדים מדרגות על מדרגות זו למעלה מזו, מתקנות אלו על אלו, וכלם גוף אחד בכללותו, הכי נמי עלמא וכל אינון ברין בלהו שייפין שייפין וקיימין אליו על אליו, כמו כן העולם וכל אותם הפריות כלם הם אברים אברים (של העולם) ועומדים אלו על אלו, וכד מתתקנן בלהו הא (חד) גופא ממש, וכאשר הם מתתקנים, כלם הרי הם גוף אחד ממש.

ובלא כגוננא דאורייתא, והכל - הן האדם והן העולם - הם פדמיון התורה, דהא אורייתא כלא שייפין ופרקון, שהרי התורה כלה אברים ופרקים (שכל מצוה מכוננת נגד אבר אחד). וקיימין אליו על אליו, ועומדים אלו על אלו, וכד מתתקנן בלהו אתעבידו חד גופא, וכאשר הם מתתקנים, כלם נעשים גוף אחד.

ביון דאסתכל דוד בעובדא דא, ביון שנסתכל דוד במעשה זה, פתח ואמר (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קננייה, באורייתא אינון כל רזין עלאין חתימין דלא יכלין לאתדבקא, באורייתא כל אינון מלין עלאין דאתגליין ולהשיגם ולהתדבק בם, באורייתא כל אינון מלין עלאין דאתגליין ולא אתגליין, בתורה

מוסר

בתהומות רבה והוא קברו. היש בעולם ויחריב עולם שהולך לעמוד שם עד שטות גדול מזה לעשות דירת קבע עולמי עד. ואם מתוך אהבת הפבוד בעולם שנוסע ממנו ולא ישוב אליו והשררה בזה תאבד העולם הבא הלא

הלכה פסוקה

הכנויין שמושבחין בהן את הקדוש ברוך הנאמן קנא וחזק וכיוצא בהן הרי הן כשאר הוא כגון חנון ורחום הגדול והגבור והנורא כתבי תקדש ומותר למוחקן:

תולדות ליום ראשון

קמט

תרגום הזוהר

זוהר

וְלֹא אֲתַגְלִיין. בְּאֹרֵייתָא אֵינוֹן כָּל מְלִין דְּלַעֲיֵלָא
 וְלִתְתָא, כָּל מְלִין דְּעֵלְמָא דִּין וְכָל מְלִין דְּעֵלְמָא
 דְּאֵתִי בְּאֹרֵייתָא אֵינוֹן, וְלִית מָאן דִּישְׁנַח וְיַדַּע
 לוֹן, וּבְגִין כְּדָ כְּתִיב (תהלים ק"ו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת
 יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ:

הם כל אותם הדברים העליונים
 המגלים ואינם מגלים (הינו שיכולים
 להשיג אפס קצהו), בְּאֹרֵייתָא אֵינוֹן
 כל מלין דלעילא ולתתא, בתורה
 הם כל הדברים שלמעלה ושלמטה,
 כל מלין דעלמא דין וכל מלין
 דעלמא דאתי באורייתא אינון, כל

הדברים של העולם הזה וכל הדברים של העולם הבא בתורה הם, ולית מָאן דִּישְׁנַח וְיַדַּע
 לוֹן, ואין מי שישגיח וידע להם, ובגין כְּדָ כְּתִיב, ובשביל כן נאמר (תהלים קו) מִי יִמְלֵל
 גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ:

מוסר

תביט למלכים ולסגנים שעברו ועבדום
 וכבדום גדולים אין זכרון להם ולא
 לעובדיהם ולמכבדים ומגדלים אותם.
 ולא אין זכרון עם אדם זולתי לטובים
 ולנדיבים ולעובדי האל המשבחים לטוב
 מעשיהם או מגנים לרעים בתכלית הרשע
 לרוע מעשיהם לקיים מה שנאמר (משלי
 מ) זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה [וגו']:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת תולדות

קוֹדֵם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(תולדות דף קל"ט ע"ב)

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכָד הָרָעַב הָרִאשׁוֹן וְגוֹמֵר.
רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר (שם י"א) יִי צְדִיק
יִבְחֶן וְרָשָׁע וְאוֹהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נִפְשׁוֹ. כִּמְה
עוֹבְדוֹי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְתַקְנֵן, וְכָל מַה
דְּאִיהוּ עֶבֶד כְּלָא עַל דִּינָא וְקִשׁוּמִ, כִּמְה דְכְּתִיב
(דברים לב) הַצּוֹר תָּמִים פְּעָלוֹ בִּי כָּל דְרָכָיו מִשְׁפָּט
אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל צְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא.

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכָד הָרָעַב
הָרִאשׁוֹן וְגוֹמֵר. רַבִּי יְהוּדָה
פָּתַח וְאָמַר כְּתוּב יִי צְדִיק יִבְחֶן וְרָשָׁע
וְאוֹהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נִפְשׁוֹ. כִּמְה
עוֹבְדוֹי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְתַקְנֵן
וְכָל מַה דְּאִיהוּ עֶבֶד כְּלָא עַל דִּינָא
וְקִשׁוּמִ, כִּמְה מַעֲשֵׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ
הוּא מִתְקַנֵּים, וְכָל מַה שֶּׁהוּא עוֹשֶׂה
הַכֹּל עַל הַדִּין וְצָדֵק, כִּמְה דְכְּתִיב
(דברים לב) הַצּוֹר תָּמִים פְּעָלוֹ בִּי כָּל דְרָכָיו מִשְׁפָּט
אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל צְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא.

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"א ע"ב)

מִי יִתְפַּלֵּל אוֹ יִתְעַנֶּה אוֹ יִרְצֵה בּוֹרְאָד אֲתַרְיָד וְהוֹלֵף עַל רַגְלֵיךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל
עַל עֲוֹנֶךָ אֲתַרִּי מוֹתֶךָ וְהַמְּנֵת רוּדְךָ עַת וּבְכָל שַׁעָה וּבְכָל רַגַע. וַיְהִיֶּה הַקְּבֹר

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות יסודי התורה פ"ו)

א פְּלִי שְׁתִּיָּה שֵׁם כְּתוּב עָלָיו קוֹצֵץ אֶת מְקוֹם הַשֵּׁם וְגוֹנֵז, וְאֶפִּילוּ הִיָּה הַשֵּׁם חֲקוּק

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי, לא דן קדשא בריך הוא לאדם כדמא, עד דפקיד ליה לתועלתיה דלא יסמי לפיה ורעותיה לארעא אחרא, בגין דלא יסתאב, ואיהו לא אסתמר, ועבר על פקודא דמריה, ולבתר בן דן ליה דינא, ועם כל דא לא דן ליה כדקא חזוי ליה, ואוריך עמיה רוגזיה, ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, בר אינון שבועין שנין דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה מגרמיה בלום.

תא חזוי, לא דן קדשא בריך הוא לאדם כדמא, עד דפקיד ליה לתועלתיה דלא יסמי לפיה ורעותיה לארעא אחרא, בגין דלא יסתאב, ואיהו לא אסתמר, ועבר על פקודא דמריה, ולבתר בן דן ליה דינא, ועם כל דא לא דן ליה כדקא חזוי ליה, ואוריך עמיה רוגזיה, ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, בר אינון שבועין שנין דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה מגרמיה בלום.

בגונא דא לא דן ליה לבר נש בעוכריו בישין דאיהו עבד תדיר, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, אלא קדשא בריך הוא

בגונא דא לא דן ליה לבר נש בעוכריו בישין דאיהו עבד תדיר, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, אלא קדשא בריך הוא

והאריך עמו אפו, ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, וחי יום אחד שהוא אלף שנים (שהוא יומו של הקדוש ברוך הוא), בר אינון שבועין שנין דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוו ליה מגרמיה בלום, חוץ מאותם שבועים שנים שמסר לו אדם לדוד המלך שלא היה לו מעצמו לחיות בלום.

בגונא דא לא דן ליה לבר נש בעוכריו בישין דאיהו עבד תדיר, כמו כן, אינו דן לו לבן אדם כמעשיו הרעים שהוא עושה תמיד, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, שאם כן לא יכול העולם להתקיים, אלא קדשא בריך הוא אוריך רוגזיה עם צדיקניא, אלא

מוסר

והעפר מטתך והתולעת והרמה רעיד העיר מיחלים בואך ולא ילכו משם עד ומשמשיך וצונתך. והנה המתים בשער שתבא אליהם. הלא ידעת שהיו חפצים

הלכה פסוקה

עליו גמי ומובל. ואם לא מצא גמי מסבב בכגדיו ולא יהדק כדי שלא יחויץ, שלא אמרו לברוך עליו אלא מפני שאסור לעמוד בפני השם כשהוא ערום: ב הסותר אפילו אבן אחת דרך השחתה מן המזבח או מן

בכלי מהכות או בכלי זכויות והתיך הפלי הרי זה לוקה, אלא חותך את מקומו וגונו. ובן אם היה שם פתוב על בשרו הרי זה לא ירחץ ולא יסוד ולא יעמוד במקום המנופת. גודמנה לו טבילה של מצוה בורך

אָרִיךְ רוּגְזִיָּה עִם צְדִיקֵיָא, וְעִם רְשִׁיעֵיָא יִתִּיר
 מִצְדִיקֵיָא. עִם רְשִׁיעֵיָא בְּגִין דִּיתוּבוּן בְּתִיבְתָא
 שְׁלִמְתָא, דִּיתְקַיְמוּן בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא
 דְּאֲתִי, כְּמָה דְכָתִיב (יחזקאל ל"ג) חִי אֲנִי נְאֻם
 יי' וְגוֹמֵר אִם אֲחַפּוּץ וְגוֹמֵר, כִּי אִם בְּשׁוּב
 רְשָׁע מִדְּרָבּוֹ וְחַיָּה. וְחַיָּה בְּעֲלָמָא דִּין, וְחַיָּה
 בְּעֲלָמָא דְאֲתִי, וְעַל דָּא אֲרִיךְ רוּגְזִיָּה לֹון
 תְּדִיר, אוּ בְּגִין דִּיפּוּק מְנַהוּן גּוֹעָא טָבָא בְּעֲלָמָא,
 כְּמָה דְאִפִּיק אֲבִרְהֵם מִתְּרַח, דְּאִיהוּ גּוֹעָא
 טָבָא וְשֶׁרְשָׁא וְחוּלְקָא טָבָא לְעֲלָמָא.

אָבֵל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵק עִם צְדִיקֵיָא
 תְּדִיר בְּכָל עוֹבְדֵין דְּאִינוּן עֲבָדִין, בְּגִין דִּידַע
 דְּלֹא יִסְטוּן לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, וּבְגִין כִּף אֲבַחִין

טָבָא בְּעֲלָמָא, אוּ (מִטַּעַם אַחַר מְאָרִיךְ אִפּוֹ) בְּשִׁבִיל שְׂרׁוּאָה שְׂיַצָּא מֵהֶם גּוֹעַ טוֹב בְּעוֹלָם, כְּמָה
 דְּאִפִּיק אֲבִרְהֵם מִתְּרַח דְּאִיהוּ גּוֹעָא טָבָא וְשֶׁרְשָׁא וְחוּלְקָא טָבָא לְעֲלָמָא, כְּמוֹ שֶׁהוּצִיא
 אֲבִרְהֵם מִתְּרַח שֶׁהוּא גּוֹעַ טוֹב וְשֶׁרֶשׁ וְחֵלֵק טוֹב לְעוֹלָם.

אָבֵל קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵק עִם צְדִיקֵיָא תְּדִיר בְּכָל עוֹבְדֵין דְּאִינוּן עֲבָדִין, אָבֵל הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵק עִם הַצְדִיקִים תְּמִיד בְּכָל מַעֲשִׂים שֶׁהֵם עוֹשִׂים, בְּגִין דִּידַע דְּלֹא יִסְטוּן
 לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, בְּשִׁבִיל שִׂידַע שְׁלֹא יִטּוּ לִימִין וְלִשְׁמָאל, וּבְגִין כִּף אֲבַחִין לֹון, וּבְשִׁבִיל

מוסר

לְשׁוֹב הֵנָּה לְהַשְׁלִים חֲסֵרוֹנָם, וְאִיךְ תְּפַלֵּם הַקְצָרִים לִימֵים הָאֲרוּכִים, וּמִבֵּית הַהַפְסֵד
 מִן הַיְצוּרִים וְלֹא תְפַלֵּם מִיּוֹצְרֵיךְ. הֵכֵן וְהִנְסִיעָה לְבֵית הַקֵּיִים וְהַנְּשָׂאָר, וּמִבֵּית
 עֲצֻמָּךְ אִם אַתָּה אוֹהֵב נְאֻמָּן בְּיַמִּיךְ הָאֲבִילוֹת וְהַיְגוּן לְבֵית הַשְּׂמִחָה וְהַתְּעַנּוּג,

הלכה פסוקה

הַהִיכֵל אוּ מִשְׁאֵר הַעֲזָרָה לֹוקָה, שְׁנַאֲמַר הַשְּׁחַתָּה לֹוקָה שְׁנַאֲמַר וְאֲשֶׁרֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן
 בְּעִבּוּדָה זָרָה כִּי אֵת מִזְבְּחֹתֶם תִּתּוֹצוּן וּכְתִיב (דְּבָרִים יב) לֹא תַעֲשׂוּן כֵּן לַה' אֱלֹהֵיכֶם:
 גַּ כְּתִיב הַקּוֹדֵשׁ בְּלֹון וּפִירוּשֵׁיהוּן וּבִיאורֵיהוּן אֲסוּר לְשׁוֹרְפָם אוּ לְאַבְדָם בְּיַד וְהַמֵּאֲבָדֵן

זוהר

תרגום הזוהר

זה בוחן ומנסה אותם, לאו פגיניה דהא איהו ידע יצרא ותוקפא דמהימנותא דילהון, אלא בגין לארמא רישיהון שהרי הוא יודע יצרם וחזק נאמונתם, אלא בגין לארמא רישיהון פגיניהו. אלא פדי להרים ראשם בזכות הנסיונות.

בגוונא דא עבד ליה לאברהם, כמו כן עשה לו לאברהם, דכתיב (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם, מאי הפרוש של נסה, הרמת גם, כמה דאת אמר (ישעיה ס"ב) הרימו גם, שאו גם, ארים דגלא דיליה בכל עלמא, ונאף על גב דהא אתמר, בגין דא קדשא בריך הוא ארים דגלא דאברהם בעיניהון דכלא, הדא הוא דכתיב נסה את אברהם.

אוף הכי קדשא בריך הוא בגין לארמא דגלא דצדיקניא איהו לון, לארמא רישיהו בכל עלמא:

טעמים אחרים לנסיון העקדה, אבל גם זה אמת, בגין דא קודשא בריך הוא ארים דגלא דאברהם בעיניהון דכלא, שבשביל זה הרים הקדוש ברוך הוא דגלו של אברהם בעיני כל, הדא הוא דכתיב זה הוא שנאמר נסה את אברהם.

אוף הכי קודשא בריך הוא בגין לארמא דגלא דצדיקניא איהו בחין לון לארמא רישיהו בכל עלמא, כמו כן, הקדוש ברוך הוא בשביל להרים דגל הצדיקים הוא בוחן אותם להרים ראשם בכל העולם:

מוסר

ולצאת מעבדות לחירות טרם תצא פצאת רצונו פרוצנינו תמיד אמן פן יהי רצון: ויצא להריגה. ה' יסיר מסוה העורוץ

הלכה פסוקה

ביד מבין אותו מפת מרדות. כמה דברים אמורים בכתבי הקדש שפתכם ישראל בקדושה אבל אפיקורוס ישראל שפתב ספר תורה שורפין אותו עם האזכרות שבו, מפני שאינו מאמין בקדושת השם ולא כתבו לשמו אלא שהוא מעלה בדעתו

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(תולדות דף קמ"א ע"א)

וַיֵּצֵא אֲבִימֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר הַנּוֹגֵעַ
בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוּמָת. תָּא
חֲזִי, כַּמָּה אֹרִיךְ לָהּ קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
לְרִשְׁיַעֲיָא בְּגִין תְּהוּא טִיבּוֹ דְּעֵבֵד עִם אֲבָהִן
קַמְאִי. דְּהָא בְּגִין דָּא לֹא שְׁלִטּוֹ בְּהוּ יִשְׂרָאֵל
עַד לְבִתָּר דְּרִין בְּתַרְאִין, יְאוּת עֵבֵד אֲבִימֶלֶךְ

וַיֵּצֵא אֲבִימֶלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר
הַנּוֹגֵעַ בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת
יוּמָת, תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֹרִיךְ לָהּ
קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְרִשְׁיַעֲיָא, בֵּא
וּרְאָה, עַד כַּמָּה הָאֹרִיךְ הַקֹּדֶשׁ בְּרִיךְ
הוּא אִפּוֹ לְרִשְׁעִים, בְּגִין תְּהוּא טִיבּוֹ
דְּעֵבֵד עִם אֲבָהִן קַמְאִי, בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
הַטּוֹב שְׁעָשָׂה (אֲבִימֶלֶךְ) עִם אֲבוֹת

הָרַאשׁוּנִים, דְּהָא בְּגִין דָּא לֹא שְׁלִטּוֹ בְּהוּ יִשְׂרָאֵל עַד לְבִתָּר דְּרִין בְּתַרְאִין, שְׁהָרִי בְּשִׁבִיל זֶה
לֹא שְׁלִטּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּפִלְשְׁתִּים עַד אַחַר דּוֹרוֹת אַחְרוֹנִים (בְּזִמְנֵי דוֹד). יְאוּת עֵבֵד אֲבִימֶלֶךְ

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"ב)

דַּע כִּי בְּזִכְרוֹן מֵאֲמָרֵי הַחֲסִידִים אָמַר אֶחָד מֵהֶם מִי יִצְלִנִי מֵעוֹנֶשֶׁךָ וּבְאִיזָה
וּמַעֲשִׂיהֶם תִּשְׁכַּח לְיוֹצְרֶךָ. חָבַל אֶתְמוֹךְ אִם תִּפְסֹק רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי.

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות יסודי התורה פ"ו)

א כָּל הַשְּׁמוֹת הָאֲמוּרִים בְּאַבְרָהָם, קִדְּשׁ. אִף זֶה שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית יח) אֲדֹנָי אִם נָא

זוהר

תרגום הזוהר

דַּעבד טיבו עם יצחק, דַּאמר ליה הנה ארְצֵי אַבְימֶלֶךְ שַׁעֲשָׂה טוֹב עִם יצחק, דַּאמר ליה הנה ארְצֵי לַפְנֵיךָ בַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ שָׁב, וְזָכַת זו עֲמֵדָה לוֹ וּלְדוֹרוֹתָיו.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, חֲבַל עֲלֵיָהּוּ דְרִשְׁעֵיָא דְטִיבוֹתָא דִּילְהוֹן לָאו אִיהוּ שְׁלִים, תָּא חוּי, שְׁטוּבְתָם אִינָה שְׁלָמָה, תָּא חוּי, עֲפָרוֹן בְּקַדְמִיתָא אָמַר, בָּא וּרְאֵה, עֲפָרוֹן בַּתְּחִלָּה אָמַר (בראשית כג) אֲדוֹנֵי שְׁמַעְנֵי הַשְּׂדֵה נְתַתִּי לָךְ וְהַמְעַרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נְתַתִּיהָ וְגוֹמַר. וּלְבַתֵּר אָמַר אֶרֶץ אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁקָל כֶּסֶף וְגוֹמַר, וּכְתִיב וַיִּשְׁקוֹל אַבְרָהָם לְעֲפָרוֹן וְגוֹמַר עוֹבֵר לְפִיחָה. אוֹף הֵכָא כְּתִיב בְּקַדְמִיתָא הֵנָּה ארְצֵי לַפְנֵיךָ וְגוֹמַר. וּלְבַתֵּר אָמַר לִי לָךְ מַעֲמֵנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֱלֶעָזָר, דָּא הוּא טִיבוּ דַּעבד עֲמִיָּה דְלָא נָסִיב מְדִילִיָּה אַבְימֶלֶךְ כְּלוּם, וְשִׁדְרִיָּה בְּכָל מְמוֹנִיָּה, וּלְבַתֵּר אָזַל בְּתַרִּיָּה לְמַגֹּר עֲמִיָּה קְנִים.

לִיָּה לָךְ מַעֲמֵנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד, וְגַרְשׁוּ (ואם פן למה עמדה זכות פזו לו).

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֱלֶעָזָר דָּא הוּא טִיבוּ דַּעבד עֲמִיָּה דְלָא נָסִיב מְדִילִיָּה אַבְימֶלֶךְ כְּלוּם וְשִׁדְרִיָּה בְּכָל מְמוֹנִיָּה, זְהוּ הַטּוֹב שַׁעֲשָׂה עִמּוֹ, שְׁלָא לָקַח מֵאִתּוֹ כְּלוּם וְשִׁלְחוּ בְּכָל מְמוֹנּוֹ (אף שַׁאבְימֶלֶךְ מֶלֶךְ הָיָה, לֹא לָקַח מֵאִתּוֹ מִסִּים וְאַרְנוֹנִיּוֹת), וּלְבַתֵּר אָזַל בְּתַרִּיָּה לְמַגֹּר עֲמִיָּה קְנִים. וְאַחַר כֵּן הִלָּךְ אַחֲרָיו לְכַרּוֹת עִמּוֹ בְּרִית (ויבשיל זה לא יכלו לשלט בהם עד שהם הפירו הברית מקודם).

מוסר

וְהַיּוֹם אֲשֶׁר תֹּאמַר לְזָפְאִים בּוֹאוּ וְלַחֲטָאִים אוֹי לִי כִּי לִפִּי מָה שֶׁהוֹסַפְתִּי שְׁנַיִם הוֹסַפְתִּי סוּרוּ מְנִי לֹא יִדְעַתִּי מֵאִינָה כַּת אֶהְיָה. חֲטָאוֹת וּלְפִי מָה שֶׁהֶאֱרִיכוּ חַיֵּי הֶאֱרִיכוּ

הלכה פסוקה

מִצְאָתִי חֵן הָרִי הוּא קָדֵשׁ. כָּל הַשְּׁמוֹת נָא אֲדוֹנֵי הֵנָּה נָא מִצָּא עֲבָדְךָ חֵן. כָּל הָאֲמוּרִים בְּלוֹט חוּץ מִזֶּה (שם יט) אֵל הַשְּׁמוֹת הָאֲמוּרִים בְּגִבְעַת בְּגִימֵין קָדֵשׁ. כָּל

תרגום הזוהר

זוהר

ואמר רבי אלעזר יאות עבד יצחק יפה עשה יצחק בזה שפרת ברית עם אבימלך, כדי שלא ימנעוהו מחפירת הבארות, דהא בגין דידע רזא דחכמתא אשתדל וחפר בירא דמיין, שגרי בשביל שידע סוד החכמה, השתדל וחפר באר מים, בגין לאתתקפא במהימנותא בדקא יאות, להתאחו ולהתחזק באמונה כראוי, (השכינה נקראת באר מים, והיא סוד האמונה), וכן אברהם אשתדל וחפר בירא דמיא, וכן אברהם השתדל וחפר באר מים, (וכן יצחק) יעקב אשפח ליה מתתקן ויטיב עליה, יעקב מצא אותה מתקנת,

ואמר רבי אלעזר, יאות עבד יצחק, דהא בגין דידע רזא דחכמתא אשתדל וחפר בירא דמיין, בגין לאתתקפא במהימנותא בדקא יאות. וכן אברהם אשתדל וחפר בירא דמיא, (וכן יצחק) יעקב אשפח ליה מתתקן ויטיב עליה, וכלהו אזלו בתריה ואשתדלו בגין לאתתקפא במהימנותא שלימתא בדקא יאות. והשתא ישראל אתתקפו ביה ברוי דפקודי אורייתא, כגון דכל יומא ויומא אתתקף בר גש בציצית דאיהו מצוה, ובר גש אתעטף ביה. הכי נמי בתפלי דמנח ברישיה ובדרועיה, דאינון רזא עלאה בדקא חוי, בגין דקדשא

וישב עליה, וכלהו אזלו בתריה ואשתדלו בגין לאתתקפא במהימנותא שלימתא בדקא יאות, וכלם הלכו אחריה אחר הפאר — שהיא השכינה, והשתדלו בה, בשביל להתחזק באמונה שלמה כראוי.

והשתא ישראל אתתקפו ביה ברוי דפקודי אורייתא, ועכשיו ישראל מתאחזים ומתחזקין בו בסודות של מצוות התורה, כגון דכל יומא ויומא אתתקף בר גש בציצית דאיהו מצוה ובר גש אתעטף ביה, כמו שבכל יום ניום מתחזק האדם בציצית שהיא מצוה והאדם מתעטף בו. הכי נמי בתפלי דמנח ברישיה ובדרועיה, כמו כן בתפלין שמניח בראשו ובזרועו, דאינון רזא עלאה בדקא חוי, שהם סוד עליון כראוי לתקון השכינה, בגין דקודשא

מוסר

פשעי, על אי זה מהם אתודה ועל אי זה מהם אבקש. ודע פי אין תכלית התכלית הוא להיות מרוצה פאשר ירצה העבודה אכילת לחם שעורים ושתיית ה'. ואתה תמליך עליך השכל פי הוא

הלכה פסוקה

השמות האמורים במיכה חול. כל השמות הפינניים חויז מזה האלף לך שלמה. כל האמורים בגבות קדש. כל שלמה האמור מלביא האמור בדניאל חול חויז מזה אנת בשיר השירים קדש והרי הוא פשאר מלפא מלך מלביא והרי הוא פשאר הפנניים:

זוהר

תרגום הזוהר

בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכַח בִּיה נֶשׁ דְּאֲתַעְטֵר בִּיה בְּתַפְלוּי וְאֲתַעְטֵר בְּצִיצִית, בְּשִׁבִיל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בּוּ בְּפִן אָדָם שְׁמַתְעֵטֵר בְּתַפְלִין וּמַתְעֵטֵף בְּצִיצִית, וּבְכֵלָּא רָזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה. וְהַפֵּל סוּד הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה.

וְעַל דָּא מָאן דְּלֵא אֲתַעְטֵף בְּהָאֵי וְלֵא אֲתַעְטֵר לְאֲתַתְקַפָּא בְּתַפְלֵי בְּכֵל יוֹמָא, וְעַל פֶּן, מִי שְׁלֵא מַתְעֵטֵף בְּזָה (בְּצִיצִית), וְלֵא מַתְעֵטֵר לְהַתְחַזֵּק בְּתַפְלִין בְּכֵל יוֹם, דְּמִי לִיה דְּלֵא שְׂרִיָּיא עֲמִיה מְהִימְנוּתָא, דּוּמָה לּוּ שְׁלֵא שׁוּכֵן עִמּוֹ הָאֱמוּנָה, וְאֲתַעְדֵי מְנִיה דְּחִילוֹ דְּמֵאֲרִיָּה, וְהוּסֵר מִמֶּנּוּ יִרְאֵת אֲדוּנּוֹ, וְצִלוֹתִיה לָאוּ צִלוֹתָא כְּדָקָא יְאוּת, וְתַפְלָתוֹ אִינְה תַפְלָה כְּרֵאוּי, וּבְגִין כֵּךְ אֲבָהֵן הוּוּ מְתַתְקַפֵּי גוּ מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, וּבְשִׁבִיל פֶּן הָיוּ הָאֲבוֹת מְתַחַזְקִים תּוֹף אֱמוּנָה עֲלִיוֹנָה, בְּגִין דְּבִירָא עֲלָאָה דְרָזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׂלִימְתָא שְׂרִיָּיא בִּיה, מִפְּנֵי שְׁהַבָּאֵר הָעֲלִיּוֹן (שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה) שֶׁל סוּד הָאֱמוּנָה שְׂלִימָה שׁוֹרָה בּוּ:

בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכַח בִּיה נֶשׁ דְּאֲתַעְטֵר בִּיה בְּתַפְלוּי וְאֲתַעְטֵף בְּצִיצִית, וּבְכֵלָּא רָזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה.

וְעַל דָּא מָאן דְּלֵא אֲתַעְטֵף בְּהָאֵי, וְלֵא אֲתַעְטֵר לְאֲתַתְקַפָּא בְּתַפְלֵי בְּכֵל יוֹמָא, דְּמִי לִיה דְּלֵא שְׂרִיָּיא עֲמִיה מְהִימְנוּתָא, וְאֲתַעְדֵי מְנִיה דְּחִילוֹ דְּמֵאֲרִיָּה, וְצִלוֹתִיה לָאוּ צִלוֹתָא כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כֵּךְ אֲבָהֵן הוּוּ מְתַתְקַפֵּי גוּ מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דְּבִירָא עֲלָאָה דְרָזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׂלִימְתָא שְׂרִיָּיא בִּיה:

מוסר

אֲמוֹת הַסְּפִים. וְתוֹחֵלֵת מְצַפִּים. וְהֵם נִחְשִׁים שְׂרָפִים. וְדַבְרֵיהֶם מְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנוֹפֵת צוֹפִים. וְלַחֲמֵם לוחֲמִים וְעוֹגֵת רְצָפִים. וְזֵרַע זֵרַע מְנַאֲפִים. מְלוּחַ עֲלֵי שִׁיחַ קוֹטְפִים חֲרֻטוּמִים אֲשָׁפִים. וְהִירָא אֵת דְּבַר ה' יִשְׁקוּט עַל דְּלֵתִים. עָרַב וּבִקֵּר וְצִהָרִים. וּשְׂאֵי אֲלִיו כְּפִים. וְכֵל מַעֲשִׂיךְ יִהְיוּ לְשֵׁם שְׂמִים:

הַמְּדַרְיֵךְ בְּדֶרֶךְ זֵי תֵלֵךְ. וְהוּא יְמִלוּךְ לְעוֹלָם וָעֵד. וְהִיָּצֵר וְכַחֲתִיו עֲבָדִים לּוֹ לְעֵבוֹד עֲבוֹדַת הַיּוֹצֵר הַמְּטִיב לְכֵל בְּרוּךְ הוּא. וְתִהְיֶה מִן הַמוֹשְׁלִים בְּרוּחָם שְׁנֵאֲמַר בְּהֵם (מְשִׁלֵי יֵט) טוֹב אֲרָךְ אֲפִים מְגַבּוֹר וּמוֹשֵׁל בְּרוּחוֹ מְלוֹכֵד עִיר. וְתִמִּיד תִּזְהַר מִכַּת הַחֲנָפִים אֲשֶׁר לַחֲטוּא כָּל הַיּוֹם יוֹסְפִים. כְּאֵלוֹ נֶרְפִים הֵם נֶרְפִים. וְיִנּוּעוּ

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(תולדות דף קמ"ב ע"א)

ויקרא את עשו בנו הגדול, ואתפלל
מסמריה דדינא קשייא.

ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי.
רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פ"ד) אשרי אדם
עוז לו כף וגומר. זכאה בר נש דאתתקף
ביה בקדשא בריך הוא, וישני תוקפיה ביה.

וגומר. זכאה בר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא וישני תוקפיה ביה, אשרי האדם

ויקרא את עשו בנו הגדול,
דאתפלל מסמריה דדינא
קשייא, שנכלל מצדו של דין הקשה
(שהוא בחינת יצחק בקדשה, ועל פן
קראו גדול במדת הדין).

ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי
יום מותי. רבי אלעזר פתח ואמר
(תהלים פ"ד) אשרי אדם עוז לו כף
וגומר.

וגומר. זכאה בר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא וישני תוקפיה ביה, אשרי האדם

מוסר

(מספר צידה לדרך דף רי"ב)

לפי שהפניעה וריחוק הגאונה ידריך יתברך יש לבאר מדת הכניעה, והוא
האדם ליחד כל המעשים לשם שפלות הנפש והכניעותיה ומיעוט ערפה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות דעות פ"ז)

א המרגל בחבירו עובר בלא תעשה בעמך, ואף על פי שאין לוקן על דבר
שנאמר (ויקרא יט) לא תלך רכיל זה, עון גדול הוא וגורם להרוג נפשות

זוהר

תרגום הזוהר

שמתחזק בו בהקדוש ברוך הוא, וישים תוקף בטחוננו בו, יכול שהבטחון יהיה פחנניה מישאל ועזריה דאתתקפו ואמרו בבטחון ואמרו (דניאל ג) הן אימי אלהנא די אנחנא פלחין יכול לשזכותנא מגו אתון נורא יקידתא ומן ידך מלכא ישוב, הן יש אלהינו שאנחנו עובדים לו, הוא יכול להצילנו מתוך פבשן האש הדולק ומן ידך, המלך, יציל. תא חזי, דאי לא ישוב ולא אתקיים עליהו קודשא בריך הוא אשתבח שמייה דקודשא בריך הוא דלא יתקדש בעינייהו דכלא כמה דאמרו, בא וראה, שאם לא יציל ולא יתקיים

יכול פחנניה מישאל ועזריה דאתתקפו ואמרו (דניאל ג) הן אימי אלהנא די אנחנא פלחין יכול לשזכותנא מגו אתון נורא יקידתא ומן ידך מלכא ישוב. תא חזי, דאי לא ישוב ולא אתקיים עליהו קודשא בריך הוא, אשתבח שמייה דקודשא בריך הוא דלא יתקדש בעינייהו דכלא כמה דאמרו. אלא כיון דידעו דלא אמרו כדקא יאות אהדרו ואמרו והן לא ידע להוא לך מלכא וגומר, בין ישוב בין לא ישוב ידע להוא לך מלכא וגומר.

ותנינן דמלה אודע להו יחזקאל, ושמעו וקבילו מניה דקודשא בריך הוא לא אתקיים

עליהם הקדוש ברוך הוא, נמצא ששמו של הקדוש ברוך הוא לא יתקדש בעיני כל כמו שאמרו, אלא כיון דידעו דלא אמרו כדקא יאות אהדרו ואמרו, אלא כיון שידעו שלא אמרו כמו שצריך, חזרו ואמרו והן לא אף אם לא יציל ידע להוא לך מלכא וגומר, פירושו בין ישוב בין לא ישוב ידע להוא לך מלכא וגומר, בין יציל ובין לא יציל יהיה ידוע לך המלך שלא נעבד לפסלך.

ותנינן, דמלה אודע להו יחזקאל ולמדנו, שהדבר הזה הודיע להם יחזקאל שהקדוש ברוך הוא לא יציל אותם, ושמעו וקבילו מניה דקודשא בריך הוא לא אתקיים עליהו, ושמעו

מוסר

אצלה והיא מדה ממודות הנפש הטובה. הפעם. ומיעוט הנקמה אחר היכולת. ויראו אותותיה על האברים מהם הלשון והקול נמוף. ומושלו ביצרו בעת הרף. והקול נמוף. ומושלו ביצרו בעת הרף. והקול נמוף. ומושלו ביצרו בעת הרף.

הלכה פסוקה

רבנות מישאל לך נסמך לו ולא תעמוד והולך מזה לזה ואומר כך אמר פלוני כך על דם רעף. צא ולמד מה אירע לדואג וכך שמעתי על פלוני, אף על פי שהוא האדומי: ב איזהו רכיל זה שמוען דברים

תולדות ליום רביעי

קסא

זוהר

תרגום הזוהר

עליהו, בגין דיקבלון אנרא. וכדין אהדרו
 ואמרו ותן לא ידיע להוא לך מלפא וגומר.
 אלא לא יתתקף בר נש דיימא קדשא בריך
 הוא ישובינני או איהו עביד לי כד וכו'. אבל
 ישוי תוקפיה ביה בקדשא בריך הוא דיסייע
 ליה כד איהו אשתדל באיננו פקודין דאורייתא,
 ולמיתד בארח קשומי. דכיון דאתי בר נש
 לאתדפאה מסייעין ליה ודאי. וכדא יתתקף
 ביה בקדשא בריך הוא דאיהו יסייע ליה,
 ויתתקף ביה דלא ישוי תוקפיה באחרא, ובגין
 כך עז לו כף.

וקבלו ממנו שהקדוש ברוך הוא לא
 יתקיים עליהם להצילם, וזה היה פדי
 שימסרו נפשם, בגין דיקבלון אנרא,
 בשביל שיקבלו שכר (ובאמת אם היו
 סומכים על הנס, לא היו נצולים, כמו
 שאמר ה'), וכדין אהדרו ואמרו ואז
 ענו לו ואמרו ותן לא ידיע להוא
 לך מלפא וגומר.

אלא לא יתתקף בר נש דיימא
 קודשא בריך הוא ישובינני או איהו
 עביד לי כד וכו', רק לא יתחזק בן
 אדם בבטחון פנה שיאמר שהקדוש
 ברוך הוא בודאי יצילני, או שהוא
 יעשה לי כד וכו', אבל ישוי תוקפיה

ביה בקודשא בריך הוא דיסייע ליה כד איהו אשתדל באיננו פקודין דאורייתא ולמיתד
 בארח קשומי. אבל ישים תקף בטחונו בהקדוש ברוך הוא שיעזרנו, כאשר הוא ישתדל
 באותם מצוות התורה, ולילך בדרך אמת. דכיון דאתי בר נש לאתדפאה מסייעין ליה
 ודאי, שפינון שפא האדם להטהר, עוזרים לו בודאי. וכדא יתתקף ביה בקודשא בריך הוא
 דאיהו יסייע ליה, וכזה יתחזק בו בהקדוש ברוך הוא שהוא יעזר לו, ויתתקף ביה דלא
 ישוי תוקפיה באחרא, ויתחזק בו שלא ישים תקף בטחונו (לומר יש פכחי להתגבר על
 היצר) ובגין כך עז לו כף. ובשביל כן נאמר עז לו כף, שהבטחון שלו כף, בעבור כבוד
 שמך (והיינו בעניני רוחניות אפשר לבטוח בה' שבודאי יציליהו אם יעשה מה שביקלתו.
 — אבל בעניני גשמיות, יבטח שכל מה שה' עושה הוא טוב).

מוסר

ובכל זמן. והנכנע יקרא בלשוננו עניו, ודברים יש שיתחייב בהם הכניעה לאדם
 נבזה בעיניו, צנוע, דפא שפל רוח, רוח נגד השם. האחד פשיחלש פחו
 נשפרה, נדפה, רף הלכב, נכה רוח. מתנועותיו מפני חלאים ומזגים רעים

הלכה פסוקה

גדול מזה עד מאד והוא בכלל לאו זה נקרא מוציא שם רע על חבריו. אבל בעל
 והוא לשון הרע והוא המספר בגנות חבריו לשון הרע זה שיושב כף וכף עשה
 אף על פי שאמר אמת. אבל האומר שקר פלוני וכף וכף היו אבותיו וכף וכף שמעתי

זוהר

תרגום הזוהר

מסלות בלכבם. דיעבד לביה פדקא יאות בלא הרהורא אחרא, אלא כהאי מסלה דאיהו מתנישבא לאעברא בכל אתר דאצטריף, הכי נמי.
 דבר אחר אשרי אדם עו לו בך. עו כמה דאת אמר (תהלים כ"ט) יי עו לעמו יתן, בגין דאצטריף ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקדשא ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טוב ליה דלא אתברי.

נמי

דבר אחר אשרי אדם עו לו בך. עו כמה דאת אמר (תהלים כ"ט) יי עו לעמו יתן, בגין דאצטריף ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקדשא ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טוב ליה דלא אתברי.

דבר אחר אשרי אדם עו לו בך. עו היא התורה כמה דאת אמר כמו שנאמר (תהלים כ"ט) יי עו לעמו יתן, בגין דאצטריף ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקדשא ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טוב ליה דלא אתברי, ואינו עוסק בה לשמה, טוב לו שלא נברא.

מסלות בלכבם, מאי מסלות בלכבם, כמה דאת אמר (שם ס"ח) סלו לרוכב בערבות ביה שמו. דא ההיא אורייתא דאיהו אשתדל בה הוא, בשביל שצריך לו לכן אדם שיתעסק בתורה לשם הקדוש ברין הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה טוב ליה דלא אתברי, שכל מי שעוסק בתורה ו

מסלות בלכבם, מאי מסלות בלכבם, כמה דאת אמר (שם ס"ח) סלו לרוכב בערבות ביה שמו, שפרושו רוממו לה' שהוא רוכב בערבות, דא ההיא אורייתא דאיהו אשתדל בה, זה בא להורות שאותה התורה שהוא עוסק בה תהיה הפונה, לארמא ליה

מוסר

וחולשת ההרפכה יכנע אז לבורא שהוא רופא חנם ויחלימהו וירפאהו. השני פשימץאהו פגע מאוהביו או מקרוביו

הלכה פסוקה

עליו ואמר דברים של גנאי, על זה אמר הפתוב (תהלים יב) יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות: ג אמרו חכמים שלש עבירות נפרעין מן האדם בעולם הנה ואין לו חלק לעולם הבא עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, ולשון הרע בנגד

תולדות ליום רביעי

קסג

תרגום הווהר

זוהר

לקודשא בריך הוא ולמעבד ליה חטיבא בעלמא. לרומם לו להקדוש ברוך הוא ולעשותו חשוב בעולם.

לארמא ליה לקדשא בריך הוא, ולמעבד ליה חטיבא בעלמא.

תא חזי, יעקב כל עובדוי הוו לשמא דקדשא בריך הוא, ובגין כך קודשא בריך הוא הוה עמיה תדיר דלא אעדי מניה שכינתא. דהא בשעתא דקרא ליה יצחק לעשו בריה, יעקב לא הוה תמן, ושכינתא אודעת לה לרבקה, ורבקה אודעת ליה ליעקב.

תא חזי, יעקב כל עובדוי הוו לשמא דקדשא בריך הוא, ובגין כך קודשא בריך הוא הוה עמיה תדיר דלא אעדי מניה שכינתא. דהא בשעתא דקרא ליה יצחק לעשו בריה, יעקב לא הוה תמן, ושכינתא אודעת לה לרבקה, ורבקה אודעת ליה ליעקב.

רבי יוסי אמר, תא חזי, אי חס ושלום ביהווא זמנא יתברך עשו, לא ישלוט יעקב לעלמין. אלא מעם קדשא בריך הוא הוה, וכלא באתריה אתא בדקא חזי:

אודעת ליה ליעקב, והשכינה הודיעה לה לרבקה, ורבקה הודיעה לו ליעקב.

רבי יוסי אמר תא חזי אי חס ושלום ביהווא זמנא יתברך עשו, בא וראה, אם חס ושלום באותו הזמן היה עשו מתברך, לא ישלוט יעקב לעלמין. לא היה יעקב מושל לעולם בארץ, אלא מעם קודשא בריך הוא הוה וכלא באתריה אתא בדקא חזי, אלא מאת הקדוש ברוך הוא היתה זאת שיעקב נתברך, והכל על מקומו בא כראוי:

מוסר

מהטובות שעשה עמו בוראו והוא הולך ושׁב ורפא לו כמו שנאמר באחאב (מ"א עמו בקרי ובמרי יכנע ויפחד מענשו כ"א) הראית פי נכנע אחאב:

הלכה פסוקה

בלם. ועוד אמרו חכמים כל המספר לשון הרע פאלו בופר בעיקר שנאמר (שם) אשר אמרו ללשוננו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו. ועוד אמרו חכמים שלשה לשון הרע הורגת האומר והמקבלו וזה שנאמר עליו, והמקבלו יותר מן האומר:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(תולדות קמ"ד ע"ב)

דְּבַר אַחַר וַיֹּאמֶר, כְּמָה דַּאתְּ אָמַר (שמות ט"ו)
וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יי
אֱלֹהֶיךָ, אוֹף הִבָּא וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד
שְׁמַךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כְּדִין אֲתַעֲטֵר יַעֲקֹב
כְּדַרְגִּייה לְמַהוּ כְּלָלָא דַּאֲבָהֶן.

שואל מי אמר, ומשיב דבר אחר
ויאמר, כמה דאת אמר כמו
שנאמר (שמות ט"ו) ויאמר אם שמוע
תשמע לקול יי אלהיך, שהשכינה
אמרה כן, אוף הבא, כמו כן פאן,
ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך
כי אם ישראל שהשכינה אמרה

כן. כדון אתעטר יעקב כדרגיה למהו כללא דאבהן, אז נתעטר יעקב במדרגותיו להיות
כלל האבות (פי מדת תפארת מדה של יעקב הוא כולל את מדות אברהם ויצחק - חסד וגבורה).

מוסר

(מס' תפארת הקדש דף ג' ע"ב במרוז"ל)

כָּל הַמְתִּיחַר נּוֹפֵל בְּגִיהֶנֶם שְׁנַאֲמַר (משלי ז' דון, ואין עברה אלא גיהנם שנאמר
כא) זֶד יְהִיר לִץ שְׁמוֹ עוֹשֶׂה בְּעֵבֶרֶת (צפניה א) יום עברה היום ההוא. כל אדם

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"א)

א נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקַטְנִים פְּטוּרִים מִתְּלִמּוּד תּוֹרָה שְׁנַאֲמַר (דברים יא) וְלִמְדֶתֶם אוֹתָם
תּוֹרָה, אֲבָל קָטָן אֲבִיו חַיִּיב לְלַמְדּוֹ אֵת כְּנִיכֶם לְדַבֵּר בָּם, וְאִין הָאִשָּׁה חַיִּיבָת

זוהר

תרגום הזוהר

מֵה כְּתִיב וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם, מָאִי וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם. מָאִי שָׁם דְּאוֹדֵי לִיה עַל בְּלָהוּ בְּרַפְאֵן דְּבְרַכְיָה דְּבְרַכְיָה אָבוּי.

מֵה כְּתִיב וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם. מָאִי וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ שָׁם, דְּאוֹדֵי לִיה עַל בְּלָהוּ בְּרַפְאֵן דְּבְרַכְיָה אָבוּי, שֶׁהוּדָה לוֹ עַל כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁבְּרָכוּ אָבוּי. (אֲחֵר שְׂרָאָה שְׁנַתְעֵטֵר בְּמַדְרַגוֹתָיו).

רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר (מִשְׁלֵי ט"ו) בְּרָצוֹת יִי דְרַכִּי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַתְתַּקְנָא שְׁבִילוּי בִּיה בְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדֵי דְאוֹרֵייתָא, דְּהָא אוֹקְמוּהָ דְּנֹדָאֵי תְרֵי מְלֹאכִין שְׁלִיחֵן אֵית לְבַר נָשׁ מְלַעֲיָלָא לְאוֹדוּוּנָא בְּהַדְרִיָּה, חֵד לִימִינָא וְחֵד לְשְׂמֹאלָא וְאִיגוֹן סְהַדִּין בִּיה בְּבַר נָשׁ בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֵבִיד, דְּאִיגוֹן מִשְׁתַּכְּחֵי תַמָּן, וְקַרְיָנָן לוֹן יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר (מִשְׁלֵי ט"ו) בְּרָצוֹת יִי דְרַכִּי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ. תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַתְתַּקְנָא שְׁבִילוּי בִּיה בְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדֵי דְאוֹרֵייתָא, כַּמָּה יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם לְתַקֵּן דְרַכְיוֹ בּוֹ בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדֵי לְעֲשׂוֹת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, דְּהָא אוֹקְמוּהָ דְּנֹדָאֵי תְרֵי מְלֹאכִין שְׁלִיחֵן אֵית לְבַר נָשׁ מְלַעֲיָלָא לְאוֹדוּוּנָא בְּהַדְרִיָּה, שְׁהֵרִי הַעֲמִידוּהָ הַחֲכָמִים שְׁוֹדָאֵי שְׁנֵי מְלֹאכִים שְׁלִיחִים יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם מְלַמְעֵלָה לְהַתְחַבֵּר אִתּוּ, חֵד לִימִינָא וְחֵד לְשְׂמֹאלָא, אֲחֵד לִימִינוּ וְאֲחֵד לְשְׂמֹאלוֹ, וְאִיגוֹן סְהַדִּין בִּיה בְּבַר נָשׁ כַּמָּה דְּאִיהוּ עֵבִיד, וְהֵם מַעֲבִידִים בּוֹ בְּפִן אָדָם בְּכָל מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, דְּאִיגוֹן מִשְׁתַּכְּחֵי תַמָּן, מִפְּנֵי שֶׁהֵם נִמְצְאִים שָׁם, וְקַרְיָנָן לוֹן יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, וְאַנְחֵנוּ קוֹרִים לְהֵם בְּשֵׁם יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר הַרָע.

אֲתֵי בַר נָשׁ לְאַתְרַפְאָה וְלְאַשְׁתְּדֵלָא בְּפִיקוּדֵי אוֹרֵייתָא, כַּאֲשֶׁר בָּא בֵּן אָדָם לְהַטְהֵר וְלְהַשְׁתַּדֵּל

מוסר

שְׂיֵשׁ בּוֹ גִסוּת רִיחַ כְּאִילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה שְׂיֵשׁ בּוֹ גִסוּת רִיחַ כְּאִילוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, כְּתִיב הֲכָא (מִשְׁלֵי טז) תּוֹעֵבַת ה' כָּל גְּבִיה לֵב וְכִתִּיב הֲתָם (דְּבָרִים ז) וְלֹא תִבִיא תּוֹעֵבַת ה' כָּל גְּבִיה לֵב וְכִתִּיב הֲתָם (וִיקְרָא

הלכה פסוקה

לְלַמֵּד אֶת בְּנֵה, שְׁפָל הַחַיִּיב לְלַמּוֹד חַיִּיב (שם ד) וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָךְ וּלְבַנֵי בְנֵיךָ, וְלֹא לְלַמּוֹד: בְּשֵׁם שְׁחַיִּיב אָדָם לְלַמּוֹד אֶת בְּנוֹ כִּי הוּא חַיִּיב לְלַמּוֹד אֶת בְּנוֹ שְׁנַאֲמַר וְחֲכָם מִיִּשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד אֶת כָּל הַתְּלָמִידִים

תרגום הזוהר

זוהר

במצוות התורה, ההוא יצר טוב
 דאזדנוג ביה פכר איהו אתתקף
 על ההוא יצר הרע, אותו יצר טוב
 שנתחבר בו, הוא פכר נתגבר על
 אותו יצר הרע, ואשתלים בהדיה
 ואתהפיך ליה לעבדא, והיצר הרע
 השלים אתו, ונהפך לו לעבד. וכד
 בר נש אזיל לאסתאבא, וכאשר
 האדם הולך לטמא, ההוא יצר הרע
 אתתקף ואתגבר על ההוא יצר
 טוב, אותו יצר הרע מתחזק ומתגבר
 על אותו יצר טוב,

אורייתא, ההוא יצר טוב דאזדנוג ביה פכר
 איהו אתתקף על ההוא יצר הרע, ואשתלים
 בהדיה, ואתהפיך ליה לעבדא. וכד בר נש
 אזיל לאסתאבא, ההוא יצר הרע אתתקף
 ואתגבר על ההוא יצר טוב.

והא אוקימנא ודאי, והרי העמדנו
 בודאי, פד ההוא בר נש אתי
 לאתדבאה כמה תקיפו אתתקף בר
 נש, פאשר אותו בן אדם פא להטהר,
 בפמה תקף ויגבורה מתחזק האדם,

והא אוקימנא ודאי פד ההוא בר נש אתי
 לאתדבאה כמה תקיפו אתתקף בר נש, וכד
 אתגבר ההוא יצר טוב, כדין אויביו ישלים
 אתו, דההוא יצר הרע אתכפייא קמיה דיצר
 טוב. ועל דא אמר שלמה (משלי י"ב) טוב נקלה
 ועבד לו. מאי ועבד לו, דא יצר הרע וכדין
 פד אזיל בר נש בפקודי אורייתא כדין גם
 אויביו ישלים אתו דא יצר הרע. ודאתי
 מסטרוי.

וכד אתגבר ההוא יצר טוב, וכאשר מתגבר אותו יצר טוב, כדין אז אויביו ישלים אתו,
 דההוא יצר הרע אתכפייא קמיה דיצר טוב, שאותו יצר הרע נכנע לפני היצר טוב, ועל
 דא ועל זה אמר שלמה (משלי י"ב) טוב נקלה ועבד לו. מאי ועבד לו (מי עבד למי). דא
 יצר הרע, זה היצר הרע שנעשה עבד ליצר הטוב, וכדין פד אזיל בר נש בפקודי אורייתא
 כדין גם אויביו ישלים אתו, ואז פאשר הולך האדם במצוות התורה, אז גם אויביו ישלים
 אתו, דא יצר הרע ודאתי מסטרוי, זה היצר הרע ומי שבא מצדו (הינו כל הפתות הרעות).

מוסר

יח) כי את כל התועבות האל עשו. כל אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא,
 אדם שיש בו גסות רוח פאלו בנה במה אל תקרי במה אלא במה. כל אדם שיש
 שנאמר (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם בו גסות הרוח לסוף מתמעט שנאמר

הלכה פסוקה

אף על פי שאינן בנינו שנאמר (שם ו) שנאמר ויצאו בני הנביאים. אם בן למה
 ושננתם לבניך. מפי השמועה למדו, בניך נצמנה על בנו ועל בן בנו, להקדים בנו
 אלו תלמידך. שהתלמידים קרויין בנים, לבן בנו וכן בנו לבן חבירו: ג ותייב לשכור

זוהר

תרגום הזוהר

תא חווי, בגין דיעקב אבטח ביה בקדשא בריך הוא, וכל ארחוי הוו לשמיה על דא אויביו ישלים אתו, בא וראה, בשביל שיעקב בטח בו בהקדוש ברוך הוא, וכל דרכיו היו לשמו, על פן אויביו השלימו עמו, ודא (דא) סמא"ל, חילא ותוקפא דעשו, דאשלים עמיה דיעקב, וזה הס"מ שהוא הכח וחזק של עשו, שהשלים עם יעקב, ובגין דאשלים עמיה דיעקב ואינן ברבאן, בדין אשלים עמו גם עשו, ואז הודה לו עשו על הברכות, דכתוב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינן ברבאן, שהרי הודה לו על אותם הברכות, ואמר די לי בחרבא, די לי בברפת ועל חרבא

תא חווי, בגין דיעקב אבטח ביה בקדשא בריך הוא, וכל ארחוי הוו לשמיה, על דא אויביו ישלים אתו, ודא דא סמא"ל חילא ותוקפא דעשו דאשלים עמיה דיעקב, ובגין דאשלים עמיה דיעקב ואודי ליה על אינן ברבאן, בדין אשלים עמו עשו, בדין אודי ליה על אינן ברבאן, דכתוב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינן ברבאן, די לי עמיה דיעקב ואודי ליה על אינן ברבאן, בדין אשלים עמו עשו, ובשביל שהשלים עם יעקב והודה לו על הברכות, אז השלים עמו גם עשו, בדין אודי ליה עשו, ואז הודה לו עשו על הברכות, דכתוב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינן ברבאן, שהרי הודה לו על אותם הברכות, ואמר די לי בחרבא, די לי בברפת ועל חרבא

מוסר

(תהלים לח) וגבוה ממרחק יידע וגו', ממרחק קודם שיבא עליו הפורענות ימים רבים השכינה מתאוננת עליו. כל אדם שיש בו גסות רוח אמר הקדוש ברוך הוא אין אני והוא יכולין לדור בעולם שנאמר (שם קא) מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל, אל תקרי אותו אלא אתו. כל המתיהר אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו, מדבורה וכו', אם חכם הוא חכמתו

(איוב כד) רומו מעט ואיננו. פל אדם שיש בו גסות הרוח ראוי לגדעו כאשירה, פתיב הקא (ישעיה י) ורמי הקומה גדועים וכתוב (דברים ז) ואשיריהם תגדעון. פל אדם שיש בו גסות הרוח אין עפרו ננער ואינו קם בתחיית המתים שנאמר (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר, שוכבי עפר לא נאמר אלא שוכני עפר מי שנעשה שכן לעפר בחיים. פל אדם שיש בו גסות רוח שכינה מיללת עליו שנאמר

הלכה פסוקה

שהתלמוד קודם למעשה מפני שהתלמוד מביא לידי מעשה ואין המעשה מביא לידי תלמוד: ד הנה הוא רוצה לתלמוד תורה ויש לו בן לתלמוד תורה הוא קודם לבנו, ואם הנה בנו נבון ומשפיל להבין

מלמד לבנו לתלמוד ואינו חייב לתלמוד בן חבירו אלא בחנם. מי שלא לתלמוד אביו חייב לתלמוד את עצמו כשיכיר שנאמר (דברים ה) ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם. וכן אתה מוצא בכל מקום

תולדות ליום חמישי

קסט

תרגום הזוהר

זוהר

תחיה שפרכני אבי, ועד דלא
 אשתלים עמיה יעקב לגבי החו
 ממנא דאתפקד עליה לא אשלים
 עמיה עשו, ועד שלא השלים יעקב
 אותו הממנה שנתמנה עליו, לא
 השלים עמו עשו, בגין כך בכל

בחרפא. ועד דלא אשתלים עמיה יעקב לגבי
 ההוא ממנא דאתפקד עליה, לא אשלים
 עמיה עשו, בגין כך בכל אתר תוקפא דלתתא
 תלייא בתוקפא דלעילא:

אתר תוקפא דלתתא תלייא בתוקפא דלעילא. לכן בכל מקום התקף וחזק שלמטה תלוי
 בתקף וחזק שלמעלה:

מוסר

מסתלקת ממנו, מהלל שאמר מי גרם
 לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם,
 עצלות שבכם שלא שמשתם גדולי הדור.
 כל אדם שיש בו גסות רוח אין תפלתו
 נשמעת, דאין תפלתו של אדם נשמעת
 אלא אם כן משים עצמו כבשר, שנאמר
 (ישעי' סו) והיה מדי חדש בחדשו וגו'
 יבא כל בשר וגו':

הלכה פסוקה

מה שילמוד יותר ממנו בנו קודם, ואף
 על פי שבנו קודם לא יבטל הוא שבשם
 שמצוה עליו ללמד את בנו כך הוא מצוה
 ללמד עצמו:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת תולדות

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(דף מ"ח ע"ב)

נר של שבת לנשי עמא קדישא אתייהיבת לאדלקא, וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה בוצינא דעלמא ואתחשיכת ליה וכולי וישפיר.

נר של שבת לנשי עמא קדישא אתייהיבת לאדלקא, נר של שבת נהנה לנשי עם הקדש להדליק, וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה בוצינא דעלמא ואתחשיכת ליה

וכולי וישפיר, והחברים אמרו הטעם כיון שהיא כבתה נרו של עולם והחשיכה אותו, שנאמר נר ה' נשמת אדם והחטיאה אותו, לכן תדליק נרו של עולם. ויפה אמרו.

מוסר

(מספר תפארת הקודש דף ט' ע"ב)

המתקדש עצמו בששת ימי החול יוכל להשיגה מפני שהוא מלובש בששת ימי בנגל לקבל אור קדושת שבת, פי קדושת שבת היא קדושה עליונה מאור אור האצילות ואי אפשר לאדם וכיוצא, שאם לא יורחץ וילובן פראוי

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פ"ג)

א מותר להתחיל במלאכה בערב שבת בשבת, שלא נאסר עלינו לעשות מלאכה אף על פי שהיא נגמרת מאליה אלא בעצומו של יום, אבל בשתעשה

זוהר

תרגום הזוהר

אָבֵל רֹאָא דְמַלְהָ, הָאִי סַפְתָּ שְׁלוֹם
מִטְרוּנִיתָא דְעֵלְמָא הִיא, וְנִשְׁמַתִּין
דְּאִינוּן בּוּצִינָא עֲלָאָה בְּהַ שְׂרִיין,
אָבֵל סוּד הַדְּבָר, כִּי זֶה הַסַּכַּת שְׁלוֹם
(הַשְׂכִּינָה הַקְדוּשָׁה), הִיא הַמַּלְכָּה שֶׁל
הָעוֹלָם, וְהַנְּשׂוּמוֹת שֶׁהֵם גֵּרוֹת
עַלְיוֹנִים, בְּהַ שׁוֹכְנוֹת, וְעַל דָּא
מִטְרוּנִיתָא בְּעִיָּא לְאֲדִלְקָא דְהָא
בְּדוּבְתָהָא אַתְּאֲחַדַּת וְעַבְדַּת
עוּבְדָהָא, וּמִשׁוּם זֶה הָאֵשָׁה שֶׁהִיא
הַמַּלְכָּה שֶׁל הַבַּיִת, צְרִיכָה לְהַדְלִיק,
שְׁהֵרִי בְּמַקּוּמָה נְאֻחָזוֹת וְעוֹשָׂה
מַעֲשִׂיָּה. וְאַתְתָּא בְּעִיָּא בְּחַדְוָה דְלִבָּא

אָבֵל רֹאָא דְמַלְהָ, הָאִי סַפְתָּ שְׁלוֹם מִטְרוּנִיתָא
דְּעֵלְמָא הִיא, וְנִשְׁמַתִּין דְּאִינוּן בּוּצִינָא עֲלָאָה
בְּהַ שְׂרִיין. וְעַל דָּא מִטְרוּנִיתָא בְּעִיָּא לְאֲדִלְקָא,
דְּהָא בְּדוּבְתָהָא אַתְּאֲחַדַּת וְעַבְדַּת עוּבְדָהָא.
וְאַתְתָּא בְּעִיָּא בְּחַדְוָה דְלִבָּא וְרַעוּתָא לְאֲדִלְקָא
בּוּצִינָא דְשַׁבְתָּ, דְּהָא יִקְרָא עֲלָאָה הוּא לָהּ,
וּזְכוּ רַב לְגַרְמָה לְמוֹזְבִי לְבָנִין קַדִּישִׁין דִּיהוֹן
בּוּצִינָא דְעֵלְמָא בְּאוּרִייתָא וּבְדַחְלָתָא, וְיִסְגּוּן
שְׁלָמָא בְּאַרְעָא וְיַהֲיִיבַת לְבַעְלָהּ אוּרְכָא דְחִיין
בְּגִין כַּף בְּעִיָּא לְאוּדְהָרָא בְּהַ.

וְרַעוּתָא לְאֲדִלְקָא בּוּצִינָא דְשַׁבְתָּ, וְהָאֵשָׁה צְרִיכָה בְּשִׁמְחַת הַלֵּב וּבְרַצוֹן לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל
שַׁבָּת, דְּהָא יִקְרָא עֲלָאָה הוּא לָהּ, שְׁהֵרִי כְּבוֹד עַלְיוֹן הוּא לָהּ, וּזְכוּ רַב לְגַרְמָה, לְמוֹזְבִי
לְבָנִין קַדִּישִׁין דִּיהוֹן בּוּצִינָא דְעֵלְמָא בְּאוּרִייתָא וּבְדַחְלָתָא, וְזָכוּת גְּדוֹל לְעַצְמָהּ, לְזָכוּת עַל
יְדֵי זֶה לְכַנִּים קְדוּשִׁים שֶׁהֵיוּ גֵרוֹת הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבִירְאָה, וְיִסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא, וְיִרְבּוּ
שְׁלוֹם בְּאַרְצָא, וְיַהֲיִיבַת לְבַעְלָהּ אוּרְכָא דְחִיין, וְנוֹתְנַת לְבַעְלָהּ אַרְבָּא חַיִּים. בְּגִין כַּף בְּעִיָּא
לְאוּדְהָרָא בְּהַ, בְּשִׁבִיל כַּף צְרִיכָה לְהַזְהֵר בְּזֶה.

מוסר

עוֹנוֹתֵינוּ אֵין אֹר הַנְּשָׁמָה שׁוֹלֵט בּוּ כִּי
אֵין לָהּ מְקוֹם לְבָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּתַקוּנַיִם
לְעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדוֹרוֹתֵם, זְכָאָה אִיהוּ
מֵאֵן דְּמַתְקֵן לָהּ דִּירָה נְאָה בְּלַבִּיָּה, וְכֻלִּים
נְאִים בְּאַבְרִין דִּילִיָּה, וְאַשָּׁה נְאָה

לֹא יוֹכֵל לְקַבֵּל שׁוֹם צָבַע. וְגַם כֵּן מִשָּׁל
לְאָדָם שֶׁהוּא בְּחִשָּׁף שְׂאֵם יֵצֵא לְאוֹר
וְיִקְבֵּל אֹר הַשֶּׁמֶשׁ בְּתוֹקְפוֹ יַחֲשִׂיף עֵינָיו
וְלֹא יִהְיֶה מְמַתִּיקוֹת הָאוֹר, כֵּן הֵבֵא לְקַבֵּל
אוֹר שַׁבָּת וְנִפְשׁוּ מְלוֹכְכַת מְזוּהָמַת כְּתָמִי

הלכה פסוקה

כָּל הַשַּׁבָּת כּוֹלָה. וּמִנִּיחִין קִילוֹר עַל גַּב הָעֵין
וְאַסְפְּלִגִית עַל גַּבֵּי הַמַּפָּה וּמִתְרַפְּאִין וְהוֹלְכִין
כָּל הַשַּׁבָּת כּוֹלָה. וְשׁוֹרִין דִּיו וְסַמְנִין עִם
חֲשִׂיכָה וְהֵן שׁוֹרִין וְהוֹלְכִין כָּל הַשַּׁבָּת כּוֹלָה
וְנוֹתְנִין צְמֵר לְיוֹרָה וְאוּזִין שֶׁל פִּשְׁתָּן לְתַנּוּר

הַמְּלָאכָה מַעֲצָמָה בְּשַׁבָּת מוֹתֵר לָנוּ לִיהֲנוֹת
בְּמָה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּשַׁבָּת מֵאֵלּוּ: בּ כִּי צִד פּוֹתְחִין
מִיָּם לְגִינָה עֵרֵב שַׁבָּת עִם חֲשִׂיכָה וְהִיא
מִתְמַלֵּאת וְהוֹלְכַת כָּל הַיּוֹם כּוֹלָה. וּמִנִּיחִין
מוּגְמֵר תַּחַת הַכֵּלִים וְהֵן מִתְגַּמְרִין וְהוֹלְכִין

תולדות ליום ששי

קעג

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי, שבת ליליא יומא זכור ושמור איהו
בחדא, ועל דא כתיב זכור את יום השבת
לקדשו, וכתיב שמור את יום השבת, זכור
לדכורא, שמור לנוקבא, וכלא חד.

זכאין אינון ישראל חולקיה דקדשא בריה הוא
עדביה ואחסנתיה, עליהו כתיב (תהלים קמ"ד)
אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

שהיא מלכות (וכן הלילה רומז למדת מלכות והיום רומז למדת תפארת), והכל אחד,

זכאין אינון ישראל חולקיה דקדשא בריה הוא עדביה ואחסנתיה, אשריהם ישראל חלקו
של הקדוש ברוך הוא, גורלו ונחלתו, עליהו כתיב עליהם נאמר (תהלים קמ"ד) אשרי העם
שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

מוסר

הוא מה שהאדם עושה על ידי מחשבתו.
ונה שפתיב תעבוד רצונו לומר שתהיה
במדרגת עבד לעבוד לרבו בתפלה
הנקראת עבודה ובכל מיני עבודה שהם
המצות, ואז ביום השביעי שבת לה'
אלהיה. וירויח בזה שכאשר יבא יום
השבת יהיה לו נקל טהרת המחשבה.
וכל הקדושות שיהנוג האדם ביום השבת
יהיו נקלים לו לעשותם גם אחר כך
בימי החול:

בנשמתיה דבגינה שריא שכינתא עלאה
דאיהי נשמת כל חי עד פאן לשונו ופרוש
דירה נאה בלביה הוא טהרת המחשבות
כל ימי החול, ואשה נאה בנשמתיה היינו
הנשמה שהיא בששת ימי החול שלא
תהיה פגומה, ועל ידי זה זוכה שתשרה
עליו נשמה יתירה בשבת הבאה
מהשכינה. ותיקון המחשבה הוא על ידי
התורה וכוונת התפלה, כי הנשמה היא
מעולם המחשבה ותקונה וקישוטה ויפיה

הלכה פסוקה

המדורה מבערב והיא דולקת והולכת כל
השבת כולה: ג מניחין קדירה על גבי האש
או בשר בתנור או על גבי גחלים והן
מתפשלין והולכין כל השבת ואוכלין אותה
בשבת. ויש בדבר זה דברים שהן אסורים
גזירה שמה יחתה בגחלים בשבת:

והם משתנין והולכין כל השבת כולה
ופורשים מצודות לחיה ולעופות ולדגים
עם חשיכה והן נצודין והולכין כל השבת
כולה. וטוענין פקורות בית הפד ובעגולי
הגת עם חשיכה והמשקין זבין והולכין כל
השבת כולה. ומדליק את הנר או את

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת ויצא

בוזולק ליימי העשׁבוע ד׳בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס״ז לפ״ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת ויצא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף ק"נ ע"ב)

רבי חייא פתח ואמר, דבריו עונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם (תהלים מ"ה), האי קרא קשיא, דלא סיפיה רישיה ולא רישיה סיפיה. אלא דוד בעא על גרמיה, ולבתר בעא על פלא דבריו עונות גברו מני, אמר

רבי חייא פתח בתיב ואמר דבריו עונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם (תהלים ס"ה), האי קרא קשיא, דלא סיפיה רישיה, ולא רישיה סיפיה, זה הפסוק קשה, כי אין סופו דומה לראשו, ואין ראשו דומה לסופו, כי מתחיל בלשון יחיד

ומסיים בלשון רבים, אלא דוד בעא על גרמיה ולבתר בעא על פלא, אלא דוד בקש קדם מחילה על עצמו (ואמר כרוב רחמיך מחה פשעי) ואחר כך בקש על פלם ואמר דבריו עונות

מוסר

(מספר תפארת הקדש דף ג' ע"ב מרו"ל)

כל הפועס כל מיני גיהנם שולטים עליו והעבר רעה מבשרך אין רעה אלא גיהנם. שנאמר (קהלת יא) והסר פעס מלבך כל הפועס אפילו שכינה אינה חשוכה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"א)

א לעולם ילמד אדם תורה ואחר כך ישא אין דעתו פנויה ללמוד. ואם היה יצרו אשה שאם נשא אשה תחלה מתגבר עליו עד שנמצא שאין לבו פנוי,

זוהר

תרגום הזוהר

גָּבְרוּ מְנִי. אָמַר דָּוִד אָנָּה יִדְעָנָא
בְּגִרְמֵי דְחֻבְנָא, אָמַר דָּוִד, אֲנִי יוֹדַע
בְּעִצְמֵי שְׁחֻטְאֵתִי, אָכַל בְּמַה חֲיִיבִין
אֵינּוֹן בְּעֻלְמָא דְאִתְגַּבְרוּ חוֹבֵייהוּ
עַלְיֵיהוּ וְיִתִּיר מְנִי, אָכַל בְּמַה רְשָׁעִים
יִשְׁנִים בְּעוֹלָם שְׁנִתְגַּבְרוּ עוֹנוֹתֵיהֶם
יִתֵּר מִמְנֵי, הוֹאִיל וְכֹן, לִי וְלַהוֹן
פְּשָׁעֵינוּ אִתְּהָ תַכְפָּרֵם, הוֹאִיל וְכֹן
הוּא, (אֲנִי מְבַקֵּשׁ) לִי וְלָהֶם תַכְפָּר
פְּשָׁעֵינוּ (וְלָכֵן סִיּוּם בַּלְשׁוֹן רַבִּים).

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְחֲיִיבִין סְגִיאִין
בְּעֻלְמָא בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שְׁהֲרַשְׁעִים
מִתְרַבִּים בְּעוֹלָם, אֵינּוֹן סְלִקִין עַד
הֵהוּא אִתֵּר דְסַפְרֵי דְחֲיִיבֵי אִתְפְּתַחוּ, הֵם
(לְדוּגְמָא לְזִכּוֹת אוֹ לְחוּבֵי), בְּמַה דְאִתְּ אָמַר כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (דְּנִיאל ז', י') דִּינָא יְתִיב וְסַפְרִין
פְּתִיחוּ, הַמְלִיךְ יוֹשֵׁב עַל כְּסֵא דִין וְהַסְפְּרִים
נִפְתְּחוּ, וְהֵהוּא סַפֵּר (דִּינָא עָלָה קְיִימָא) (נ"א)
לְעִילָא מְרִישִׁיָה דְדָוִד אִיהוּ, וְאוֹתוֹ הַסְפֵּר
הַפְּתוּחַ הוּא לְמַעְלָה מֵרֵאשׁ דָּוִד (הֵינּוּ לְמַעְלָה
מִמַּדַּת הַמַּלְכוּת, וְעַל פֶּן אֵין בִּיכּוּלַת דָּוִד לְתַקְנָם),
בְּגִינֵי כֵּךְ וּבִשְׁבִיל זֶה אָמַר דְבָרֵי עוֹנוֹת
גְּבָרוּ מְנִי, שְׁנִתְגַּבְרוּ וְעָלוּ לְמַעְלָה מִמְנֵי,
וְאֵין בִּיקְלָתִי לְהַמְתִּיקֵם, וְעַל דָּא וְלָכֵן
פְּשָׁעֵנוּ אִתְּהָ תַכְפָּרֵם.

דָּוִד, אָנָּה יִדְעָנָא בְּגִרְמֵי דְחֻבְנָא, אָכַל בְּמַה
חֲיִיבִין אֵינּוֹן בְּעֻלְמָא דְאִתְגַּבְרוּ חוֹבֵייהוּ
עַלְיֵיהוּ וְיִתִּיר מְנִי, הוֹאִיל וְכֹן, לִי
וְלַהוֹן פְּשָׁעֵינוּ אִתְּהָ תַכְפָּרֵם.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְחֲיִיבִין סְגִיאִין בְּעֻלְמָא,
אֵינּוֹן סְלִקִין עַד הֵהוּא אִתֵּר דְסַפְרֵי דְחֲיִיבֵי
אִתְפְּתַחוּ, בְּמַה דְאִתְּ אָמַר (דְּנִיאל ז', י')
דִּינָא יְתִיב וְסַפְרִין פְּתִיחוּ וְהֵהוּא סַפֵּר
(דִּינָא עָלָה קְיִימָא) (נ"א) לְעִילָא
מְרִישִׁיָה דְדָוִד אִיהוּ, בְּגִינֵי כֵּךְ דְבָרֵי
עוֹנוֹת גְּבָרוּ מְנִי, וְעַל דָּא פְּשָׁעֵנוּ
אִתְּהָ תַכְפָּרֵם.

מוסר

מְרַבִּים מְזַכִּיּוֹתֵינוּ שְׁנֵאמַר (שם כט) אֵישׁ
אִף יִגְרֶה מְדוּן וּבְעַל חֵימָה רַב פִּשְׁעֵי. כָּל
הַכּוֹעֵס אִם חָכֵם הוּא חֲכָמְתוֹ מְסַתְּלַקַת
אִם נְבִיא הוּא נְבוּאָתוֹ מְסַתְּלַקַת, מְנָא לָן
מִמַּשָּׁה שְׁנֵאמַר (בַּמְדַּבֵּר לֹא) וַיִּקְצוּף מִשָּׁה

כְּנִגְדוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים י') רָשָׁע כְּגוֹבֵה אָפוּ
בַל יִדְרוֹשׁ. וְגו'. כָּל הַכּוֹעֵס מִשְׁפַּח תַּלְמוּדוֹ
וּמוֹסֵיף טְפִשׁוֹת שְׁנֵאמַר (קהלת ז') כִּי כַעַס
בְּלֵב פְּסִילִים יִנּוּחַ וּכְתִיב (משלי יג) וּכְסִיל
יִפְרוֹשׁ אֹתָהּ. כָּל הַכּוֹעֵס בְּיָדוֹעַ שְׁעוֹנוֹתֵינוּ

הלכה פסוקה

וּמוֹלִיכוֹ אֶצֶל מְלַמֵּד הַתִּינוּקוֹת: ג' הִיָּה מְנַהֵג
הַמְּדִינָה לִיקַח מְלַמֵּד הַתִּינוּקוֹת שְׂכָר גוֹתָן
לֹא שְׂכָרוּ. וְחֲיִיב לְלַמְּדוֹ בְּשִׁכְרָא עַד שִׁיקְרָא
תּוֹרָה שְׂפָכְתָּב פְּלָה. מְקוּם שְׁנַהֲנוּ לְלַמְּדוֹ
תּוֹרָה שְׂפָכְתָּב בְּשִׁכְרָא מִתֵּר לְלַמְּדוֹ בְּשִׁכְרָא.

יִשָּׂא וְאַחַר כֵּךְ יִלְמַד תּוֹרָה: ב' מְאִימָתִי
אָבִיו חֲיִיב לְלַמְּדוֹ תּוֹרָה, מִשְׁנֵיתַחֲמִיל לְדַבֵּר
מְלַמְּדוֹ תּוֹרָה צְוָה לָנוּ מִשָּׁה וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל,
וְאַחַר כֵּךְ מְלַמְּדוֹ מְעַט מְעַט פְּסוּקִים עַד
שִׁיחֵיהּ בֶּן שֵׁשׁ אוֹ בֶּן שְׁבַע הַכֹּל לְפִי בּוֹרִיו,

יעקב פגוונא דא, פגין פך לא הימין. אי תימא דלא הימין פקדשא פריד הוא, לא, אלא דלא הימין ביה פגרימיה, דילמא יחוב ויהוא חובא ימנע ליה דלא יתוב בשלם, ויסתלק נטירו מניה, ובגין פך לא הימין פגרימיה.

והיה יי לי לאלהים. אפילו רחמי כד איתוב בשלם אשוי לקבלי לדינא, פגין דאנא פלח קמיה תדיר.

אמר רבי אחא, אמר יעקב השתא לא אצטריכנא לדינא, כד איתוב לבית אבא אתפלילנא בדינא ואתקשר ביה.

לא האמין בעצמו.

והיה יי לי לאלהים, (הוי"ה הוא מדת הרחמים, אלהי"ם הוא מדת הדין), אפילו רחמי כד איתוב בשלם אשוי לקבלי לדינא כאשר אשוב בשלום, אפילו הרחמים אשים לנגדי לדין (דהינו שאעבדנו במדת הדין ואז אוכל להכניע הקלפות). פגין דאנא פלח קמיה תדיר, משום שאני עובד לפניו תמיד אמר רבי אחא, אמר יעקב, השתא לא אצטריכנא לדינא, עכשיו בדרך איני צריך למדת הדין, כי די לי במדת הרחמים, כד איתוב לבית אבא אתפלילנא בדינא ואתקשר ביה, אבל כאשר אשוב לבית אבי, אתפלל במדת הדין ואתקשר בו.

מוסר

על פקודי החיל וגו' ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא וגו' אשר צוה ה' את משה מפלל שפמשה נעלם. נבואה מאלישע דכתיב (מ"ב ג) לולי פני יהושפט

הלכה פסוקה

אבל תורה שבעל פה אסור ללמדה בשכר שנאמר (דברים ד') ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני ה' וגו' מה אני בחנם למדתי אף אתם למדתם בחנם ממני וכן בשתלמודו לדורות למדו בחנם כמו שתלמודתם ממני. לא מצא מי שילמודו בחנם ילמוד בשכר שנאמר (משלי כ"ג) אמת קנה. יכול ילמד לאחרים בשכר תלמוד לומר

זוהר

תרגום הזוהר

אמר רבי יוסי לאו הכי, לא כן הוא כמו שאמרת שברוך לא הוצרך למדת הדין, אלא אמר השתא אם יהיה אלהים עמדי, אלא אמר עכשיו אם יהיה אלהים - מדת הדין - עמדי, דינא אצטריכנא לנטרא לי עד דאיתוב בשלם לבית אבא, אבא, אני צריך למדת הדין לשמר

אמר רבי יוסי, לאו הכי, אלא אמר, השתא אם יהיה אלהים עמדי דינא אצטריכנא לנטרא לי עד דאיתוב בשלם לבית אבא. אבל בין דאיתוב בשלם, אתפלילנא רחמי בדינא, ואתקשר בקשורא מהימנא לאכללא בלא בחד:

עלי ולעוררה על עשו ולכן הרוצים להזיקני, עד שאשוב לבית אבי, אבל בין דאיתוב בשלם אתפלילנא רחמי בדינא ואתקשר בקשורא מהימנא לאכללא בלא בחד, אבל בין שאשוב בשלום, אכלל רחמים בדין, ואתקשר בקשר אמונה (שהיא המלכות) להכליל כל הספירות כאחד:

מוסר

חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא עבודה זרה אתחשב ליה לבר נש מאן דאשתעי בהדיה כמאן דאתחבר בעבודה זרה ממש. מאי טעמא בגין דעבודה זרה ממש שריא בגויה ולא עוד אלא דעקר קדושה עלאה מאתריה ושריא באתריה עבודה זרה אל זר מה אל זר פתיב ביה (ויקרא יט) אל תפנו את האלילים בגוונא דא אסור לאסתפולי באפיה עד כאן לשונו:

(ש"א יז) ויחר אף אליאב ויאמר למה זה ירדת ועל מי נטשת מעט הצאן ההנה במדבר, וכתיב (אחר זה) באליאב (שם טז) אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו מפלל דהנה רחים עד האידנא. כל הכועס כאלו הדליק אש של גיהנם. כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה. וזה לשון הזוהר טורף נפשו באפו איהו טריף ועקר נפשיה בגין רוגזיה ואשרי בגויה אל זר ועל דא (ישעי' ב)

הלכה פסוקה

בחז, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שגאמר (יהושע א') והגית בו יומם ולילה:

(שם) ואל תמבור, הא למדת שאסור לו ללמוד בשכר אף על פי שלמדו רבו בשכר: ד כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורין בין בחור בין שנהיה זקן גדול שתשש

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיבֵאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאֱהַדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קנ"ג ע"א)

תָּא חַזִּי, (תהלים ק"ו) **אֲשֵׁרִי שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט,**
דְּנִטְרֵי מְהִימְנוּתָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
בְּגִין דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ מִשְׁפָּט, וּבְעֵי
לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְנִטְרָא דְלֵא יִסְטֵי לְאַרְחָא אַחְרָא,

תָּא חַזִּי בַּא וְרָאָה, כְּתִיב (תהלים קו)
אֲשֵׁרִי שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט, דְּנִטְרֵי
מְהִימְנוּתָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
שׁוֹמְרִים אֲמוּנְתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, בְּגִין דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ
מִשְׁפָּט, מִשׁוּם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

נִקְרָא מִשְׁפָּט (שֶׁהוּא מִלָּךְ הַמִּשְׁפָּט), וּבְעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְנִטְרָא דְלֵא יִסְטֵי לְאַרְחָא אַחְרָא אֵלָּא

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"ב)

יְהִיּוּ דְבְרֵיו מוֹעֲטִין וְקוֹל נְמוּף וּמַעַט עַל הָאֲמַת, וְלֹא יַעֲבוֹר עַל לְשׁוֹנוֹ כְּזָב,
שְׁחוֹק, וּמַעַט שְׁבוּעוֹת הַשֵּׁם אֲפִילוֹ וְלֹא יֵשֵׁב בְּסוּד מִשְׁחָקִים כְּאִמּוֹר בִּירְמִיָּה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"א)

א עַד אֵימְתִי חַיִּיב לְלַמּוֹד תּוֹרָה, עַד יוֹם זְמַן לְמוֹדוֹ שְׁלִישׁ בַּתּוֹרָה שֶׁבְּכַתְּבָה. וּשְׁלִישׁ
מוֹתוֹ, שְׁנַאֲמַר (דברים ד) וּפֶן יִסּוּרוּ בַּתּוֹרָה שֶׁבַּעַל פֶּה. וּשְׁלִישׁ יָבִין וַיִּשְׁכִּיל
מִלְּכַבֵּד כָּל יְמֵי חַיָּו. וְכָל זְמַן שְׁלֵא יַעֲסוֹק אַחֲרֵית דְּבַר מְרֵאשִׁיתוֹ וַיּוֹצִיא דְבַר מִדְּבַר
בְּלִימוּד הוּא שׁוֹכֵחַ: ב וְחַיִּיב לְשַׁלֵּשׁ אֶת וַיְדַמָּה דְבַר לְדְבַר וַיְבִין בְּמִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה

זוהר

תרגום הזוהר

דִּיהָא נְטִיר מְשַׁפֵּט, וְצָרִיף לוֹ לְהָאָדָם לְשֹׁמֵר עֲצָמוֹ שְׁלֵא יִטָּה לְדַרְךְ אַחֲרֵת, אֲלָא שְׂיִהִיָּה שׁוֹמֵר (דַּרְךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא) מְשַׁפֵּט בְּגִין דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא אִיהוּ מְשַׁפֵּט, דְּכָל אֹרְחֵי מְשַׁפֵּט, מְשׁוּם שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא מְשַׁפֵּט שְׁכָל דְּרָכָיו מְשַׁפֵּט.

עוֹשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת. שׁוֹאֵל, וְכִי בְּכָל עֵת יָכִיל בַּר נִשׁ לְמַעַבְדַּ צְדָקָה, וְכִי בְּכָל שְׁעָה יָכוֹל הָאָדָם לַעֲשׂוֹת צְדָקָה, וּמְשִׁיב אֲלָא מָאן דִּישְׁתַּדַּל בְּאוֹרְחֵי דְאוֹרְיִיתָא וְעֵבִיד צְדָקָה עִם אֵינֹן דְּאֶצְטְרִיכוּ לָהּ, אֲלָא מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וְעוֹשֶׂה

צְדָקָה עִם אוֹתָם הַצְּרִיכִים לָהּ (גוֹרֵם יְחִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת עֵת, כְּדִלְהִלָּן), דְּכָל מָאן דְּעֵבִיד צְדָקָה עִם מְסַכְנָא אֲסִיגֵי הֵיאָה צְדָקָה לְעִילָא וְתַתָּא, שְׁכָל מִי שְׁעוֹשֶׂה צְדָקָה עִם הָעֵנִי, מְרַבֵּה אוֹתָהּ צְדָקָה (מוֹסִיף עַו לְהַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת צְדָקָה) לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

תָּא חוּי מָאן דִּישְׁתַּדַּל בְּצְדָקָה הֵיאָה צְדָקָה דְּעֵבִיד סְלִיק לְעִילָא, בָּא וְרָאָה, מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּצְדָקָה, אוֹתָהּ הַצְּדָקָה שְׁעוֹשֶׂה עוֹלָה לְמַעְלָה, וּמְטָא לְעִילָא לְהַהוּא אַתְרָא דִיעֻקֵּב דְּאִיהוּ רְתִיבָא עֲלָאָה, וּמַגִּיעַ לְמַעְלָה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל יַעֲקֹב (שְׁהוּא מֵדַת תַּפְאָרַת) שְׁהוּא מְרַבֵּה עֲלִינָה, וְאִמְשִׁיד בְּרַבָּאן לְהַהוּא אַתְרַ מַמְבוּעָא דְכָל מַבוּעִין, וּמְמַשִּׁיף בְּרַכּוֹת לְאוֹתוֹ מְקוֹם

מוסר

(טו, יז) לֹא יִשְׁבְּתִי בְּסוּד מְשֻׁחָקִים וְאֶעֱלֶז מִפְּנֵי יָדָךְ בְּדַד יִשְׁבְּתִי כִּי זַעַם מְלֹאתָנִי. וְכִשְׁקוֹרָא בְּתוֹרָה וּבְנִבְיָאִים וּבְכַתּוּבִים

הלכה פסוקה

נְדַרְשָׁת בְּהֵן עַד שִׁידַע הֵיאָךְ הוּא עֵיקַר הַמְדוּת וְהֵיאָךְ יוֹצֵא הָאָסוּר וְהַמְּטָר וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן מְדַבְּרִים שְׁלָמֵד מִפִּי הַשְּׁמוּעָה. וְעִנִּין זֶה הוּא הַנִּקְרָא גְמֵרָא: גַּ בִּיצַד, הִיָּה בַעַל אוֹמְנוֹת וְהִיָּה עוֹסֵק בְּמִלְאֲכָתוֹ שְׁלֹשׁ שְׁעוֹת

בַּיּוֹם וּבַתּוֹרָה תִּשְׁעַ אֹתָן הַתִּשְׁעָ קוֹרָא בְּשִׁלְשׁ מְהֵן בַּתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וּבְשִׁלְשׁ בַּתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, וּבְשִׁלְשׁ אַחֲרִים מִתְּבוּנָן בְּדַעְתוֹ לְהַבִּין דְּכָר מְדַבֵּר. וְדַבְּרֵי קַבְלָה בְּכָלֵל תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב הֵן וּפִירוּשָׁן בְּכָלֵל תּוֹרָה שְׁבַעַל

זוהר

ומההיא צדקה אמשיך וארבי ברפאן לכל אינון תתאי, ולכל רתיבין ולכל חילין, וכלהו אתברכאן ואתוספן נהורין בדקא יאות, בגין דכלהו אקרו עת, ודא הוא דכתיב עושה צדקה בכל עת.

תא חזו, בזמנא דהוו ישראל בארעא קדישא, אינון הוו משכי ברפאן מלעילא לתתא. וכד נפקו ישראל מארעא קדישא, עאלו תחות רשו אחרא, וברפאן אתמנעו מעלמא.

והמלאכים) נקראים "עת" (להיותם נמשכים מן המלכות הנקראת "עת"), ודא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר עושה צדקה בכל עת, הינו בכל צבא מרום הנקראים עת.

תא חזו בזמנא דהוו ישראל בארעא קדישא אינון הוו משכי ברפאן מלעילא לתתא, בא וראה, בעת שהיו ישראל בארץ הקדש, הם היו ממשכים ברכות מלמעלה למטה, וכד נפקו ישראל מארעא קדישא עאלו תחות רשו אחרא וברפאן אתמנעו מעלמא, וכאשר יצאו ישראל מארץ הקדש, נכנסו תחת רשות אחרת (תחת שלטון שרי האמות), ונמנעו הברכות מהעולם.

מוסר

כמו יאשיהו אשר קרע את בגדיו, והשיב לו הקדוש ברוך הוא יען רף לבבך ותכנע מפני. הכניעה היא ענוה, מושל במעשיו וברוחו, ויהיב להנכם ומענוה ושפלות שותק וסובל, ואם יקרהו מקרה ופגעים בו או במקומו

הלכה פסוקה

פה. והענינים הנקראים פרדס בכלל הנקרא הן. במה דברים אמורים בתחלת תלמודו של אדם, אבל פשיגדיל בחכמה ולא יהא צריך לא ללמוד תורה שבכתב ולא לעסוק תמיד בתורה שבעל פה, יקרא בעתים מזומנים תורה שבכתב ודברי השמועה כפי שלא ישבח דבר מדברי דיגי התורה, ויפנה כל ימיו לנמרא בלבד לפי רוחב שיש בלבו וישוב דעתו: ד אשה שלמדה תורה יש לה שבר אבל אינה בשכר האיש מפני שלא נצטווית, וכל העושה דבר שאינו מצוה עליו לעשותו אין שכרו בשכר המצוה שעשה אלא פחות ממנו, ואף על פי שיש לה שכר צווי חכמים שלא ילמד

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב הָוּה תְּחֻת רְשׁוֹ קַדִּישָׁא, בְּיֻן דְּנִפְק מֵאַרְעָא, עָאֵל בְּרִשׁוֹ אַחְרָא. וְעַד לָא עָאֵל תְּחֻת רְשׁוֹ אַחְרָא, אַתְּגְלִי עֲלֵיהּ קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּחֶלְמָא, וְחָמָא כָּל מַה דְּחָמָא, וְאֶזְלוּ עִמֵּיהּ מְלָאכִין קַדִּישִׁין, עַד דִּיתִיב עַל בִּירָא. וְכִינּוּן דִּיתִיב עַל בִּירָא, סְלִיקוּ מִיָּיָא לְגַבִּיּהּ. וְכֵן הָוּה מִשָּׁה דְּמַתְּמָן אֲזַדְּמַנְתָּ לִּיהּ אַתְתִּיּהּ. רְוָא דְּמֶלְאָא, בִּירָא לָא סְלִקָא אֱלָא כַּד חָמָא קַשְׂרָא דִּילִיּהּ לְאַתְחַפְּרָא בְּהַרְדִּיּהּ:

תָּא חֲזִי יַעֲקֹב הָוּה תְּחֻת רְשׁוֹ קַדִּישָׁא, בְּיֻן דְּנִפְק מֵאַרְעָא, עָאֵל בְּרִשׁוֹ אַחְרָא. וְעַד לָא עָאֵל תְּחֻת רְשׁוֹ אַחְרָא, אַתְּגְלִי עֲלֵיהּ קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּחֶלְמָא, וְחָמָא כָּל מַה דְּחָמָא, וְאֶזְלוּ עִמֵּיהּ מְלָאכִין קַדִּישִׁין, עַד דִּיתִיב עַל בִּירָא. וְכִינּוּן דִּיתִיב עַל בִּירָא, סְלִיקוּ מִיָּיָא לְגַבִּיּהּ. וְכֵן הָוּה מִשָּׁה דְּמַתְּמָן אֲזַדְּמַנְתָּ לִּיהּ אַתְתִּיּהּ. רְוָא דְּמֶלְאָא, בִּירָא לָא סְלִקָא אֱלָא כַּד חָמָא קַשְׂרָא דִּילִיּהּ לְאַתְחַפְּרָא בְּהַרְדִּיּהּ:

דִּיתִיב עַל בִּירָא, וְהִלְכוּ עִמּוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים לְשִׁמְרוּ עַד שְׁיִשְׁבַּע עַל הַבָּאָר וּמִצָּא אֶת זְוִיגוֹ, וְכִינּוּן דִּיתִיב עַל בִּירָא סְלִיקוּ מִיָּיָא לְגַבִּיּהּ, וְכִינּוּן שְׁיִשְׁבַּע עַל הַבָּאָר (וּבָאָה רַחֵל שֵׁם שֶׁהִיא הִיחָה זְוִיגוֹ) עֲלוּ הַמַּיִם לְקִרְאָתוֹ. וְכֵן הָוּה מִשָּׁה דְּמַתְּמָן אֲזַדְּמַנְתָּ לִּיהּ אַתְתִּיּהּ, וְכֵן הִיָּה בְּמִשָּׁה שְׁמִשְׁם נִזְדְּמַנְהּ לוֹ אֲשֶׁתּוֹ (צַפּוּרָה, וְאִזְ עֲלוּ הַמַּיִם לְקִרְאָתוֹ). רְוָא דְּמֶלְאָא בִּירָא לָא סְלִקָא אֱלָא כַּד חָמָא קַשְׂרָא דִּילִיּהּ לְאַתְחַפְּרָא בְּהַרְדִּיּהּ. סוּד הַדְּבָר, הַבָּאָר אֵינָה עוֹלָה אֱלָא כַּאֲשֶׁר רָאָה קֶשֶׁר שְׁלוֹ (הֵינּוּ בֶן זְוִיגוֹ) שָׁאֵז הוּא רְאוּי שֶׁהִשְׁכִּינָה תַתְּחַבֵּר עִמּוֹ:

מוסר

אוּ בְּכִנּוּי אוּ בְּקִרְוִי יִצְדִּיק הַדִּין וְיִסְגֹּר אוּ אַהֲרֹן, וְאִם יִשְׁבַּחוּהוּ בְּנֵי אָדָם יֹאמְרוּ אֵל פִּיּוֹ מְלַדְבֵּר וְלִבּוֹ מְלַהֲרֵר כְּמוֹ וַיְדוּם תְּשַׁבְּחוּנִי כִּי פָשַׁעִי אֲנִי אֲדַע:

הלכה פסוקה

אָדָם אֶת בְּתוֹ תוֹרָה, מִפְּנֵי שְׂרׁוּב הַנְּשִׁים אֵין יִדְעָתָן מִכּוֹנֵת לְהַתְּלַמֵּד אֱלָא הֵן מוֹצִיאֹת דְּבָרֵי תוֹרָה לְדְבָרֵי הַבָּאִי לְפִי עֲנִיּוֹת דְּעָתָן. אָמְרוּ חֲכָמִים כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בְּתוֹ תוֹרָה כְּאִלוֹ לְמַדָּה תְּפִלוֹת. בְּמַה דְּבָרִים אָמׁוּרִים בְּתוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה אֲבָל תוֹרָה שְׁבַכְתָּב לֹא יִלְמַד אוֹתָהּ לְכַתְּחֵלָה וְאִם לְמַדָּה אֵינּוּ כְּמַלְמַדָּה תְּפִלוֹת:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵנוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קנ"ו ע"א)

וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמֵי קַצִּיר חֲטִיִּם
בַּשָּׂדֶה. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח וְאָמַר. (תהלים
ק"ד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי בְּלֹם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ
מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ, הָאֵי קָרָא אוּקְמוּנָה בְּכַמָּה
אַתָּה, אֶלֶּא מָאן יָכִיל לְמַמְנֵי עוֹבְדוֹי דְקַדְשָׁא
מְקַרָּא זֶה הַעֲמִידוּהוּ וּבְאֲרוּהוּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, אֶלֶּא מָאן יָכִיל לְמַמְנֵי עוֹבְדוֹי דְקַדְשָׁא בְּרִיד

וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמֵי קַצִּיר חֲטִיִּם
וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה. (מְאָמַר
דְּלֶהֱלֹן הוּא לְבָאָר עֲנִין אִם הַדּוֹדָאִים גְּרָמוּ
לְרַחֵל שְׁתּוּלִיד). רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח וְאָמַר,
(תהלים ק"ד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי בְּלֹם
בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ.
הָאֵי קָרָא אוּקְמוּנָה בְּכַמָּה אַתָּה,
מְקַרָּא זֶה הַעֲמִידוּהוּ וּבְאֲרוּהוּ בְּכַמָּה

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ג')

אִם יִלְמוּד אָדָם כָּל הַיּוֹם וַיִּשְׁבַּח בּוֹרְאוֹ
וַיִּגְבַּה לְבוֹ בְּזֶה וּבְמִצּוֹתָיו, יִכְנַע
וַיִּחְשׁוּב שְׂמָא חֲטָאֲתִי וַיֵּאמַר לִי כִּי תִבְאוּ
לְרִאֵת פְּנֵי מִי בְקִשׁ זֹאת מִיְדָכֶם מָה לָּךְ
לְסַפֵּר חוֹקִי. וְאִם נִתְחַיֵּב כְּנֶגֶד חֲבִירוֹ
יִוְדֶה לוֹ כְּמוֹ צְדָקָה מִמֶּנִּי. וְאִם סִפֵּר עָלָיו

הלכה פסוקה

(הר"ם הלכות תלמוד תורה פ"ג)

א בְּשִׁלְשָׁה פְתָרִים נִכְתְּרוּ יִשְׂרָאֵל פְתָר
תּוֹרָה וְכִתְרָה כְּהוֹנָה וְכִתְרָה (במדבר כה)
מְלֻכּוֹת, פְתָר כְּהוֹנָה וְכָה כְּה אַהֲרֹן שְׁנַאֲמַר
וְהִיָּתָה לוֹ וְלֹרְעוּ אַחֲרָיו בְּרִית

זוהר

תרגום הזוהר

הוא, רק (נפרשהו באפן זה), מי יכול למנות מעשיו של הקדוש ברוך הוא, דהא כמה חילין ומשריין משגיין דא מן דא דלית לון חושבנא, וכלהו בומנא חדא, במרזפא דאפיק זיקין לכל סמרון בומנא חדא, כך קדשא בריך הוא אפיק כמה זיגין ומשריין משגיין דא מן דא דלית לון חושבנא, וכלהו בומנא חדא. וכלהו בומנא חדא. תא חזי, בדבורא וברוחא בחדא אתעביד עלמא, דכתיב (שם ל"ג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר יי דא דבורא. וברוח פיו דא רוחא. דא בלא דא לא אזיל, ואתכליל דא ברא, ונפק מנייהו כמה חילין לחילין, ומשריין למשריין, וכלא בומנא חדא. כמה מינים ומחנות משונות זו מן זו שאין להם מספר, וכלם בפעם אחת הוציאם.

תא חזי בדבורא וברוחא בחדא אתעביד עלמא, בא וראה, בדבור וברוח כאחד נעשה העולם (דבור הוא מלכות, רוח הוא זעיר), דכתיב (שם ל"ג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר יי דא דבורא, זה הדבור, וברוח פיו דא רוחא, זה הרוח. דא בלא דא לא אזיל, זה בלא זה לא הולך. ואתכליל דא ברא ונפק מנייהו כמה חילין ומשריין למשריין וכלא בומנא חדא, ונכללו זה בזה (הרוח בהדבור - תפארת במלכות) ויצא מהם כמה צבאות לצבאות, ומחנות למחנות, והכל בפעם אחת.

מוסר

שקר לא יכלימנו ולא יכעוס עליו. ואם הוא עשיר ונאה ומכבד צריך להכניע ולהשפיל רוחו. ואז ישבחנו הבורא כמו (טז) ונחנו מה. וכן דוד אמר (תהלים לב)

הלכה פסוקה

פתנת עולם. פתר מלכות זכה בה דוד ומוכן לכל ישראל שנאמר (דברים לג) תורה שנאמר (תהלים פט) זרעו לעולם יהיה וכסאו בשמש נגדי. פתר תורה הרי מונח ועומד

ויצא ליום שלישי

קפה

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי, כד בעא קדשא בריך הוא למברי
 עלמין, אפיק חד נהורא סתימאה, דמן ההוא
 נהורא נפקין ונהרין כל אינון נהורין דאתגליון.
 ומההוא נהורא נפקין ואתפשטו, ואתעבידו
 שאר נהורין ואיהו עלמא עלאה.

תא חזי כד בעא קדשא בריך הוא
 למברי עלמין, בא וראה, באשר רצה
 הקדוש ברוך הוא לברוא את
 העולמות (כלם העליונים והתחתונים).
 אפיק חד נהורא סתימאה דמן
 ההוא נהורא נפקין ונהרין כל אינון
 נהורין דאתגליון, הוציא אור אחד
 סתום (נעלם) שמן האור ההוא יוצאים
 ומאירים כל אותם האורות המגולות
 (היגו אור מדת הבינה), ומההוא
 נהורא נפקין ואתפשטו ואתעבידו
 שאר נהורין, ומאותו האור יוצאים
 ומתפשטים ונעשים שאר האורות
 (שהמה שאר העולמות והספירות

שתחתיה), ואיהו עלמא עלאה, והוא אור העליון.

תו אתפשט האי נהורא עלאה, עוד נתפשט אור העליון הנה (מדת הבינה), ועבד אומנא
 נהורא דלא נהיר, ועבד עלמא תתאה, ועשה האמן (הקדוש ברוך הוא) אור שאינו מאיר
 ועשה עולם התחתון. (היגו מדת המלכות שאין לה מעצמה פלוס, רק משפע אורות שמשפיעים בה
 הבינה והתפארת). ובגין דאיהו נהורא דלא נהיר, בעי לאתקשרא לעילא, בעי לאתקשרא
 לתתא, ובשביל שהוא אור שאינו מאיר מעצמו, צריך להתקשר למעלה, וצריך להתקשר
 למטה, (למעלה היגו בתפארת, למטה היגו בעבודת הצדיקים), ובקשורא דלתתא אתקשר לאתנהרא
 בקשורא דלעילא, ובקשר שלמטה נתקשר לאור בקשר שלמעלה (היגו על ידי תפלות ישראל
 והמצוות מעוררים למדות שלמעלה להשפיע בהמלכות ומוריד השפע למטה), והאי נהורא דלא נהיר

מוסר

ואנכי תולעת ולא איש. כי אין ראוי פי אין טובה כמו הכניעה לפני אדונו,
 לעבד להגביה רוחו פנגד אדונו, פדכתיב ונאמר (בראשית טז) שובי אל גברתך
 (מלאכי א) אם אדונים אני איה מוראי, והתעני תחת ידיה. ויפנעו עמי אשר

הלכה פסוקה

הבתרים גדולים מפתר תורה, הרי הוא שבתר תורה גדול משניהם: באמרו
 אומר (משלי ח) בי מלכים ימלוכו ורוזנים חכמים ממור תלמיד חכם קודם לכהן
 יחוקקו צדק בי שרים ישורו, הא למדת גדול עם הארץ, שנאמר (משלי ג) יקרה

זוהר

תרגום הזוהר

בְּקִשׁוּרָא דְלַעֲיִלָא אִפִּיק כָּל חֵילִין
וּמְשָׁרְיִין לְיוֹנִין סְגִיִּיאִין, וְזֵה הָאֹר
שְׂאִינּוּ מֵאִיר, עִם הַקָּשֶׁר שְׁלֹמְעֵלָה
(הֵינּוּ בְּקָשֶׁר עִם תְּפָאֶרֶת), הוֹצִיא כָּל
צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת לְמִינִים רַבִּים, הֲרָא
הוּא דְכָתִיב וְזֵהוּ שְׁנֹאֲמֵר מָה רַבּוּ
מַעֲשֵׂיךָ יי וְגוֹמֵר.

וְכָל מָה דִּי בְּאַרְעָא הָכִי נָמִי לְעִילָא,
וְכָל מָה שֵׁישׁ בְּאַרְץ כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ
לְמַעְלָה דְבַר זֶה, וְלִית לָךְ מְלָה

זְעִירָא בְּהָאִי עֲלֵמָא דְלָא תְלִיָא בְּמֵלָה אַחְרָא עֲלָאָה דְאַתְּפַקְדָא עֲלֵיהּ לְעִילָא, וְאִין לָךְ
דְבַר קָטָן בְּזֵה הָעוֹלָם, שְׂאִינּוּ תְלוֹי בְּדַבְרֵי אַחַר עֲלִיּוֹן (כְּדָגְמָתוֹ) שְׂמַמְנָה עֲלֵיו לְמַעְלָה, וּבְגִין
דְבַר אַתְּעֵר הָאִי לְתַתָּא אַתְּעֵר הַהוּא דְאַתְּפַקְדָא עֲלֵיהּ לְעִילָא, וּמְשׁוּם שְׂכַאֲשׁוּר נִתְעוֹרֵר זֶה
שְׁלֹמְטָה מִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ שְׂנַתְמַנָּה עֲלֵיו לְמַעְלָה, דְכִלְאֵא אַתְּאֲחַד דָּא כְדָא, שְׂכֻלָם (הַעֲלִיּוֹנִים
וְהַתְּחַתּוֹנִים) אַחְזִיזִים זֶה בְּזֵה, (וּמְבָאֵר לְהֵלֶן שְׂהֵינְדָאִים, שְׂרָשָׁם שְׁלֹמְעֵלָה זֶה מְסִיעַ לְאֵלוֹ הַמֵּתְעַבְּכִים
מְלֵהוּלִיד אֲבָל אֵינּוּ מוֹעִיל לְעַקְרוֹת מְמַשׁ, וְלִכֵּן רַחֵל שְׂהִיְתָה עַקְרָה מְמַשׁ פְּקִידָתָה הָיָה בִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְבַדוֹ):

מוסר

נִקְרָא שְׂמִי עֲלֵיהֶם. (דה"י-ב ז, יד) וּכְשֵׁאֲתָהּ וְאֵל תְּמַהֵר, וְכוּיִן דַּעְתָּךְ פֶּן תִּכְזֹב בְּתַפְלָתְךָ
מִתְפַּלֵּל הַכְּנַע לְבָךְ וְהַשְּׂפֵל רִיחָךְ וְחָשׁוּב עוֹנֹתֶיךָ, וְכוּיִן בְּתַפְלָתְךָ בְּדַמְעָ לְבָךְ וּיְכוֹנּוּ
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עַל מָה שֵׁאֲתָה מוֹצִיא מִפִּיךָ, וְהִגִּיֵּן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

הלכה פסוקה

היא מפנינים מכהן גדול שגכנס לפני תלמוד תורה כנגד כל המצות פלן ולפנים: ג אין לך מצוה בכל המצות פלן שהתלמוד מביא לידי מעשה לפיכך שהיא שקולה כנגד תלמוד תורה אלא התלמוד קודם למעשה בכל מקום:

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאוּנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קס"ג ע"א)

וַיִּצַג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרַהֲטִים וְגוֹמַר.
פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ט) אִם
חֲכָמַת חֲכָמַת לָךְ וְלִצְתָּ לְבַדָּךְ תִּשָּׂא. אִם
חֲכָמַת חֲכָמַת לָךְ. תָּא חֲזוּ, וְוִי לְאִיגוֹן חֲיִיבִי
עֲלָמָא דְלֹא יַדְעִין וְלֹא מִשְׁגִּיחִין בְּמַלְי
אוֹי לְהֵם לְאוֹתָם רְשָׁעִי עוֹלָם שְׂאִינִם יוֹדְעִים וְאִינִם מִשְׁגִּיחִים בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה, וְכַד אִיגוֹן

וַיִּצַג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל
בְּרַהֲטִים וְגוֹמַר. פֶּתַח רַבִּי
אֶלְעָזָר וְאָמַר (מְשַׁלֵּי ט) אִם חֲכָמַת
חֲכָמַת לָךְ וְלִצְתָּ לְבַדָּךְ תִּשָּׂא. אִם
חֲכָמַת חֲכָמַת לָךְ, תָּא חֲזוּ, וְוִי
לְאִיגוֹן חֲיִיבִי עֲלָמָא דְלֹא יַדְעִין וְלֹא
מִשְׁגִּיחִין בְּמַלְי דְאוֹרְיִתָא, בָּא וְרָאָה,
אוֹי לְהֵם לְאוֹתָם רְשָׁעִי עוֹלָם שְׂאִינִם יוֹדְעִים וְאִינִם מִשְׁגִּיחִים בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה, וְכַד אִיגוֹן

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ג')

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה לְעוֹלָם וּכְתִיב (תהלים טז) שְׂוִיתִי ה' לְנִגְדֵי תְמִיד,
יְמוֹד אָדָם אֶת עֲצָמוֹ אִם יָכוֹל לְכֵן בְּשִׁלְשׁ בְּרָכוֹת רֵאשׁוֹנוֹת וּבְשִׁלְשׁ
לְהַתְּפַלֵּל יִתְפַּלֵּל וְאִם לֹא אֵל יִתְפַּלֵּל, בְּרָכוֹת אַחֲרוֹנוֹת וּבְחִיתוּם כָּל בְּרָכָה בְּרוּךְ

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ג)

א הִיָּה לְפָנָיו עֲשִׂיית מִצְוָה וְתִלְמוּד תּוֹרָה יְדֵי אַחֲרִים לֹא יִפְסִיק תִּלְמוּדוֹ וְאִם לֹא
אִם אֶפְשָׁר לְמַצְוָה לְהַעֲשׂוֹת עַל יַעֲשֵׂה הַמִּצְוָה וַיִּחְזוֹר לְתִלְמוּדוֹ: ב כְּתוּב

זוהר

תרגום הזוהר

משגיחין בה, בגין דלית לון סכלתנו, מלון דאורייתא דמין בעיניהו כאלו בלהו מלי ריקניא ולית בהו תועלתא, ואפלו כאשר משגיחים בה, מפני שאין בהם תבונה, לכן דברי התורה דומים בעיניהם כאלו פלם דברים ריקים ואין בהם תועלת, וכלא בגין דאינון ריקנין מדעתא וסכלתנו. והפל הוא בשביל שהם ריקנים מדעת ותבונה.

דחא כל מלי דאורייתא בלהו מלון עלאין ונקרין, שהרי כל דבורי התורה פלם דבורים עליונים ויקרים, וכל מלה ומלה בתיב בה, ועל כל דבור ודבור נאמר עליו (שם ג') יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה (באורייתא). וכל אינון טפשיין אטימין דלבא, לא די לון דלא ידעי, אלא דאינון אמרי דאינהו מלין פנימין, מלי דלית בהו תועלתא, וכל אותם הטפשים אטומי הלב, כאשר רואים דבורי התורה, לא די להם שאינם יודעים ומבינים בזה, אלא שהם אומרים שהם פגומים, דברים, מלים שאין בהם תועלת.

ווי לון בד יתבע לון קדשא בריה הוא עלבונא דאורייתא, אוי להם כאשר יתבע להם הקדוש ברוך הוא עלבון התורה, ויתענשו עונשא דמרדי במאריהון, ויענשו בענש הראוי למורדים באדונם,

מוסר

אתה ה', צריך כוונת הלב בדעת שלימה והשפלה איך היא חשובה לפני אביך ובהכנעת הלב ורוח. ואלמדך הכנעה שבשמים, ותתחרט ממעשיך ותהיה בוש

הלכה פסוקה

בתורה (דברים ל) לא בשמים היא ולא מעבר היא מצויה ולא במהלכי מעבר לים היא. לים היא. לא בשמים היא לא בגסי הרוח לפיכך אמרו חכמים לא כל המרבה בסחורה

תרגום הזוהר

זוהר

מה כתיב באורייתא, מה נאמר על התורה, (דברים לב, מז) כי לא דבר רק הוא מכם, (ויפרשו חז"ל) ואי איהו רק מכם איהו, ואם הוא נדמה לכם שהוא ריק תדעו שהחסרון בכם, שמכם הוא ריק ולא בעצמו, דהא אורייתא בלא מלייא מפל אבנין טבין ומרגלאן יקירין דעלמא, שהרי התורה פלה מלאה מפל אבנים טובות ומרגליות יקרות מפל טובות העולם, כמה דאת אמר כמו שנאמר וכל חפציד לא ישוו בה, והיך יימרון דאיהי ריקניא,

מה כתיב באורייתא כי לא דבר רק הוא מכם, ואי איהו רק, מכם איהו, דהא אורייתא בלא מלייא מפל אבנין טבין ומרגלאן יקירין מפל אבנין דעלמא, כמה דאת אמר וכל חפציד לא ישוו בה, והיך יימרון דאיהי ריקניא.

ושלמה מלכא אמר אם חכמת חכמת לד, דכד יתחכם בר נש באורייתא, תועלתא דיליה איהו, דהא באורייתא לא יכיל לאוספא אפילו את אחת.

ואיך הם אומרים שהיא ריקנית,

ושלמה מלכא אמר אם חכמת חכמת לד, דכד יתחכם בר נש באורייתא תועלתא דיליה איהו, שפאשר יתחכם האדם בתורה, התועלת לעצמו היא, (ולא התורה) דהא באורייתא לא יכיל לאוספא אפילו את אחת, שהרי בתורה אינו יכול להוסיף אפילו את אחת,

מוסר

הפתיח (יואל ב) וקרעו לבבכם ואל בגדיכם ושובו. ויתודה על מנת לעזוב שנאמר (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם. ועזוב דרפו והרהוריו כמו שפתיח (ישעיה נד) יעזוב רשע דרפו וגו' ויפשפש במעשיו כאמור (איכה ג) נחפשה דרכינו

ממעשיך איך תשיב לו הנפש פאשר נתנה לד, ויבכה בדמע לבבו ובדמע עיניו על חטאיו, כמו שנאמר על דוד (ש"ב כג) הוקם על שהקים עלה של תשובה ואמר אל דמעתי אל תחרש. ויתחרט ויקרע סגור לבו כמו שאמר

הלכה פסוקה

ונטל חיו מן העולם הבא, לפי שאסור ליהנות בדברי תורה בעולם הזה. אמרו חכמים כל הנהגה מדברי תורה נטל חיו מן העולם. ועוד צוו ואמרו אל תעשם עטרה להתגדל בהם ולא קרדים לחפור

מחכים וצוו חכמים היו ממעט בעסק ועסוק בתורה: ג כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרם רעה לעצמו

זוהר

תרגום הזוהר

וְלָצֵת לְבִדְדָה תִּשָּׂא, דְּהָא אֲוִרִייתָא לָא יִגְרַע
 מִשְׁבַּחָהּ כְּלוּם וְלִיצְנוּתָא דִּילִיה אִיהוּ
 וְאִשְׁתָּאֵר בֵּיה לְאוּבְדָא לִיה מְהֵא עֲלָמָא
 וּמְעֲלָמָא דְאַתִּי:
 אִיהוּ, וְהִלְצְנוּת שְׁלוֹ לְבִדּוֹ הִיא (שְׁהוּא יִשָּׂא אֶת עֲוֹנוֹ), וְאִשְׁתָּאֵר בֵּיה לְאוּבְדָא לִיה מְהֵא
 עֲלָמָא וּמְעֲלָמָא דְאַתִּי, וְנִשְׁאֵר בּוֹ הָעוֹן לְהֶאֱבִידוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא:

מוסר

וְנַחֲקוּרְה וְנִשְׁוִבְה. וְיִדְאָג וְיִתְאַנַּח וְאַנְחָתוּ
 לְפָנָיו תָּבֵא וְיִפְנֵע לְבוֹ עַל דְּרָךְ (מ"א
 כ"א) הִרְאִיתָ פִּי נִכְנַע אַחְאָב. וְיִשְׁנֵה
 מְלַבּוּשֵׁיו וְיִתְאַבֵּל וְיִתְאוּנֵן עַל חֲטָאֵיו
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ג) וְיִתְאַבְּלוּ וְלֹא
 שְׁתוּ אִישׁ עֲדָיו עֲלָיו:

הלכה פסוקה

בְּהֵם. וְעוֹד צִוּוּ וְאָמְרוּ אֶהוּב אֶת הַמְּלֹאכָה
 וְשָׂנֵא אֶת הַרְבֵּנוֹת וְכָל תּוֹרַה שְׂאִין עִמָּה
 מְלֹאכָה סוּפָה בְּטִילָה וְגוֹרֶרֶת עוֹן וְסוּף אָדָם
 זֶה שֵׁיחָא מְלַסְטֵם אֶת הַבְּרִיּוֹת:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קס"ה ע"א)

וַיַּעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים.
רַבִּי אַבְא פִּתַח וְאָמַר, (בראשית ה') זָכַר
וַיִּנְקְבָה בְּרָאִם וְגוֹמַר, כַּמָּה אֵית לָן לְאַסְתַּבְּלָא
בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, וְוִי לֹזֵן לְאִינוּן אַטְיַמִּי לְבָא
וּסְתִימִי עֵינִינוּ. הָא אוּרִייתָא קִאֲרִי קְמִייהוּ
וּסְתִימִי עֵינִינוּ, אוֹי לְהֵם לְאוּתָם אַטְוִמִי הֵלֵב וּסְתִימִי הָעֵינִן, הָא אוּרִייתָא קִאֲרִי קְמִייהוּ, הָרִי

וַיַּעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ
מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים, רַבִּי אַבְא
פִּתַח וְאָמַר בְּתִיב (בראשית ה) זָכַר
וַיִּנְקְבָה בְּרָאִם וְגוֹמַר, כַּמָּה אֵית לָן
לְאַסְתַּבְּלָא בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, כַּמָּה
יֵשׁ לָנוּ לְהַסְתַּכַּל וְלְהַתְּבַוְּנֵן בְּדַבְּרֵי
הַתּוֹרָה, וְוִי לֹזֵן לְאִינוּן אַטְיַמִּי לְבָא
וּסְתִימִי עֵינִינוּ, אוֹי לְהֵם לְאוּתָם אַטְוִמִי הֵלֵב וּסְתִימִי הָעֵינִן, הָא אוּרִייתָא קִאֲרִי קְמִייהוּ, הָרִי

מוסר

(מספר סדר היום דף פ"ט ע"ב)

יִבְכָּה וַיִּתְאַבֵּל וַיֵּשֶׁב לְעֶפְרַיִם וַיִּשְׁתַּוְּמֵם עַל אֲשֶׁר לֹא יַעֲשׂוּ עַד לְהַכְעִיס בָּהֶם לְבוֹרָא
כַּכָּה אֵיךְ בָּאוּ עַל יְדוֹ מַעֲשִׂים עוֹלָם יוֹצֵר נִשְׁמַתּוֹ וְעָשָׂה הָרַע בְּעֵינָיו,

הלכה פסוקה

(ה"ר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ג)

א מַעֲלָה גְדוֹלָה הִיא לְמִי שֶׁהוּא מִתְּפַרְנֵם וְטוֹבָה שְׁבַעֲוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁנַאֲמַר
מִמַּעֲשֵׂה יְדִיו, וּמִדַּת חֲסִידִים (תהלים קכח) וַיִּגַּע בַּפִּיךָ בִּי תֹאכַל אֲשֶׁרִיךְ
הָרֵאשׁוֹנִים הִיא, וּבָזָה זֹכָה לְכָל כְּבוֹד וְטוֹב לָךְ, אֲשֶׁרִיךְ בְּעוֹלָם הִזָּה וְטוֹב לָךְ

זוהר

תרגום הזוהר

התורה מכרזת לפניהם, (משלי ט')
 לכו לחמו בלחמי ושתו ביון מסכתני.
 מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה
 לו, ולית מאן דישגת. ואין מי
 שישיגת על הכרוז הזה.

תא חזי האי קרא אית ביה רזין
 עלאין, בא וראה, זה הפסוק של
 זכר ונקבה בראם יש בו סודות
 עליונים, איהו לגו ואיהו לבר הוא
 מדבר מפנימיות, והוא מדבר
 מחיצוניות, זכר ונקבה בראם
 אשתמע להאי גוונא ואשתמע להאי
 גוונא, מלות זכר ונקבה בראם משמע
 לאפן זה (לאדם וחוה התחתונים),
 ומשמע לאפן זה (לזעיר ונוקביה).

ואשתמע דשמשא וסיהרא בחבורא חד אינון דכתיב בראם, ומשמע (שבשעת פריאת האדם)
 שהשמש (תפארת, זעיר) והירח (מלכות) שני המדות האלו פעלו פעלתם בחבור אחד, שנאמר
 בראם לשון יחיד, ולא כתוב בראם כמה דאת אמר כמו שנאמר (חבקוק ג') שמש ירח
 עמד זבולה, שקורא לשמש וירח ביחד בלשון יחיד "עמד". ואשתמע דאדם וחוה כחד
 אתבריאו בזוונא חד. ומשמע נמי שאדם וחוה התחתונים נבראו ביחד בחבור אחד, וכיון
 דאשתכחו בזוונא חד מיד ויברך אותם, דלית ברכתא שרייא אלא באתר דאשתכחו
 דבר ונוקבא, וכיון שנבראו ביחד בחבור אחד, מיד ויברך אותם, שאין הברכה שוכנת אלא
 במקום שנמצאו זכר ונקבה.

מוסר

במה יקדם פניו ואיך יבקש רפואות ושפל מלאו לבו לעשות הפך רצון מלך
 תעלה למפתו ולמכאוביו. תוש אפל מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ויתפלל

הלכה פסוקה

לעולם הבא שפלו טוב: ב אין דברי תורה ושתיה אלא במו שממית עצמו עליהן
 מתקיימין במו שמרפה עצמו עליהן, ולא ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו
 באלו שלומדין מתוך עידון ומתוך אכילה ולעפעפיו תנומה. אמרו חכמים דרך רמז

תא חזוי, פד נפק יעקב למיהו לחרו, פלחודוי הוה דלא אינסיב מה פתיב ויפגע במקום וגומר ולא אתיבו ליה אלא בחלמא. השתא דאינסיב והוה אתי בכלהו שבטין, פביכול משריין עלאין פגעין ביה ואתחננו ליה דכתיב ויפגעו בו, אינון אהדרו למפגע ביה. בקדמיתא איהו ויפגע במקום, השתא אינון ויפגעו בו. בגין דבגיניה דיעקב ואינון שבטין אתשקוין אינון ממיא דימא רבא. ולא עוד אלא בקדמיתא בלילה בחלמא, השתא בחיזו דעינא

תא חזוי, פד נפק יעקב למיחוד לחרו פלחודוי הוה, דלא אינסיב, בא וראה, פאשר יצא יעקב ללכת לחרו, יחירי היה, שעדיין לא נשא אשה, מה פתיב ויפגע במקום וגומר ויחלם וגומר, ולא אתיבו ליה אלא בחלמא, ולא השיבו לו אלא בחלום. השתא דאינסיב והוה אתי בכלהו שבטין, עתה שנשא אשה והיה בא עם כל השבטים, פביכול משריין עלאין פגעין ביה ואתחננו ליה, מחנות עליונים פגשו בו והתחננו לו (שיכרכם), דכתיב ויפגעו בו (דריש

ויפגעו לשון תפלה ובקשה, כמו אל תפגע בי), אינון אהדרו למפגע ביה, הם חזרו להתחנן לו. בקדמיתא איהו ויפגע במקום השתא אינון ויפגעו בו, בתחלה היה הוא מתחנן, שנאמר ויפגע במקום, עתה התחננו הם, שנאמר ויפגעו בו. בגין דבגיניה דיעקב ואינון שבטין אתשקוין אינון ממיא דימא רבא, ולמה התחננו, משום שבשכיל יעקב ואותם השבטים ישקו הם ממים של ים הגדול (הינו שפע המלכות הנקראת ים הגדול). ולא עוד אלא בקדמיתא בלילה בחלמא השתא בחיזו דעינא וביממא, ולא עוד, אלא בתחלה היה בלילה ובחלום,

מוסר

ויתחנן לפניו כי אל רחום וחנון הוא ומרבה להטיב וידו פשוטה לקבל שבים. ואם בהיותו בלב נשבר ונדכה ודמעה מצויה צם ומתענה יום אחר יום תשובתו ודאי תעשה פירות, ויעלה זכרונו לברכה לפני רופא כל בשר ומפליא לעשות פדכתיב (ירמי' ג) שובו בנים שובכים ארפא משובותיכם, פי הוא חוץ מקו

הלכה פסוקה

(במדבר יט) זאת התורה אדם פי ימות באהל, אין התורה מתקנימת אלא בפי שממית עצמו באהלי חכמים. וכן אמר שלמה בחכמתו (משלי כד) התרפית ביום צרה צר בכתה, ועוד אמר (קהלת ב) אף חכמתי עמדה לי חכמה שלמדתי באף

היא עמדה לי, אמרו חכמים ברית ברותה שפל היגע בתורתו בבית המדרש לא במהרה הוא משבח. וכל היגע בתלמודו בצנעא מחכים שנאמר (משלי יא) ואת צנועים חכמה. וכל המשמיע קולו בשעת תלמודו תלמודו מתקיים בידו אבל הקורא

זוהר

תרגום הזוהר

ועתה ראה המלאכים בהקיץ בראית העין, וביום, הדין הוא דכתיב ויהו שנאמר ויאמר יעקב פאשר ראם מחנה אלהים זה וגומר.

שואל, במה אשתמודע לון, במה הפיר אותם, ומשיב אלא חמא דאינון חוה אינון דחמא בחלמא, אלא שראה שהם היו אותם שראה בחלום, בניני כף קרא לון מחנים, משריין דאתחוו לעילא ומשריין דאתחוו לתתא.

להם מחנים (לא שהיו שני מחנות, אלא לרמוז שהם אותם שראה בלילה בחלום), המחנות שנראו למעלה (הינו בחלום) והמחנות שנראו למטה (הינו בהקיץ).

שואל, אמאי אתגליאו למפנע ליה, למה נגלו אליו להתחנן לו, ומשיב אלא שכנינתא אזלא לגביה לנטלא לביתיה, אלא השכינה הלכה אליו לקחת את ביתו (הינו שתשרה השכינה

מוסר

הדין והשורה לעלות רפואה למי שעובר והוא יתברך ויתעלה עובר על פשע במזיד ובמרד ובמעל להכעיס אל אדוניו, וקורא לו לשלום כמו שכתוב (ישעי' נז)

הלכה פסוקה

חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי. וכל בית שאין גשמעין בו דברי תורה בלילה אש אוכלתו שנאמר (איוב כ) כל חשך טמון לצפוניו תאכלתו אש לא גפח. כי דבר יי' בזה (במדבר טו) זה שלא השגיח על דברי תורה כל עיקר. וכן כל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק או שקרא ושנה ופירש להבלי העולם והניח תלמודו וזנחו הרי זה בכלל בזה דבר יי'. אמרו חכמים כל המבטל את התורה מעושר סופו לבטלה מעוני וכל המקיים את התורה

בלחש במהרה הוא שוכח: ג אף על פי שמצוה ללמוד ביום ובלילה אין אדם לומד רוב חכמתו אלא בלילה, לפיכך מי שרצה לזכות בכתר התורה ויהר ללמוד בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחת מהן בשינה ואכילה ושתייה ושיחה וכיוצא בהן אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה. אמרו חכמים אין רנה של תורה אלא בלילה שנאמר (איכה ב) קומי רני בלילה. וכל העוסק בתורה בלילה חוטא של חסד גמשך עליו ביום שנאמר (תהלים מב) יומם יצוה ה'

ויצא ליום המישי

קצה

תרגום הזוהר

עליו, ומחפא ליה לבנימין לנטלא
ביתא עמיה דיעקב ברקא יאות,
והיא ממנת לו לבנימין שילד פדי
ליקח כל הבית (שנים עשר שבטים)

זוהר

לבנימין לנטלא ביתא עמיה דיעקב ברקא
יאות, וכדין כתיב (ירמיה ל) ושב יעקב ושקט
ושאנן ואין מחריד:

עם יעקב פראוי (ולכן שלחה המלאכים לבשר לו את בואה), וכדין כתיב ואז (פשיהוי כל שנים
עשר השבטים ביחד עם יעקב) נאמר (ירמיה ל) ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד:

מוסר

שלוש שלום לרחוק ולקרוב, ואדרבה עמו פדכתיב (שם ל) לכן יחפה ה'
הוא מצפה ומקנה אימתי ישוב להטיב לחוננכם וגו':

הלכה פסוקה

מעוני סופו לקיימה מעושר, וענין זה בשמחה ובטוב לכב מרב כל ועבדת את
מפורש בתורה הרי הוא אומר (דברים כח) אויבך ואומר (שם מ) למען ענותך וגו'
תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך להיטיבך באחריתך:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף קצ"ז ע"ב)

דְּבַר אַחַר עֲלָמָא דְאַתִּי אֶקְרִי נַעֲם וְכֵן
אַתְעָר עֲלָמָא דְאַתִּי כָּל חִירוֹ וְכָל טִיבוֹ
וְכָל נְהוּרִין וְכָל חִירוֹ דְעֲלָמָא אַתְעָר וּבְגִינִי
כֶּךָ אַתְקָרִי נַעֲם וְעַל דָּא תְּנִינָן חֲיִיבִין דִּיהוּן
בְּגִיחָנָם בְּשַׁעְתָּא דְעָאֵל שְׁבַתָּא נִיּוּחִין כְּלָהוּ

דְּבַר אַחַר עֲלָמָא דְאַתִּי אֶקְרִי נַעֲם,
עוֹלָם הֵבֵא נִקְרָא נַעֲם, וְכֵן
אַתְעָר עֲלָמָא דְאַתִּי כָּל חִירוֹ וְכָל
טִיבוֹ וְכָל נְהוּרִין וְכָל חִירוֹ דְעֲלָמָא
אַתְעָר, וְכַאֲשֶׁר נִתְעוֹרֵר עוֹלָם הֵבֵא
(לְהֵאִיר) כָּל הַשְּׂמֻחוֹת וְכָל הַטּוֹבוֹת
וְכָל הָאוֹרוֹת וְכָל חֲרוֹת שְׂבַעֲוֹלָם,

מִתְעוֹרְרִים, וּבְגִינִי כֶּךָ אַתְקָרִי נַעֲם, וּמִשׁוּם זֶה נִקְרָא נַעֲם, וְעַל דָּא תְּנִינָן חֲיִיבִין דִּיהוּן
בְּגִיחָנָם בְּשַׁעְתָּא דְעָאֵל שְׁבַתָּא נִיּוּחִין כְּלָהוּ, וְעַל זֶה לְמַדְנֵי הַרְשָׁעִים שְׂנַמְצָאִים בְּגִיחָנָם

מוסר

(מספר סדר היום דף פ"ט ב')

עֵינֵיךָ הַתְּשׁוּבָה הַתְּפִלוֹת וְהַתְּחַנּוּנִים וּבִכְפֻרַת אֵם מוֹרִיד דְמַעוֹת מַעֲיִנִי כִּי וְדָאִי
לְשִׁפּוֹף שִׁיחָה לְפָנַי אֲדוֹן הָאֲדוֹנִים לֹא יִשׁוּבוּ רִיקָם וְתִשׁוּבָתוֹ מִתְקַבֵּלָת,

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות שבת פ"ג)

א תְּבַשִּׁיל שְׁלֹא בְּשַׁל כָּל צְרָבוֹ וְחֲמִין תְּבַשִּׁיל שְׂבִשְׁל כָּל צְרָבוֹ וְכָל זְמַן שְׂמַצְמִיק
שְׁלֹא הוֹחֲמוֹ כָּל צְרָבָן אוֹ הוּא יָפָה לוֹ, אִין מִשְׁהִין אוֹתוֹ עַל גְּבִי

זוהר

תרגום הזוהר

בשעה שנכנס השבת, נחים כלם, ואית להו חירות ונייחא, ויש להם חרות ומנוחה (פיין שנתעורר עולם הבא שנקרא נעם). בשעתא דנפיק שבתא אית לן לאתערא חידו עלאה עלנא דנשתויב מההוא עונשא דחייבייא דאתדנו (ס"א דאהדרי) מההיא שעתא ולהלאה, ובשעה שיוצאת השבת יש לנו לעורר שמחה עלינוה עלינו (פדי שיתעורר אותו העולם הנקרא נעם עלינו) פדי שננצל מאותו הענש של הרשעים הנדונים מאותה השעה והלאה, ואית לן לאתערא ולימא ויש לנו להתעורר ולומר ויהי נעם יי אלהינו עלינו, דא הוא נעם עלאה חידו דכלא, זהו (עולם הבא הנקרא) נעם עליון שמחת כל, ועל דא ועל זה נאמר דרביה דרבי נעם וכל נתיבותיה שלום.

שואל, מאן נתיבותיה, מי הם נתיבותיה, ומשיב אליו אינון שבילין דנפקין מלעילא, אלו הם השבילים שיוצאים מלמעלה (והם השלשים ושנים נתיבות חכמה), ובלהו נקיט לון ברית יחידאי דאיהו אקרי שלום דביתא, וכלם לוקח אותם ברית (מדת היסוד) יחידאי, שהוא נקרא שלום, שלום הבית, ואעיל לון לימא רבא, ומכניס אותם למדת המלכות המקנה

מוסר

אפילו יהיה רשע גמור והרבה אשמה, המקום ברוך הוא ברחמיו חותר לו מחתרת לקבל תשובתו, ומסייעין אותו לטהר עצמו בשלימות ולא ישוב עוד לכסלה. ואם אין בו כח להתענות בכל יום יתענה בדילוגים ולא יאכל היום

הלכה פסוקה

האש בשבת אף על פי שהונח מבעוד יום גזירה שמה יחתה בגחלים כדי להשלים בשולו או כדי לצמקו, לפיכך אם גרף

ויצא ליום ששי

קצט

תרגום הזוהר

ים הגדול, כד איהו בתוקפיה, בעת שהוא בגבורתו (בתקף שליטתו). וכדין יהיב שלמא, ואז נותן לו שלום (שנעשה שלום בין החסדים והגבורות).

זוהר

רפא כד איהו בתוקפיה וכדין יהיב שלמא
הדא הוא דכתיב (משלי ג) וכל נתיבותיה
שלום:

הדא הוא דכתיב וזהו שנאמר (משלי ג) וכל נתיבותיה שלום:

מוסר

קרים כדי להסיר הפכדות מעליו. וינענע עצמו מפה ומפה ולא יעמוד במקום אחד פי הטיוול וההלוח בזה עיקר גדול. ולא יסיח דעתו כלל בדבר אחר חוץ מתפלות ותחינות או לימוד התורה והמצוה, ודבר נקל הוא למי שיעמוד עליו:

נפשו על חטאתיו. וההשקמה וההערכה בהם בבית הכנסת הוא ענין גדול. ויקום בזריות לשבח ולפאר ליוצר בראשית בזמירות ובקשות כאשר ראוי לעשות. ואם רואה עצמו מבולבב ומטורף מן השינה עד שאינו יכול לעמוד על רגליו מכוך גופו, ירחץ פניו ידיו ורגליו במים

הלכה פסוקה

בקש או בנבא או בנבא אין משהין בתוכו ולא על גביו ולא סומכין לו תבשיל שלא בשל כל צרפו או שבשל כל צרפו ומצטמק ויפה לו, הואיל והכלו חם ביותר אינו מסיח דעתו וחוששין שמא יחטה בזו האש המעוטה אף על פי שהוא אש קש ונבא או מכוסה:

בקש או בנבא או בגללי בהמה דקה שהרי אין שם גחלים בוערות הרי זה מתר לשהות עליה שהרי הסיח דעתו מזה התבשיל ואין גזרין שמא יחטה כאש: בבהמה דברים אמורים בכירה שהבלה מועט, אבל בתנור אף על פי שגרף האש או כסה באפר או שהסיקהו

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת וישלח

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת וישלח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתְנִיחַ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלֵלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישלח דף קס"ה ע"ב)

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכָיו וְגוֹמַר. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח (תהלים צא) כִּי מַלְאָכָיו יַצִּיחַ לְךָ לְשֹׁמְרֵךְ בְּכָל דְרָכֶיךָ, הֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּכַר נִשְׂ אֲתֵי לְעֵלְמָא, מִיַּד אוֹדְמָן בְּתַדְיָה יַצֵּר הָרַע, דְּאִיהוּ מְקַטְרַג

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכָיו וְגוֹמַר, רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח (תהלים צא) כִּי מַלְאָכָיו יַצִּיחַ לְךָ לְשֹׁמְרֵךְ בְּכָל דְרָכֶיךָ, הֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, זֶה הַמְּקָרָא הַעֲמִידוּהוּ הַחֲבָרִים, דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּכַר נִשְׂ אֲתֵי לְעֵלְמָא מִיַּד אוֹדְמָן בְּתַדְיָה יַצֵּר הָרַע דְּאִיהוּ

מְקַטְרַג לִיְהִי לְכַר נִשְׂ תַּדְיָה, שְׁהַרִי בְּשַׁעְתָּה שְׁבִין אָדָם כָּא לְעוֹלָם, מִיַּד נִזְדַּמְן אֲתוּ הַיַּצֵּר הָרַע

מוסר

(מס' תפארת הקדש דף י"ב ע"א מר"ח בקיצור)

אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן כָּל הַעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת לְפָנֶיךָ צְדָקָה, וְכָל הַעוֹשֶׂה עֲבִירָה בְּעוֹלָם בְּעוֹלָם הַזֶּה מְקַדְּמָתוֹ וְהוֹלֵכֵת לְפָנָיו מְקַדְּמָתוֹ וְהוֹלֵכֵת לְפָנָיו הַזֶּה מְלַפְּפָתוֹ וְהוֹלֵכֵת לְפָנָיו לְיוֹם הַדִּין

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ד)

אֵין מְלַמְדִין תּוֹרָה אֶלָּא לְתַלְמִיד הַגּוֹן הֵיךְ הוֹלֵךְ בְּדַרְךְ לֹא טוֹבָה מְחֻזְרִין אוֹתוֹ נְאֻה כַּמַּעֲשִׂיוֹ אוֹ לְתָם, אֲבָל אִם לְמוֹטָב וּמִנְהִיגִין אוֹתוֹ בְּדַרְךְ יִשְׂרָה, וּבּוֹדְקִין

זוהר

תרגום הזוהר

שהוא מתגבר ומפתה לו להאדם
 תמיד להחטיאו, כמה דאת אמר
 כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטאת
 רובין. שמיד בצאתו מרחם אמו,
 היצר הרע שוכן אתו. שואל מאי
 חטאת רובין, (מי הנקרא חטאת),
 ומשיב - דא יצר הרע, זה היצר
 הרע, ודוד הכי נמי קרייה חטאת
 ודוד גם פן קראו חטאת, דכתיב
 (תהלים נא) וחסאתי נגדי תמיד. בגין
 דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא
 למחטי קמיה מריה, בשביל שהוא
 עושה להאדם כל יום לחטוא לפני
 אדונו.

ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש
 מיומא דאתיליד בר נש לעלמין,
 ויצר הרע זה אינו סר מן האדם
 מיום שנולד עד לעולם. ויצר הטוב
 בא להאדם מיום שבא להטהר, ואימתי
 אתי בר נש לאתדבאה בר תליסר שנין,
 ואימתי בא האדם להטהר, כאשר הוא
 בן שלש עשרה שנים (פשינכנס לחיוב
 המצוות). כדן אדונוג בר נש
 בתרוויהו חד מימינא וחד משמאלא,
 אז מתחבר האדם בשניהם, אחד מימין
 ואחד משמאל, יצר טוב לימינא ויצר רע
 לשמאלא.

ליה לבר נש תדיר כמה דאת אמר (בראשית
 ה) לפתח חטאת רובין. מאי חטאת רובין.
 דא יצר הרע. ודוד הכי נמי קרייה חטאת
 דכתיב (תהלים נא) וחסאתי נגדי תמיד.
 בגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא
 למחטי קמיה מריה.

ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיומא
 דאתיליד בר נש לעלמין, ויצר הטוב אתי
 לבר נש מיומא דאתי לאתדבאה. ואימתי
 אתי בר נש לאתדבאה, כד איהו בר תליסר
 שנין, כדן אדונוג בר נש בתרוויהו, חד
 מימינא וחד משמאלא, יצר טוב לימינא ויצר
 רע לשמאלא.

מוסר

שנאמר (איוב ו) ולפתו ארחות דרפם יעלו
 בתהו ויאבדו. רבי אלעזר אמר קשורה
 היא בו ככלב, שנאמר (בראשית ט) ולא
 שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה,
 לשכב אצלה בעולם הזה להיות עמה
 בעולם הבא עד פאן לשונו. ענין מלפפתו

הלכה פסוקה

אותו ואחר כך מכניסין אותו לבית המדרש
 ומלמדו אותו. אמרו חכמים כל השונה
 לתלמיד שאינו הגון באלו זרק אבן
 למרקולים שנאמר (משלי כו) כצורר אבן
 במרגמה פן גותן לכסיל פבוד, ואין פבוד
 אלא תורה שנאמר (שם ג) פבוד חכמים

תרגום הזוהר

זוהר

ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממש
ממש, ואלו הם שני מלאכים ממש
הממנים לשמר את האדם וללוותו,
ואינון משתבחין תדיר בהדיה דבר
נש, והם נמצאים תמיד עם האדם.
אתי בר נש לאתדבא, ההוא יצר
הרע אתכפייא קמיה, אם בא האדם
להטהר, היצר הרע נכנע מלפניו,
ושליט ימינא על שמאלא, ושולט
הימין על השמאל, ותרווייהו מזדווגין
לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי
דהוא עבד, ושניהם מתחברים
לשמר את האדם בכל דרכיו שהוא
עושה, הדין הוא דכתיב וזהו שנאמר

ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממש, ואינון
משתבחין תדיר בהדיה דבר נש. אתי בר
נש לאתדבא, ההוא יצר הרע אתכפייא
קמיה, ושליט ימינא על שמאלא, ותרווייהו
מזדווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי
דהוא עבד, הדין הוא דכתיב כי מלאכיו
יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא בינעקב,
דקדשא בריך הוא אזמין בהדיה מלאכין
משריין ממנו, בגין דהא איהו אתי שלים
בשבטין עלאין בלהו שלמין פדקא יאות,

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך. (מלאכיו משמע שנים היצר הטוב והיצר הרע).
רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא בינעקב, דקדשא בריך הוא אזמין בהדיה מלאכין
משריין ממנו, רבי אלעזר מפרש זה המקרא שהכונה היא על יעקב, שהקדוש ברוך הוא
הכין לו מלאכים מחנות ממנים ללכת אתו לשמרו, בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין
עלאין בלהו שלמין פדקא יאות, מפני שהרי הוא בא שלם בשבטין עליונים, כלם שלמים

מוסר

והולכת לפניו ליום הדין מפני כי העובר
עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד,
והקטיגור יש לו שיעור קומה שלימה,
פענין המצוה פן ענין העבירה. כי מעשיו
של אדם הם שיעשו לו לבושים צואים

כפי מגין צונותיו, פן מגין הלבושים, כי
כל עון ועון יעשה לו לבוש, והיינו
מלפפתו האמור במאמר והעד לזה (זכרי'
ג) ראה העברתי מעליך עונך, ופירשו
רבותינו זכרונם לברכה שעון שהיה לו

הלכה פסוקה

ינחלו: ב וכן הרב שאינו הולך בדרך טובה
אף על פי שחכם גדול הוא וכל העם
צריכים לו, אין מתלמדים ממנו עד שובו
למוטב, שנאמר (מלאכי ב) כי שפתי כהן
ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך

ה' צבאות הוא. אמרו חכמים אם הרב
דומה למלאך ה' צבאות תורה יבקשו
מפיהו ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו:
ג ביצד מלמדיו, הרב יושב בראש
והתלמידים מוקפין לפניו פעטרה כדי שיהיו

זוהר

תרגום הזוהר

צדיקים) פראוי, כְּמָה דְאַתְמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּכֵתִיב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדִרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים וְאֶתְמַר, וַיִּכְבֵּר נִתְפָּרֵשׁ מִקְרָא זֶה, וְהֵכָא פִּינּוּ דְאַשְׁתּוּזִיב מִנְיָה דְלִבָּן וְהָא אֶתְפָּרֵשׁ מִנְיָה כְּדִין אֲזִדְוּנָא עִמְיָה שְׂכִינְתָא, וְכַאן הִפּוּנָה פִּינּוּ שֶׁנֶּצֶל מִלְכָּן וְהָרִי נִפְרַד מִמְנּוּ, אֲזִי נִתְחַבְרָה עִמּוֹ הַשְׂכִּינָה, וְאֶתְנוּ מִשְׁרַיִן קְדִישִׁין לְסַחְרָא לִיָּה, וְכֵאן מַחְנוּת קְדוּשִׁים לְסוּבְבוֹ וְלִשְׁמֵרוֹ, וְכֵדִין וְאֲזִי וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִם וְגוֹמֵר, וּמֵאִינּוֹן מַלְאֲכִין שְׂדֵר לִיָּה לַעֲשׂוֹ, וּמֵאוֹתָם הַמַּלְאָכִים שָׁלַח לוֹ לַעֲשׂוֹ, הֲדָא הוּא דְכֵתִיב וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים. מַלְאָכִים מִמֶּשׁ הוּוּ וְדָאִי:

כְּמָה דְאַתְמַר (דְּכֵתִיב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדִרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים, וְהֵכָא פִּינּוּ דְאַשְׁתּוּזִיב מִנְיָה דְלִבָּן וְהָא אֶתְפָּרֵשׁ מִנְיָה, כְּדִין אֲזִדְוּנָא עִמְיָה שְׂכִינְתָא, וְאֶתְנוּ מִשְׁרַיִן קְדִישִׁין לְסַחְרָא לִיָּה, וְכֵדִין וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִם וְגוֹמֵר, וּמֵאִינּוֹן מַלְאֲכִין שְׂדֵר לִיָּה לַעֲשׂוֹ, הֲדָא הוּא דְכֵתִיב וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים. מַלְאָכִים מִמֶּשׁ הוּוּ וְדָאִי:

מוסר

הוא שְׁנֵשֵׂאוּ בְּנֵי נָשִׁים נְכָרִיּוֹת. רַבִּי עֲצֻמָּה לְהִיּוֹת אֲדוּקָה בָּהּ, וְדִרְךָ הַפְּלֵב אֲלַעְזָר אָמַר קְשׁוּרָה בּוֹ כְּכֹלֵב שְׁלֵא לְבַד הַנוֹשֶׁף שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹף שְׁנֵי חֵלֶק הָאָדָם. תַּעֲשֶׂה לָּהּ לְבוּשׁ אֶלָּא שֶׁתִּדְבַק בְּנֶפֶשׁ ה' יִצְיָלְנוּ וְלִכְלֵל יִשְׂרָאֵל כֵּן יְהִי רְצוֹן:

הלכה פסוקה

כֵּלָם רוֹאִים הָרַב וְשׁוֹמְעִין דְּכֵרִיו. וְלֹא יֵשֵׁב הָרַב עַל הַכֶּסֶף וְתִלְמִידוֹ עַל הַקֶּרֶקַע אֶלָּא אוֹ הַכֶּל עַל הָאָרֶץ אוֹ עַל הַכֶּסֶף. וְכֵרָא שׁוֹנָה הָיָה הָרַב יוֹשֵׁב וְהַתְּלָמִידִים עוֹמְדִים. וּמְקוֹדֵם חֲרַבֵּן בֵּית שְׁנֵי נְהִגוּ הַכֶּל לְלַמֵּד לְתִלְמִידִים וְהֵם יוֹשְׁבִים:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתתקדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(וישלח דף קס"ו ע"א)

וישלח יעקב מלאכים. אמר רבי אבא, וכי אבאי אתער איהו לגביה דעשו, וטב הוה ליה לאשתוקי מניה, אלא אמר יעקב, ידענא דעשו חייש ליה ליקרא דאבא	וישלח יעקב מלאכים. אמר רבי אבא, וכי אבאי אתער איהו לגביה דעשו, וטב הוה ליה לאשתוקי מניה, ולמה נתעורר הוא פנגד עשו (לשלח מלאכים אליו), וטוב היה לו אם היה שותק ומתעלם ממנו, אולי שכח ממנו, ולא לעוררו. אלא אמר יעקב ידענא דעשו חייש ליה ליקרא דאבא ולעלם
---	---

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"א)

גדר העבודה לבוּרא יתברך היא הפניעה טובה אשר קדמהו רק הכל בגדולתו על הטובה אשר גמלהו מעת וחסדו הגדול, לכן השכל יחייב שיהיה יצירתו עד עת בחינתו והקנת שכלו בלתי נכנע לפניו וירוח לעבודתו ולמצותו

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ד)

א אם היה מלמד מפיו לתלמידים מלמד אומר למתרגם והמתרגם משמיע לכל ואם היה מלמד על פי מתרגם, התלמידים, וכשהם שואלין, שואלין המתרגם עומד בינו ובין התלמידים והרב למתרגם הוא שואל לרב והרב משיב

זוהר

תרגום הזוהר

וּלְעֹלָם לֹא אֲרַגְזוּ קַמְיָה וְהָא יִדְעֵנָא הוֹאִיל
וְאִפֵּא קַיִים לֹא מִסְתַּפִּינָא מַנְיָה, אֲבָל הַשְּׁתָא
דְּאִפֵּא קַאִים, בְּעֵינָא לְאַתְפִּיּסָא עַמְיָה, מִיַּד
וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים לְפָנָיו.

לֹא אֲרַגְזוּ קַמְיָה, אֲלֵא אִמְר יַעֲקֹב,
יִוְדַע אֲנִי שְׂעֵשׂו חָרַד לוֹ לְכַבּוֹד אָבִי,
וּלְעוֹלָם לֹא הִכְעִיס לְפָנָיו, וְהָא יִדְעֵנָא
הוֹאִיל וְאִפֵּא קַיִים, לֹא מִסְתַּפִּינָא
מַנְיָה, וַיִּוְדַע אֲנִי הוֹאִיל וְאָבִי חַי
אֵינִי מִפְּחָד מִמֶּנּוּ (שְׁלֵא יִדְקֵנִי), אֲבָל
הַשְּׁתָא דְּאִפֵּא קַאִים, בְּעֵינָא
לְאַתְפִּיּסָא עַמְיָה, אֲבָל כָּל עוֹד
שְׂאָבִי חַי, בְּרַצוֹנִי לְהַתְּפִיס עִמּוֹ, מִיַּד
וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים לְפָנָיו.

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר,
(משלי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֵבֶד לוֹ מִמַּתְּכַבֵּד וְחָסֵר
לְחֵם. הָאִי קָרָא עַל יֵצֵר הָרַע אֲתָמֵר, בְּגִין
דְּאִיהוּ מִקְטָרְנָא תְּדִיר לְגַבִּי בְּנֵי נִשְׂאָ. וַיֵּצֵר
הָרַע אִיהוּ אָרִים לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה דְּבַר נִשְׂ
בְּנָאוּתָא, וְאִזִּיל אֲבַתְרִיָּה מִסְלָסֵל שְׁעָרִיָּה
וּבְרִישִׁיָּה, עַד דְּאִיהוּ אֲתַנְּאִי עֲלִיָּה וּמְשִׁיף לִיָּה
לְגִיָּהֶנָּם.

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים, רַבִּי שְׁמַעוֹן
פִּתַּח וְאָמַר (משלי יב) טוֹב נִקְלָה
וְעֵבֶד לוֹ מִמַּתְּכַבֵּד וְחָסֵר לְחֵם. הָאִי
קָרָא עַל יֵצֵר הָרַע אֲתָמֵר, זֶה הַמְּקָרָא
עַל הַיֵּצֵר הָרַע נִאָמֵר, בְּגִין דְּאִיהוּ
מִקְטָרְנָא תְּדִיר לְגַבִּי בְּנֵי נִשְׂאָ, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא מִתְּגַבֵּר תְּמִיד אֲצֵל בְּנֵי אָדָם
וּמְבִיאֵן לִידֵי חַטָּא, וַיֵּצֵר הָרַע אִיהוּ
אָרִים לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה דְּבַר נִשְׂ
בְּנָאוּתָא, וְאִזִּיל אֲבַתְרִיָּה מִסְלָסֵל שְׁעָרִיָּה, וַיֵּצֵר
הָרַע הוּא מְרִים לְבוֹ וְרַצוֹנֵוּ שֶׁל הָאָדָם בְּגִיָּהֵוּ, וְהָאָדָם הוֹלֵךְ אַחֲרָיו מִסְלָסֵל בְּשַׁעְרֵוּ וּבְרֵאשׁוֹ,
עַד דְּאִיהוּ אֲתַנְּאִי עֲלִיָּה וּמְשִׁיף לִיָּה לְגִיָּהֶנָּם, עַד שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע מִתְּנַאֵה עֲלָיו וּמוֹשֵׁף אוֹתוֹ
לְגִיָּהֶנָּם.

אֲבָל טוֹב נִקְלָה הֵינּוּ הַהוּא דְּלֹא אִזִּיל אֲבַתְרִיָּה דְּיֵצֵר הָרַע וְלֹא אֲתַנְּאִי כָּלֵל, אוֹתוֹ הָאָדָם

מוסר

כְּעֵבֶד לְפָנָי רַבּוֹ וְתַמִּיד יוֹם יוֹם יוֹסִיף לוֹ, חַיִּיב יוֹתֵר לְפָנַע וְלְעֵבּוֹד עֲבוֹדָתוֹ
הַכְּנֻעָה. וְכָל אֲשֶׁר יוֹסִיף לוֹ הַשֵּׁם טוֹבָה לְפָרוּעַ מֵעַט מִחֻבּוֹת הַשֵּׁם עֲלָיו וַיִּכְנַע
עַל שְׂאָר בְּנֵי אָדָם מִהִבְלֵי הַזְּמַן וְהַדּוּמָה בְּאַבְרָיו וּבְכָל כַּחוֹתָיו. וְאִף עַל פִּי שֶׁהַשְּׁכָל

הלכה פסוקה

לְמַתְרַגְּם וְהַמְתַּרְגְּם מְשִׁיב לְשׂוֹאֵל. וְלֹא הָרַב יוֹתֵר מִקּוֹל הָרַב: כּ אֵין הַמְתַּרְגְּם
יִגְבִּיָּה הָרַב קוֹלוֹ יוֹתֵר מִקּוֹל הַמְתַּרְגְּם וְלֹא רְשָׁאֵי לֹא לְפָחוֹת וְלֹא לְהוֹסִיף וְלֹא לְשַׁנּוֹת
יִגְבִּיָּה הַמְתַּרְגְּם קוֹלוֹ בְּעַת שֶׁשׂוֹאֵל אֵת אֲלֵא אִם כֵּן הִיָּה הַמְתַּוְרַגְּמָן אָבִיו שֶׁל חָכָם

תרגום הווהר

זוהר

שאינו הולך אחר היצר הרע ואינו מתגאה כלל, ומאיך רוחיה ולביה ורעותיה לגבי קדשא פריך הוא, ומשפיל רוחו ולבו ורצונו אצל הקדוש ברוך הוא, וכדין תהוא יצר הרע מתהפך לעבד לו ולא יכיל לשלמאה עלוי, ואז אותו היצר הרע מתהפך לעבד לו שאינו יכול לשלט עליו ותהוא בר נש שליט עלוהי ואותו האדם שולט על היצר הרע, כמה דאת אמר כמו שנאמר ואתה תמשל בו. וזה הנקלה הוא טוב ממתכבד, פרושו כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה, מסלסל בשעריה, אתגאי ברוחיה, ואיהו חסר לחם, חסר מהימנותא, כמה דאת אמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגומר, לחם אלהיהם הם מקריבים וגומר.

ולביה ורעותיה לגבי קדשא פריך הוא, וכדין תהוא יצר הרע מתהפך לעבד לו ולא יכיל לשלמאה עלוי, ותהוא בר נש שליט עלוהי כמה דאת אמר ואתה תמשל בו.

ממתכבד כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה, מסלסל בשעריה אתגאי ברוחיה, ואיהו חסר לחם, חסר מהימנותא, כמה דאת אמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגומר, לחם אלהיהם הם מקריבים וגומר.

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו דא יעקב דמאיך רוחיה לגביה דעשו בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי ויתקיים ביה יעבדוך

שאמרנו שהוא מכבד את עצמו, מסלסל בשערו, מתגאה ברוחו, ואיהו חסר לחם, והוא נקרא חסר לחם שפירושו חסר מהימנותא, חסר האמונה (דהינו שחסרה לו השקאת השכינה הנקראת אמינה ונקראת לחם). כמה דאת אמר כמו שנאמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגומר, לחם אלהיהם הם מקריבים וגומר, שפירושו שעל ידי הקרבנות הם מקריבים את השכינה שנקראת לחם אל הקדוש ברוך הוא).

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו, דא יעקב דמאיך רוחיה לגביה דעשו, זה יעקב שהשפיל רוחו כנגד עשו, בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי, כדי שלאחר כך יהיה עשו עבד לו וישלט עליו, ויתקיים ביה, ויתקיימו ביעקב הברכות ועבדוך עמים וישתחוו לך לאומים

מוסר

יורה על חיוב קבלת העבודה, העירה דרף טוב לו, והתורה מתחלקת על שלשה התורה משיבת נפש לעשות לה גדר חלקים. האחד צווי, השני אזהרה, וגבול לשלם לו קצת מחיובו ובאיזה השלישי מתר. והצווי מתחלק לשני

הלכה פסוקה

או רבו. אומר הרב למתרגמן כך אמר לי ומזכיר שמו של אבי הרב או של רבו רבי או כך אמר לי אבא מרי וכשאומר ואומר כך אמר רבנא פלוני אף על פי המתרגמן הדברים לעם אומר בשם החכם, שלא הזכיר הרב שמו של חכם, שאסור

זוהר

תרגום הזוהר

עמים וישתחוו לך לאומים וגומר. ועדין לא הוה זמניה, כלל אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיאי, ועל דא הוה מיד נקלה, ולבתר ההוא דאיהו מתכבד יהא עבד לו, ההוא דאיהו חסר לחם יהא עבדא לההוא דיהבו ליה רוב דגן ותירוש.

וגומר. שואל ועדין לא הוה זמניה כלל, ועדין לא היה זמנו של יעקב כלל, ולמה השפיל עצמו כדי שיהיה אחר כך עשו עבד לו, ומשיב אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיאי, אלא שבאמת היו הברכות מתקיימות תיכף, משום שיעקב סילק לו והניח הברכות על אחרית הימים, ועל דא הוה מיד נקלה, ועל זה היה יעקב מיד נקלה (לפני עשו), ולבתר ההוא דאיהו מתכבד יהא עבד לו, ואחר כך אותו שהוא עכשיו מתכבד (הינו עשו) יהיה עבד לו (ליעקב), ההוא דאיהו חסר לחם יהא עבדא לההוא דיהבו ליה רוב דגן ותירוש, ההוא שהוא חסר לחם (עשו) — שלא נתברך בדגן ותירוש) יהיה עבד לאותו שנתנו לו רב דגן ותירוש (יעקב שנתברך מיצחק ברב דגן).

תא חזי על דא בגין דידע יעקב דאצטריך ליה השתא אתהפך ליה נקלה, ויותר חכמה ועקימו עבד ברא מפל מה דעבד לגביה דעשו, דאילו הוה ידע עשו חכמה דא, יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי לרא. אבל פלא עבד דיהבו ליה רוב דגן ותירוש, ההוא שהפך לו לעשו עכשיו, לכן נתהפך לו לנקלה (שהשפיל עצמו לפניו), ויותר חכמה ועקימו עבד ברא מפל מה דעבד לגביה דעשו, ויותר חכמה וערמה עשה בזה (שהשפיל עצמו לעשו) מפל מה שעשה נגד עשו (לפי שבזה שהשפיל עצמו לפני עשו, בכח הכנעה זו בבר את חלק הטוב שבעשו ולקחו לעצמו, וחלק הרע שהיה ביעקב נדבק בעשו ונשאר עשו פלו רע). דאילו תוה ידע עשו חכמה דא יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי לרא, שאם היה יודע עשו חכמה זו, היה הורג את עצמו ולא יבא לזה, אבל פלא עבד בחכמתא אבל

מוסר

חלקים, אחד מהם חובת הלכות ביהודי ומצותיו ויחשוב בנפלאותיו ויבחן האל והיות שלם עמו ובוטח אליו בטובותיו והרבה דברים פיוצא בזה ממה והתרצות בגזרותיו ולהאמין בנביאיו שיאריך הספור. והשני מהם חובת ובתורתו וליראה אותו ולשמור חקיו הלכות והאברים יחדיו ביהודי הלשון

הלכה פסוקה

לקרות לרב או לאביו בשמו: ג הרב עליהם וירגו, אלא חזר ושונה הדבר אפילו שלמד ולא הבינו התלמידים לא יכעוס במה פעמים עד שיבינו עומק ההלכה. וכן

וישלח ליום שני

רט

תרגום הווהר

זוהר

הכל עשה בחכמה, ועליה אמרה
חנה (שמואל-א ב) יי יחתו מריביו
בְּחִכְמָתָא, וְעָלְיָה אָמְרָה חָנָה (שמואל-א ב) יי
יחתו מריביו וגומר ויתן עז למלכו:
וגומר ויתן עז למלכו:

מוסר

עם הלב בקריאת התורה ולמודה והתפלה מן המעשים בשבתות וימים טובים
והצום והצדקה והנלנה אליה והשבייתה ועשיית ספה ולולב וציצית והדומה לו:

הלכה פסוקה

לא יאמר התלמיד הבינתי והוא לא הבין כעם עליו רבו ורגז יאמר לו רבי תורה
אלא חוזר ושואל אפילו כמה פעמים, ואם היא וללמוד אני צריך ודעתי קצרה:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(וישלח דף קס"ז ע"ב)

וישובו המלאכים אל יעקב לאמר
באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך
לקראתך וארבע מאות איש עמו. כיון דאמר
באנו אל אחיך, לא ידענא דאיהו עשו. וכי
אחין אחרנין הוו ליעקב.

וישובו המלאכים אל יעקב לאמר
באנו אל אחיך אל עשו
וגם הולך לקראתך וארבע מאות
איש עמו. שואל, כיון דאמר באנו
אל אחיך לא ידענא דאיהו עשו.
וכי אחין אחרנין הוו ליעקב, וכי
אחים אחרים היו לו ליעקב.

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"ב)

האזהרה מתחלקת לשני חלקים אחד חובת האברים, האזהרה של חובת מהם חובת הלכות והשני הלכות הוא שיזהר מהשתתף עם הפורא

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ד)

א אין שואלין את הרב כשיפנס למדרש עד שתתישב דעתו עליו, ואין התלמיד שואל כשיפנס עד שיתיישב ויגוח, ואין שואלין שנים כאחד. ואין שואלין א את הרב מענין אחר אלא מאותו הענין שהן עסוקים בו כדי שלא יתבייש. ויש לרב להטעות את התלמידים בשאלותיו ובמעשים שעושה בפניהם כדי לחדדן

זוהר

תרגום הזוהר

ומשיב, אלא כאנו אל אחיד, ואי תימא דהדר בתשובה ואזיל בארע מתקנא, לאו הכי, אלא עשו הרשע בדמעיקרא, ואם תאמר שחזר בתשובה והולך בדרך הישר, אינו כן, אלא הוא עשו הרשע כבתחלה.

וגם הולך לקראתך. ואי תימא דאיהו בלחודוי אזיל, ואם תאמר שהוא ביחיד הולך (ואין פונתו להרע לך), לאו, אינו כן, אלא ארבע מאות איש עמו, שבאים להלחם עמך.

ובל כך למה הפחידו אותו, (אלא אינו) אמרו ליה, בגין דקדשא בריך הוא אתרעי תדיר בצלותהון דצדיקניא ומתעטר בצלותהון, אלא

המלאכים אמרו לו כל אלו הדברים, משום שהקדוש ברוך הוא חפץ תמיד בתפלת הצדיקים, ומתעטר בתפלתם, ולכן רצו שיתפלל אל הקדוש ברוך הוא, בדאמרינו דההוא מלאכא דממנא על צלותהון דישראל סנדלפון שמייה, נטיל כל אינון צלותין ועביד מנייהו עטרה לחי העולמים, כמו שאמרנו שאותו המלאך הממנה על תפלתם של ישראל, אשר שמו סנדלפון, לוקח כל אלו התפלות ועושה מהם עטרה לחי העולמים, ואוקמוה, וכבר העמידו ופרשו הדבר הזה. וכל שבין צלותהון דצדיקניא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וכל

מוסר

יתעלה שום שתוף בעולם וירחיק מלבו ויהגונה והגונה שום תואר מתוארי הגוף וממשיגי הגוף. ולשגוא בלבו כל דבר שהזוהר עליו שלא

הלכה פסוקה

וכדי שידע אם זוכרים הם מה שלמדם או אינם זוכרים. ואין צריך לומר שיש לו רשות לשאול אותם בענין אחר שאין עוסקין בו כדי לזרזם: ב אין שואלין מעומד ואין משיבין מעומד, ולא מגבוה ולא מרחוק ולא מאחורי הזקנים. ואין שואלין הרב אלא בענין שהן קורין בו (עיי' בכסף משנה). ואין שואלין אלא מיראה

תרגום הווהר

זוהר

שכן תפלת הצדיקים שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם, ואתעביד עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקדשא בריך הוא, ונעשה עטרה להתעטר באותם תפלות להקדוש ברוך הוא. שואל, ואי תימא משריין קדישין הוון אתיין עמיה, ואם תאמר, הלא מחנות קדושים היו באים עם יעקב, ולמה התירא. ומשיב, אלא צדיקניא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהוון ובעותהוון לגבי מאריהוון, רק הצדיקים אינם סומכים על זכותם, אלא על תפלתם ובקשתם לפני אדונם.

אתרעי בהו, ואתעביד עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקדשא בריך הוא. ואי תימא משריין קדישין הוון אתיין עמיה, אמאי דחיל, אלא צדיקניא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהוון ובעותהוון לגבי מאריהוון.

ותא חווי, דאמר רבי שמעון, צלותא דסגיאין סליק קמי קודשא בריך הוא, ומתעטר בהיא צלותא בגין דסלקא בגוונין סגיאין, ואתכלילת מפמה סטריין, ובגין דאתכלילת מפמה גוונין, אתעבידת עטרה, ומנחא על רישא דצדיק

ותא חווי דאמר רבי שמעון, צלותא דסגיאין סליק קמי קודשא בריך הוא, ובא וראה, שאמר רבי שמעון, תפלת הרבים עולה לפני הקדוש ברוך הוא, ומתעטר בהיא צלותא בגין דסלקא בגוונין סגיאין, ומתעטר באותה התפלה, בשביל שעולה באפנים רבים (פי זה שואל פרנסה וזה שואל רפואה וכדומה, ולפי שיש הרבה שאלות נכמרים רחמיו של הקדוש ברוך הוא), ואתכלילת מפמה סטריין, ונכללת מפמה צדדים, פי יש הרבה סוגי אנשים, פי זכות הרבים כוללים המדות והמצות והשלמות שבכלם יחד. ובגין דאתכלילת מפמה גוונין אתעבידת עטרה, ומשום שנכללת מפמה אפנים נעשית עטרה, ומנחא על רישא דצדיק

מוסר

ברע וברעים ובקנאה ובחמדה ולא יקוץ בלבו בגזירת יוצרו. וחובת האברים הוא האזהרה שלא ישתף דבר עם הבורא בגלוי ובנסתר. ויזהר מלשון הרע ומשבועות

שוא וכזב ורכילות ואכילת איסור וביאות אסורות ושפיכות דמים וגזל וחמס והדומים להם. והמתר יחלק לשלשה חלקים. האחד די הספוק, והשני מותרות,

הלכה פסוקה

ולא ישאל בענין יותר משלש הלכות: ג שנים ששאלו שאל אחד בענין ושאל אחד שלא בענין נזקקין לכענין. מעשה ושאינו מעשה נזקקין למעשה. הלכה ומדרש נזקקין להלכה. מדרש ואגדה נזקקין למדרש. אגדה וקל וחומר נזקקין לקל וחומר. קל

זוהר

תרגום הזוהר

חי העולמים, ומנחת על ראש צדיק חי העולמים, וצלותא דיהודי לאו איהי כלילא, ולא איהי אלא בגוון חר, ותפלת יחיד אינה פלולה, ואינה אלא באפן אחד, ועל דא צלותא דיהודי לאו איהי מתתקנא לאתקבלא (אלא בצלותא)

בצלותא דסגיאין, ועל פן תפלת היחיד אינה מתקנת להתקבל כמו תפלת הרבים. ותא חזי יעקב כליל הוה ועל דא צלותיה תאיב לה קודשא בריך הוא, ובא וראה, יעקב היה פלול מפל המצוות. וגם תפלתו היתה פלולה מפמה שבחים ותשבחות, ועל זה התאנה הקדוש ברוך הוא לתפלתו. מה בתיב ויירא

יעקב מאד ויצר לו. שהקדוש ברוך הוא הכניס בלבו יראה פדי שיתפלל.

רבי יהודה פתח ואמר בתיב (משלי כ"ח י"ד) אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה. זכאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא אתרעי בהו ויהב לון אורייתא דקשוט בגין למזפי בה לחיי עלמא, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם ונתן להם תורת אמת בשביל לזכות בה לחיי עולם, דכל מאן דאשתדל באורייתא קדשא בריך הוא משיד עליה חיון עלאין ואעיל ליה לחיי עלמא דאתי, שפל מי שמתעסק בתורה הקדוש ברוך הוא מושף עליו חיים עליונים ומביא אותו לחיי עולם הבא, דבתיב (דברים ל') כי הוא

מוסר

והשלישי הפליות. די הספוק מה שאי ובמלבושים ובנשים ובסחורות ובכל אפשר בלעדו, ומצנה על האדם שינהיג כל דרכיו על דרך האמצעי באכילה ושתיה איש חונן ומלנה יכלכל דבריו במשפט:

הלכה פסוקה

וחומר וגזרה שניה נזקקין לקל וחומר. היו נזקקין לחכם. תלמיד ועם הארץ נזקקין השואלין שנים אחד חכם ואחד תלמיד לתלמיד. שניהם חכמים שניהם תלמידים

וישלח ליום שלישי

רטו

תרגום הזוהר

תנין וארד ימיה, וכתוב (שם ל"ב) ובדבר הזה תאריכו ימים, תיין פהאי עלמא, פהאי עלמא ותיין בעלמא דאתי, תיים בעולם הזה ותיים בעולם הבא:

זוהר

ל' כי הוא תנין וארד ימיה. וכתוב (שם ל"ב) ובדבר הזה תאריכו ימים, תיין פהאי עלמא, ותיין בעלמא דאתי:

הלכה פסוקה

שניהם עמי הארץ שאלו שניהם בשתי שאלות בשני מעשים הרשות ביד המתרגם הלכות או בשתי תשובות או בשתי מעתה:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(וישלח דף קע"א ע"ב)

וְהוּא עֵבֶר לְפָנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה שִׁבְעַ
פְּעָמִים עַד גִּשְׁתּוֹ עַד אַחִיו. רַבִּי אֶלְעָזָר
פָּתַח וְאָמַר, (שמות ל"ד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל
אֲחֵר כִּי יְיָ קִנָּא שְׁמוֹ. וְכִי יַעֲקֹב דָּאִיהוּ שְׁלִמָא
דְּאַבְרָהָם דְּאַתְבָּרִיר חוּלְקָא שְׁלִמָתָא לְקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְאִיהוּ אַתְקָרִיב לְגַבִּיּה יְתִיר, (ס"א
יְתִיר (ס"א וְאַשְׁתָּלִים לְעֵילָא וּלְתַתָּא), וְהָלֵא יַעֲקֹב שְׁהוּא הַשְּׁלָם שְׁבָאבוֹת שְׁנַבְחָר חֶלֶק שְׁלָם

וְהוּא עֵבֶר לְפָנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה
שִׁבְעַ פְּעָמִים עַד גִּשְׁתּוֹ עַד
אַחִיו. רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר כְּתִיב
(שמות ל"ד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל
אֲחֵר כִּי יְיָ קִנָּא שְׁמוֹ. שׁוֹאֵל וְכִי
יַעֲקֹב דָּאִיהוּ שְׁלִמָא דְאַבְרָהָם
דְּאַתְבָּרִיר חוּלְקָא שְׁלִמָתָא לְקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאִיהוּ אַתְקָרִיב לְגַבִּיּה
יְתִיר (ס"א וְאַשְׁתָּלִים לְעֵילָא וּלְתַתָּא),

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"ב)

הַמוֹתְרוֹת הוּא רַבּוּי עוֹבֵר גְּבוּל דֵּי אֵין צוֹרֵךְ בְּהֶם לְאָדָם כְּמוֹ רַבּוּי אֲכִילָה
הַסְפּוּק אֶל הַתּוֹסֶפֶת אֲשֶׁר וּשְׁתִּיָּה וּמְלַבּוּשִׁים וּבִיאוֹת, וְהוּא נַעֲנֵשׁ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה)

א כְּשֶׁם שְׂאָדָם מְצוּה בְּכבוֹד אָבּוֹ וּבִירְאָתוֹ יוֹתֵר מְאֹבּוֹ, שְׂאָבּוֹ מְבִיא לְחַיֵּי הָעוֹלָם
כִּי הוּא חַיִּיב בְּכבוֹד רַבּוֹ וּבִירְאָתוֹ הַזֶּה וְרַבּוֹ שְׁלִמְדוֹ חֲכָמָה מְבִיא לְחַיֵּי הָעוֹלָם

זוהר

תרגום הזוהר

להקדוש ברוך הוא, והוא נתקרב אליו ביותר, ונשתלם למעלה ולמטה, ה' סגיד לה' הוא רשע דעשו דאיהו בסטרא דאל אחר, ומאן דסגיד ליה סגיד לאל אחר, אם פן איף השפתנה לאותו רשע עשו, שהוא בצד אל אחר, ומי ששפתנה לו משפתנה לאל אחר. אי תימא בגין דאמרו תעלא בעידניה סגיד ליה, ואם תאמר שהשפתנה לו מפני שהיתה השעה משחקת לו, והמשל אומר "השועל בשעתו (כשהוא מולך), השפתנה לו", לאו הכי, דהא עשו כאל אחר הוה, ויעקב לא יסגוד לתהוא סטרא ולתהוא חולקא כלל, אינו כן, שהרי עשו היה כאל אחר (כעבודה זרה), ויעקב לא ישפתנה לאותו צד ולאותו חלק כלל, ואם פן איף השפתנה לעשו.

(פתח רבי אבא ואמר) להקשות עוד, אלא (כשדוד המלך שלח לנבל לברכו ולבקשו שישלח מזון לחילותיו) בתיב (שמואל א' כה) ואמרתם בה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום, והא אתמר דאסיר (נ"א ל"ג ליה) לאקדומי להו שלם לרשיעינא, והלא למדנו שאסור לו לאדם להקדים שלום לרשעים, וביון דאסיר חיכי אשפתנא דדוד אמר האי

מוסר

עליו כשהוא משתדל למלאת תאוותו, והוא עובר על מצות יוצרו ודבק ביצרו הזונה המביאו לשאול תחתית: הקצור מדי ספוק בדברים שזכרתי, אם הוא עושה לשם שמים לפרישות מן העולם ולשבר תאוותו כדי

הלכה פסוקה

הבא. ראה אבידת אביו ואבידת רבו של רבו קודמת לשל אביו. אביו ורבו נושאים במשא מניח את של רבו ואחר כך של אביו. אביו ורבו שבויים בשביה פודה את רבו ואחר כך פודה את אביו, ואם היה

תרגום הווהר

זוהר

קרא לנבל, וכינן שאסור, איך מצאנו שדוד אמר מקרא זה לנבל, שהיה רשע. ומשיב, אלא הא אוקמוה דלקדשא בריה הוא קאמר בגין לקשרא ליה לחי, אלא כבר פירשוהו שלהקדוש ברוך הוא אמר פן, כדי לקשר אותו לחי העולמים (לחבר מדת "פה" שהיא השכינה, למדת "חי" שהוא יסוד), וחשיב נבל דעליה קאמר, ונבל חשב שאליו הוא מתפרין.

קרא לנבל אלא הא אוקמוה דלקדשא בריה הוא קאמר, בגין לקשרא ליה לחי, וחשיב נבל דעליה קאמר.

בגוונא דא (בראשית מז) וישתחו ישראל על ראש המטה, וכי לגביה דבריה סגיד, אלא לאתריה דשכינתא קא פרע וסגיד.

בגוונא דא ופעין זה מצינו אצל יעקב, שנאמר (בראשית מז) וישתחו ישראל על ראש המטה, וקשה, וכי לגביה דבריה סגיד, וכי לבנו השתחנה, אלא לאתריה דשכינתא קא פרע וסגיד. אלא על פרחף לומר שלמקום השכינה שהוא למעלה מראשותיו של חולה, פרע והשתחנה.

אוף הכא והוא עבר לפניהם, מאי והוא, דא שכינתא עלאה דהנה אולא קמיה (פרע), ודא הוא נטירו עלאה, פיון דחמא יעקב, אמר, הא עידן לסגדא לגביה דקדשא בריה

אוף הכא והוא עבר לפניהם, מאי והוא דא שכינתא עלאה דהנה אולא קמיה, (פרע), וכן פאן נאמר והוא עבר לפניהם, על מי נאמר "והוא", זוהי השכינה העליונה שהיתה הולכת לפניו, ודא הוא נטירו עלאה, וזו היא השמירה העליונה ששמרתו. פיון דחמא יעקב, אמר, הא עידן לסגדא לגביה דקדשא בריה הוא דהנה אולא קמיה, פיון שראה

מוסר

להתקרב בו אל השם, אז טוב לו המאכל עד שיתכו המותרות שנעשו כשיעשנו על דרך הרפואה כמו החולה בסבת רוב המאכל, וכן יעשה זה שחלה מרוב המאכל שימנע מפניו המניעות מהדברים הצריכים לשבר תאות

הלכה פסוקה

חכמים מורא רבך כמורא שמים לפיכך אמרו כל החולק על רבו כחולק על השכינה שנאמר (במדבר כו) בהצותם על ה', וכל העושה מריבה עם רבו פעושה מריבה עם השכינה שנאמר (שם כ) אשר רבו בני ישראל את ה' וינקדש בם. וכל המתרעם על רבו כמתרעם על ה' שנאמר (שמות טז) לא עלינו תלונותיכם פי על ה'. וכל המתהדר אחר רבו כאלו מתהדר אחר השכינה שנאמר (במדבר כא) וידבר העם

זוהר

תרגום הזוהר

יעקב את השכינה, אמר, הרי הזמן הראוי להשתחוות להקדוש ברוך הוא שהיה הולך לפניו, וכרע וסגיד שבע זמנים עד גשתו עד אחיו, וכרע והשתחוה שבע פעמים (להשכינה) עד גשתו עד אחיו, והראיה ולא כתיב וישתחו לעשו. שלא נאמר וישתחו לעשו, אלא בין דחמא דהא קדשא ברוך הוא אול קמיה, בדין סגיד לקבליה, אלא פיון שראה שהרי הקדוש ברוך הוא הולך לפניו, אז השתחוה לנגדו, בגין דלא למיהב יקר למסגד לאחרא בר מניה, משום שלא לתן כבוד להשתחוות לאחר חוץ ממנו, וכלא איהו בדקא יאות, והפל הוא פראוי.

זכאין אינון צדיקניא דכל עובדיהון דקא עבדי בגין יקרא דמאריהון איהו, אשריהם הצדיקים שפל מעשיהם שהם עושים הוא בשביל כבוד אדונם, ובגין דלא יסטון לימינא ולשמאלא, וכדי שלא יטו לימין ולשמאל מהדרך הישר:

מוסר

היצר. ואם יעשה זה לשם ולתהלה את נפשו וגופו, והוא דומה למכבה את ולרמות בו בני העולם הוא מגונה וחומס

הלכה פסוקה

להפרישו ולומר לו דבר זה אסור ואפילו בפני רבו ואף על פי שלא נתן לו רבו רשות, שכל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב. במה דברים אמורים בדבר שנקרה מקרה, אבל לקבוע עצמו להוראה ולישב ולהורות לכל שואל אפילו הוא בסוף העולם ורבו בסוף העולם אסור לו להורות עד שימות רבו אלא אם בן נטל רשות מרבו. ולא פל מי שמת רבו מתר לו לישב ולהורות בתורה אלא אם בן היה תלמיד שהגיע להוראה:

באלהים ובמשה: ב איהו חולק על רבו, זה שקובע לו מדרש ויושב ודורש ומלמד שלא ברשות רבו ורבו קנים ואף על פי שרבו במדינה אחרת. ואסור לאדם להורות בפני רבו לעולם, וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה: ג היה בינו ובין רבו שתים עשרה מיל ושאל לו אדם דבר הלכה מתר להשיב. ולהפריש מן האסור אפילו בפני רבו מתר להורות, ביצד פגון שראה אדם עושה דבר האסור מפני שלא ידע באיסורו או מפני רשעו, יש לו

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. ויהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישלח דף קע"ח ע"ב)

פֶּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר, (שם ל"ב) אַתָּה סֵתֵר לִי מִצָּר תִּצְרֵנִי רַנִּי פִלַּט תִּסּוּבְּכֵנִי סֵלָה, אַתָּה סֵתֵר לִי, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ סֵתֵרָא וּמִגֵּן לְבַר נֶשׁ דְּאִזִּיל בְּאַרְחֵי דְאֹרֵייתָא, וְאִיהוּ אִסְתַּתֵּר בְּצִלָּא דְגַדְפּוּי דְלָא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיהַ.

פֶּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר כְּתִיב (תהלים ל"ב) אַתָּה סֵתֵר לִי מִצָּר תִּצְרֵנִי רַנִּי פִלַּט תִּסּוּבְּכֵנִי סֵלָה. אַתָּה סֵתֵר לִי, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְאִיהוּ סֵתֵרָא וּמִגֵּן לְבַר נֶשׁ דְּאִזִּיל בְּאַרְחֵי דְאֹרֵייתָא, זֶה הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא שֶׁהוּא מִסְתַּר וּמִגֵּן לְאָדָם שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, וְאִיהוּ אִסְתַּתֵּר בְּצִלָּא

דְגַדְפּוּי דְלָא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיהַ, וְהוּא מִסְתַּתֵּר בְּצִל כִּנְפָיו שְׁלֵא יוֹכְלוּ לְהִרְע לוֹ.

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"ב)

צְרִיף שִׁקְבַל הַכְּנֵעָה גְדוֹלָה לִפְנֵי וְשִׁיעֲבוּד לוֹ בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. וְשִׁירָא הַבּוֹרָא וּלְפָנֵי עֲבָדָיו וְאוֹהָבָיו מִמֶּשׁ בְּכָל זְמַן לְפִי שֶׁהוּא לְפָנָיו תְּמִיד

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה)

א כָּל תְּלִמִיד שְׁלֵא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה נֶאֱמַר (משלי ז) כִּי רַבִּים חֲלָלִים הִפִּילָה. וְכֵן הָרִי זֶה רָשָׁע שׁוֹטֵה וְגַם רוּחַ וְעָלְיוֹ חָכָם שֶׁהִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וְאִינוּ מוֹרָה הָרִי זֶה

זוהר

תרגום הזוהר

מצר תצַרְנִי. מְעִילָא ומתתא, לְעִילָא אית ליה
 לְבַר נֶשׁ מְאָרִי דְבָבו, לְתַתָּא אוּף הָכִי נְמִי, וּמָאן
 אִיהוּ, דָּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ צַר לְעִילָא וְצַר
 לְתַתָּא. וְאֵלְמָלָא יֵצֵר הָרַע לָא אֲשַׁתְּכַח מְאָרִי
 דְבָבו לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא, בְּגִין כֶּף מִצַּר תִּצְרַנִּי.
 רְנִי פִלְט תְּסוּבְבְנִי סְלָה. יְסוּבְבְנִי סְלָה מִבְּעִי
 לִי, מְאִי תְּסוּבְבְנִי. אֵלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית
 בְּהוּ דְרָגִין לְהַצְלָה, תְּסוּבְבְנִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי
 בְּאַרְחָא וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא, וְאִיהוּ
 לְמַפְרַע, מְהָאִי גֵיסָא וּמְהָאִי גֵיסָא.

מצר תצַרְנִי. מְעִילָא ומתתא, לְעִילָא אית ליה
 לְבַר נֶשׁ מְאָרִי דְבָבו, לְתַתָּא אוּף הָכִי נְמִי, וּמָאן
 אִיהוּ, דָּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ צַר לְעִילָא וְצַר
 לְתַתָּא. וְאֵלְמָלָא יֵצֵר הָרַע לָא אֲשַׁתְּכַח מְאָרִי
 דְבָבו לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא, בְּגִין כֶּף מִצַּר תִּצְרַנִּי.
 רְנִי פִלְט תְּסוּבְבְנִי סְלָה. יְסוּבְבְנִי סְלָה מִבְּעִי
 לִי, מְאִי תְּסוּבְבְנִי. אֵלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית
 בְּהוּ דְרָגִין לְהַצְלָה, תְּסוּבְבְנִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי
 בְּאַרְחָא וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא, וְאִיהוּ
 לְמַפְרַע, מְהָאִי גֵיסָא וּמְהָאִי גֵיסָא.

לא היו נמצאים שונאים להאדם בעולם (שכל השונאים שיש לו לאדם הכל נמשך מהחטאים
 שהיצר הרע מחטיאו), בגין כֶּף מִצַּר תִּצְרַנִּי, ומשום כֶּף נֶאֱמַר מִצַּר תִּצְרַנִּי (לשון יחיד).

רְנִי פִלְט תְּסוּבְבְנִי סְלָה, מִשְׁמַע שְׁשִׁירֵי הַהַצְלָה הֵם יְסוּבְבְנִי, וּמִקְשָׁה יְסוּבְבְנִי סְלָה מִבְּעִי
 לִי, אִם כֵּן הִנֵּה צְרִיף לֹמֵר "יְסוּבְבְנִי", מְאִי תְּסוּבְבְנִי, אֵלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ דְרָגִין
 לְהַצְלָה תְּסוּבְבְנִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי בְּאַרְחָא, אֵלוֹן אֹתָם הַשִּׁירִים (הַמְזֻמְרִים) שֵׁישׁ בְּהֵם מִדְּרָגוֹת
 (הֵינּוּ סְגֻלָּה) לְהַצְלָה, אַתָּה ה' תְּסוּבְבְנִי בְּהֵם לְהַצִּילֵנִי בְּדֶרֶךְ. וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא וְאִיהוּ
 לְמַפְרַע מְהָאִי גֵיסָא, וּמְהָאִי גֵיסָא. וְזֶה הַמְקָרָא אֲפֻשֵׁר לְקָרְאוֹ כְּסֻדְרוֹ, וְאֲפֻשֵׁר לְקָרְאוֹ לְמַפְרַע
 (סְלָה תְּסוּבְבְנִי פִלְט רְנִי), וְלֹא תִשְׁתַּנֵּה הַהֲבָנָה.

מוסר

וְאִין דְּכֶר נִסְתַּר מִפְּנֵי וְיִשְׁבַּח אוֹתוֹ לְכַב. וְיִתְחַנֵּן לוֹ תְּמִיד לְרַצוֹתוֹ וְלִהְתַּחַנֵּן
 לִילוֹ וְיוֹמוֹ וְיִזְכּוֹר טוֹבוֹתוֹ עִמּוֹ בְּסִתַּר לְפָנָיו וְלִבְקֶשׁ מְחִילָה עַל עֲוֹנוֹתָיו וְיִשִּׁיב
 וּבִגְלוּי. וְיִרוּץ לְעִבּוּדָתוֹ בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב אֶל לְבוֹ מַה שְׁעֵבֵר עָלָיו מִן הָעֲוֹנוֹת

הלכה פסוקה

מוֹנַע תּוֹרָה וְנוֹתֵן מְשׁוּלוֹת לְפָנֵי הָעוֹרִים וְעָלָיו נֶאֱמַר (שם) וְעֲצוּמִים כָּל הַרוּגִיָּה. אֵלוֹן
 הַתְּלִמִּידִים הַקְּטַנִּים שְׁלֹא הִרְבוּ תּוֹרָה פְּרָאוּי וְהֵם מְבַקְשִׁים לְהַתְגַּדֵּל בְּפָנֵי עַמִּי הָאָרֶץ
 וּבֵין אֲנָשֵׁי עִירִים וְקוֹפְצִין וְיוֹשְׁבֵין בְּרֹאשׁ לְדִין וְלַהוֹרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, הֵם הַמְרַבִּים
 הַמְּחַלְּוֹקוֹת וְהֵם הַמְּחַרְיְבִים אֶת הָעוֹלָם וְהַמְּכַבֵּין גְּרָה שֶׁל תּוֹרָה וְהַמְּחַבְּלִים בְּרֶם
 ה' צְבָאוֹת, עֲלֵיהֶם אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָתוֹ (ש"ש ב) אֲחֻזּוֹ לָנוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קְטַנִּים

תרגום הזוהר

זוהר

תא חזי באלין שירין ותושבחו דקאמר דוד
 דקאמר דוד אית בהון רזין ומלון
 עלאין ברזי דחכמתא, בא וראה,
 באלו השירות ותשבחות שאמר דוד,
 יש בהם סודות ודברים עליונים
 בסודי החכמה, בגין דבלהו ברזי
 קודשא אתאמרו, משום שכלם
 ברוח הקדש נאמרו, דהנה שרא רוח
 קודשא עליה דדוד והנה אמר
 שירתא, שהיה שוכן רוח הקדש על
 דוד והנה אמר שירה, ובגין כך
 בלהו ברזי דחכמתא אתאמרו,
 ומשום כך כלם בסודי החכמה
 נאמרו.

תא חזי, באלין שירין ותושבחו דקאמר דוד
 אית בהון רזין ומלון עלאין ברזי דחכמתא,
 בגין דבלהו ברזי קודשא אתאמרו, דהנה
 שרא רוח קודשא עליה דדוד והנה אמר
 שירתא, ובגין כך בלהו ברזי דחכמתא
 אתאמרו.

פתח רבי אלעזר ואמר פתיב (תהלים
 קי"ח) דחה דחיתני לנפול ויי עזרני.
 דחה דחיתני, דחה דחוני מבעי ליה,

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קי"ח) דחה
 דחיתני לנפול ויי עזרני. דחה דחיתני, דחה
 דחוני מבעי ליה, מאי דחה דחיתני. אלא
 דא סטרא אחרא דדחייא ליה לבר נש תדיר,
 ובעי לדחייא ליה ולאסמאה ליה מעם קדשא
 בריך הוא, ודא הוא יצר הרע דאשתכח
 לגביה דבר נש תדיר, ולקבליה אהדר דוד
 ואמר דחה דחיתני לנפול, בגין דאיהו הוה

שהיה צריך לומר דחה דחוני, שקאי על השונאים, שהרי ה' לא דחה אותו אלא עזרו, מאי
 דחה דחיתני. אלא דא סטרא אחרא דדחייא ליה לבר נש תדיר אלא זהו הצד האחר
 הטמא שדוחה לו להאדם תמיד מהקדשה, ובעי לדחייא ליה ולאסמאה ליה מעם קדשא
 בריך הוא, ורוצה לדחותו ולהטותו מעם הקדוש ברוך הוא, ודא הוא יצר הרע דאשתכח
 לגביה דבר נש תדיר, וזהו היצר הרע שנמצא אצל האדם תמיד, ולקבליה אהדר דוד
 ואמר דחה דחיתני לנפול, ולנגדו פנה דוד ואמר בלשון נוכח דחה דחיתני לנפל, בגין

מוסר

שחטא לפניו. וכן ישיב אל לבו הטובות
 אשר עשה לו כל ימי חייו והוא מורד
 בו, ויודה ויפיר קטנות מעלתו ופחיתותו,
 וגודל פבור יוצרו ועוצם גבורתו, וירבה
 להשתחוות לפניו בכניעה ושפלות ויודה
 על כל הבא עליו. כמו שהיה עושה

הלכה פסוקה

מחבלים פרמים: ב ואסור לו לתלמיד
 לקרות לרבו בשמו ואפילו שלא בפניו
 והוא שיהיה השם פלאי, שכל השומע
 ידע שהוא פלוני ולא יזכיר שמו בפניו,
 ואפילו לקרות לאחרים ששםם בשם רבו
 פדרך שעושה בשם אביו, אלא ישנה את

זוהר

תרגום הזוהר

דאיהו הוה אשתדל לגביה בכל אינון עקתינ לאסטאח ליה מעם קדשא בריך הוא, משום שהוא היה משתדל אליו בכל אותם הצרות להטותו מעם הקדוש ברוך הוא, ועליה אמר דוד ועליו אמר דוד דחה דחיתני לנפול בגיהנם, ויי עורני דלא אתמסרנא בידך, ועל דא אית ליה נמסרתי בידך. ועל דא אית ליה לבר נש לאזדהרא מניה בגין דלא ישלוט עליה, ועל פן יש לו להאדם להזהר ממנו כדי שלא ישלט עליו, וקדשא בריך הוא פדין נטיר ליה בכל ארחי, ואז הקדוש ברוך הוא

אשתדל לגביה בכל אינון עקתינ לאסטאח ליה מעם קדשא בריך הוא, ועליה אמר דוד דחה דחיתני לנפול בגיהנם, ויי עורני דלא אתמסרנא בידך ועל דא אית ליה לבר נש לאזדהרא מניה, בגין דלא ישלוט עליה, וקדשא בריך הוא פדין נטיר ליה בכל ארחוי, דכתיב (משלי ג') אז תלך לבטח דרכך ורגלך לא תגף. (שם ד') בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל. וכתיב (שם) וארח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

שומר בכל דרכיו, דכתיב (משלי ג') אז תלך לבטח דרכך ורגלך לא תגף. ופתיב (שם ד') בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל. וכתיב (שם) וארח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

מוסר

נחום איש גם זו על כל הקורות המוצאות אותו. ואמרו הקדמונים כי אחד ראה לחסיד מפה ברגלו ואמר לו אני חס על המפה אשר ברגלך ואמר לו אני מחזיק טובה ליוצרי שלא נתנה בעיני:

הלכה פסוקה

לו להלך בצדו אלא יתרחק לאחר רבו ולא יהא מכון פנגד אחוריו ואחר כך יתפלל. ולא יפגס עם רבו במרחץ. ולא ישב במקום רבו. ולא יכריע דבריו בפניו. ולא יסתור את דבריו. ולא ישב לפניו עד שיאמר לו שב. ולא יעמוד מלפניו עד שיאמר לו עמוד או עד שיפול רשות לעמוד. וכשיפטר מרבו לא יחזיר לו אחוריו אלא גרמע לאחוריו ופניו פנגד פניו:

שמום אפילו לאחר מותם. ולא יתן שלום לרבו או יחזיר לו שלום בדרך שנותנים לריעים ומחזירים זה לזה, אלא שוחה לפניו ואומר לו ביראה וכבוד שלום עליך רבי ואם נתן לו רבו שלום יחזיר לו שלום עליך רבי ומורי: ג וכן לא יחלוץ תפלו פפני רבו ולא יסב אלא יושב ביושב לפני המלך. ולא יתפלל לא לפני רבו ולא לאחר רבו ולא בצד רבו, ואין צריך לומר שאסור

וישלח ליום חמישי

רכה

תרגום הזוהר

זוהר

אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל
דקדשא בריה הוא נטיר לון בעלמא
דין ובעלמא דאתי, אשריהם ישראל
שהקדוש ברוך הוא שומר אותם
בעולם הנה ובעולם הבא, דכתוב
(ישעיה ס) ועמד בלם צדיקים לעולם

אמר רבי יהודה, זכאין אינון ישראל דקדשא
בריה הוא נטיר לון בעלמא דין ובעלמא
דאתי, דכתוב (ישעיה ס) ועמד בלם צדיקים
לעולם יירשו ארץ. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

יירשו ארץ. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בשלח דף מ"ז ע"א)

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. רבי אבא	ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. רבי
פתח, אם תשיב משפת רגלך עשות חפצך	אבא פתח בתיב (ישעי' נח, יג)
ביום קדשי. זכאין אינון ישראל דקדשא בריך	אם תשיב משפת רגלך עשות חפצך
	ביום קדשי. זכאין אינון ישראל

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ז ע"א)

מי שרצונו לקבל עבודת השם יתברך מנוחה פנעזבון התאנה. ואין מעשה	מי שרצונו לקבל עבודת השם יתברך
מעולה ממחשבה זכה. ואין צדקה גדולה	יבדל מבני אדם. ואמרו אין רפואה
מאהבת יסורין. ואין חטאת גדולה	מהחנינה ואין מטמון כמטמון החכמה.
מהתאנה. ולא חולי מן הדאגה ולא עבודה	ואין ממון כממון הדעת. ואין רע פרע
זכה מאהבה. ולא פרישות טוב מהספוק.	הטפשות. ואין יחוס פיהוס הנאמן. ואין

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פ"ג)

א תבשיל חי שלא בשל כלל או שבשיל	א תבשיל חי שלא בשל כלל או שבשיל
כל צרכו ומצטמק ורע לו, מתר	כל צרכו ומצטמק ורע לו, מתר
להשהותו על גבי האש בין בכירה וכופח	להשהותו על גבי האש בין בכירה וכופח
בין בתנור, וכן כל תבשיל שבשיל ולא	בין בתנור, וכן כל תבשיל שבשיל ולא

זוהר

תרגום הזוהר

דְּקַדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בְּהוֹן
 לְאֲתֵדְבִקָּא בְּהוֹן מִכָּל שְׂאֵר עֲמִין
 דְּעֵלְמָא. אֲשֵׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא חֲפֵץ בָּהֶם לְהִתְדַבֵּק בָּהֶם
 מִכָּל שְׂאֵר אַמּוֹת הָעוֹלָם. וּמִגּוֹ
 רְחִימוּתָא דְּלֵהוֹן קָרִיב לוֹן לְנִפְיָה
 וַיִּהְיֶה לוֹן אֲוִרְיִיתָא, וַיִּתְּנֵהּ אֶהְבֵּתֶם
 קָרִב אֹתָם אֵלָיו וַנִּתֵּן לָהֶם הַתּוֹרָה,
 וַיִּהְיֶה לוֹן שֶׁבֶת דְּאִיְהִי קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר יוֹמִין וַנִּיחָא מִכָּל אֲוִרְיִיתָא וַנִּתֵּן לָהֶם
 הַשֶּׁבֶת שֶׁהוּא קְדוּשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים וְכִּי מְנוּחָה מִכָּל, וְשִׁמְחַת הַכֹּל, וְשִׁקּוּל שֶׁבֶת לְקַבֵּל
 אֲוִרְיִיתָא כִּלְאֵ, וְשִׁקּוּלָהּ שֶׁבֶת נִגְדַת הַתּוֹרָה כִּלְאֵ, וּמֵאֵן דְּנִטִיר שֶׁבֶת כִּלְאֵ נִטִיר אֲוִרְיִיתָא כִּלְאֵ,

הוא אֲתֵרְעֵי בְּהוֹן לְאֲתֵדְבִקָּא בְּהוֹן מִכָּל שְׂאֵר
 עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּמִגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלֵהוֹן קָרִיב לוֹן
 לְנִפְיָה, וַיִּהְיֶה לוֹן אֲוִרְיִיתָא, וַיִּהְיֶה לוֹן שֶׁבֶת
 דְּאִיְהִי קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר יוֹמִין, וַנִּיחָא מִכָּל אֲוִרְיִיתָא,
 וַחֲדוּהּ דְּכִלְאֵ. וְשִׁקּוּל שֶׁבֶת לְקַבֵּל אֲוִרְיִיתָא
 כִּלְאֵ. וּמֵאֵן דְּנִטִיר שֶׁבֶת כִּלְאֵ נִטִיר אֲוִרְיִיתָא

מוסר

וּלְפִי שִׁיעוּר עֲמִידַתְכֶם לְעוֹלָם הַבָּא. וְרֵאוּ
 לְבַחֲרוּ יִפֶּה תוֹאֵר וְכַחוּשׁ הַבְּשָׂר. שְׂאֵלוֹהוּ
 עַל פַּחַשׁ בְּשָׂרוֹ. עֲנֵה טַעַמְתִּי זֶה הָעוֹלָם
 וּמִצָּאתִיו מֵר כִּלְעֵנָה וַזְּהִבוּ וְכִסְפוֹ פֶּאֶבְנִי,
 וְאֵנִי מִבֵּיט לְשָׁמַי מְרוֹמוֹת וְרוֹאֵה אֲנִישִׁים
 יוֹלִיכִים לְגֵן עֵדֵן. וְאַחֲרֵים לְגִיְהֵנָם וַיִּרְאֵתִי
 מֵאֵשׁ הַשּׁוֹרֵף:

וְלֹא שְׁמִירָה חֲזָקָה מִהַשְׁתִּיקָה וְלֹא עֲנִיּוּת
 גְּדוֹל מִהַחֲמָדָה. וְלֹא חַיִּים עֲרִבִים מִהַשְׁמַח
 בַּחֲלָקוֹ. אָמַר אַחַד, הַבִּשְׁתׁ סִבָּה לְכֹל יוֹשֵׁר.
 אָמְרוּ כִּי הוֹלְכֵי דֶרֶךְ טַעוּ בְּדַרְכָּם רָאוּ
 לְפָרוּשׁ אַחַד בְּמַגְדֵּל, אָמְרוּ לוֹ הוֹרְנוּ דֶרֶךְ
 זֶה נִלְךְ, וְהִרְאָה בִּידוֹ לְשָׁמַיִם, אָמְרוּ לוֹ
 וְאִידֵי. אָמַר לָהֶם הִכִּינוּ צְדָה לְפָנֵי דַרְכְּכֶם

הלכה פסוקה

מִחֲזִירִים לְעוֹלָם אֵלָּא עַל גְּבִי פִירָה גְּרוּפָה
 אוֹ מְכוּסָה אוֹ כְּבִירָה וְכוּפָח שֶׁהוֹסְקוּ בְּקֶשׁ
 וּבְגַבְבָּא, וְהוּא שְׁלֵא הַנִּיחַ הַקְּדוּרָה עַל גְּבִי
 הַקְּרַקַע אֲבָל מִשְׁהַנִּיחָה עַל גְּבִי הַקְּרַקַע
 אֵין מִחֲזִירִין אוֹתָהּ וְאֵפִילוּ עַל גְּבִי פִירָה
 גְּרוּפָה אוֹ מְכוּסָה. וְאֵין מִחֲזִירִין לְתַנּוּר וְלֹא
 לְכוּפָח שֶׁהוֹסְקוּ בְּגַפְתָּ אוֹ בְּעֵצִים אֵף עַל
 פִּי שְׁגֵרָף אוֹ כֶּסֶה מִפְּנֵי שֶׁהִבְלֵן חֵם בְּיוֹתֵר.
 וְכֹל שְׂאֵין מִחֲזִירִין עֲלָיו אֵין סוּמְכִין לוֹ
 בְּשֶׁבֶת:

גֵרָף וְלֹא כֶּסֶה מִפְּנֵי שֶׁכָּבַר הַסִּיחַ דַּעֲתוֹ
 מִמִּנּוּ וְאֵינוֹ כָּא לְחַתוֹת בְּגַחְלִים: בַּכֹּל
 תְּבַשִּׁיל שְׂאֵסוּר לְשִׁהוֹתוֹ אִם עֶבֶר וְשִׁהָה
 אוֹתוֹ אֵסוּר לְאֲכֹלוֹ עַד מוֹצָאֵי שֶׁבֶת וַיִּמְתִּין
 בְּכַדִּי שִׁיעֵשׂוּ. וְאִם שָׁכַחוּ אִם תְּבַשִּׁיל שְׁלֵא
 בְּשֵׁל כֹּל צֶרֶפוֹ הוּא אֵסוּר עַד מוֹצָאֵי שֶׁבֶת
 וְאִם תְּבַשִּׁיל שְׁבִשֵׁל כֹּל צֶרֶפוֹ הוּא וּמִצְטַמֵּק
 וַיִּפֶּה לוֹ מִתֵּר לְאֲכֹלוֹ מִיַּד בְּשֶׁבֶת: גַּבְלֵ
 שְׁמִתֵּר לְשִׁהוֹתוֹ עַל גְּבִי הָאֵשׁ בְּשִׁנּוּמְלִים
 אוֹתוֹ בְּשֶׁבֶת אֵסוּר לְהַחֲזִירוֹ לְמִקוּמוֹ. וְאֵין

זוהר

תרגום הזוהר

ומי שמשמר שבת כאלו משמר
 התורה פלה. מה שנאמר (שם)
 וקראת לשבת ענג הינו ענוגא
 דכלא, ענוגא דנפשא וגופא, ענוגא דעלאין ותתאין:
 ענג הכל, ענג הנפש והגוף, ענג
 העליונים ותחתונים:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת וישב

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת וישב

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישב דף קע"ט ע"ב)

<p>רְבִי שְׁמֵעוֹן אָמַר, תָּא חַזִי, כְּתִיב (קהלת ד') טוֹב יֵלֵד מִסְכֵּן וְחָכֵם, מֵאֵן יֵלֵד מִסְכֵּן, הָא אוֹקְמוּהָ וְאִתְמַר דְּאִיהוּ יֵצֵר הַטּוֹב. אֲבָל טוֹב יֵלֵד הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים ל"ז) נֶעַר הַיִּיתִי גַם זִקְנָתִי, וְדָא הוּא נֶעַר דְּאִיהוּ יֵלֵד נִפְרַשׁ טוֹב יֵלֵד, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב זְהוּ שְׁנַאֲמַר עָלֵינוּ (תהלים ל"ז) נֶעַר הַיִּיתִי גַם זִקְנָתִי, וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵם לְבָרְכָה פְּסוּק זֶה שָׁרוּ שֶׁל עוֹלָם אִמְרוּ, שֶׁהוּא מִטְטְרוּן. וְדָא הוּא</p>	<p>רְבִי שְׁמֵעוֹן אָמַר תָּא חַזִי בֵּא וְרָאָה, כְּתִיב (קהלת ד') טוֹב יֵלֵד מִסְכֵּן וְחָכֵם, שׁוֹאֵל מֵאֵן יֵלֵד מִסְכֵּן, מִיְהוּ זֶה אֲשֶׁר הַפְּתוּב מְכַנְהוּ יֵלֵד מִסְכֵּן, הָא אוֹקְמוּהָ וְאִתְמַר דְּאִיהוּ יֵצֵר הַטּוֹב, כְּכַר פִּירְשׁוּהוּ וְאִמְרוּ שֶׁהוּא הַיֵּצֵר טוֹב, וְזֶהוּ כְּפִשׁוּטוֹ. אֲבָל כַּעַת נִפְרַשׁ טוֹב יֵלֵד, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב זְהוּ שְׁנַאֲמַר עָלֵינוּ (תהלים ל"ז) נֶעַר הַיִּיתִי גַם זִקְנָתִי, וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵם לְבָרְכָה פְּסוּק זֶה שָׁרוּ שֶׁל עוֹלָם אִמְרוּ, שֶׁהוּא מִטְטְרוּן. וְדָא הוּא</p>
--	--

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ז ע"ב)

הַבְּטַחְוֹן הוּא שְׂיִבְטַח בְּאַלְהִים בְּטַחְוֹן וְלַעוֹלָם וּמְנוּחַת הַנֶּפֶשׁ וְשִׂמְחַת הַגּוּף. וְדַע
גְּמוּר, וַיֵּשׁ בּוֹ תוֹעֵלַת לַתּוֹרָה כִּי הַבוֹטֵחַ בְּזוֹלַת הַשֵּׁם הוּא יִסִּיר הַשְּׂגָחָתוֹ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה)

א תַּיִיב לַעֲמוּד מִפְּנֵי רַבּוֹ מְשִׁירָאֲנוּ מִרְחוּק וְלֹא יִרְאֶה קוּמְתוֹ וְאַחַר כֵּן יֵשֵׁב. וְתַיִיב
מִלֹּא עֵינָיו עַד שִׁיתְּכַפֶּסָה מִמֶּנּוּ אָדָם לְהַקְבִּיל פָּנָיו רַבּוֹ בְּרַגְלֵ: ב אֵין חוֹלְקִין

זוהר

תרגום הזוהר

מספן דלית ליה מגרמיה פלום. ואמאי אקרין נער, בגין דאית ליה חדתו דסיהרא דמתחדשא תדיר, ותדיר איהו ילד מספן פמה דאמרן. וחכם, בגין דחכמה שרייא ביה.

נער וזהו נער (מטטרו"ן נקרא נער) דאיהו ילד מספן, דלית ליה מגרמיה פלום, שהוא מכונה ילד עני, שאין לו מעצמו פלום (רק מה שמקבל ממדת המלכות), ואמאי אקרין נער ולמה נקרא נער, בגין דאית ליה חדתו דסיהרא דמתחדשא תדיר, מפני שיש לו התחדשות הלכנה שהיא מתחדשת תמיד, (אותה ההתחדשות המגיע למדת המלכות הנקראת לכנה, מגיע גם אליו, ולכן כמו שהמלכות נקראת נערה, לכן נקרא הוא נער) ותדיר איהו ילד מספן פמה דאמרן, ותמיד הוא ילד עני כמו שאמרנו (היינו שהוא נצרף תמיד שהשכינה תשפיע לו שפע). וחכם ולמה נקרא מטטרו"ן בשם חכם, בגין דחכמה שרייא ביה, מפני שמדת המלכות שהיא חכמה תחתונה, שוכנת בו.

ממלך זקן דא הוא יצר הרע פמה דאתמר, זהו היצר הרע כמו שלמדנו, דהא מן יומא דהוה לא נפק ממסאבותיה לעלמין, שמהיום שנברא לא יצא מטמאתו לעולם, ואיהו כסיל דכל ארחוי אינון לארח בישא, והוא נקרא "כסיל", בשביל שפל דרכיו הם לדרך הרע, ואזיל וסטי לבני נשא ולא ידע לאודיהרא, והולך ומטה לבני אדם מדרך הטוב, והאדם אינו יודע להזהר, ואיהו אתי עם בני נשא בתסקופין, בגין לאסטאה לון מארח טבא לארח בישא, והוא בא עם בני אדם בעלילות בשביל להטותם מדרך הטוב לדרך הרע.

מוסר

ממנו ויתנהו למקרים והיה לאכול יסכל וישתטה במעט שינוי מזג כמו ומצאוהו צרות רבות ורעות פי יניחהו שנודע בחכמת הרפואה. ואם בגבורתו ביד מי שבוטח בו. ואם יבטח בחכמתו, גבר יחלה ויחלש, ובגרעין חרדל שיבוא

הלכה פסוקה

פבוד לתלמיד בפני רבו אלא אם פן דרף ואם היה במקום שאין מכירין אותו ולא רבו לחלוק לו פבוד. וכל המלאכות שהעבד עושה לרבו תלמיד עושה לרבו. אינו נועל לו מנעלו ואינו חולצו. וכל

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי, על דא אקדים עם בר נש
פיומא דאתייליה, בגין דיאמין ליה,
בא וראה, לכן הקדים לבוא עם
האדם ביום שגולד, כדי שיאמין לו,
דהא בר אתי יצר הטוב, לא יכיל
בר נש למיהימנא ליה, ודמי עליה
במטולא, שהרי כאשר בא היצר
הטוב, לא יכול האדם להאמין לו,
ודומה עליו כמשא (פי כבר הרגיל
עצמו בדרך הרע).

תא חזי, על דא אקדים עם בר נש
פיומא דאתייליה, בגין דיאמין ליה,
דהא בר אתי יצר הטוב, לא יכיל
בר נש למיהימנא ליה
ודמי עליה במטולא.

בגוונא דא תנינן מאן הוא רשע
ערום, פעין זה למדנו, מי הוא
הנקרא רשע ערום, דא הוא מאן
דאקדים לאטענא מלוי לקמי דיינא
עד לא ייתי חבריה מאריה דדינא,

בגוונא דא תנינן, מאן הוא רשע ערום, דא
הוא מאן דאקדים לאטענא מלוי לקמי דיינא
עד לא ייתי חבריה מאריה דדינא, במה דאת
אמר (משלי י"ח) צדיק הראשון בריבו וגומר
בגוונא דא הוא (נ"א האי) רשע ערום, במה
דאת אמר (בראשית ג') והנחש היה ערום, והוא
אקדים ושרי עמיה דבר נש עד לא ייתי
חבריה לאשראה עליה. ובגין דאיהו אקדים

זה הוא מי שמקדים לטען דבריו לפני הדין לפני שיבא חברו בעל הדין, במה דאת אמר
כמו שנאמר (משלי י"ח) צדיק הראשון בריבו וגומר (מי שמסדר טענותיו בראשונה לפני שפא
חברו, הוא צדיק בריבו בעיני הדין). בגוונא דא הוא (נ"א האי) רשע ערום, פעין זה הוא זה
הרשע ערום, שהוא היצר הרע, במה דאת אמר כמו שנאמר (בראשית ג') והנחש היה ערום,
הוא הנחש והוא היצר הרע, והוא אקדים ושרי עמיה דבר נש עד לא ייתי חבריה לאשראה
עליה, והוא הקדים ושוכן עם האדם לפני שיבא חברו היצר טוב לשכן עליו, ובגין דאיהו

מוסר

באחד מרגליו ישב בדרך וידום. ואם יבטח
בעשרו עשה יעשה לו כנפים התעוץ
עיניו בו ואיננו, ולפעמים עושר שמור
מבטחו ויבטח. אבל הבוטח בו יתברך
לא יפחד לדבר, ולא ידאג לדבר חוץ
מדברו. ולא יעבוד אחר זולתו. ולא יקנה

הלכה פסוקה

המונע תלמידו מלשמשו מונע ממנו חסד
ופורק ממנו יראת שמים. וכל תלמיד
שמוזלזל דבר מפל כבוד רבו גורם לשכינה
שתסתלק מישראל: ג ראה רבו עובר על
דברי תורה אומר לו למדתנו רבינו כך
וכך. וכל זמן שמזכיר שמועה בפניו אומר
לו כך למדתנו רבינו. ואל יאמר דבר
שלא שמע מרבו עד שיוזכיר שם אומרו.

זוהר

תרגום הזוהר

וְהָא אַטְעִין טַעֲנַתִּיה עֲמִיה, כַּד אָתִי חֲבָרִיה
 דְּאִיהוּ יֵצֵר הַטּוֹב, אֲבָאִישׁ לִיה לְבַר נִשׁ בְּהַדְרִיה,
 וְלֹא יָכִיל לְזַקְפָּא רִישִׁיה, כְּאִילוּ אַטְעִין עַל
 כַּתְפִּיה כָּל מְטוּלִין דְּעַלְמָא, בְּגִין הַהוּא רִשְׁעָ
 עָרוּם דְּאֶקְדִּים עֲמִיה, וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה
 (קהלת ט') וְחֲכָמַת הַמַּסְפֵּן בְּזוּיָה וּדְבָרָיו אֵינָם
 נִשְׁמָעִים, בְּגִין דְּהָא אֶקְדִּים אַחֲרָא.

אֶקְדִּים וְהָא אַטְעִין טַעֲנַתִּיה עֲמִיה,
 וּבִשְׁבִיל שֶׁהוּא הַקְּדִים וְהָרִי טַעֲנָן
 טַעֲנֹתָיו עִמּוֹ, כַּד אָתִי חֲבָרִיה דְּאִיהוּ
 יֵצֵר הַטּוֹב, כְּאֲשֶׁר בָּא חֲבָרוֹ שֶׁהוּא
 יֵצֵר הַטּוֹב, אֲבָאִישׁ לִיה לְבַר נִשׁ
 בְּהַדְרִיה, רַע לוֹ (אֵין נוֹחַ) לְאָדָם לְשַׁפֵּן
 עִמּוֹ, וְלֹא יָכִיל לְזַקְפָּא רִישִׁיה כְּאִילוּ
 אַטְעִין עַל כַּתְפִּיה כָּל מְטוּלִין
 דְּעַלְמָא, וְאֵינוּ יָכוֹל לְהָרִים רֵאשׁוֹ
 כְּאִילוּ הַטְּעִין עַל כַּתִּיפוֹ כָּל מִשְׁאוֹת
 שְׁבַעֲוֹלָם, בְּגִין הַהוּא רִשְׁעָ עָרוּם
 דְּאֶקְדִּים עֲמִיה, וְכֵל זֶה בִּשְׁבִיל אוֹתוֹ
 רִשְׁעָ עָרוּם שֶׁהַקְּדִים עִמּוֹ, וְעַל דָּא
 וְלִכֵּן אָמַר שְׁלֵמָה (קהלת ט') וְחֲכָמַת
 הַמַּסְפֵּן בְּזוּיָה וּדְבָרָיו אֵינָם נִשְׁמָעִים,
 מִסְפֵּן זֶהוּ הַיֵּצֵר טוֹב, בְּגִין דְּהָא

וְעַל דָּא כָּל דְּיִנְיָא דְקַבִּיל מִבְּר נִשׁ מַלְאָה עַד
 לֹא יִיְתִי חֲבָרִיה, כְּאִילוּ מְקַבֵּל עֲלֵיה טַעֲוֹא
 אַחֲרָא. לְמַהֲיִמְנוּתָא, אֶלָּא וּבָא רַעְהוּ, וְחֲקָרוּ.
 וְדָא הוּא אֲרַח דְּבַר נִשׁ זַכָּאָה, דְּהָא בַר נִשׁ
 זַכָּאָה דָּא, הוּא דְלֹא הֵימִין לְהַהוּא רִשְׁעָ עָרוּם
 דְּיֵצֵר הָרַע עַד דְּיִיְתִי חֲבָרִיה דְּאִיהוּ יֵצֵר טוֹב.

אֶקְדִּים אַחֲרָא, בִּשְׁבִיל שֶׁהָרִי הַקְּדִימוֹ אַחַר (הַיֵּצֵר הָרַע).

וְעַל דָּא כָּל דְּיִנְיָא דְקַבִּיל מִבְּר נִשׁ מַלְאָה עַד לֹא יִיְתִי חֲבָרִיה, וְלִכֵּן, כָּל דְּיִן שְׁמַקְבֵּל מֵאָדָם
 וְשׁוֹמֵעַ דְּבָרָיו לְפָנֵי שְׂיָבָא חֲבָרוֹ, כְּאִילוּ מְקַבֵּל עֲלֵיה טַעֲוֹא אַחֲרָא לְמַהֲיִמְנוּתָא, הָרִי הוּא
 כְּאִילוּ מְקַבֵּל עֲלָיו אֱלֹהִים אַחֲרִים לְהֶאֱמִין בּוֹ, אֶלָּא וּבָא רַעְהוּ, וְחֲקָרוּ, פְּרוּשׁ שְׂיִמְתִּין עַד
 שְׂיָבָא חֲבָרוֹ, וְאִזּוֹ חֲקָר וְיִשְׁמַע טַעֲנֹתָיו, וְדָא הוּא אֲרַח דְּבַר נִשׁ זַכָּאָה, וְזֶה הוּא הָרַךְ שֶׁל
 אָדָם צַדִּיק, דְּהָא בַר נִשׁ זַכָּאָה דָּא הוּא דְלֹא הֵימִין לְהַהוּא רִשְׁעָ עָרוּם דְּיֵצֵר הָרַע עַד
 דְּיִיְתִי חֲבָרִיה דְּאִיהוּ יֵצֵר טוֹב, שֶׁהָרִי אָדָם צַדִּיק זֶה הוּא שְׁלֵא הֶאֱמִין לְאוֹתוֹ רִשְׁעָ עָרוּם

מוסר

בְּלַעֲדוֹ. וְלֹא יִיחַל בַּלְתּוֹ. וְלֹא יַחְנִיף לְיֵצֵר יִבְהִילוּהוּ בְּהַלּוֹתָם. וְלֹא יִירָא מִמַּחְלֻקוֹתָם.
 כְּמוֹתוֹ. וְלֹא יִסְפִּים עִם בְּנֵי אָדָם בְּלַתִּי וְאִם יוֹכִיחֵם לֹא יִירָא מִחֲרַפַּת אָנוּשׁ
 עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא. וְלֹא יַפְחִידֵהוּ פַחַדָם. וְלֹא וּמַגְדוּפוֹתָם. וְאִם יִכְלִימֵם לֹא יִבוֹשׁ מֵהֵם

הלכה פסוקה

וּבְשִׁימוֹת רַבּוֹ קוֹרַע כָּל בְּגָדָיו עַד שֶׁהוּא וּבְשִׁימוֹת רַבּוֹ קוֹרַע כָּל בְּגָדָיו עַד שֶׁהוּא
 מְגַלֵּה אֶת לְבוֹ וְאֵינוּ מְאַחֶה לְעוֹלָם. בְּמָה חֲכָמָתוֹ הָרִי זֶה תִּלְמִיד חֲבַר וְאֵינוּ חַיִּיב
 דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּרַבּוֹ מוֹבָחָק שְׁלֵמָה מְמַנּוֹ בְּכַבּוּדוֹ בְּכָל אֵלוֹ הַדְּבָרִים. אֶבֶל עוֹמֵד

וישב ליום ראשון

לה

תרגום הזוהר

שהוא היצר הרע לפני שיבא חברו
שהוא היצר טוב. ובגין דא בגי נשא
אינון פשלין לעלמא דאתי. ולכן
נכשלים בגי אדם לעולם הבא, מפיון
ששומעים דברי היצר הרע לפני
שיבא היצר טוב.

אבל שהוא זכאה דאיהו דחיל
למאריה, אבל אותו הצדיק שהוא
ירא מאדונו, כמה בישין סביל בהאי
עלמא בגין דלא הימין ולא אשתתף
בההוא יצר הרע, כמה רעות סובל
בזה העולם מפני שלא האמין ולא
נתחבר באותו יצר הרע, וקדשא
ברוך הוא שויב ליה מפלהו,

זוהר

ובגין דא בגי נשא אינון פשלין לעלמא דאתי.
אבל שהוא זכאה דאיהו דחיל למאריה, כמה
בישין סביל בהאי עלמא בגין דלא הימין
ולא אשתתף בההוא יצר הרע, וקדשא בריך
הוא שויב ליה מפלהו, הדא הוא דכתיב
(תהלים ל"ד) רבות רעות צדיק ומפלים יצילנו
י. רבות רעות לצדיק לא כתיב, אלא צדיק,
בגין דקדשא בריך הוא אתרעי ביה. ובגין
כך קדשא בריך הוא אתרעי בההוא בר נש,
ושויב ליה מפלא בהאי עלמא ובעלמא דאתי,
זכאה חולקיה:

והקדוש ברוך הוא מצילו מפלים, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר (תהלים ל"ד) רבות
רעות צדיק ומפלים יצילנו י. רבות רעות לצדיק לא כתיב, אלא צדיק, (שפרושו שנה שסובל
רעות, הוא צדיק). בגין דקדשא בריך הוא אתרעי ביה, בשביל שהקדוש ברוך הוא חפץ בו
(ולכן להרחיקו מהרע, סובל לפעמים רעות), ובגין כך קדשא בריך הוא אתרעי בההוא בר נש,
ושויב ליה מפלא בהאי עלמא ובעלמא דאתי, ובשביל כן, הקדוש ברוך הוא חפץ בו
באותו האדם, ומצילו מפל בזה העולם ובעולם הבא, זכאה חולקיה, אשרי חלקו:

מוסר

ולא ייפה להם השקר. והבוטח השלם ומתהפוכותיו ויחד לבו לתורה
יביאהו בטחוננו לפנות לבו מהבלי העולם ולעבודה:

הלכה פסוקה

מלפניו וקורע עליו פשם שהוא קורע על לא למד ממנו אלא דבר אחד בין קמן
כל המתים שהוא מתאבל עליהם, אפילו בין גדול עומד מלפניו וקורע עליו:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת וישב

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמֵר: הַגְּנֵי רוּצָה לְלַמּוּד, כְּדֵי שְׂבִיבֵי אֲנִי הַתְּלַמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְגִּי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֶנָּה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישב דף קפ"ד ע"ב)

וַיִּקְחֶהוּ וַיִּשְׁלִיכוּ אוֹתוֹ הַבּוֹרָה וְהַבּוֹר רַק
אֵין בּוֹ מַיִם. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר
(תהלים יט) תּוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, (מָאן
דְּבָטִיל מִלֵּי דְאֹרִייתָא כְּאִילוֹ חֲרִיב עֲלָמָא
שְׁלִים). כַּמָּה אֵית לֹון לְבָנֵי נְשָׂא לְאִשְׁתְּדִלָּא
בְּאֹרִייתָא, דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתְּדִלָּא בְּאֹרִייתָא,

וַיִּקְחֶהוּ וַיִּשְׁלִיכוּ אוֹתוֹ הַבּוֹרָה
וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם. רַבִּי
יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר בְּתִיב (תהלים יט)
תּוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, (מָאן
דְּבָטִיל מִלֵּי דְאֹרִייתָא כְּאִילוֹ חֲרִיב
עֲלָמָא שְׁלִים), מִי שְׂמַבְטֵל דְּבִרֵי תּוֹרָה
כְּאִילוֹ חֲרִיב עוֹלָם שְׁלָם. כַּמָּה אֵית
לֹון לְבָנֵי נְשָׂא לְאִשְׁתְּדִלָּא בְּאֹרִייתָא,

כַּמָּה יֵשׁ לְהֵם לְבָנֵי אָדָם לְהַשְׁתְּדִל לְעַסְק בַּתּוֹרָה, דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתְּדִל בְּאֹרִייתָא לְהֵי לֵיה

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ז ע"ב)

הַמְּאֲכָסֵן הַמְּלֹךְ בְּבֵיתוֹ כַּמָּה מְכַפֵּד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם בֵּיתוֹ יִתְבַרַךְ רְאוּי לְכַפֵּדֵן
הַבֵּית וּמְרַבִּיצוֹ, וְהוֹאִיל וְלִבּוֹת מִפֶּל אָבָק וְעַפְר הַרְהוּרֵי עֲבִירוֹת

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה)

א כָּל תְּלַמִּיד חָכֵם שֶׁדַּעוֹתָיו מְכֻנּוֹת אֵינוֹ בַּחֲכָמָה אַף עַל פִּי שְׂלֵא לָמַד מִמֶּנּוּ פְּלוּם:
מְדַבֵּר בְּפָנָיו מִי שֶׁהוּא גָדוֹל מִמֶּנּוּ ב הַרְבֵּה הַמוֹבְחָק שֶׁרָצָה לְמַחֹל עַל כְּבוֹדוֹ

זוהר

תרגום הזוהר

לְהוֹי לִיָּה חַיִּים בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאִתִּי, וְזָבִי בְתַרְיִן עֲלָמִין, וְאֶפִּילוּ מָאן דְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא וְלֹא יִשְׁתַּדַּל בָּהּ לְשִׁמְהָ בְּדַקָּא יְאוּת, זָבִי לְאָגַר טַב בְּעֶלְמָא דִּין, וְלֹא דִינִין לִיָּה בְּהַהוּא עֲלָמָא.

חַיִּים בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאִתִּי, שְׁפַל מִי שְׁעוּסָא בְּתוֹרָה יִהְיֶה לוֹ חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְזָבִי בְתַרְיִן עֲלָמִין, וְזוֹכֵה לְשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, וְאֶפִּילוּ מָאן דְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא וְלֹא יִשְׁתַּדַּל בָּהּ לְשִׁמְהָ בְּדַקָּא יְאוּת זָבִי לְאָגַר טַב בְּעֶלְמָא דִּין, וְאֶפִּילוּ מִי שְׁעוּסָא בְּתוֹרָה אֲבָל אֵינּוּ עוֹסֵק בָּהּ לְשִׁמְהָ פְּרָאוּי, זוֹכֵה לְשִׁכָּר טוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא דִינִין לִיָּה בְּהַהוּא עֲלָמָא, וְלֹא דִינִין אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

וְתָא חֲזִי, כְּתִיב (משלי א) אַרְךָ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׂמְאֵלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד. אַרְךָ יָמִים בְּהַהוּא דְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא לְשִׁמְהָ, דְאִית לִיָּה אַרְךָ יָמִים בְּהַהוּא עֲלָמָא, דְבִיָּה אוֹרְכָא דִיּוֹמִין, וְאֵינּוּ יוֹמִין אֵינּוּ יוֹמִין וְדָאִי. תַּמָּן אִיְהוּ רוּחְצֵנּוּ דְקְדוּשָׁה דְלְעִילָא, דְאִתְרַחֵין בְּרַ נֶשׁ בְּהָאִי עֲלָמָא לְאִשְׁתַּדְלָא בְּאוֹרֵייתָא לְאִתְתַּקְפָּא בְּהַהוּא עֲלָמָא. בְּשִׂמְאֵלָה עוֹשֵׁר וְכְבוֹד, אָגַר טַב וְשְׁלוּה אִית לִיָּה בְּהָאִי עֲלָמָא.

וְתָא חֲזִי, וּבֵא וּרְאָה, כְּתִיב (משלי א) אַרְךָ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׂמְאֵלָה עֶשֶׂר וְכְבוֹד. וּמְפָרֵשׁ אַרְךָ יָמִים בְּהַהוּא דְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא לְשִׁמְהָ, אַרְךָ יָמִים הֵינּוּ בְּמִי שְׁעוּסָא בְּתוֹרָה לְשִׁמְהָ, דְאִית לִיָּה אַרְךָ יָמִים בְּהַהוּא עֲלָמָא

דְבִיָּה אוֹרְכָא דִיּוֹמִין, שֵׁישׁ לוֹ אַרְךָ יָמִים בְּעוֹלָם הַבָּא שְׁבוּ אַרְךָ הַיָּמִים, וְאֵינּוּ יוֹמִין אֵינּוּ יוֹמִין וְדָאִי, וְאֵלוּ הַיָּמִים הֵם יָמִים בְּדָאִי (כִּי הַיָּמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה הֵם פְּצַל עוֹבֵר וְלֹא נִקְרָאִים יָמִים, רַק בְּעוֹלָם הַבָּא שְׂזוֹכִים לְחַזוֹת בְּנַעַם ה', נִקְרָאִים "יָמִים"). תַּמָּן אִיְהוּ רוּחְצֵנּוּ דְקְדוּשָׁה דְלְעִילָא, שֵׁם הוּא בְּטַחֲוֹן הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה (הֵינּוּ שְׁכַר הַבְּטַחֲוֹן), דְאִתְרַחֵין בְּרַ נֶשׁ בְּהָאִי עֲלָמָא לְאִשְׁתַּדְלָא בְּאוֹרֵייתָא, עַל שְׂבִטַח הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם בְּה' לְעַסוֹק בְּתוֹרָה, לְאִתְתַּקְפָּא בְּהַהוּא עֲלָמָא, כְּדִי לְהַתְחַזֵּק בְּעוֹלָם הַבָּא. בְּשִׂמְאֵלָה עוֹשֵׁר וְכְבוֹד, לְזֶה שְׁעֵסֵק בְּתוֹרָה שְׁלֹא לְשִׁמְהָ, אָגַר טַב וְשְׁלוּה אִית לִיָּה בְּהָאִי עֲלָמָא, שְׁכַר טוֹב וְשְׁלוּה יֵשׁ לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם.

מוסר

וּמַחְשְׁבוֹת בְּטָלוֹת, וּלְהַרְבִּיץ בְּמִים הַמְּלָכִים, וַיִּמְנַע רַגְלֵךְ זֶר עָרַל מִטּוֹנֵף הוּא טְהוֹרִים מִי שׁוֹשְׁנִים הֵם דְּמַעוֹת עֵינַיִם, יֵצֵר הָרָע. כְּדָאִיתָא בְּזוּהַר דְּהֵינּוּ דְכְּתִיב גַּם לְרַחֲצֵן כְּדָרְךָ שְׂרוּחְצִין הָרַצְפָּה לִפְנֵי

הלכה פסוקה

בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלוּ אוּ בְּאַחַד מֵהֶן לְכָל עַל פִּי שְׂמַחַל חַיִּיב הַתְּלַמִּיד לְהִדְרוֹ וְאֶפִּילוּ תְלַמִּידוֹ אוּ לְאַחַד מֵהֶן הָרְשׁוּת בִּידוֹ, וְאִף בְּשַׁעֲהָ שְׂמַחַל: ג כְּשֵׁם שְׂהַתְּלַמִּידִים חַיִּיבִין

תרגום הזוהר

זוהר

וְכַל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵייתָא לְשִׁמְהָ
בְּד נְפִיק מִהָאֵי עֲלָמָא אוּרֵייתָא
אוּלָּא קָמִיה וְאִכְרֹזת קָמִיה, וְכַל מִי
שְׁעִסַּק בְּתוֹרָה לְשִׁמְהָ, כְּאֲשֶׁר יוֹצֵא
מִזָּה הָעוֹלָם, הַתּוֹרָה הוֹלְכַת לְפָנָיו
(לְשִׁמְרוֹ) וּמְכַרְזַת לְפָנָיו, וְאִגְיַנַּת עֲלֵיהָ
דְּלֹא יִקְרַבּוּן בְּתַרְיָה מְאֵרִיהוֹן דְּדִינָא,
וּמִגְּנַת עֲלָיו שְׁלֵא יִקְרַבּוּ אֵלָיו בְּעֲלֵי
הַדִּין (הַמְקַטְרָגִים).

וְכַל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵייתָא לְשִׁמְהָ,
נְפִיק מִהָאֵי עֲלָמָא, אוּרֵייתָא אוּלָּא קָמִיה
וְאִכְרֹזת קָמִיה, וְאִגְיַנַּת עֲלֵיהָ דְּלֹא יִקְרַבּוּן
בְּתַרְיָה מְאֵרִיהוֹן דְּדִינָא.

בְּד שְׂכִיב גּוּפָא בְּקַבְרָא הִיא נְטַרַת
לֵיה, כְּאֲשֶׁר שׁוֹכֵב הַגּוֹף בְּקַבֵּר, הִיא
שׁוֹמְרַת אוּתוֹ (מֵעוֹנֵשׁ חִיבוּט הַקַּבֵּר,
וְכִיּוֹצֵא), בְּד נְשִׁמְתָא אוּלָּא
לְאִסְתַּלְקָא לְמִיתַב לְאַתְרָה אִיהִי
אוּלָּא קָמִיה דְּתַהִיא נְשִׁמְתָא, כְּאֲשֶׁר
הַנְּשִׁמָּה הוֹלְכַת לְעֵלוֹת לְשׁוֹב
לְמִקּוּמָה, הִיא הוֹלְכַת לְפָנָי אוּתָהּ

בְּד שְׂכִיב גּוּפָא בְּקַבְרָא, הִיא נְטַרַת לֵיה.
נְשִׁמְתָא אוּלָּא לְאִסְתַּלְקָא לְמִיתַב לְאַתְרָה,
אִיהִי אוּלָּא קָמִיה דְּתַהִיא נְשִׁמְתָא, וְכַמְּה תַרְעִין
אַתְּבֵר מִקְמָה דְּאוּרֵייתָא עַד דְּעֲאֵלַת לְדוּכְתָה.
וְקִיּוּמָא עֲלֵיהָ דְּבֵר נִשׁ עַד דְּיִתְעַר בְּזַמְנָא
דְּיִקּוּמוֹן מִתִּיבָא דְּעֲלָמָא, וְאִיהִי מִלְפָּא סְנִיגוּרָא
עֲלֵיהָ.

וְכַמְּה תַרְעִין אַתְּבֵר מִקְמָה דְּאוּרֵייתָא עַד דְּעֲאֵלַת לְדוּכְתָה, וְכַמְּה שְׁעָרִים נִשְׁבָּרִים
מִלְפָּנֵי הַתּוֹרָה הַמְלָנָה אוּתָהּ עַד שְׁנַכְנַסַּת (הַנְּשִׁמָּה) לְמִקּוּמָה,
וְקִיּוּמָא עֲלֵיהָ דְּבֵר נִשׁ עַד דְּיִתְעַר בְּזַמְנָא דְּיִקּוּמוֹן מִתִּיבָא דְּעֲלָמָא, וְעוֹמְדַת עַל הָאֲדָם עַד
שְׁיִתְעוֹרַר בְּזַמֵּן שְׁיִקּוּמוֹ מִתִּי עוֹלָם, וְאִיהִי מִלְפָּא סְנִיגוּרָא עֲלֵיהָ, וְהִיא מִלְמַדַּת זְכוּת עֲלָיו.

הַדָּא הוּא דְּכְתִיב (מְשַׁלִּי ו') בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה
אוּתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא
הַתְּשׁוּמָה, וְכַמְּה תַרְעִין אַתְּבֵר מִקְמָה דְּאוּרֵייתָא עַד דְּעֲאֵלַת לְדוּכְתָה, וְכַמְּה שְׁעָרִים נִשְׁבָּרִים
מִלְפָּנֵי הַתּוֹרָה הַמְלָנָה אוּתָהּ עַד שְׁנַכְנַסַּת (הַנְּשִׁמָּה) לְמִקּוּמָה,

וְקִיּוּמָא עֲלֵיהָ דְּבֵר נִשׁ עַד דְּיִתְעַר בְּזַמְנָא דְּיִקּוּמוֹן מִתִּיבָא דְּעֲלָמָא, וְעוֹמְדַת עַל הָאֲדָם עַד
שְׁיִתְעוֹרַר בְּזַמֵּן שְׁיִקּוּמוֹ מִתִּי עוֹלָם, וְאִיהִי מִלְפָּא סְנִיגוּרָא עֲלֵיהָ, וְהִיא מִלְמַדַּת זְכוּת עֲלָיו.
הַדָּא הוּא דְּכְתִיב וְזֶה הוּא שְׁנַאֲמַר (מְשַׁלִּי ו') בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אוּתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר

הַדָּא הוּא דְּכְתִיב (מְשַׁלִּי ו') בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אוּתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר

מוסר

הוּא הִיצֵר הָרַע הַמְּרַגֵּל הָאֶרֶץ הַלְזוֹ, רְצוֹנוֹ
לוֹמַר הָאֲדָם שֶׁהוּא מֵהָאֲדָמָה לְלוֹכְדָם,
רַעַף זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדְכְתִיב (מְשַׁלִּי

הוּא הִיצֵר הָרַע הַמְּרַגֵּל הָאֶרֶץ הַלְזוֹ, רְצוֹנוֹ
לוֹמַר הָאֲדָם שֶׁהוּא מֵהָאֲדָמָה לְלוֹכְדָם,
רַעַף זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדְכְתִיב (מְשַׁלִּי

הלכה פסוקה

בְּכַבוֹד תֵּרַב כִּד תֵּרַב צְרִיף לְכַבֵּד אֶת
תַּלְמִידָיו וּלְקַרְבָּן כִּד אָמְרוּ חֲכָמִים יְהִי
כְבוֹד תַּלְמִידָךְ חָבִיב עֲלֶיךָ כְּשִׁלְךָ. וְצְרִיף

בְּכַבוֹד תֵּרַב כִּד תֵּרַב צְרִיף לְכַבֵּד אֶת
תַּלְמִידָיו וּלְקַרְבָּן כִּד אָמְרוּ חֲכָמִים יְהִי
כְבוֹד תַּלְמִידָךְ חָבִיב עֲלֶיךָ כְּשִׁלְךָ. וְצְרִיף

זוהר

תרגום הזוהר

עליך ונקיצות היא תשיחך. בהתהלךך תנחה אותך כמה דאתמר, בהתהלךך, היינו כמו שאמרנו (שבעת שהולך האדם לבית עולמו, התורה מוליקתו), בשכבך תשמור עליך, היינו בשעתא דשכיב גופא בקברא, בעת ששוכב הגוף בקבר, דהא כדון ביהוה ומנא אתדן גופא בקברא, וכדון אורייתא אנינת

תשיחך, בהתהלךך תנחה אותך כמה דאתמר, בשכבך תשמור עליך, בשעתא דשכיב גופא בקברא, דהא כדון ביהוה ומנא אתדן גופא בקברא, וכדון אורייתא אנינת עליה. והקיצות היא תשיחך, כמה דאתמר בזמנא דיתערוז מתי עלמא מן עפרא, היא תשיחך למהוי סניגוריא עליך:

עליה, שהרי אז באותו הזמן נדון הגוף בקבר (חבוט הקבר וכיצא) ואז התורה מגנת עליו, ונקיצות היא תשיחך כמה דאתמר בזמנא דיתערוז מתי עלמא מן עפרא, והקיצות היינו כמו שאמרנו שהוא בזמן שיתעוררו מתי עולם מן העפר, היא תשיחך למהוי סניגוריא עליך, להיות סניגור מלמד זכות עליך:

מוסר

רעך לשון רצון ורעוא שאוהבך בחבה רבה ולכן גם אתה אל תעזבהו והוקר ומנע רגל שונאך המרגל בך ומבקש את נפשך ובית רעך היינו לבך ונשמתך:

של הקדוש ברוך הוא מצינו ענותנותו ובכל חכמי הגוים מאין כמוד, אבל בחכמי ישראל מגדילים לעשות כמעשהו כדאיתא בזוהר, ועוד

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת וישב

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישב דף קפ"ז ע"א)

תא חזי תהוא גופא מה פתיב, בא חפץ דפאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ יי בידו יצלה. ויי חפץ דפאו, האי קרא אית לאסתכלא ביה, אמאי חפץ, בגין דיתדכיא.

תא חזי תהוא גופא מה פתיב, בא יראה, אותו הגוף שלא נתעסק בפרייה ורבייה, מה נאמר בו, ויי חפץ דפאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ יי בידו יצלה (ישעיה נג). ויי חפץ דפאו האי קרא אית לאסתכלא ביה, זה המקרא

יש להתבונן בו, שואל אמאי חפץ למה חפץ ביסורים, ומשיב בגין דיתדכיא, בשביל שיטהר (ומפרש דפאו לטהרו, שתרגום טהור דכי, והפשוט, וה' חפץ לטהרו, לכן החלי אותו ביסורים).

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ו ב')

כשם שצריך להתחזק לקבוע דירתו צריך להתחזק לקבוע רוב יומו ולילו בארץ ישראל כף למעלה מזה בבית הפנסת ובבית המדרש יראה לו

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ו)

א כל תלמיד חכם מצוה להדרו ואף על מפני שיבה תקום והדרת פניו זמן זה שקנה פי שאינו רבו שנאמר (ויקרא יט) חכמה. ומאימתי תיבין לעמוד מפניו

זוהר

תרגום הזוהר

אם תשים אשם. אם ישים אשם מבעי ליה, מאי אם תשים, אלא לנשמתא אהדר מלה, אי ההיא נשמתא בעיית לאתתקנא בדיקא יאות. יראה זרע, בגין דההיא נשמתא אזלת ושאטת, ואיהי זמינא לאעלא ביהוה זרע דאתעסק בה בר נש בפריה ורביה, וכדין יאריך ימים, וחפץ יי דא אורייתא בידיה אצלה.

אם תשים אשם שואל אם ישים אשם מבעי ליה, שהיה צריך לומר אם ישים, לשון נסתר, מאי אם תשים, אלא לנשמתא אהדר מלה, אלא להנשמה סובב דברו, אי תהיא נשמתא בעיית לאתתקנא בדיקא יאות. אם אותה הנשמה רוצה להתתקן כראוי, (וזה אם תשים - הינו הנשמה, ומפרש תשים מלשון תיקון, וזהו אם תשים אשם נפשו, אם תרצה הנשמה לתקן פגם נפשו), העצה לזה יראה זרע, בגין דההיא נשמתא אזלת ושאטת, בשביל שאותה הנשמה הולכת ומשוטטת בעולם, ואיהי זמינא לאעלא ביהוה זרע דאתעסק בה בר נש בפריה ורביה, והיא מוכנה להכנס באתו זרע שיעסק בה האדם בפריה ורביה (ולהולד שנית), וכדין יאריך ימים, ואז (כשיתקן הדבר ויקים המצנה בגלגול שני) יאריך ימים, וחפץ יי דא אורייתא בידיה אצלה. וחפץ הי' זו התורה, בידו יצליח.

תא חזי, אף על גב דבר נש אשתדל באורייתא יממא וליליא, ומקוריה ומבועיה קיימא ביה למננא, לית ליה אתר לאעלא לפרגודא, והא אתמר דבירא דמיא אי ההוא מקורא ומבועא

תא חזי אף על גב דבר נש אשתדל באורייתא יממא וליליא, בא וראה, אף על פי שהאדם עסק בתורה יומם ולילה, ומקוריה ומבועיה קיימא ביה למננא, ומקורו ומעיניו עמדו בו בחנם (הינו שלא עסק בפריה ורביה), לית ליה אתר לאעלא לפרגודא, אין לו מקום להכנס למחיצתו של הקדוש ברוך הוא, והא אתמר דבירא דמיא אי ההוא מקורא ומבועא

מוסר

מרגוע ומנוח ושמחה כדאמרו החכמים בתי כנסיות ובתי מדרשות פרידס הצדיקים ומאסר הרשעים לאבינו שבתאים פאשר אהבו, וקל וחומר לאבינו שבשמים שראוי לנו להסתפל

הלכה פסוקה

משקרב מפנוי בארבע אמות עד שיעבור והדרת קימה שיש בה הדור. ואין בעלי אומנות חייבין לעמוד מפני תלמידי חכמים המרחץ ולא בבית הכסא שנאמר תקום

תרגום הווהר

זוהר

לֹא עָאֵל בֵּיה לָאו אִיהוּ בָאָר, וְהָרִי
לְמַדְנִי, שְׂבָאָר הַמַּיִם (מַדַּת הַמְּלָכוֹת
נִקְרָאת בָּאָר) אִם אוֹתוֹ הַמְּקוֹר וְהַמְעֵיָן
(מַדַּת הַיְסוּד הַמְּשַׁפֵּיעַ) לֹא נִכְנַס בֵּהּ,
אֵינָה נִקְרָאת בָּאָר, דְּבִירָא וּמְקוֹרָא
בְּחֻדָּא אֵינּוּן, שֶׁהַבָּאָר וְהַמְּקוֹר בְּיַחַד
הֵם אֶחָד, וְרָזָא חֻדָּא אִיהוּ,
וְאוֹקִימָנָא, וְסוּד אֶחָד הוּא, וְיִכְבֵּר
פִּירְשְׁנוּהוּ.

לֹא עָאֵל בֵּיה, לָאו אִיהוּ בָאָר, דְּבִירָא וּמְקוֹרָא
בְּחֻדָּא אֵינּוּן, וְרָזָא חֻדָּא אִיהוּ, וְאוֹקִימָנָא.

כְּתִיב (תְּהִלִּים קכז) שְׁוֹא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי
קוּם מֵאַחֲרֵי שְׂבַת אוֹכְלֵי לֶחֶם
הַעֲצָבִים כִּן יִתֵּן לִידִידוֹ שְׁנָא. תָּא
חֲזִי כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוּן מִלֵּי
דְּאוֹרִייתָא, בָּא וְרָאָה, כַּמָּה חֲבִיבִים
הֵם דְּבִרֵי הַתּוֹרָה, דְּכָל מִלָּה וּמִלָּה

כְּתִיב (תְּהִלִּים קכז) שְׁוֹא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי
קוּם מֵאַחֲרֵי שְׂבַת אוֹכְלֵי לֶחֶם
הַעֲצָבִים כִּן יִתֵּן לִידִידוֹ שְׁנָא. תָּא
חֲזִי כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוּן מִלֵּי
דְּאוֹרִייתָא, בָּא וְרָאָה, כַּמָּה חֲבִיבִים
הֵם דְּבִרֵי הַתּוֹרָה, דְּכָל מִלָּה וּמִלָּה
דְּאוֹרִייתָא אִית בֵּה רְזוּן עֲלָאין קְדִישִׁין,
שְׁכָל דְּבִיר וְדְבִיר שֶׁל הַתּוֹרָה יֵשׁ בּוֹ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים
קְדוּשִׁים, וְהָא אֲתַמֵּר דְּכַד יֵהֵב קְדָשָׁא בְּרִידָא
הוּא אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל כֹּל גְּנִיזוּן עֲלָאין קְדִישִׁין
בְּלָהוּ יֵהֵב לְהוּ, וְהָרִי לְמַדְנִי, שְׂכַאֲשֵׁר נִתֵּן
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, כֹּל אוֹצְרוֹת
עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים כֻּלָּם נִתְּנוּ לָהֶם, וְכֻלָּם
בְּאוֹרִייתָא, וְכֻלָּם נִתְּנוּ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל
בְּשַׁעֲתָא דְּקַבִּילוּ אוֹרִייתָא בְּסִינֵי,
וְכֻלָּם נִתְּנוּ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲתָא
דְּקַבִּילוּ אוֹרִייתָא בְּסִינֵי.

תָּא חֲזִי, שְׁוֹא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם, אֲלִין אֵינּוּן

תָּא חֲזִי, בָּא וְרָאָה, שְׁוֹא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי קוּם אֲלִין אֵינּוּן
יְחִידִים דְּאַשְׁתַּכְּחוּ דְּלָאו אֵינּוּן

מוסר

בְּתוֹרָתוֹ אֲשֶׁר הוֹרְנוּ וְלַעֲשׂוֹת בְּחֻבָּה כֹּל
אֲשֶׁר חִפְצֵי וְאָהֵב, וְהִנֵּה חוֹבֵב שְׂיָקוּם
יִצִּירוּ חֲצוֹת לִילָה לְהַתְּבַדֵּד עִמּוֹ בְּדַבְּקוֹת
לְשַׁנֵּס מִתְּנִינּוּ לַעֲשׂוֹת כֶּכָּה וְיִהְיֶה מִרְגּוּעַ
לְנַפְשֵׁנוּ וְשִׂמְחָה רַבָּה. וְכֵן מִצּוֹת הַצְּדָקָה
וְכֵן כֹּל מִצְוָה וּמִצְוָה בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָּה

הלכה פסוקה

וְהַדְּרָתָּ מַה הַדּוּר שְׁאִין בֵּה חֶסְרוֹן בֵּים.
אֶף קִימָה שְׁאִין בֵּה חֶסְרוֹן בֵּים וּמְנִין שְׁלֵא
יַעֲצִים עֵינָיו מִן הַחֶכֶם בְּדִי שְׁלֵא יִרְאֶהוּ
עַד שְׁלֵא יַעֲמוּד מִפְּנֵיו שְׁנֵאמַר וְיִרְאֶתָּ
מֵאַלְהֵיךָ הָא כֹּל דְּבַר שְׁהוּא מְסוּר לְלֵב
נֵאמַר בּוֹ וְיִרְאֶתָּ מֵאַלְהֵיךָ: ג אֵין רְאוּי לְחַכֵּם

זוהר

תרגום הזוהר

יחידים דאשתכחו דלאו אינון דבר ונוקבא
 פדקא יאות, ואקדמן בצפרא לעבדתיהו,
 כמה דאת אמר (קהלת ד) יש אחד ואין שני
 וגומר ואין קץ לכל עמלו.

מאחרי שבת, מאחרין נייחא, כמה דאת אמר
 (בראשית ב) כי בו שבת, בגין דאתתא לגבי בר
 נש איהי נייחא לגביה ודאי.

אוכלי לחם העצבים, מאי לחם העצבים,
 דכד בר נש אית ליה בגין, ההוא נהמא
 דאכיל, אכיל ליה בחדוה וברעותא דלבא.
 ויהוא דלית ליה בגין, ההוא נהמא דאכיל,
 איהו נהמא דעציבו. ואלין אינון אוכלי לחם
 העצבים ודאי.

בן יתן לידידו שנא, מאי יתן לידידו, דא

דבר ונוקבא פדקא יאות, אלו הם
 אותם יחידים (רוקים) שנמצאים
 שאינם זכר ונקבה פראוי (שלא נשאו
 אשה), ואקדמן בצפרא לעבדתיהו,
 והם משכימים בפקר לעבודתם (הינו
 שעוסקים בתורה מהבקר), ועליהם הוא
 אומר שעמלם היא לשוא, כמה דאת
 אמר כמו שנאמר (קהלת ד) יש אחד
 ואין שני וגומר ואין קץ לכל עמלו.

מאחרי שבת, מאחרין נייחא,
 מאחרים (להנשא שהוא) המנוחה,
 כמה דאת אמר כמו שנאמר כי בו
 שבת (לשון מנוחה, אף כאן שבת לשון
 מנוחה), בגין דאתתא לגבי בר נש
 איהי נייחא לגביה ודאי, מפני
 שהאשה אצל האדם היא מנוחה
 אצלו בנדאי.

אוכלי לחם העצבים, מאי לחם העצבים, דכד בר נש אית ליה בגין, ההוא נהמא דאכיל,
 אכיל ליה בחדוה וברעותא דלבא, שפאשר האדם יש לו בגים, אותו הלחם שאוכל, אוכל
 אותו בשמחה וברצון הלב, ויהוא דלית ליה בגין, ההוא נהמא דאכיל, איהו נהמא
 דעציבו, ואותו שאין לו בגים, אותו הלחם שאוכל, הוא לחם העצבים, ואלין אינון ואלה
 הם אוכלי לחם העצבים ודאי.

בן יתן לידידו שנא, שואל, מאי יתן לידידו, ומשיב, דא הוא דמקוריה מברך, זהו שמקורו

מוסר

יותר משמחת גן עדן כי מה לנו מן דע בן אדם פי כל יום הבא לקראתך
 הזמן אם לא רצונו, אשרי המתאמץ הוא נסיון חדש לך שכף אמרו
 באהבה וזריזות לרצותו. רבותינו זכרונם לברכה בכל יום ויום

הלכה פסוקה

שיטריח את העם ויכונן עצמו להן כפי לעמוד. והתחמם היו מקיפין והולכין בדרך
 שיעמדו מפניו אלא ילך בדרך קצרה החיצונה שאין מפריהן מצוין שם כפי
 ומתפנין שלא יראו אותו כפי שלא ימרחו שלא ימריחום:

וישב ליום שלישי

רמה

תרגום הזוהר

מברך (היגו שיש לו בנים), דקדשא
 בריך הוא יהב ליה שנא ביהווא
 עלמא, שהקדוש ברוך הוא נותן לו
 שנה באותו העולם (בעולם הבא),
 כמה דאת אמר כמו שנאמר (משלי
 ג) ושכבת וערכה שנתך. בגין דאית
 ליה חולקא בעלמא דאתי, מפני שיש
 לו חלק בעולם הבא, בגין דהווא

זוהר

הוא דמקוריה מברך, דקדשא בריך הוא יהב
 ליה שנא ביהווא עלמא, כמה דאת אמר
 (משלי ג) ושכבת וערכה שנתך. בגין דאית ליה
 חולקא בעלמא דאתי, בגין דהווא בר נש
 שכיב ויתהני ביהווא עלמא דאתי בדקא
 יאות:

בר נש שכיב ויתהני ביהווא עלמא דאתי בדקא יאות, מפני שפשאותו האדם ימות יהנה
 באותו עולם הבא כראוי:

מוסר

מתחדש יצרו של אדם עליו, לכן
 מתחלת כניסת היום השכם והערב
 לביתו של המלך והתחנן לו שיהיה
 בעזרה בצרת נסיוןך שלא תכעיסנו תכנס
 לשלום ותצא לשלום. וכן בתחלת
 השבוע כמו שסדרו בהבדלה הבאים
 לקראתנו לשלום חשוכים מכל חטא
 ופשע וכו' וכן בתחלת החדש וכן
 בתחלת השנה ועל זה נאמר (משלי כח)
 אשרי אדם מפחד תמיד:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת וישב

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. ויהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתתחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישב דף קפ"ט ע"א)

וַיְהִי יוֹסֵף כְּתִיב וַיְהִי יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ וַיְהִי
בְּבֵית אֲדוֹנָיו וְגוֹמֵר. רַבִּי יוֹסֵף פִּתַּח
(תהלים לו) כִּי יוֹסֵף אֲוֵהֵב מִשְׁפָּט וְלֹא יַעֲזוֹב אֶת
חֲסִידָיו לְעוֹלָם נִשְׁמְרוּ. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ
בְּאַבְרָהָם אֶת חֲסִידָיו, חֲסִידוֹ כְּתִיב, וְהָא
אֲתָמֵר.

וַיְהִי יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ
וַיְהִי בְּבֵית אֲדוֹנָיו וְגוֹמֵר. רַבִּי
יוֹסֵף פִּתַּח כְּתִיב (תהלים לו) כִּי יוֹסֵף
אֲוֵהֵב מִשְׁפָּט וְלֹא יַעֲזוֹב אֶת חֲסִידָיו
לְעוֹלָם נִשְׁמְרוּ. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ
בְּאַבְרָהָם, זֶה הַפְּסוּקָה הַעֲמִידוּהוּ
הַחֲכָמִים בְּאַבְרָהָם, אֶת חֲסִידָיו,
חֲסִידוֹ כְּתִיב בְּלִשׁוֹן יַחֲדָי, רוֹמַז

לְאַבְרָהָם אִישׁ הַחֲסֵד, וְהָא אֲתָמֵר, וְכַבֵּר פִּירְשׁוּהוּ כֵּן, וְעַכְשָׁיו נִפְרְשׁוּהוּ עַל יוֹסֵף.

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ז א')

אָף עַל פִּי שְׁצַרְיָךְ לְהַזְדַּרְזוֹ וּלְהוֹצִיא צַרְיָךְ לְהַזְדַּרְזוֹ לְהִיּוֹת הוּא נֹטַע נַעֲמָן
מִחֲלָצָיו זָרַע יַעֲבוֹד אֲדוֹנָיו, כִּיּוֹתֵר נֶאֱמָן נִחְמַד לְמִרְאָה בְּעֵינָי ה' בְּמַעֲשָׂיו

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ו)

א רוכב הרי הוא כמנהלך וכשם שעומדין הרוכב: ב שלשה שהיו הולכין בדרך, הרב
מפני המנהלך כך עומדין מפני באמצע גדול מימינו וקטן משמאלו:

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חֲזוּ בְּכַל אֲתֵר דְּצַדִּיקָיָא אֲזֵלִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לֹזַן וְלֹא שְׂבִיק לֹזַן, דְּוֹד אָמַר (שם כג) גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגֵיא צְלָמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אֲתָה עִמָּדִי שְׂבָטְךָ וּמִשְׁעֲנֵתְךָ וְגוֹמַר, בְּכַל אֲתֵר דְּצַדִּיקָיָא אֲזֵלִי שְׂכִינְתָּא אֲזֵלָא עִמָּהוֹן וְלֹא שְׂבִיק לֹזַן.

תָּא חֲזוּ, בְּכַל אֲתֵר דְּצַדִּיקָיָא אֲזֵלִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לֹזַן, וְלֹא שְׂבִיק לֹזַן, בֵּא וּרְאֵה, בְּכַל מְקוֹם שֶׁהַצַּדִּיקִים הוֹלְכִים, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם וְאֵינּוּ עוֹזְבִים, דְּוֹד אָמַר (שם כג) גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגֵיא צְלָמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אֲתָה עִמָּדִי שְׂבָטְךָ וּמִשְׁעֲנֵתְךָ וְגוֹמַר, בְּכַל אֲתֵר דְּצַדִּיקָיָא אֲזֵלִי שְׂכִינְתָּא אֲזֵלָא עִמָּהוֹן וְלֹא שְׂבִיק לֹזַן, בְּכַל מְקוֹם שֶׁהַצַּדִּיקִים הוֹלְכִים, הַשְׂכִּינָה הוֹלְכַת עִמָּהֶם, וְאֵינָה עוֹזְבַת אוֹתָם,

יוֹסֵף אֲזַל בְּגֵיא צְלָמוֹת, וּנְחַתּוּ לִיהּ לְמַצְרַיִם, שְׂכִינְתָּא הוֹוֹת עִמָּיה, הִדְּא הוּא דְכְּתִיב וַיְהִי יְיָ אֶת יוֹסֵף, וּבְגֵינֵן דְּהוֹוֹת עִמָּיה שְׂכִינְתָּא, בְּכַל מַה דְּהוּוּ עֶבֶד הָוָה מְצַלַח בִּידֵיהּ, דְּאִפְּלוּ מְאִי דְּהוּוּ בִּידֵיהּ וְהוּוּ תִבְעֵ לִיהּ מְאִרִיָּה בְּגוֹנָא אַחְרָא, הָוָה מִתְהַפֵּךְ בִּידֵיהּ לְהָוָה גּוֹנָא דְרַעוּתָא דְמְאִרִיָּה הָוָה רַעִי בֵּיהּ,

יוֹסֵף אֲזַל בְּגֵיא צְלָמוֹת וּנְחַתּוּ לִיהּ לְמַצְרַיִם, שְׂכִינְתָּא הוֹוֹת עִמָּיה, יוֹסֵף הִלָּךְ בְּגֵיא צְלָמוֹת וְהוֹרִידוּהוּ לְמַצְרַיִם, הַשְׂכִּינָה הִיָּתָה עִמּוֹ, הִדְּא הוּא דְכְּתִיב, וַזֶּהוּ שְׁנַאֲמַר וַיְהִי יְיָ אֶת יוֹסֵף, וּבְגֵינֵן דְּהוֹוֹת עִמָּיה שְׂכִינְתָּא, בְּכַל מַה דְּהוּוּ עֶבֶד הָוָה מְצַלַח בִּידֵיהּ, וּבְשִׁבִיל שְׁהִיָּתָה עִמּוֹ הַשְׂכִּינָה, לְכֵן בְּכַל מַה שֶׁהוּוּ הִיָּה עוֹשֵׂה הִיָּה מְצַלַח בִּידּוֹ, דְּאִפְּלוּ מְאִי דְּהוּוּ בִּידֵיהּ וְהוּוּ תִבְעֵ לִיהּ מְאִרִיָּה בְּגוֹנָא אַחְרָא, שְׁאִפְּלוּ מַה שְׁהִיָּה (גְּמוּר) בִּידּוֹ, וְהִיָּה אֲדוֹנּוֹ תּוֹכְעוֹ שִׁהִיָּה בְּאִפְּן אַחַר, הָוָה מִתְהַפֵּךְ בִּידֵיהּ לְהָוָה גּוֹנָא, דְרַעוּתָא דְמְאִרִיָּה הָוָה רַעִי בֵּיהּ, הִיָּה מִתְהַפֵּךְ בִּידּוֹ לְאוֹתוֹ הָאִפְּן, שְׁרַצוֹן אֲדוֹנּוֹ הִיָּה

מוסר

תולדות נח נח איש צדיק וגו' ואחר כף ויולד נח: אם תרצה להיות צדיק טוב מרפכה ליסוד שקלקלת, צריך לומר תמיד

הטובים אז ייטב בעיני אדון הגן להוציא נטיעות אחרות פמוהו ממנו יהיו, ולזה אמרו עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשיהם הטובים דכתיב (בראשית ו) אלה

הלכה פסוקה

ג הרואה חכם אינו עומד מפניו עד שיגיע לו פארבע אמות וכיון שעבר יושב. ראה אב בית דין עומד מלפניו משיראנו מרחוק מלא עיניו ואינו יושב (עד שיעבור מאחוריו ד' אמות. ראה את הנשיא עומד מלפניו מלא עיניו ואינו יושב) עד שישב במקומו

זוהר

תרגום הזוהר

כמה דאת אמר וירא אדניו כי יי אתו וכל אשר הוא עושה יי מצליח בידו. מצליח בידו ודאי כי יי אתו.

חפץ בו, כמה דאת אמר כמו שנאמר וירא אדניו כי יי אתו וכל אשר הוא עושה יי מצליח בידו, שממש כאשר מצליח בידו ודאי, שמש כאשר היה מוכן בידו היה מצליח להיותו כרצון אדונו, ולמה כי יי אתו.

תא חזי וידע אדניו כי יי אתו לא כתיב, אלא וירא אדניו, דהא בעיננו הנה חמי עובדא דנסין בכל יומא דקדשא בריך הוא עבד בידיה, ועל דא ויברך יי את בית המצרי בגלל יוסף. קדשא בריך הוא נטיר לון לצדיקניא, ובגינהון נטר לון לרשיעיא דהא רשיעיא, מתפרכין בגינהון דצדיקניא. פגוונא דא כתיב (שמואל ב' ו') ויברך יי את בית עובד אדום הגתי בעבור ארון האלהים.

תא חזי בא וראה, וידע אדניו כי יי אתו לא כתיב, אלא וירא אדניו, דהא בעיננו הנה חמי עובדא דנסין בכל יומא דקדשא בריך הוא עבד בידיה, שהרי בעיננו היה רואה מעשה נסים בכל יום שהקדוש ברוך הוא היה עושה בידו, ועל דא, ועל זה ויברך יי את בית המצרי בגלל יוסף. קדשא בריך הוא נטיר לון לצדיקניא, ובגינהון נטר לון לרשיעיא, הקדוש ברוך הוא שומר להצדיקים, ובשבילם שומר להם

לרשעים, דהא רשיעיא מתפרכין בגינהון דצדיקניא, שהרי הרשעים מתפרכים בשביל הצדיקים. פגוונא דא כתיב פעין זה נאמר (שמואל ב' ו') ויברך יי את בית עובד אדום הגתי בעבור ארון האלהים.

להצדיקים, ובשבילם שומר להם לרשעים, דהא רשיעיא מתפרכין בגינהון דצדיקניא, שהרי הרשעים מתפרכים בשביל הצדיקים. פגוונא דא כתיב פעין זה נאמר (שמואל ב' ו') ויברך יי את בית עובד אדום הגתי בעבור ארון האלהים.

צדיקניא, אחרנין מתפרכין בגינהו ואינון לא יכלי לאתונא (ס"א לאשתזבא) בזכותיהו, והא

מוסר

גם זו לטובה ולדון לכף זכות. ולדבר בקללה בר מינן, אדרבה בריך ולמד טוב ולשתוק מדבר רע כלל. ואם חס ושלום שחת זרע בכרית המעור לא תוסיף להשחית ישראל בכרית הלשון

הלכה פסוקה

או עד שיתכסה מעיניו והנשיא שמחל על כבודו כבודו מחול. בשתנשיא נכנס כל העם עומדין ואינם יושבין עד שיאמר להם שבו: ד בשאב בית דין נכנס עושין לו שתי שורות ועומדים מפאן ומפאן עד שנקנס וישוב במקומו. ושאר העם יושבין

זוהר

תרגום הזוהר

הצדיקים, אנשים אחרים מתברכים בשבילם, והם אינם יכולים להנצל בזכותם, והא אוקמוה, וכבר פירשוהו. יוסף אתברך מריה בגיניה, ואהו לא יכיל לאשתובא בזכותיה מניה ולנפקא לחירו, יוסף נתברך אדונו בשבילו, והוא לא היה יכול להנצל בזכותו ממנו ולצאת לחרות, ולבתר אעיל ליה בבית הסהר, ואחר כך עוד הכניסו בבית הסהר, במה דאת אמר כמו שנאמר (תהלים קה) ענו בכבל רגלו באה נפשו, עד דלבתר קדשא בריך הוא אפיק ליה לחירו, עד שלאחר כך הקדוש ברוך הוא בעצמו הוציאו לחרות, ושלמיה על כל ארעא דמצרים, והשליטו על כל ארץ מצרים, ובגין כך פתיב ובשביל כך נאמר ולא יעזוב את חסידיו לעולם נשמרו, חסידו פתיב, ואתמר, וכבר נתפרש, וקדשא בריך הוא אגין עליהו דצדיקניא בעלמא רין

אוקמוה. יוסף אתברך מריה בגיניה, ואהו לא יכיל לאשתובא בזכותיה מניה ולנפקא לחירו, ולבתר אעיל ליה בבית הסהר, במה דאת אמר (תהלים קה) ענו בכבל רגלו באה נפשו, עד דלבתר קדשא בריך הוא אפיק ליה לחירו ושלמיה על כל ארעא דמצרים, ובגין כך פתיב ולא יעזוב את חסידיו לעולם נשמרו, חסידו פתיב, ואתמר. וקדשא בריך הוא אגין עליהו דצדיקניא בעלמא רין (תהלים קה) ענו בכבל רגלו באה נפשו, עד דלבתר קדשא בריך הוא אפיק ליה לחירו, עד שלאחר כך הקדוש ברוך הוא בעצמו הוציאו לחרות, ושלמיה על כל ארעא דמצרים, והשליטו על כל ארץ מצרים, ובגין כך פתיב ובשביל כך נאמר ולא יעזוב את חסידיו לעולם נשמרו, חסידו פתיב, בלשון יחיד, והפונה על יוסף. ואתמר, וכבר נתפרש, וקדשא בריך הוא אגין עליהו דצדיקניא בעלמא רין ובקדשא דאתי, והקדוש ברוך הוא מגין על

מוסר

דברים ושובו בלשון רבים, ולכך מסיים כי שב אפי ממנו ופירשו רבותינו זכרונם לברכה אפילו באחד שישוב ישוב חרון אף ה' מפלם מן הטעם הנזכר פי גורם שפלן יהרהרו בתשובה, ואפשר דהיינו דכתיב (תהלים נא) אלמדה פושעים דרכיך וחסאים אליך ישובו נמצא מזכה אחרים עמו:

כדאמר שבעים נפש, בהצדיק אדם נפשו בכל ישראל יעשה רושם ובו יצדקו ויתהללו כל זרע ישראל. וכן בהחטיא נפשו בכל ישראל עושה רושם, לכן תעורר נפשו בכונה גדולה לשוב בתשובה ולכוין שעמך ישובו כל זרע ישראל והיינו (הושע יד) שובה ישראל בלשון יחיד והדר פתיב (שם) קחו עמכם

הלכה פסוקה

ואין שבח לתלמידי חכמים שינסו לאחרונה, יצא לצורך חזור למקומו. בני חכמים בזמן שיש בהן דעת לשמוע הופכין פניהם כלפי אביהן, אין בהן דעת לשמוע הופכין פניהן כלפי העם:

במקומן. חכם שנקנס כל שמוע לו בארבע אמות עומד מלפניו אחד עומד ואחד יושב עד שנקנס ויושב במקומו: ה בני חכמים ותלמידי חכמים בזמן שהרבים צריכין להם מקפצין על ראשי העם ונקנסין למקומן,

זוהר

ובְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְכָתִיב (תהלים ה) וַיִּשְׂמְחוּ כָּל
 חוֹסֵי כֶּךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסְדֵּף עֲלֵימוֹ וַיַּעֲלֶצּוּ
 כֶּךָ אוֹהֲבֵי שְׁמֶךָ:

תרגום הזוהר

הַצְדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
 דְכָתִיב (תהלים ה) וַיִּשְׂמְחוּ כָּל חוֹסֵי
 כֶּךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסְדֵּף עֲלֵימוֹ וַיַּעֲלֶצּוּ
 כֶּךָ אוֹהֲבֵי שְׁמֶךָ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת וישב

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמַר: הַגִּי רֹצֵחַ לְלִמּוּד, כְּדֵי שְׂבִיבֵאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידי מַעֲשֵׂה, וְלִידי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְגִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישב דף ק"ץ ע"ב)

מקודם מבאר פסוקי הפרשה על
מלחמת היצר עם בני האדם,
שמסיתם לחטוא. ובזה מבאר הפסוק
ויהי כהיום הזה, שהכונה על היום
שהיצר הרע שולט בעולם ויורד
לפתות בני האדם, וזהו ביום אשר האדם בא לעשות תשובה או לעסוק בתורה, וממשיך)
ויבא הפתה לעשות מלאכתו, כגון לאשתדלא באורייתא ולמעבד פקודי דאורייתא, כדי
לעסק בתורה ולעשות מצוות התורה, דאיהו מלאכתו דבר נש כהאי עלמא, שהוא
מלאכתו של האדם בזה העולם, וכיון דעבידתא דבר נש כהאי עלמא הוא עבידתא דקדשא

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ז ע"ב)

אור פני מלך חיים שורה על ראשך, והשומע ישמע נמצאת תמיד דבק בו
שתוק מאימתו וכי תדבר עמו תדבר ותברך ותמיד התבייש ממנו במחשבה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ו)

א תלמיד שהוא יושב לפני רבו תמיד שחרית וערבית בלבד, שלא יהא כבודו
אינו רשאי לעמוד מפניו אלא מרבה מכבוד שמנים: ב מי שהוא זמן

זוהר

תרגום הזוהר

הוא עבדתא דקדשא בריך הוא, בעי ליה לבר נש למתו תקיפא כאריא בכל סטרוי, בגין דלא ישלוט עלוי סטרא אחרא, ולא יכיל למפתי ליה. מה פתיב ואין איש, לית גבר דיקום לקבליה דיצר הרע ויגח ביה קרבא פדקא יאות.

בריה הוא, וכיון שעבודתו של האדם בזה העולם (שלתכלית זה יודה הנשמה לעולם) הוא עבודת הקדוש ברוך הוא, בעי ליה לבר נש למתו תקיפא כאריא בכל סטרוי, צריך האדם להיות תקיף וגבור פארי בכל צדדיו, בגין דלא ישלוט עלוי סטרא אחרא ולא יכיל למפתי ליה פדי שלא ישלט עליו הצד האחר השמא ולא יוכל לפתותו, מה פתיב ואין איש, לית גבר דיקום לקבליה דיצר הרע ויגח ביה קרבא פדקא יאות, אין איש שיקום פנגד היצר הרע ויערף עמו מלחמה פראוי.

מאי אורחיה דיצר הרע. פיון דחמי דלית בר נש קאים לקבליה ולאנחא ביה קרבא, מיד, ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי. ותתפשהו בבגדו, בגין דכד שליט יצר הרע עליה דבר נש, אתקין ליה וקשיט ליה לבושו, מסלסל בשעריה, הדא הוא דכתיב ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי, אתדבק עמי. מאן דאיהו

מאי אורחיה דיצר הרע, מה דרכו של היצר הרע, פיון דחמי דלית בר נש קאים לקבליה ולאנחא ביה קרבא, פיון שרואה שאין האדם עומד לנגדו לערף עמו מלחמה, מיד, ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי. ותתפשהו בבגדו, (מתחיל בקלות, שיתנאה בגופו ובמלבושיו), בגין דכד שליט יצר הרע עליה דבר נש אתקין ליה וקשיט ליה לבושו, מסלסל בשעריה, משום שפאשר שולט היצר הרע על האדם, הוא מתקן לו ומקשט לו מלבושיו, ומסלסל בשערו, הדא הוא דכתיב וזהו שנאמר ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה

מוסר

בדבור ובמעשה, ועל פיו תצא ותבא תישן ותשכב ותעיר, וכל מעשיך יהיו לשם שמים:

הלכה פסוקה

מופלג בזקנה אף על פי שאינו חכם עומדין לפניו, ואפילו החכם שהוא ילד עומד בפניו הזקן המופלג בזקנה, ואינו חייב לעמוד מלא קומתו אלא כדי להדרו. ואפילו זקן גוי מהדרין אותו בדברים ונותנים לו יד לסומכו, שנאמר (ויקרא יט) מפני שיבה תקום כל שיבה במשמע: ג תלמידי חכמים אינן יוצאין בעצמן לעשות עם כל הקהל

זוהר

זכאה, אתתקף לקבליה ואגח ביה קרבא, מה כתיב ויעזוב בגדו בידה ויגס ויצא החוצה, ישבוק ליה ויתתקף לקבליה (ס"א) ואגח ביה קרבא) ויערוק מניה, בגין לאשתזבא מניה ולא ישלוט עלוי.

אמר רבי יצחק, וזמינו אינון צדיקייא למחמי ליצר הרע פחד טורא רברבא, ויתמהון וימרון איך יכולנא לאכפייא ליה לטורא רברבא הדין עלאה. וזמינו רשיעייא למחמי ליה ליצר הרע דקיק פחוטא דשערא, ויתמהון וימרון היך לא יכולנא לאכפייא לחוטא דשערא כדא דקיק. אליו יכפון, ואליו יכפון,

רברבא, עתידים הצדיקים לראות את היצר הרע פהר אחד גדול, (וכן הוא פאמת מפני שפל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו). ויתמהון וימרון איך יכולנא לאכפייא ליה לטורא רברבא הדין עלאה. ויתמהו ויאמרו איך יכלנו לכבש להר הגדול הזה העליון. וזמינו רשיעייא למחמי ליה ליצר הרע דקיק פחוטא דשערא, ועתידים הרשעים לראות את היצר הרע דק פחוט השערה, ויתמהון וימרון היך לא יכולנא לאכפייא לחוטא דשערא כדא דקיק, ויתמהו ויאמרו איך לא יכולנו לכבש לחוט השערה פזה דק, אליו יכפון ואליו יכפון, אלו

מוסר

אמר המשורר ומה לי מזמן אם לא רצונך, ואם אינך מנתי מה מנתי. אל יהי בעיניך פבורך וקלונך ועשרך ועניך למאומה, פי תמצא המרגלית אז תעלוז פי זה המכון ונשלים:

הלכה פסוקה

כבנו וחפירה של מדינה וכיוצא בהן פדי ואלו לתשורת המלך. שלא יתבוז בפני עמי הארץ. ואין גובין מהן לבגן החומה ותקון השערים ושכר השומרים וכיוצא בהן ולא לתשורת המלך. ואין מחייבין אותן לתן תמס בין מס שהוא קצוב על בני העיר בין מס שהוא קצוב

תרגום הזוהר

עמי, אתדבק עמי, שעל ידי זה תתחבר עמי. מאן דאיהו זכאה אתתקף לקבליה ואגח ביה קרבא, מי שהוא צדיק, מתחזק כנגדו, ועורף עמו מלחמה, מה כתיב ויעזוב בגדו בידה, (שיעזב מלהתנאות בפגדיו הנאים). ויגס ויצא החוצה, ישבוק ליה ויתתקף לקבליה, יעזב אותו (להיצר הרע) ויתגבר כנגדו, (ס"א) ואגח ביה קרבא) ויערוק מניה בגין לאשתזבא מניה ולא ישלוט עלוי. ויברח ממנו פדי להנצל ממנו ולא ישלט עליו.

אמר רבי יצחק וזמינו אינון צדיקייא למחמי ליצר הרע פחד טורא

זוהר

תרגום הזוהר

הצדיקים יבכו מרב שמחה, ואלו
הרשעים יבכו מרב צער, וקדשא
ברוך הוא יבער ליה מעלמא ויבוס
ליה לעינייהו, והקדוש ברוך הוא
יבערנו מן העולם וישחט אותו
לעיניהם, ולא ישלח עוד בעולם,
ולא ישלט עוד היצר הרע בעולם,

וקדשא ברוך הוא יבער ליה מעלמא ויבוס
ליה לעינייהו, ולא ישלח עוד בעלמא, ויחמוז
צדיקניא ויחדון, במה דאת אמר (תהלים קמ)
אך צדיקים יודו לשמך ישבו שרים את
פניך:

ויחמוז צדיקניא ויחדון, ויראו הצדיקים וישמחו, במה דאת אמר כמו שנאמר (תהלים קמ)
אך צדיקים יודו לשמך ישבו שרים את פניך:

מוסר

מעות ושאר היסורין, וצער העבודה הן
הן יסורין של אהבה, והמצער יותר על
ממונו וכבודו מורה שאוהבם יותר ממנו
חלילה, לכן התבייש ושוב לאחוריה ושב
בדד ובכה לפני אלהיה כאשר ראית
שנתפעסת ונצטערת על עסקי ממון או
קלון פבורך:

איך תכעוס ובכעסך תוציא נשמתך
היקרה ותשפין במקומו רוח רעה
דומה אתה למי שנוצץ ספין בכעסו בלבד.
ואם ילבין פני חברו הרי שפך דמים:
צער אלה פרחים (פירוש מין מטבע)
מבטל צער חתיכת כסף קטנה, כן
ביותר צער מניעת העבודה לצער אבידת

הלכה פסוקה

ואין מניחין אחד מבני השוק למכור עד
שימכור הוא. וכן אם היה לו דין והיה
עומד בכלל בעלי דיני הרבה, מקדימין
אותו ומזיבין אותו:

על כל איש ואיש, שנאמר (הושע ח) גם
כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט
ממשא מלך שרים, וכן אם היתה סחורה
מתלמיד חכם מניחין אותו למכור תחלה

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת וישב

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בשלח דף מ"ז ע"א)

וְקִרְאָתָּהּ לְשַׁבָּת. מֵהוּ וְקִרְאָתָּהּ, דְּיוֹמִין לִיהּ,
בְּמָה דְאֵתָּה אָמַר (שמות י"ב) מְקַרְא
קְדָשׁ, כְּלוּמַר זְמִינִין, בְּמָה דְמְזַמִּין אוֹשְׁפִיזָא
לְבֵיתִיהּ. וְעַל דָּא וְקִרְאָתָּה לְשַׁבָּת עֲנִיג, דְּיוֹמִין
לִיהּ בְּמָה דְמְזַמִּין אוֹשְׁפִיזָא בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא,

וְקִרְאָתָּה לְשַׁבָּת (ישעי נח, יג), שׁוֹאֵל,
מֵהוּ וְקִרְאָתָּה, וּמְפָרֵשׁ שֶׁהוּא
לְשׁוֹן הַזְמָנָה, דְּיוֹמִין לִיהּ, שְׂיִזְמִין
אֵת הַשַּׁבָּת, בְּמָה דְאֵתָּה אָמַר כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (שמות יב, טז) מְקַרְא קְדָשׁ,
כְּלוּמַר זְמִינִין, פְּרוּשׁוֹ מְזַמְנִים, בְּמָה
דְּמְזַמִּין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהּ, כְּמוֹ

שְׁמְזַמִּין אוֹרְחָ לְבֵיתוֹ. וְעַל דָּא וְקִרְאָתָּה לְשַׁבָּת עֲנִיג דְּיוֹמִין לִיהּ בְּמָה דְמְזַמִּין אוֹשְׁפִיזָא, וְעַל
זֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּקָה וְקִרְאָתָּה לְשַׁבָּת עֲנִיג הוּא, שְׂיִזְמִינוּ כְּמוֹ שְׁמְזַמִּין אוֹרְחָ, בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא,

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ו ע"ב)

כְּתִיב (תהלים קכג) אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אַתָּה נִפְשִׁי אֶשָּׂא וּכְתִיב (איכה ג) נִשְׂא לְכַבְּנוּ
עֵינַי וּכְתִיב (שם כה) אֵלֶיךָ ה' אֵל כַּפָּיִם, וְרִינוּחַ הַמְּמוֹן יִתְיַחַס אֶל

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות שבת פ"ה)

א הַדְּלָקָת גַּר בְּשַׁבָּת אֵינָה רְשׁוּת אִם מְדֻלֵּק, וְלֹא מְצֻנָה שְׂאִינוּ חַיִּיב לְהַדּוּף
רְצָה מְדֻלֵּק וְאִם רְצָה אֵינוּ אַחֲרֶיהָ עַד שְׂעִשְׁשָׁנָה כְּגוֹן עִירוּבֵי חֲצֵרוֹת

זוהר

תרגום הזוהר

בביתא מתקנא בדיקא יאות, במיכלא ובמשתיא
בדיקא יאות, יתיר על שאר יומין.

בשלחן ערוך, בביתא מתקנא בדיקא
יאות, בבית ערוך פראוי, במיכלא
ובמשתיא בדיקא יאות, במאכל
ובמשתה פראוי, יתיר על שאר יומין,
יתיר על שאר ימים.

וקראת לשבת, מפעוד יום. לקדוש ה' מכובר
די יום בפורים, תרי דאינון חד. וכברתו
מעשות דרכיך, כמה דאוקימנא. ממצוא חפצך

וקראת לשבת הינו מפעוד יום,
להוסיף מחל על הקדש, לקדוש ה'

מכובר די יום בפורים, זה יום הפורים, שגם פן מתיב בתוספת יום הכפורים, תרי דאינון
חד, שנים שהם אחד (יום הפורים ושבת שניהם נקראים שבת שבתון), וכברתו מעשות דרכיך
כמה דאוקימנא, כמו שפירשנוהו (שלא יהו מלבושיו של שבת כמלבושיו של חל, ושלא יהא
הלוקח של שבת כהלוקח של חל), ממצוא חפצך ודבר דבר, והא אתמר, וכבר נתפרש (שלא

מוסר

אדם מה לך עם העולם לא תתבהל
בראייתן פי לא יועילך ולא יזיקך אלא
רצון בוראך הנושאך זכרהו לא תפרידהו
ממחשבתך תמיד:

עיקר מכוון השכינה בלב ישראל שנאמר
(שמות כה) ושכנתי בתוכם וכן
פירש הרב רבי שמעון בן יוחאי בפסוק
(דברים כג) כי ה' אלהיך מתהלך בקרב
מתניף, קרב הוא הלב שהוא באמצע

הכפים שנאמר (תהלים קכח) גיע כפיך
פי תאכל, לכן בן אדם פרוס כפיך אל
ה' ועיניך נשואות לו, ונפשך ולבבך
וממונה על כפיך כמי שמקריב דורון
למלכו:

הראית בן מביש ממי שהיה אביו נושא
על פתפו והוא פוגע באנשים
ושואל להם הראיתם את אבי, והרי
הבורא יתברך נושא עולם, ואתה בן

הלכה פסוקה

על כל הדברים שהוא חייב בהם מדברי
סופרים: ב מותר להשתמש בגר של שבת
והוא שלא יהא הדבר צריך עיון הרבה,
אבל דבר שצריך לדקדק בראייתו אסור
להבחינו לאור הגר גזרה שמא יטה:
ג המדליק צריך להדליק מפעוד יום קודם
שקיעת החמה. ונשים מצוות על דבר זה
יותר מן האנשים לפי שהן מצויות בבתיהם

או נטילת ידים לאכילה אלא זה חובה,
ואחד אנשים ואחד נשים חייבין להיות
בבתיהן גר דלוק בשבת, אפילו אין לו
מה יאכל שואל על הפתחים ולוקח שמן
ומדליק את הגר שנה בכלל עונג שבת.
וחייב לברך קודם הדלקה ברוך אתה ה'
אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו
וצונו להדליק גר של שבת בדרך שמברך

תרגום הזוהר

יהא דבורך של שבת כדבורך של חל),
 בגין דההיא מלה סלקא ואתער
 מלה דחול לעילא, מפני שאותה
 המלה של חל שמדברים בשבת עולה
 ומעוררת מלה של חל למעלה. מאן

זוהר

ודבר דבר, והא אתמר בגין דההיא מלה
 סלקא ואתער מלה דחול לעילא, מאן דמזמין
 אושפיזא ביה בעי לאשתדלא, ולא באחרא:

דמזמין אושפיזא ביה בעי לאשתדלא ולא באחרא, מי שמזמין אורח (מן הנימוס הוא)
 צריך להתעסק בו ולא באחר, (וכן בזה אחר שהזמין את השבת אין ראוי שיתעסק בדברים השייכים
 לימות החל):

מוסר

מחניף שהם רמ"ח אבריו, וסיפיה דקרא
 ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך.
 להם במחשבה ודבור ומעשה, נמצא
 מחריב המקדש ואוי מחריב מקדשו של
 הלכך פשלא יקדש אבריו אפילו במתן
 מלך בכל יום:

הלכה פסוקה

והן העסוקות במלאכת הבית, ואף על
 פי כן צריך האיש להזהירן ולבדוק אותן
 על כך ולומר להן ולאנשי ביתו ערב
 שבת קודם שתחשך הדליקו את הנר.
 ספק חשיכה ונכנס השבת ספק לא נכנס
 אין מדליקין:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת מקץ

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד, שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת מקץ

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף קצ"ד ע"ב)

וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצוּהוּ מִן הַבּוֹר וַיֹּאמֶר רַבִּי אֲבָא פְתַח וְאָמַר (תהלים קמז) רֹצֵחַ יְיָ אֶת יְרֵאָיו אֶת הַמִּיחָלִים לְחַסְדּוֹ. כַּמָּה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ בְּצַדִּיקֵינָא, בְּגִין דְּצַדִּיקֵינָא אֵינּוּן עֲבָדִין (שְׁלָמָא, וְעַבְדִּי) שְׁלָמָא לְעִילָא וְעַבְדִּי שְׁלָמָא לְתַתָּא, (בְּעִלּוּנֵיהוּ)

וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וַיְרִיצוּהוּ מִן הַבּוֹר וַיֹּאמֶר רַבִּי אֲבָא פְתַח וְאָמַר כְּתִיב (תהלים קמז) רֹצֵחַ יְיָ אֶת יְרֵאָיו אֶת הַמִּיחָלִים לְחַסְדּוֹ. כַּמָּה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ בְּצַדִּיקֵינָא, כַּמָּה חֲפֵץ הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא בְּצַדִּיקִים, בְּגִין דְּצַדִּיקֵינָא אֵינּוּן עֲבָדִין (שְׁלָמָא וְעַבְדִּי) שְׁלָמָא לְעִילָא וְעַבְדִּי שְׁלָמָא לְתַתָּא, מִפְּנֵי שֶׁהַצַּדִּיקִים עוֹשִׂים שְׁלוֹם לְמַעְלָה (בְּעִלּוּנֵיהוּ)

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ח ע"א)

אִרְ ה' מֵאִיר פְּנִיךָ וְאַתָּה חַי וְכַהֲסַתְרוּ מֵהַבֵּיט אֵלָיו תְּדִיר בְּעוֹד הוּא מִבֵּיט בְּךָ מִיַּד אָדָם גֹּרֵעַ, וְאִיךָ תִּסְתִּיר פְּנִיךָ וּמַחְיֶיךָ, אֵין עוֹ פְּנִים גְּדוֹל מְזֶה לְכֵן

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ז)

א עוֹן גְּדוֹל הוּא לְבִזּוֹת אֶת הַחֲכָמִים אוֹ עַל שְׂבִזּוֹ בְּהַ תְּלַמְּדֵי חֲכָמִים שְׁנֵאמַר (דה"ב לְשִׁנְאָתָן, לֹא חֲרָבָה יְרוּשָׁלַיִם אֲלָא לֵב) וַיְהִיו מְלַעֲיָכִים בְּמִלְאַכְי אֱלֹהִים וּבִזּוּיָם

זוהר

תרגום הזוהר

וְאֶעְלִין כְּלָהּ בְּבַעְלָהּ. וּבְגִין כֶּף קַדְשָׁא בְּרִידָא
הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ בְּאִינוּן דְּדַחְלִין לִיהּ וְעֵבְדִין
רְעוּתִיהּ.

ועושים שלום למטה (בתחתונים),
ואעלין כלה בבעלה, ומכניסים את
הכלה (השכינה הקדושה) בבעלה (מדת
תפארת), ובגין כף קדשא בריד הוא
אתרעי בהו באינון דדחלין ליה
ועבדין רעותיה, ולכן הקדוש ברוך
הוא חפץ בהם באותם הראים אותו
ועושים רצונו.

לְמִיחְלִים לְחֶסֶדוֹ, מָאן אִינוּן מִיחְלִים לְחֶסֶדוֹ,
הוּי אִימָא אִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא בְּלִילִיא,
וְאִשְׁתַּתְּפוּ בְּהַדִּי שְׂכִינְתָא, וְכַד אֲתִי צַפְרָא
אִינוּן מְחַבְּאן לְחֶסֶדוֹ. וְהָא אוּקְמוּהָ בְּזִמְנָא
דְּכַר נָשׁ אִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא בְּלִילִיא, חוּטָא
דְּחֶסֶד אֲתַמְשִׁיד עָלֶיהָ בִּימְמָא, כְּדַכְתִּיב (שם
מב) יוֹמָם יִצְוָה יְיָ חֶסֶדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי.
מָאִי טַעְמָא יוֹמָם יִצְוָה יְיָ חֶסֶדוֹ, מִשּׁוּם דְּבְלִילָהּ
שִׁירָה עִמִּי.

למיחלים לחסדו, שואל, מאן אינון
מי הם שקוראם מיחלים לחסדו.
ומשיב, הוי אימא אינון דמשתדלי
באורייתא בליליא ואשתתפו בהדי
שכינתא, הוי אומר אותם
המשתדלים בתורה בלילה
ומשתתפים עם השכינה. וכד אתי
צפרא אינון מחבאן לחסדו, וכאשר יבא הבקר הם מצפים לחסדו (שנמשך עליהם חוט של חסד
כדלהלן).

וְהָא אוּקְמוּהָ בְּזִמְנָא דְּכַר נָשׁ אִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא בְּלִילִיא חוּטָא דְּחֶסֶד אֲתַמְשִׁיד עָלֶיהָ
בִּימְמָא, וְהָרִי פִירְשׁוּהוּ, שְׂבַעַת שְׁהָאָדָם עוֹסֵק בְּתוֹרָה בְּלִילָהּ, חוּטָא שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עָלָיו
בַּיּוֹם, כְּדַכְתִּיב (שם מב) יוֹמָם יִצְוָה יְיָ חֶסֶדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי. מָאִי טַעְמָא יוֹמָם יִצְוָה
יְיָ חֶסֶדוֹ, מִשּׁוּם דְּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי, (מִשּׁוּם שֶׁבְּלִילָהּ עֹסֵק בְּתוֹרָה וְהִשְׁתַּתֵּף עִם הַשְּׂכִינָה).

מוסר

הַתְּבִישׁ מִפְּנֵי וְהַפְּנַע: לְסַתּוּם עֵינָיו בְּתַפְלַת לַחֲשׁ, וּלְהַשְׁמִיעַ
יֵשׁ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדַת הַמֶּלֶךְ שֶׁהִיא לְאֲזוּנָא אֶפְּלוּ בְּתַפְלָה דְּבַלְחָשׁ, לְכֵן יִזְהַר
הַתַּפְּלָה בְּאַרְבַּע פְּלִי זָהָב הַלְשׁוֹן שֶׁלֹּא יַחֲסֹר וְלֹא יַפְּגוּם אֶחָד מֵהֵן כִּלְל
וְהַלֵּב וְהָאֲזוֹן וְהָעֵינַי, דְּהָא צְרִידָא אָדָם בְּשׁוּם זְמַן וְכַל שְׂכַן בְּשַׁעַת הָעֲבוֹדָה:

הלכה פסוקה

דְּבָרָיו וּמִתְעַתְעִים בְּנִבְיָאֵי פְּלוּמֵר בּוּזִים וְכַל הַמְּבֹנָה הַתְּלִמִּיד חָכָם אֵין לוֹ חֵלֶק
מִלְּמַדֵּי דְּבָרָיו, וְכֵן זֶה שְׂאֵמְרָה תוֹרָה אִם לְעוֹלָם הֵבָא וְהָרִי הוּא כְּכֹלל בִּי דְּכַר ה' /
בְּחוֹקוֹתֵי תִמְאַסּוּ מִלְּמַדֵּי חוֹקוֹתֵי תִמְאַסּוּ, בְּזָה: ב אָף עַל פִּי שְׁהַמְּבֹנָה אֶת הַחֲכָמִים

זוהר

תרגום הזוהר

ובגין כך רוצה יי את יראיו כתיב ולא ביראיו, כמאן דרעי ברעותיה לאחרא ואתרעי ליה לאתפייסא בהדיה, ובגין כך רוצה יי את יראיו ולא ביראיו.

ובגין כך רוצה יי את יראיו כתיב ולא ביראיו, (שלפי הפשט שהוא מלשון רצון הנה צריך לומר ביראיו). כמאן דרעי ברעותיה לאחרא ואתרעי ליה לאתפייסא בהדיה, כמי שחפץ ברצונו לאחר ונתרצה לו להתפייס עמו (ופרוש הפתיב רוצה ה' מלשון פיוס ורצוי, שמרצה ומפייס את אהביו). ובגין כך רוצה יי את יראיו ולא ביראיו.

כגונא דא יוסף הנה עציב בעציבו דרוחא בעציבו דלפא דהנה אסיר תמן, פיון דשדר פרעה בגיניה, מה כתיב, וירצוהו, אתפייסו ליה ואהדרו ליה מלין דחדוון מלין למחדי לפא, בגין דהנה עציב מן בירא.

כגונא דא יוסף הנה עציב בעציבו דרוחא בעציבו דלפא דהנה אסיר תמן, וכן הוא הפרוש פאן, שיוסף הנה עציב בעצבת רוח ובעצבת הלב,

שהיה אסור שמה, פיון דשדר פרעה בגיניה, פיון ששלח פרעה בשבילו להוציאו מן הבור, מה כתיב וירצוהו, מה נאמר בו, וירצוהו, לשון פיוס, אתפייסו ליה ואהדרו ליה מלין דחדוון מלין למחדי לפא, פיוסו אותו והשיבו לו דברי שמחה, דברים לשמח הלב, בגין דהנה עציב מן בירא. מפני שהיה עציב מן הבור.

כגונא דא יוסף הנה עציב בעציבו דרוחא בעציבו דלפא דהנה אסיר תמן, וכן הוא הפרוש פאן, שיוסף הנה עציב בעצבת רוח ובעצבת הלב,

תא חזי בקדמיתא נפיל בבירא, בא וראה, בתחלה (כשהורד למצרים) נפל לבור (שאחיו השליכוהו אל הבור), בבירא אסתלק לבתר. בבור נתעלה אחר כך (כמו שנאמר וירצוהו מן הבור, ורצונו לומר שבמה שהקדוש ברוך הוא מכה בו מרפא).

מוסר

אף על פי שאדם עציב מצד עונותיו צריך להיות שמח בשעת העבודה, דכתיב (דברים כח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב וזה בכלל פל עבודת ה', קל וחומר בעבודת התפלה שנקראת עבודה שפלב:

הלכה פסוקה

אין לו חלק לעולם הבא, אם באו עדים והמבנה את החכם בדברים אפילו לאחר שבנהו אפילו בדברים חייב גדוי ומגדין אותו בית דין ברכים וקונסין אותו ליטרא זהב בכל מקום ונותנין אותה לחכם.

זוהר

תרגום הזוהר

רבי שמעון אמר, עד לא אירע ליוסף ההוא עובדא, לא אקרי צדיק, פיון דנטר ההוא ברית קיימא, אקרי צדיק, ויהוא דרנא דברית קדישא אתעטר בהדיה, ומאן דהוה (עבד) פבור בקדמיתא אסתלק בהדיה, דכתוב ויריצוהו מן הבור, אסתלק מן דא, ואתעטר בבאר מים חיים.

רבי שמעון אמר עד לא אירע ליוסף ההוא עובדא לא אקרי צדיק, עד שלא קרה ליוסף אותו מעשה (של אשת פוטיפר) לא היה נקרא צדיק. פיון דנטר ההוא ברית קיימא אקרי צדיק, פיון ששמר אות ברית ההוא, נקרא צדיק, ויהוא דרנא דברית קדישא אתעטר בהדיה, ואותה המדרגה של ברית קדש נתעטרה עמו, ומאן דהוה (עבד) פבור בקדמיתא אסתלק בהדיה, ומי שהיה פבור בתחלה עמו (הינו השכינה הקדושה שהיא עמו אנכי בצרה) נתעלה עמו, דכתוב ויריצוהו מן הבור, אסתלק מן דא, ואתעטר בבאר מים חיים, נסתלק מן זה (בור הקליפות), ונתעטר בבאר מים חיים (הינו השכינה).

וישלח פרעה ויקרא את יוסף, שואל, לקרא ליוסף מפעי ליה, שאם פרעה היה הקורא על ידי שליח, היה צריך לכתוב וישלח פרעה לקרוא את יוסף. ומשיב, אלא ויקרא את יוסף דא קדשא בריך הוא זה הקדוש ברוך הוא שקראו לצאת לחרות. דכתוב אצל יוסף (שם קה) ענו בפכל רגלו וכו' עד עת בא דברו אמרת וי צרפתהו. עד עת בא דברו היינו

מוסר

פמה ראוי לאדם להיות קדוש ברמ"ח אבריו ולבו ונפשו אחרי שהוא היכל למלך הקדוש, כדכתוב (הושע יא) בקרבך קדוש ופתיב (ירמיה ז) היכל ה' המה וכתוב (ויקרא יט) קדושים תהיו כי

הלכה פסוקה

שגדוהו בשבילו, וכן החכם עצמו מנדה לכבודו לעם הארץ שהפקיר בו ואין צריך לא עדים ולא התראה ואין מתירין לו עד שינצח את החכם, ואם מת החכם פאין

זוהר

תרגום הזוהר

דְּבָרוֹ שֶׁל הַשְּׂכִינָה הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, כְּתִיב הִכָּא וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, כְּתִיב הִכָּא וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף וְכְתִיב הִתָּם וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה: מֹשֶׁה כְּמוֹ שֶׁשָּׁם הַכְּנָה וַיִּקְרָא הִינְנו הַשְּׂכִינָה, אִף כֵּן וַיִּקְרָא הִינְנו הַשְּׂכִינָה:

מוסר

טוֹטְפוֹת. מִכָּאן אָנוּ לְמִידִין פִּיּוּצָא כְּזֶה שְׂמַחְשִׁיב מְמוֹנוֹ מֵעֲבוֹדַת בּוֹדָאוֹ, וְכָל כָּל הַקּוֹרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּלִי כְּנָה שֶׁכֵּן אִם אֵין תּוֹעֵלַת בְּאוֹתוֹ הִרְהוּר מַעֲיַד שְׁקֵר דְּהָא כְּתִיב בְּהַ כְּלָל לְכַבֵּד דְּעֵלִיָּה אֲתָמֵר (יִרְמִיָּה ב) אוֹתִי עֲזָבוּ וְהוּא הִדִּין לְתַפְלָה. וְאִם מְהִרְהֵר בְּקִנְיָנֵי הָעוֹלָם הוּא מְשַׁקֵּר וּבְכָל מְאֵדָּךְ

הלכה פסוקה

אֵין הֶרֶב חַיִּיב לְנַהוּג בּוֹ גְדוּי אֲבָל כָּל הָעָם חַיִּיבִין לְנַהוּג בּוֹ גְדוּי. וְכֵן מְנוּדָה לְנִשְׂיָא מְנוּדָה לְכָל יִשְׂרָאֵל. מְנוּדָה לְכָל יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ מְנוּדָה לְנִשְׂיָא. מְנוּדָה לְעִירוֹ מְנוּדָה לְעִיר אַחֲרָת. מְנוּדָה לְעִיר אַחֲרָת אֵינוֹ מְנוּדָה לְעִירוֹ: דַּ בְּמַה דְּכָרִים אֲמוּרִים כְּמִי שֶׁנִּדְּוָהוּ עַל שְׁבִיָּה תַלְמִיד חֶכֶם, אֲבָל מִי שֶׁנִּדְּוָהוּ עַל שְׂאָר דְּכָרִים שְׁחַיִּיבִין עֲלֵיהֶן גְדוּי, אֲפִילוֹ נִדְּוָהוּ קָטָן שְׁבִיִּשְׂרָאֵל חַיִּיב הַנִּשְׂיָא וְכָל יִשְׂרָאֵל לְנַהוּג בּוֹ גְדוּי עַד שְׁיַחְזוֹר בְּתַשׁוּבָה מְדַבֵּר שֶׁנִּדְּוָהוּ בְּשִׁבְלֵוֹ וַיִּתִּירוּ לוֹ:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת מקץ

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאֱהַדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלֵלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף קצ"ו ע"ב)

פְּתַח רַבִּי וְאָמַר כְּתִיב
אֲשֶׁר אֶהְבֶּת וְגוֹמֵר, תָּא חֲזִי, הָאִי קָרָא
בְּרִזָּא עֲלָאָה אִיהוּ, וְאוֹקְמוּהָ. רֵאֵה חַיִּים אֲלֵינִי
חַיִּין דְּעֲלָמָא דְאַתִּי, דְּנֹפְאָה הוּא בַר נֶשׁ דְּנֹכְבִי
כְּהוּ כְּדָקָא יֵאוּת.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר כְּתִיב
(קהלת ט) רֵאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה
אֲשֶׁר אֶהְבֶּת וְגוֹמֵר. תָּא חֲזִי הָאִי
קָרָא בְּרִזָּא עֲלָאָה אִיהוּ, בָּא וּרְאֵה,
זֶה הַמְּקָרָא הוּא בְּסוּד עֲלִיּוֹן,
וְאוֹקְמוּהָ, וּכְבַר פִּירְשׁוּהוּ רֵאֵה חַיִּים
אֲלֵינִי דְּעֲלָמָא דְאַתִּי, רֵאֵה חַיִּים

הַפְּנֵנָה אֵלֵינוּ חַיִּים שְׁל עוֹלָם הַבָּא, דְּנֹפְאָה הוּא בַר נֶשׁ דְּנֹכְבִי כְּהוּ כְּדָקָא יֵאוּת, שְׂאֲשֶׁרֵי הָאָדָם
שְׂזוּכָה בְּהֵם פְּרָאוּי.

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ח ע"א)

כְּתִיב (תהלים יט) הִנְחַמְדִּים מְזֶהָב וּמִפָּז זֶהָב לְהֵם הַמְּמַלְאִים בְּתִיָּהֶם כְּסָף שְׁבַע עוֹלָם
רַב וְגוֹ'. בָּא לְהִלְהִיב לֵב הָעָם הַבָּא מְטַבֵּעַ זֶהָב וְהַכְּסָף הַגִּשְׁמִי בְּטַל,

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות עבודה זרה פי"ב)

אֵין אֵין מְגַלְחִין פְּאֵת הָרֹאשׁ כְּמוֹ שֶׁהָיוּ שְׂנֵאָמַר (ויקרא יט) לֹא תְקִיפוּ פְּאֵת רֹאשְׁכֶם,
עוֹשִׂים עוֹבְדֵי גִלּוּלִים (ובְּהִנְיָה). וְחַיִּיב עַל כָּל פְּאָה וּפְאָה, לְפִיכָד הַמְּגַלַּח

זוהר

תרגום הזוהר

עם אשה אשר אהבת, דא פנסת ישראל. בגין דבה פתיב אהבה, דכתיב (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתי, בשעתא דסטרֵא דימינא אחיד בה, דכתיב על פן משכתיך חסד.

עם אשה אשר אהבת דא פנסת ישראל, זהו מדת המלכות הנקראת פנסת ישראל, בגין דבה פתיב אהבת, מפני שבה נאמר אהבה, דכתיב (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיך. אימתי נאמר בה אהבה, בשעתא דסטרֵא דימינא אחיד בה, בעת שצד הימין שהוא מדת החסד, אוחו בה ומשם נמשך לה האהבה, דכתיב (שם) על פן משכתיך חסד.

כל ימי חיי הכלה, בגין דאיהי אתקשרת בחיים, ואיהי עולם דחיין שרין בה. דהא עלמא דא לא שרין ביה חיים, בגין דאינון תחת השמש, ולא מטאון הכא אינון נהורין דההוא שמשא, ואסתלקו מעלמא מיומא דאתחריב פי מקדשא, דכתיב (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וגומר, מאי חשך השמש דסליק נהוריה ולא נהיר, כמה דאת אמר (שם נו) הצדיק אכר וגומר.

כל ימי חיי הכלה (קהלת שם), אין הפונה על חיי העולם הזה רק השכינה נקראת הכל, ולכן ראה חיים עמה בגין דאיהי אתקשרת בחיים, מפני שהיא נתקשרה בחיים (על ידי מעשים טובים של האדם שנעשה יחוד בעולמות עליונים) ואיהי עולם דחיין שרין בה, ואז היא עולם שהחיים שוכנים בו, דהא עלמא דא לא שרין ביה חיים, שהרי עולם הזה לא שוכנים בו חיים, בגין דאינון תחת השמש, בשביל שהם תחת השמש, ולא מטאון הכא אינון נהורין דההוא שמשא, ואינם מגיעים פאן אותם האורות של אותה השמש, (שהוא תפארת), ואסתלקו מעלמא מיומא דאתחריב פי מקדשא, ונסתלקו מן העולם מיום שנחרב בית המקדש, דכתיב (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וגומר, מאי חשך השמש דסליק נהוריה ולא נהיר, שנסתלק ועלה אורו ואינו מאיר, כמה דאת אמר כמו שנאמר (שם נו) הצדיק אכר וגומר. (ולכן מוכרח האדם במעשיו להמשיך לה חיים ממדת התפארת).

מוסר

אינו שנה כלום לכן יזדרזו לזהב ולכסף אשר שם להוליך בידם, והיינו דאמרו רבותינו זכרונם לברכה צדיקים מסגלים ותורה ומצות ומעשים טובים. וכן האוהבי תענוגים יתלהב לבם לבקש להם תענוג רבותינו זכרונם לברכה צדיקים מסגלים (תהלים שם) ומתוקים מדבש וגו'.

הלכה פסוקה

שני צדעיו אפילו בבת אחת והתראה בלבד ומניח שער כל הראש ואחד אחת לוקה שתים. אחד המגלה הפאות המגלה כל הראש באחד לוקה הואיל

זוהר

תרגום הזוהר

כי הוא חִלְקָךְ בְּחַיִּים, דָּא הוּא שְׁמַשׁא בְּסִיְהָרָא, וּבְעֵינָן לְמִיעַל סִיְהָרָא בְּשְׁמַשׁא וְשְׁמַשׁא בְּסִיְהָרָא דְלֵא לְאַפְרָשָׁא לֹון. וְדָא הוּא חוּלְקָא דְבַר נֶשׁ לְמִיעַל בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי.

כי הוא חִלְקָךְ בְּחַיִּים (קהלת ט), דָּא הוּא שְׁמַשׁא בְּסִיְהָרָא, זֶה הוּא חֲבוּר הַשֶּׁמֶשׁ (מדת תפארת) עִם הַיָּרֵחַ (מדת המלכות), וּבְעֵינָן לְמִיעַל סִיְהָרָא בְּשְׁמַשׁא וְשְׁמַשׁא בְּסִיְהָרָא דְלֵא לְאַפְרָשָׁא לֹון, וְאַנְחֵנוּ צְרִיכִים לְהַכְנִיס הַיָּרֵחַ בְּהַשְּׁמֵשׁ וְהַשְּׁמֵשׁ בְּהַיָּרֵחַ שְׁלֵא לְהַפְרִידֵם, וְדָא הוּא חוּלְקָא דְבַר נֶשׁ לְמִיעַל בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְזֶה הוּא חִלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם לְהַפְנֵס בְּהֵם לְעוֹלָם הַבָּא.

מַה בְּתִיב בְּתַרְיָה (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יִדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִּי אִין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ שְׁמָה. הָאִי קָרָא אִית לְאַסְתַּפְלָא בִּיָּה, כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יִדְךָ לַעֲשׂוֹת, וְכִי הִתְרָה רְצוּעָה לְמַעַבְדַּ בְּר נֶשׁ כָּל מַה דְיָכִיל. אֵלָא לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ בְּתִיב, מָאִי בְּכַחַךְ, דָּא נִשְׁמַתִּיה דְבַר נֶשׁ, דְאִיהוּ חִילָא דְבַר נֶשׁ לְמִזְבִּי בְּהוּ לְעֵלְמָא דִּין וְלְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מַה בְּתִיב בְּתַרְיָה מַה נֶאֱמַר אַחֲרָיו (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יִדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִּי אִין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ שְׁמָה. הָאִי קָרָא אִית לְאַסְתַּפְלָא

בִּיָּה זֶה הַמְקָרָא יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן בּוּ, כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יִדְךָ לַעֲשׂוֹת וְגוֹמַר, וְקִשָּׁה וְכִי הִתְרָה רְצוּעָה לְמַעַבְדַּ בְּר נֶשׁ כָּל מַה דְיָכִיל, וְכִי הוֹסַר הַעֲנֵשׁ שֶׁיַּעֲשֶׂה הָאָדָם כָּל מַה שְׁיָכוּל, וּמִשִּׁיב אֵלָא לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ בְּתִיב, מָאִי בְּכַחַךְ דָּא נִשְׁמַתִּיה דְבַר נֶשׁ, זֶה נִשְׁמַתוֹ שֶׁל הָאָדָם, דְאִיהוּ חִילָא דְבַר נֶשׁ לְמִזְבִּי בְּהוּ לְעֵלְמָא דִּין וְלְעֵלְמָא דְאַתִּי, שֶׁהוּא פָּחוּ שֶׁל הָאָדָם לְזִכּוֹת בּוּ לְעוֹלָם הַזֶּה וְלְעוֹלָם הַבָּא, (וְהַפְּנָנָה כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יִדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ, עַל יְדֵי נִשְׁמַתְךָ הַמְלַמֶּדֶת אוֹתְךָ לַעֲשׂוֹת מַצּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, עֲשֵׂה, כִּי אַחַר כֵּךְ אִין מַעֲשֵׂה וְגוֹמַר כְּדַמְפְּרֵשׁ לְהַלֵּן).

מוסר

בְּתִיב (בראשית ו) אֵת הָאֱלֹהִים הִתְחַלַּף נַח הֵינְנוּ שֶׁהִיָּה מִתְּבוּדָד עִם יוֹצְרוֹ וְאִין לוֹ חֲבָרָה עִם בְּנֵי אָדָם, אִי נְמִי מְרֹוב הַרְגָלוֹ בְּהַתְּבוּדָדוֹת אַף שֶׁהִיָּה בְּתוֹךְ

בְּנֵי אָדָם לֹא הָיוּ מְטַרְדִּין דַּעַתוֹ כִּי הָיוּ כְּלֵא הָיוּ בְּעֵינָיו, וְהֵינְנוּ דְאָמַר הַמְשׁוֹרֵר בְּעַמְדֵי תוֹךְ קְהֵלְךָ צוּר לְרוּמָם לֶךְ אֶכְרַע וְאֶכּוֹף רֹאשׁ וְקוּמָה, כְּלוֹמַר וְאִין חֲבָרְתָם

הלכה פסוקה

וְגַלַּח כָּל תְּפֹאֹת. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים בְּאִישׁ הַמְּגַלַּח אֲבָל אִישׁ הַמְּתַגַּלַּח אִינוּ לֹוקָה אֵלָא אִם בֶּן סִיעֵי לְמַגְלַח. וְהַמְּגַלַּח וְגַלַּח כָּל תְּפֹאֹת. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים בְּאִישׁ הַמְּגַלַּח אֲבָל אִישׁ הַמְּתַגַּלַּח אִינוּ לֹוקָה אֵלָא אִם בֶּן סִיעֵי לְמַגְלַח. וְהַמְּגַלַּח לֹא תְקִיפוּ פֹאֵת רֹאשְׁכֶם וְלֹא תִשְׁחִית

זוהר

תרגום הזוהר

דְּבַר אַחַר בְּכַחַךְ דָּא הִיא אִשָּׁה
דְּקֵאמְרֵן, זוּ הִיא הָאִשָּׁה אֲשֶׁר אֲמַרְנּוּ
(שֶׁהִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה),
דְּאִיהִי חֵילָא לְאַתְתַּקְפָּא בְּהָאִ
דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, שֶׁהִיא כְּחוּ שֶׁל
הָאָדָם לְהִתְחַזֵּק בְּהָ בְּעוֹלָם הַזֶּה

וּבְעוֹלָם הַבָּא, וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמוֹכֵי
בְּהָ בְּהָאִי עֵלְמָא בְּהָאִי חֵילָא בְּגִין
דִּיתְתַּקְפָּא בְּהָ בְּהָאִי עֵלְמָא, וְצָרִיךְ
הָאָדָם לְזַכּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם בְּזֶה הַפַּחַ
בְּשָׁבִיל שִׂיתְחַזֵּק בְּהָ בְּעוֹלָם הַבָּא.

מָאִי טַעְמָא צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְאַמֵּץ
בְּקִיּוּם הַמִּצְוֹת בְּעוֹדוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה,
בְּגִין דְּלִבְתַּר דִּיפּוּק בַּר נֶשׁ מְהָאִי
עֵלְמָא לִית בִּיהּ חֵילָא לְמַעַבְדַּ מִיְדֵי
וְלוֹמַר הַשְׁתָּא מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה אַעֲבִיד
עוֹבְדִין מִכָּאֵן, מִפְּנֵי שֶׁלְאַחַר שִׁיּצֵא

הָאָדָם מִזֶּה הָעוֹלָם אֵין בּוּ פַח שׁוֹם לַעֲשׂוֹת עוֹד דְּבַר וְלוֹמַר עֲכָשְׁיוּ מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה אַעֲשֵׂה
מַעֲשִׂים טוֹבִים, דְּוֹדְאִי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה בְּשִׂאֻל אֲשֶׁר וְגוֹמֵר. אִי לֹא זָכִי
בַּר נֶשׁ בְּהָאִי עֵלְמָא לֹא יוֹכֵי בִיהּ לִבְתַּר בְּהָאִי עֵלְמָא, אִם לֹא זָכָה הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם
בְּמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, לֹא יִזְכֶּה בּוּ אַחַר כִּף בְּעוֹלָם הַבָּא, וְאוֹקְמוּהָ מָאֵן דְּלֹא אִתְקִין
וְוִוּדִין לְמִיתֵךְ מְהָאִי עֵלְמָא, וּכְבַר פִּירְשׁוּהוּ חֻכְמִים שְׁמִי שֶׁלֹּא הֵכִין צֶדֶה לִילָךְ מִזֶּה הָעוֹלָם,
לֹא יִיכּוֹל בְּהָאִי עֵלְמָא, לֹא יֵאכַל בְּעוֹלָם הַבָּא. וְאִית עוֹבְדִין מִכָּאֵן דְּעֲבִיד בַּר נֶשׁ בְּהָאִי

מוסר

מְטַרְדַּת אוֹתִי לְהִתְפַּרֵּד מִחֻשְׁבְּתִי מִמָּךְ כִּי
כָּל הָעוֹלָם עֲדָרִי צֵאן וְהוּא יִתְפַּרֵּךְ הַרוּעָה
לְבַדּוֹ וּמַשְׁגִּיחַ עַל כָּל פְּרִטֵי וּפְרִטֵי, וְכָל

פְּרִטֵי אֵין לוֹ לְהַשְׁגִּיחַ אֱלֹא עַל הַרוּעָה
כִּי הַכֹּל שׁוֹיֵן לְפָנָיו וְאֵין יִתְרוֹן לְזֶה מִזֶּה,
וְהֵינּוּ דְאָמַר דְּוֹר הַמְּלָךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם

הלכה פסוקה

אֵת פֶּאת זָקֵנָךְ כָּל שְׁיִשְׁנֵנוּ בְּכָל תְּשׁוּחִית תְּקוּף,
יִשְׁנֵנוּ בְּכָל תְּקוּף וְאִשָּׁה שְׂאִינָה בְּכָל זָקֵן אֲסוּרִים בְּתַקְפָּה: גְּכָל מִצְוֹת לֹא
תְּשׁוּחִית לְפִי שְׂאִין לָהּ זָקֵן אִינָה בְּכָל תַּעֲשֵׂה שְׁבַתְוָרָה אַחַד אֲנָשִׁים וְאַחַד נָשִׁים

תרגום הוזהר

זוהר

עֲלָמָא דְיִיבֹול מְנִיְהוּ הָכָא וּבְלֵא אֲשֶׁתָאָר לְעֲלָמָא דָאֲתִי וְלֵאֲתֹנָא מְנִיְהוּ, וְיֵשׁ מַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁעוּשָׁה הָאָדָם בְּזַה הָעוֹלָם, שְׁאוּכַל מֵהֶם (מִהֶפְרוֹת), פֶּאן וְהַפֵּל (הַקְרוֹ) נִשְׁאָר לְעוֹלָם הָכָא לִיזוֹן מֵהֶם.

טְבִין דְעֵבִיד בְּר נֵשׁ בְּהָאִי עֲלָמָא דְיִיבֹול מְנִיְהוּ הָכָא, וּבְלֵא אֲשֶׁתָאָר לְעֲלָמָא דָאֲתִי וְלֵאֲתֹנָא מְנִיְהוּ.

תָא חֲזִי יוֹסֵף זְכָה בְּהָאִי עֲלָמָא וְזָכָה בְּעֲלָמָא דָאֲתִי, בָא וְרָאָה, יוֹסֵף זְכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזָכָה בְּעוֹלָם הָכָא, בְּגִין דְבָעָא לְאֲתֵאֲחֵדָא בְּאִשָּׁה יְרָאת יְיָ, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה חָפֵץ לְהִתְאַחֵז בְּאִשָּׁה יְרָאת ה' (מִדַּת הַמַּלְכוּת), בְּמָה דָאֲתִי אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית לט) וְחֲטָאתִי לְאֱלֹהִים, (אֱלֹהִיִּים רוֹמוֹ לְמַלְכוּת, וְנִזְהָר לְבַל יִפְגֵּם בָּהּ), וּבְגִין כֶּף זְכָה לְמִשְׁלַט בְּהָאִי עֲלָמָא, וּבִשְׁבִיל כֶּף זְכָה לְשַׁלַּט בְּזַה הָעוֹלָם,

תָא חֲזִי, יוֹסֵף זְכָה בְּהָאִי עֲלָמָא, וְזָכָה בְּעֲלָמָא דָאֲתִי, בְּגִין דְבָעָא לְאֲתֵאֲחֵדָא בְּאִשָּׁה יְרָאת יְיָ, בְּמָה דָאֲתִי אָמַר (בְּרֵאשִׁית לט) וְחֲטָאתִי לְאֱלֹהִים. וּבְגִין כֶּף זְכָה לְמִשְׁלַט בְּהָאִי עֲלָמָא, וְזָכָה לִזְוֹן לְיִשְׂרָאֵל.

מָה בְּתִיב (שם מז) וְיִלְקֹט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף, וְהָכִי אֲתִחְזִי, דְהָא הָהוּא נְהָר דְנִגִיד וְנִפִיק אִיהוּ לְקִיט בְּלֵא, וְכָל עוֹתֵרָא בֵיה קִימָא, וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב (שם א) וַיִּתֵּן אוֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם, וּבְלֵא אִיהוּ פְדָקָא יְאוֹת, דְּוִדָּאִי יוֹסֵף בְּעִי לְמִשְׁלַט עַל מַלְכוּתָא.

וְזָכָה לִזְוֹן לְיִשְׂרָאֵל (שְׁיִוְכְלוּ לַעֲמֵד בְּזַהֲמַת מִצְרַיִם וְלֹא לְהִתְעַרֵב אִתָּם).

מָה בְּתִיב (שם מז) וְיִלְקֹט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף, וְהָכִי אֲתִחְזִי, וְכֵן רְאוּי לְהִיּוֹת, דְהָא הָהוּא נְהָר דְנִגִיד וְנִפִיק אִיהוּ לְקִיט בְּלֵא, שְׁהָרִי אוֹתוֹ הַנְּהָר הַמוֹשֵׁף וְיוֹצֵא (מִדַּת הַסִּיד שְׁשֹׁמֵר יוֹסֵף) הוּא לוֹקֵט הַכָּל (שֶׁהוּא מְקַבֵּל מִכָּל הַסִּפִּירוֹת שְׁלִמְעָלָה מִמֶּנּוּ), וְכָל עוֹתֵרָא בֵיה קִימָא, וְכָל הַעֲשִׁירוֹת בּוֹ נִמְצָאת, וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב וְזֶה הוּא סוֹד הַכְּתוּב (שם א) וַיִּתֵּן אוֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם, (אֱלֹהִיִּים פֶּאן הוּא בִינָה, רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם הוּא יְסוֹד), וּבְלֵא אִיהוּ פְדָקָא יְאוֹת, וְהַפֵּל הוּא כְּמוֹ שְׁצָרִיף לְהִיּוֹת, דְּוִדָּאִי יוֹסֵף בְּעִי לְמִשְׁלַט עַל מַלְכוּתָא שְׁבּוֹדָאִי יוֹסֵף צָרִיף לְשַׁלַּט עַל הַמַּלְכוּת.

מוסר

(תהלים כב) ה' רועי לא אחסר כי איני חסר כי כלנו שוין וכמו כן הוא רועה אלף בגי' צלמות לא אירא רע כי אתה

הלכה פסוקה

תיבין חוץ מכל תשחית וכל תקוף וכל יטמא בהן למתים. וכל מצות עשה שהיא מזמן לזמן ואינה תדירה נשים פטורות, חוץ מקידוש היום ואכילת מצה בלילי הפסח ואכילת הפסח ושחיטתו והקהל ושמחה שהנשים חייבות:

זוהר

תרגום הזוהר

וְתָא חוּזי כְּתִיב וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ
בְּמִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה, שׁוֹאֵל, מֵאֵן
מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה, וּמְשִׁיב, קִדְשָׁא
בְּרִידָא הוּא עֵבִיד לִיהַ לְצַדִּיק שְׁלִיטָא
בְּגִין דְּהָא מְנִיחָא אֲתָנֹן עֲלֵמָא, הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לוֹ לְצַדִּיק (מֵדַת
יְסוּד) שְׁלִיט, מְפַנֵּי שְׁהָרִי מְמַנּוּ נִיזוֹן
הָעוֹלָם, וְאַצְטְרִיד לְאַתְוֹנָא, וְהָעוֹלָם
צְרִיד לְמִזְוֹנֹת. וְקִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
אִית לִיהַ רְתִיבָא עֲלָא, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא יֵשׁ לוֹ מִרְכַּבָּה עֲלִיזָנָה,
וְאִית לִיהַ רְתִיבָא תַתְּאָה, וַיֵּשׁ לוֹ
מִרְכַּבָּה תַחְתּוֹנָה, רְתִיבָא תַתְּאָה

וְתָא חוּזי, כְּתִיב וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה,
מֵאֵן מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה, קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עֵבִיד
לִיהַ לְצַדִּיק שְׁלִיטָא, בְּגִין דְּהָא מְנִיחָא אֲתָנֹן
עֲלֵמָא, וְאַצְטְרִיד לְאַתְוֹנָה, וְקִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
אִית לִיהַ רְתִיבָא עֲלָא, וְאִית לִיהַ רְתִיבָא
תַתְּאָה, רְתִיבָא תַתְּאָה אִיהִי מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה,
וַיּוֹסֵף צַדִּיק אֲקָרִי, וְלִיהַ אֲתַחְזִי לְמַהוּ רְכִיב
עַל מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה. אֲשֶׁר לוֹ, לְקִדְשָׁא בְּרִידָא
הוּא, וְכֹלָא אִיהוּ בְּרוּא עֲלָא לְמַהוּ בְּגוֹוֹנָא
דְּלְעִילָא:

אִיהִי מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה, מִרְכַּבָּה תַחְתּוֹנָה הִיא מֵדַת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה (שֶׁהִיא
מִרְכַּבָּה לְהַסְפִּירוֹת הָעֲלִיזוֹנִים). וַיּוֹסֵף צַדִּיק אֲקָרִי, וַיּוֹסֵף נִקְרָא צַדִּיק, וְלִיהַ אֲתַחְזִי לְמַהוּ רְכִיב
עַל מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה, אֲשֶׁר לוֹ, לְקִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְלוֹ רָאוּי לְהִיֹּת רוֹכֵב עַל מִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה
אֲשֶׁר לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹלָא אִיהוּ בְּרוּא עֲלָא לְמַהוּ בְּגוֹוֹנָא דְּלְעִילָא, וְהַכֹּל הוּא
בְּסוּד עֲלִיזָנָה לְהִיֹּת כְּעִין שְׁלֵמָעֵלָה:

מוסר

עֲמַדִּי וְאִין מִי שְׁיִוְכַל לְהַזִּיקֵנִי בְּלֹא י' הוּי אֲשׁוּר שְׁבֹט אֲפִי וְכְתִיב (ש"ב טז)
רְשׁוּתָךְ, וּמִי שְׁמַפְּהָ הִיא רְצוּעָה וְשְׁבֹט ה' אָמַר לוֹ קַלֵּל אֶת דָּוִד, וְאִם כֵּן שְׁבֹטְךָ
שְׁהוּעָה מִפֶּה אוֹתִי בַּה עַל דְּרָךְ (ישעי)

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת מקץ

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף קצ"ח ע"א)

וַיִּכַּר יוֹסֵף אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא הִפְרִיחוּהוּ. רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח (תהלים מ"ט) לָמָּה אֵירָא בִּימֵי רַע עֲזוֹן עַקְבֵי יִסְבְּנִי. תָּא חֲזִי, תִּלְתַּת אֵינּוֹן דְּדַחֲלִין וְלֹא יִדְעִין מַמָּה דְּדַחֲלִין, וְאִינְקֻמוּהָ. אֲבָל אֵית מָאן דְּדַחֲלִיל וְלֹא יִדַּע מַמָּה אִיהוּ

וַיִּכַּר יוֹסֵף אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא הִפְרִיחוּהוּ. רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח בְּתֵיב (תהלים מ"ט) לָמָּה אֵירָא בִּימֵי רַע עֲזוֹן עַקְבֵי יִסְבְּנִי. תָּא חֲזִי תִּלְתַּת אֵינּוֹן דְּדַחֲלִין וְלֹא יִדְעִין מַמָּה דְּדַחֲלִין וְאִינְקֻמוּהָ, בֵּא וּרְאָה, שְׁלֵשָׁה הֵם שְׂמִפְחָדִים וְאֵינִם יוֹדְעִים לָמָּה

מִפְּחָדִים (הנוטל צפנניו והמגלח והמקזי דם שלא נטלו ידיהם), וְכַבֵּר פִּירְשׁוּהוּ. אֲבָל אֵית מָאן דְּדַחֲלִיל וְלֹא יִדַּע מַמָּה אִיהוּ דְּחִיל, אֲבָל יֵשׁ עוֹד אֶחָד שְׂמִפְחָד וְאֵינּוֹ יוֹדַע מַמָּה הוּא מִפְּחָד,

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ח ע"ב)

צָרִיף אָדָם בְּשׂוּמְעוֹ קוֹל הַקּוֹרָא לְהִשְׁכִּים קַל וְחוֹמֵר מַעְגְלוֹן מְלֵךְ מוֹאֵב כְּשֶׁאָמַר לַעֲבוּדַת מְלִכּוֹ שֶׁל עוֹלָם, לִישָׂא לּוֹ אַהוּד (שופטים ג) דְּבַר אֱלֹהִים לִי אֲלִיף

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות עבודה זרה פ"ב)

א טוֹמְטוֹם וְאֵנְדְרוּגִינוֹם הָרִי הֵן סָפֵק וְחוֹמְרֵי הָאִשָּׁה בְּכָל מְקוֹם וְחֵיבִין בְּכָל גּוֹתְנִין עֲלֵיהֶן חוֹמְרֵי הָאִישׁ וְאִם עֲבָרוּ אֵינָן לֹקִין: ב אַף עַל פִּי

זוהר

תרגום הזוהר

דחיל, בגין אינון חטאי דלא ידע דאינון חטאין ולא אשגח בהו, ואיהו דחיל מימי רע.

בגין אינון חטאי דלא ידע דאינון חטאין ולא אשגח בהו, בשביל שחטא אותם החטאים שלא ידע שהם חטאים ולא נזהר בהם, ואיהו דחיל מימי רע. ולכן הוא מפחד מימי רע.

מאן אינון ימי רע, אלין אינון יומין דאינון אנדמנן בההוא רע, ומאן אינון (ד"א איהו),

שואל, מאן אינון ימי רע, מי הם ימי רע, ומשיב, אלין אינון יומין דאינון אנדמנן בההוא רע, אלו אותם ימים שהם מזדמנים באותו הנקרא רע, שואל, ומאן אינון (ד"א איהו), ומי הוא אותו הרע, ומשיב,

דא הוא יצר הרע דאיהו אקררי רע, ואית ליה יומין ידיען דאתייהיב ליה רשו בעלמא לאסטאח לכל אינון דמסאבי ארחייהו, דמאן דאתי לאסתאבא מסאבי ליה, ואלין אינון אקרין ימי רע, ואלין ממנן על אינון חובין דרשין בהו בני נשא בעקבייהו.

דא הוא יצר הרע דאיהו אקררי רע, זהו היצר הרע שהוא נקרא רע, ואית ליה יומין ידיען דאתייהיב ליה רשו בעלמא לאסטאח לכל אינון דמסאבי ארחייהו, ויש לו ימים

תא חזי, כל אינון דמסאבי ארחייהו, כפמה חבילי טהירין אנדמנן לגבייהו, ומסאבי להו,

ידועים שנתנה לו רשות בעולם להטעות לכל אותם המטמאים דרכם, דמאן דאתי לאסתאבא מסאבי ליה, שמי שבא לטמא מטמאין אותו, ואלין אינון אקרין ימי רע, ואלו הם שנקראים ימי רע, ואלין ממנן על אינון חובין דרשין בהו בני נשא בעקבייהו, ואלו הם ממנים על אותם עונות שדשים בהם בני אדם בעקביהם (הינו שקל הם בעיניהם ואינם נזהרים מהם).

תא חזי כל אינון דמסאבי ארחייהו כפמה חבילי טהירין אנדמנן לגבייהו, ומסאבי להו,

מוסר

מיד ויעמוד מעל הכפא פכה יעמוד אדם בראימה ולא יתעצל: כתיב (ויקרא ב) על כל קרבנד תקריב מלח, הרמז דמליח הרי הוא כרותח היינו היסורין והדאגה וההכנעה דכתיב (תהלים נא) זכחי אלהים רוח נשברה. וכשם שהמלח מקנים הכשר כף היסורין פדכתיב אחר הקללות אתם

הלכה פסוקה

שהאשה מתרת לגלח פאת ראשה הרי ואפילו קטן אסור לה לגלח לו פאה: היא אסורה לגלח פאת ראש האיש ג ופאה שמניחין בצדעה לא נתנו בו

תרגום הזוהר

בא וראה, כל אלו המטמאים דרכם, פמה חבילות (מחנות) מזיקים מזדמנים אצלם, ומטמאים אותן, דבארחא דבעי בר נש למיחד ביה הוא ארחא מדברין ליה ממש, שברך שרופה האדם לילה, באותו הדרך ממש מנהיגים אותו, אתי בר נש לאתדבא פמה אינון דמסייעין ליה, בא האדם להטהר, הרבה הם שעוזרים לו.

הא תנינן דכד בר נש קם בצפרא, הרי למדנו, שפאשר האדם קם בבקר, בעי לאסחאה ידוי מגו נטלא דמיא דאיהו מאנא ליטול מניה מיא,

זוהר

דבארחא דבעי בר נש למיחד, ביה הוא ארחא מדברין ליה ממש, אתי בר נש לאתדבא, פמה אינון דמסייעין ליה.

הא תנינן דכד בר נש קם בצפרא בעי לאסחאה ידוי מגו נטלא דמיא דאיהו מאנא ליטול מניה מיא, מגו מאן דאסחי ידוי בקדמיתא, פמה דאוקמוהו. ותא חזי בגין נטלא דא אוקימנא מלה.

ותו דבעי ליה לבר נש לנטלא ידא ימינא בשמאלא, בגין לשלטאה ימינא על שמאלא, ויתסחי ימינא מן שמאלא, ובגין כך איהו

צריך לרחץ ידיו מתוף פלי מים (הנקרא נטלא), שהוא פלי העומד לטל ממנו מים, מגו מאן דאסחי ידוי בקדמיתא, ויטל ממי שנטל ידיו בתחלה, פמה דאוקמוהו. כמו שהעמידוהו החכמים. ותא חזי בגין נטלא דא אוקימנא מלה. (ובא וראה שבשביל הפלי הזה הנקרא נטלא העמדנו הדבר (ופרשו), כי מה שאמרנו שיטול ידיו ממי שנטל ידיו תחלה הנקרא טהור, אין הפונה על אדם ממש, כי זה אי אפשר אם נוטל ידיו בעצמו, שנוטל מהשמאל שהוא טמא על הימין, רק הפונה על הפלי נטלא הנקרא טהור).

ותו דבעי ליה לבר נש לנטלא ידא ימינא בשמאלא, ועוד למדנו, אם נוטל ידיו על ידי עצמו, שצריך לו להאדם לטל יד ימינו בשמאלו (שהשמאל ישמש את הימין בתחלה), בגין לשלטאה ימינא על שמאלא ויתסחי ימינא מן שמאלא, בשביל להשליט הימין (החסדים) על השמאל (הגבורות) ויתרחץ הימין מן השמאל, ובגין כך איהו נטילא, ובשביל כן היא

מוסר

נצבים כלומר על ידי אלו היסורין אתם של אדם מכניע לבו יותר מקללות קיימין פדכתיב (הושע ז) ואני יסרתני כדאיתא במסכת ברכות פתיב (מלאכי א) חזקתי ורועותם. והדאגה והמרדות בלבן אם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני

הלכה פסוקה

חכמים שיעור ושמענו מזקנינו שאינו ללקט הפאות במספרים לא נאסר אלא מניה פחות מארבעים שערות ומתר השתתה בתער:

זוהר

תרגום הזוהר

הַנְטִילָהּ (להגביר הימין על השמאל),
 וְעַל דָּא מָאן דְנָטִיל יְדוּי יְטוּל יְמִינָא
 בְּשִׁמְאַלָא, לְשִׁלְטָאָה עַל שְׁמַאלָא,
 שְׁמַאלָא, וְלִכְן, מִי שְׁנוּטִל יְדוּי יְטוּל
 (תחלה) יד ימינו בשמאלו, להשליט
 הימין על השמאל, בגין דלא יהיב
 דוכתא לַיְצַר הַרְע לְשִׁלְטָאָה כְּלָל,
 כְּדִי שְׂלָא יִתֵּן מְקוּם לַיְצַר הַרְע (צד
 השמאל) לשלטת כָּלל (ומה שאחר כך
 נוטל השמאל בימין אין זה גורע, פי
 השמאל כבר נכנע, ולכן קל להטהר),
 וְהָא אוֹקִימָנָא. וּכְבָר פִּירְשְׁנוּהָ.

תָּא חֲזוּ בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא בִישָׂא שְׁלֵטָא
 לָא אֲתִיב יְדִיהָ מְלֵאכְאָשָׁא. בָּא
 וְרָאָה, בְּעַת שְׁתַּדִּין הַרְע שׁוֹלֵט, אִינּוּ
 מְשִׁיב יְדוּ מִלְּהַרְע (וכיון שנתן רשות למשחית, מזיק אפלו לצדיקים), וּבְשַׁעְתָּא דִימִינָא שְׁלֵטָא
 עַל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה לְתַבְרָא לֹון חַיִּים קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהוּ וְלָא שְׂצִי לֹון.
 אֲבָל בְּעַת שְׁהִימִין שׁוֹלֵט עַל הַגּוֹיִם לְשִׁבְרֵי אוֹתָם, מְרַחֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם וְאִינּוּ
 מְכַלָּה אוֹתָם (הרי לך הפרש בין שליטת הימין לשליטת השמאל, לכן יזהר האדם בכל עניניו להגביר
 הימין על השמאל).

וּבְגִין כֶּךָ כָּל מָאן דְאִיהוּ חֲטִי בְּאִינּוּן חֲטָאִין דְדִשׁ בְּהוּ בְּרַגְלֵי, לָא יָדַע בְּהוּ וְדַחִיל
 תְּדִירָא. וּבְשִׁבִיל כֶּךָ, כָּל מִי שְׁהוּא חוּטָא בְּאוֹתָם חֲטָאִים שְׁהָאָדָם דִּשׁ בְּהֶם בְּרַגְלֵי, אִינּוּ
 יוֹדַע בְּהֶם שְׁחֲטָא, וְלִכְן הוּא מְפַחַד תְּמִיד. דְּוֹד מְלֵכָא הָוָה אֲסַתְמַר תְּדִיר מְחוּבִין אֲלֵינּוּ,

מוסר

דְּבִשְׁר וְדָם מְאָכִיל וּמְשַׁקָּה וּמְלַבֵּישׁ וְאָמְרוּ
 זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה יִשְׂרָאֵל פְּכִיכּוֹל מְפָרְנָסִים
 לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, וְהִינּוּ דְכְּתִיב (במדבר
 כח) אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמִי, וְזֶה הַפְּכוּד מְקִיִּים
 בְּקָרִיאַת הַקְּרַפְנוֹת עַל דְּרָף (הושע יד)
 וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפַתֵּינוּ, וְעַל יְדֵי הַשִּׁירָה
 שְׁשָׂרְנוּ עַל הַיָּם עֲשִׂינוּ לֹו יִתְבַּרְךְ מְלַבּוּשׁ

אִיהָ מוֹרְאֵי שְׁקָרָאנוּ יִתְבַּרְךְ בְּנִים פְּדַכְתִּיב
 (דברים יד) בְּנִים אֲתֶם לְה' אֱלֹהֵיכֶם, וּקְרָאנוּ
 עֲבָדִים לֹו פְּדַכְתִּיב (ויקרא כה) פִּי לִי בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים, וְהָעֶבֶד יֵרָא מְאֹדוֹנֵי וּבֶן
 יִכְבֵּד אָב וְכֵן אוֹהֵב, לִכְן צְרִיכִים לְכַבֵּד
 אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים:
 אִיזְהוּ פְכוּד עַל דְּרָף שְׁאָמְרוּ בְּאֲבִיו

תרגום הווהר

זוהר

דוד המלך היה נשמר תמיד מחטאים אלו, וכד הנה נפיק לקרבא הנה מפשפש לון, וכאשר היה יוצא למלחמה היה מחפש במעשיו אם לא נכשל בהם כדי לעשות תשובה, ועל דא לא דחיל לאגהא עמהון קרבא, ועל פן לא היה מפחד לערוף עמהם מלחמה (פי לא היה ירא שיתעורר עליו מדת הדין, מפנין שהיה נשמר מהחטאים שאדם דש בעקביו).

וכד הנה נפיק לקרבא הנה מפשפש לון, ועל דא לא דחיל לאגהא עמהון קרבא.

ותא חזי, ארבע מלכין הוו, מאן דשאל דא לא שאל דא. דוד אמר (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד בלותם, מאי טעמא, בגין דהוה אסתמר מאלין חובין, ולא יהיב דוכתא לשנאוי לשלטאה, ועל דא בעי למרדף אבתריהו תדיר, ולא ירדפון אינון אבתריה למתבע חובוי ויפול בידיהו.

ותא חזי ארבע מלכין הוו, מאן דשאל דא לא שאל דא, בא וראה, ארבעה מלכים היו, מה שבקש זה לא בקש זה. דוד אמר (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד בלותם, (הינו שהווא בעצמו ירדף אחריהם ויהרגם), מאי טעמא (למה בקש פן), בגין דהוה אסתמר מאלין חובין, מפני שהיה נשמר מאלו

אסא הנה דחיל יתיר, אף על גב דהוה מפשפש בחטאוי, ולא כדוד מלכא, איהו בעי למרדף אבתריהו ולא יגיח לון, ויקטול לון קדשא ברין הוא. וכך הוה, דכתיב (ד"ה ב') (ד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגומר, וכתיב ויגוף יי את הכושים לפני אסא ולפני

החטאים, ולא יהיב דוכתא לשנאוי לשלטאה, ולא נתן מקום לשנאוי לשלט, ועל דא בעי למרדף אבתריהו תדיר, ועל זה רצה לרדף אחריהם תמיד, ולא ירדפון אינון אבתריה למתבע חובוי ויפול בידיהו. והם לא ירדפו אחריו לתבע חטאיו, ויפל בידיהם, כי לא חשש לזה, כי לא היה מה לגלגל עליו.

אסא הנה דחיל יתיר, אסא היה מתירא יותר, אף על גב דהוה מפשפש בחטאוי ולא כדוד מלכא, אף על פי שהיה מחפש בחטאיו לא כל כך כדוד המלך, ולכן התיירא לערוף עמהם מלחמה, אבל לרדף אחריהם היה לו כח, איהו בעי למרדף אבתריהו ולא יגיח לון ויקטול לון קדשא ברין הוא, הוא רצה רק לרדף אחריהם אבל לא להלחם עמהם, אלא שהקדוש ברין הוא יהרגם. וכך הוה, דכתיב וכן היה כמו שכתוב (ד"ה ב' י"ד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגומר, וכתיב ויגוף יי את הכושים לפני אסא ולפני יהודה

מוסר

נאה פדכתיב (שמות טו) ויאמרו לאמר, בצע אמרתו כדאיתא במדרש ילקוט וכשחרב המקדש קרעו פדכתיב (איכה ב) בשירת בשלח, ובתפלתנו אנו עושים

זוהר

תרגום הזוהר

וַיְנַסּוּ הַכּוֹשִׁים. דָּוָד מַה כְּתִיב בֵּיה (שמואל א' ל') וַיָּבֹס דָּוִד מִהַנְּשֹׁף וְעַד הָעֶרֶב לְמַחְרָתָם, שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ הַכֶּסֶם, אֲבָל אָסָא אִיהוּ רַדְף וְקִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא מְחִי, אֲבָל אָסָא הוּא רַק רַדְף אַחֲרֵיהֶם וְהַקְדוּשׁ בְּרִידָּהּ הוּא הַכֶּסֶם.

וְהוֹשֶׁפֶט מְלֻךְ יְהוּדָה אוֹף הָכִי נְמוֹי הָכִי נְמוֹי הָנוּה שְׂאִיל, גַּם כֵּן הָיָה מִבְּקֵשׁ (אֲבָל בְּאִפְסָן אַחֵר). וְאָמַר לֹא יִכְלֶנָה לְמַרְדָּף וְלֹא לְקַטְלָא, אָמַר, אֵינִי יָכוֹל לְרַדְף אַחֲרֵיהֶם וְלֹא לְהַרְגֵם, אֲלֵא אֲנָא אֲזַמְרָא וְאִתָּהּ קַטִּיל לִזְנוּ, אֲלֵא אֲנִי אֲרַבֵּן בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת, וְאִתָּהּ תַּהַרְגֵם אוֹתָם, בְּגִין דְּלֹא הָנוּה מִפְּשִׁפְשׁ כָּל כֵּךְ בְּאָסָא, וְזֶה הָיָה בְּשִׁבִיל שְׂלֵא הָיָה מִחִפְשׁ בְּעוֹנוֹת שְׂאָדָם דִּשׁ בְּעַקְבֵי כֵל כֵּךְ כְּאָסָא (וְלִכֵּן הִתִּירָא אִפְלוּ מִמַּעַט הַדִּין שְׂלֵא יִתְעוֹרְרוּ עֲלֵיו), וְקִדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא עֶבֶד לִיהַּ הָכִי, וְהַקְדוּשׁ בְּרִידָּהּ הוּא קִיבַל בְּקִשְׁתּוֹ וְעָשָׂה לוֹ כֵּן, דְּכְתִיב (ד"ה ב' כ') וּבָעַת הַחֲלוֹ בְּרַנָּה וְתַהֲלֶה נְתָן יְיָ מְאָרְבִּים עַל בְּנֵי עַמּוֹן מוֹאָב וְהָרָ שְׁעִיר הַבָּאִים לִיהוּדָה וַיִּגְנְפוּ.

חֲזַקְיָה מְלֻךְ יְהוּדָה אוֹף הָכִי נְמוֹי, גַּם כֵּן הָיָה מִבְּקֵשׁ (אֲבָל בְּאִפְסָן אַחֵר). אָמַר, אֲנָא לֹא יִכְלֶנָה לֹא לְזַמְרָא וְלֹא לְמַרְדָּף וְלֹא לְאִנְחָא קַרְבָּא, בְּגִין דְּדַחִיל מְאֲלִין חוֹבִין דְּקִאֲמְרָן, מַה כְּתִיב (מלכים ב' יט) וַיְהִי בַלְיָלָה הַהוּא וַיִּצְא מִלְאֲךָ יְיָ וַיִּדַּךְ בְּמַחְנֶה אֲשׁוּר מֵאֵה שְׂמוֹנִים וְעָשָׂה כֵּן, דְּכְתִיב (ד"ה ב' כ') וּבָעַת הַחֲלוֹ בְּרַנָּה וְתַהֲלֶה נְתָן יְיָ מְאָרְבִּים עַל בְּנֵי עַמּוֹן מוֹאָב וְהָרָ שְׁעִיר הַבָּאִים לִיהוּדָה וַיִּגְנְפוּ.

מוסר

עֲטָרָה לֹא כְּדַפִּירֵשׁ בְּזוּהַר כְּכֶמֶה דּוֹכְתִי יִתְבָּרַךְ מִתְקַן לָנוּ מִלְבוּשִׁים לְגַן עֵדֶן עַל פְּסוּק (משלי י) בְּרָכוֹת לְרֵאשׁ צְדִיק, וְהַעֲטָרָה בְּכָלֵל הַמְּלָבוּשׁ לְמֻלְךָ גַּם הוּא

תרגום הווהר

זוהר

אשור מאה שמונים וחמשה אלף וישבימו בבקר והנה כלם פגרים מתים. וחזקיה הנה יתיב בביתיה ושכיב בערסיה, וקדשא פריד הוא קטיל לון. וביתו ושוכב במטתו, וקדשא פריד הוא קטיל לון, והקדוש פרוף הוא הרגם.

וחמשה אלף וישבימו בבקר והנה כלם פגרים מתים. וחזקיה הנה יתיב בביתיה ושכיב בערסיה, וקדשא פריד הוא קטיל לון.

ומה צדיקים אליו הוו דחלין מאלין חובין, שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה, בגין כך אית ליה לבר נש לאסתמרא מאלין חובין ולפשפשא בהון פדקאמרן, בגין דלא ישלטון עלוי אינון ימי רע דלא מרחמי עליה.

ומה צדיקים אליו הוו דחלין מאלין חובין שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה, ומה צדיקים אלו היו מפתדים מאלו העונות, שאר בני עולם לא כל שפן, בגין כך אית ליה לבר נש לאסתמרא מאלין חובין ולפשפשא בהון פדקאמרן, בשביל כך יש לו לאדם להשמר מאלו החטאים ולחפש בהם כמו שאמרנו, בגין דלא ישלטון עלוי אינון ימי רע דלא מרחמי עליה, כדי שלא ישלטו עליו אותם "ימי רע" שאינם מרחמים עליו.

תא חזו, ויבר יוסף את אחיו, בשעתא דנפלו בידיה איהו רחים עליהו, בגין דאיהו שלים, והם לא הפירוהו, דאינון שמעון ולוי אתו מסטררא דדינא קשיא, ועל דא לא רחימו עליה. דהא כל אינון מאריהון דדינא קשיא, לא מרחמי עליהו דבר נש בשעתא דנפלי בידיהו.

תא חזו ויבר יוסף את אחיו בשעתא דנפלו בידיה איהו רחים עליהו, בשעה שנפלו הם בידו,

ובגין כך אמר דוד (תהלים מט) למה אירא, יראתי לא כתיב, אלא אירא, (אלא) דאית (נ"א דלית) לי למדחל מאינון ימי רע פדקאמרן.

הוא רחם עליהם, בגין דאיהו שלים, מפני שהוא שלם (מדת יסוד כלול בו חסד ורחמים מצד הימין). והם לא הפירוהו דאינון שמעון ולוי אתו מסטררא דדינא קשיא, שהם שמעון ולוי באו מצד הדין הקשה (מצד השמאל), ועל דא לא רחימו עליה, ומשום על זה לא רחמו עליו, דהא כל אינון מאריהון דדינא קשיא לא מרחמי עליהו דבר נש בשעתא דנפלי בידיהו, שהרי כל אותם בעלי הדין הקשה אינם מרחמים על האדם בשעה שנופלים בידיהם,

ובגין כך ובשביל פן אמר דוד (תהלים מט) למה אירא, יראתי לא כתיב (לשון עבר), אלא אירא לשון עתיד, (אלא) דאית (נ"א דלית) לי למדחל מאינון ימי רע פדקאמרן, שיש לי לפחד תמיד ולהשמר מאותם ימי רע, כמו שאמרנו.

זוהר

תרגום הזוהר

עון עקבי יסבני. שואל, מאן עקבי, מי הם עקבי, ומשיב, אלין אינון ברוא דמהימנותא דכתיב (בראשית כה) וידו אוחות בעקב עשו, דא הוא עקב, דמסתכלין בהו דדש ביה בר נש תדיר בעקבוי. ואלו הקליפות הם עקב של עשו, ואינון עקבין דמסתכלין בהו תדיר בההוא חובא דדש ביה בר נש תדיר בעקבוי, והם (הקליפות) נקראים עקבים מפני שמסתכלים תמיד באותו החטא שדש בו האדם תמיד בעקביו, (ועל זה אמר דוד עון עקבי יסבני, שמסובכים אותו תמיד להסתכל אם יחטא באותם החטאים כדי להענישו, ולכן צריך להתירא ולהשמר מהם).

תא חזי מה פתיב בא וראה, מה נאמר (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. בחבלי השוא, חבלים דקים שכמעט שאין בהם ממש, והיינו עונות הקלים דדש ביה בעקבא ולא חייש עליה, שדש

בו בעקביו ולא מחשיב אותו לחטא, ולכתר אתתקף ואתעביד (בחבלי השוא) בעבות העגלה, ואחר כך (על ידי שנכשל בהם פעמים רבות מחמת שאינו שם לב להזהר מהם) מתחזק ונעשה עב בעבות העגלה (פחבלים שקושרים בהם העגלה). ואתתקף ההוא חטאה, ומתגבר אותו החטא, ואסמי ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, ומטעה אותו (ומסירו מדרך הטוב) בעולם הזה ובעולם הבא.

זכאין אינון צדיקניא דידעין לאסתמרא מחוביהו, אשריהם הצדיקים שיודעים להשמר מחטאיהם, ואינון מפשפשיין תדיר בעובדיהו בגין דלא ישתבח עלייהו מקטרנא בהאי עלמא, והם מחפשים ומדקדקים תמיד במעשיהם (שלא יפסלו בחטא, ואם נכשלו עושים תשובה מיד), כדי שלא ימצא עליהם מקטרג בזה העולם, ולא יכטון עלייהו לעלמא דאתי, ולא ישטינו עליהם לעולם הבא, דהא אורייתא מתקנא להו ארחין ושבילין למיתד בהו, שהרי התורה מתקנת להם דרכים ושבילים לילך בהם, דכתיב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:

עון עקבי יסבני. מאן עקבי, אלין אינון ברוא דמהימנותא דכתיב (בראשית כה) וידו אוחות בעקב עשו, דא הוא עקב, ואינון עקבין דמסתכלין בהו תדיר בההוא חובא דדש ביה בר נש תדיר בעקבוי.

תא חזי, מה פתיב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. בחבלי השוא, דדש ביה בעקבא ולא חייש עליה, ולכתר אתתקף ואתעביד (בחבלי השוא) בעבות העגלה, ואתתקף ההוא חטאה, ואסמי ליה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

זכאין אינון צדיקניא דידעין לאסתמרא מחוביהו, ואינון מפשפשיין תדיר בעובדיהו, בגין דלא ישתבח עלייהו מקטרנא בהאי עלמא, ולא יכטון עלייהו לעלמא דאתי, דהא אורייתא מתקנא להו ארחין ושבילין למיתד בהו, דכתיב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת מקץ

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף קצ"ט ע"א)

וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם
וְגוֹמֵר. רַבִּי חֵיִיא פִּתַח וְאָמַר (משלי)
בְּנִפּוֹל אוֹיֵבךָ אַל תִּשְׁמַח וּבִכְשָׁלוֹ אַל
יִגַּל לִפְדֵּי. תָּא חֲזוּ, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד
לֵיהּ לְבַר נָשׁ דִּינֻכְי לִיקְרָא דִּילֵיהּ, וְלִשְׁמִשָּׂא
קָמִיהּ תְּדִירָא, וְלֹא שְׁתַּדְּלָא בְּאוּרֵייתָא יִמְכָּא
(על ידי שיכין בסודות עליונים), וְלִשְׁמִשָּׂא קָמִיהּ תְּדִירָא, וְלִשְׁמִשׁ לְפָנָיו תְּמִיד (בַּעֲבוּדַת ה').

וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר
חָלַם לָהֶם וְגוֹמֵר. רַבִּי חֵיִיא
פִּתַח וְאָמַר כְּתִיב (משלי כד) בְּנִפּוֹל
אוֹיֵבךָ אַל תִּשְׁמַח וּבִכְשָׁלוֹ אַל יִגַּל
לִפְדֵּי. תָּא חֲזוּ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֶבֶד לֵיהּ לְבַר נָשׁ דִּינֻכְי לִיקְרָא
דִּילֵיהּ, בָּא וִירָא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עָשָׂה אֶת הָאֲדָם כְּדִי שְׂיִזְכֶּה לְכַבּוֹדוֹ
(על ידי שיכין בסודות עליונים), וְלִשְׁמִשָּׂא קָמִיהּ תְּדִירָא, וְלִשְׁמִשׁ לְפָנָיו תְּמִיד (בַּעֲבוּדַת ה').

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ח ע"ב)

כְּתִיב (תהלים טז) שְׁוִיתִי ה' לְנִגְדֵי תְּמִיד, מִהַשְׁקֶפֶת הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרַךְ עֲלֵיהֶם שְׂאֵם רְגַע
יַעַן הָיִיתָ לְעוֹלָם חַיִּיתָ וְקִיּוּם אֶחָד יִפְסִיק יֵאבְדוּ וְהָיוּ כְּלֵא הָיוּ, הֵייתְכֵן

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות עבודה זרה פ"ב)

א דָּרַךְ כְּהֵנִי עֲבוֹנוֹת הָיָה לְהִשְׁחִית וְקָנָם וְחָמַשׁ פִּיאוֹת יֵשׁ בּוֹ לְחֵי הָעֲלִיּוֹן וְלְחֵי
לְפִיכָךְ אֶסְרָה תוֹרָה לְהִשְׁחִית הַזֶּקֶן. הַתְּחַתּוֹן מִימִין וְכֵן מִשְׁמָאל וְשִׁבּוֹלֶת הַזֶּקֶן,

זוהר

תרגום הזוהר

ולילי, בגין דקדשא בריך הוא אתרעי בה באורייתא תדיר.

ולאשתדלא באורייתא יממא ולילי, ולעסק בתורה ביום ובלילה, בגין דקדשא בריך הוא אתרעי בה באורייתא תדיר. מפני שהקדוש ברוך הוא חפץ בה בתורה תמיד.

וכיון דברא קדשא בריך הוא לאדם, יהב קמיה אורייתא, ואוליף ליה בה למנדע ארחהא, מנלן דכתיב (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולבתר ויאמר לאדם הן יראת יי היא חכמה וסור מרע בינה, בין דאסתפל בה ולא נטיר לה, עבר על פקודא דמריה, ואתפס בחוביה.

וכיון דברא קדשא בריך הוא לאדם, וכאשר ברא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, יהב קמיה אורייתא, ואוליף ליה בה למנדע ארחהא, נתן לפניו התורה, ולמדו בה לדעת דרכיה, מנלן מאיפוא לנו זה, דכתיב (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, שבתורה ברא את הבריאה ולבתר ואחר כך ויאמר לאדם הן יראת יי היא חכמה וסור מרע בינה, למד התורה לאדם. בין דאסתפל בה ולא נטיר לה, עבר

וכל אינון דעברו על מלה חדא דאורייתא, אתפסו בה. שלמה מלכא דאתחכם על כל בני עלמא, עבר על מלה חדא דאורייתא, וגרים ליה לאתעברא מלכותיה מניה,

על פקודא דמריה ואתפס בחוביה, בין שהסתפל בתורה, ולא שמרה, עבר על מצות אדונו, ונלכד בעונו.

וכל אינון דעברו על מלה חדא דאורייתא אתפסו בה, ומה כל אותם שעברו (רק) על דבר אחד שבתורה, נלכדו בה, בגון שלמה מלכא דאתחכם על כל בני עלמא עבר על מלה חדא דאורייתא, שלמה המלך שנתחכם על כל בני האדם, עבר על דבר אחד שבתורה, שהרבה לו נשים, וגרים ליה לאתעברא מלכותיה מניה, וזה גרם לו שעברה ממנו מלכותו

מוסר

למקבל החיות שיתעלם מלהשקיף והלבנה כשהיא נגד השמש תקבל האור מלדרוש את ה', וזהו (שם יד) ה' משמים כן ראוי לאדם, ועל זה נאמר (משלי טז) השקיף על בני אדם לראות היש משפיל. באור פני מלך חיים, ולכן צריך שרגע

הלכה פסוקה

ולוקה על כל פאה ופאה ואם נמלן בלן פאת וקנד גילוח שיש בו השחתה, לפיכך פאחת לוקה חמש. ואינו חייב עד שיוגלחנו בתער שנאמר (ויקרא ט) ולא תשחית את לוקה עד שסייע. ואשה מתרת להשחית

וּלְאַתְּפִלְגָא מַלְכוּתָא מִן בְּנוֹי מָאן דְּאַעְבַּר עַל
אוריינתא על אחת כפמה וכמה.

וְיוֹסֵף דְּהוּה יָדַע אוריינתא, וְאַחֵיו נִפְלוּ בִּידֵיהּ,
אָמְאי גִלְגַּל עֲלֵיהּוּ כַּל גִּלְגוּלָא דָא, וְהָא אִיהוּ
יָדַע אוריינתא דְאולִיף לִיה אָבוֹי. אֶלָּא חָס
וְשָׁלוֹם דְיוֹסֵף גִּלְגַּל עֲלֵיהּוּ גִלְגוּלִין לְנִקְמָא
מִנְיָהּ, אֶלָּא כַּל דָּא לֹא עֲבַד אֶלָּא לְאַיִתְתָּא
לְאַחֻוּתָא בְּנִימִין לְגַבִּיחַ, דְּתִיאֻבְתִּיחַ הָוָה
לְגַבִּיחַ, וְאִיהוּ לֹא שִׁבַּק לְאַחֵיו לְמַנְפַּל, דְּהָא

(על ידי אשמדאי, כמו שאמרו בגמרא
גטין סח:), וּלְאַתְּפִלְגָא מַלְכוּתָא מִן
בְּנוֹי, וְגַרְם שְׁנַתְחַלְקָה הַמַּלְכוּת מִן
בְּנוֹי, מָאן דְּאַעְבַּר עַל אוריינתא על
אחת כפמה וכמה, מי שעובר על
כל התורה, על אחת כפמה וכמה
שילכד בהם.

וְעַכְשָׁיו מִקְשָׁה, וְיוֹסֵף דְּהוּה יָדַע
אוריינתא, וְאַחֵיו נִפְלוּ בִּידֵיהּ, אָמְאי
גִלְגַּל עֲלֵיהּוּ כַּל גִּלְגוּלָא דָא, וְיוֹסֵף
שְׁהִיָּה יוֹדַע הַתּוֹרָה, וְאַחֵיו נִפְלוּ בִּידוֹ
וְיָדַע שְׁאַסוּר לְנַקֵּם, אִם כֵּן לְמָה סַבַּב

עֲלֵיהֶם כַּל אֱלוֹ הַסְּבוּת וְצַעֲרָם בְּעֵלִילָה שְׁמַרְגְּלִים חָס, וְהָא אִיהוּ יָדַע אוריינתא דְאולִיף לִיה
אָבוֹי, וְהָרִי הוּא יָדַע הַתּוֹרָה שְׁהָרִי לְמַדּוֹ אָבוֹי. אֶלָּא חָס וְשָׁלוֹם דְיוֹסֵף גִּלְגַּל עֲלֵיהּוּ גִלְגוּלִין
לְנִקְמָא מִנְיָהּ, אֶלָּא חָס וְשָׁלוֹם שְׂיוֹסֵף סַבַּב עֲלֵיהֶם סְבוּת לְנַקֵּם מֵהֶם, אֶלָּא כַּל דָּא לֹא
עֲבַד אֶלָּא לְאַיִתְתָּא לְאַחֻוּתָא בְּנִימִין לְגַבִּיחַ דְּתִיאֻבְתִּיחַ הָוָה לְגַבִּיחַ, אֶלָּא כַּל זֶה לֹא עָשָׂה
אֶלָּא כְּדִי לְהַבִּיא אֶת אָחֵיו בְּנִימִין אֵלָיו, שְׁתִּשׁוּקְתוּ הֵיתָה אֵלָיו, (וְהַעֲנִין, שְׂרַצוּנוּ הִיָּה שִׁתְּכַפְּרוּ
כַּמָּה שְׁמַכְרוּהוּ, עַל כֵּן בְּקִשׁ לְהַבִּיא אֶת בְּנִימִין, וְהַעֲלִיל עֲלֵיו כְּדִי שְׂיִשְׁאֵר אֲצִלוּ עֲבַד, וְהֵם אִם יִמְסְרוּ
נַפְשָׁם עֲלָיו, בְּזָה יִכְפֹּר עֲוֹנָם שְׁמַכְרוּ אוֹתוֹ לְמַצְרַיִם). וְהָרִיאָה וְאִיהוּ לֹא שִׁבַּק לְאַחֵיו לְמַנְפַּל, וְהוּא

מוסר

וְדַע כִּי בְּאַהֲבָה ה' הִנְכַבֵּד וְעָמּוּ כְּאִשְׁר
יֵאָהֵב אִישׁ אֶת בְּנוֹ תְהִיָּה מְרַכְּבָה
לְחֶסֶד הַנְּקִרָת אַהֲבַת חֶסֶד נִגְדַּד הַיּוֹ"ד.
וּכְשֶׁתְהִיָּה תְמִיד דִּין לְכַף זְכוּת תְהִיָּה
מְרַכְּבָה לַה"א נִגְדַּד הַגְּבוּרָה שְׁנִרְתַּק שְׁלָה

לֹא יִסִּיר עֵינַי שְׁכָלוּ מִלְּפָנָיו אִזּוּ יָאֵר לוֹ
פָּנִים דְּכִתִּיב (במדבר ו) יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלָיֶךָ.
אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ מְלֵא עוֹלָם הוּא הַמְּחִיָּה אֶת
כָּלֶם כַּל רָגַע וְרָגַע, וְאִם אֵינּוּ נִרְאָה, בּוֹשׁ
מִפָּנָיו וְשִׁתּוֹק בְּשַׁחוּת עֵינַיִם וְכוּכְבֵּד רֵאשׁ:

הלכה פסוקה

זְקִנָה אִם יֵשׁ לָהּ שַׁעַר בְּזָקוֹ, וְאִם הַשְּׁחִיתָהּ
זָקוֹן הָאִישׁ פְּטוּרָה: כ הַשְּׁפָה מִתֵּר לְגַלְחוֹ
בְּתַעַר וְהוּא הַשַּׁעַר שְׁעַל גַּב הַשְּׁפָה
הַעֲלִינָה, וְכֵן הַשַּׁעַר הַמְּדוּלְדָּל מִן הַשְּׁפָה

הַתְּחַתּוּנָה, וְאִם הַשְּׁחִיתָהּ, וְאִם הַשְּׁחִיתָהּ
נִהְגוּ יִשְׂרָאֵל לְהַשְּׁחִיתוֹ אֶלָּא יִגְלַח קִצְתּוֹ
עַד שֶׁלֹּא יַעֲכַב אֲבִילָה וְשִׁתְיָה: ג הַעֲבַרְת
הַשַּׁעַר מִשְׁאֵר הַגּוֹף כְּגוֹן בֵּית הַשְּׁחִי וּבֵית

זוהר

תרגום הזוהר

לא עזב את אחיו לנפול, דהא כתיב שהרי נאמר ויצו יוסף וימלאו את בליהם בר וגומר, וכל דא בגין דלא ינפלו, וכל זה בשביל שלא יפלו, (ואלו בדעתו היה לנקם מהם לא היה מטיב להם בזה).

כאן הביא דרש של יהודי אחד בפסוק (משלי כח) עובד אדמתו ישבע לחם, וממשיך תו פתח ודרש קרא אבתריה, עוד פתח ה'יהודי ונאמר מקרא שלאחריו, איש אמונות רב ברכות, דא הוא בר נש דמחיימנותא דקדשא בריה הוא ביה, זה הוא בן אדם שאמונת הקדוש ברוך הוא בו,

בגון רבי ייסא סבא, דאף על גב דהנה ליה מיכלא דהתוא יומא למיכל, לא הנה מתקין ליה עד דשאל מוזניה קמי מלכא קדישא, כמו רבי ייסא סבא, שאף על פי שהיה לו מאכל של אותו היום לאכל, לא היה עורף שלחנו עד שבקש פרנסתו מלפני המלך הקדוש, לבתר דצלי צלותיה ושאל מוזניה קמי מלכא בדין תוה מתקין, לאחר שהתפלל תפלתו ובקש על מזונו מלפני המלך, אז היה עורף שלחנו, והנה אמר תדיר לא נתקין עד דינתנו לן מבי מלכא, והיה אומר תמיד, לא נערף השלחן עד שינתנו לנו מבית המלך:

מוסר

ותדבר תמיד לבריות בנחת ופיוס תהיה מרפכה למדת המלכות הנקראת יראת ה' ה"א אחרונה שבשם, ונקראת עת רצון דנעוץ סופן בתחלתו, והרי זכית לידבק ביוצרו בעשר ספירותיו ותקרא קדוש לקיים הכתוב (ויקרא יט) קדושים תהיו:

הלכה פסוקה

תיקון נשים, אבל במקום שמעבירין השער הנשים ואנשים אם העביר אין מפין אותו. ומתן להעביר שער של שאר אברים במספריים בכל מקום:

כתיב ויצו יוסף וימלאו את בליהם בר וגומר, וכל דא בגין דלא ינפלו.

תו פתח ונאמר קרא אבתריה, (משלי כח) איש אמונות רב ברכות, דא הוא בר נש דמחיימנותא דקדשא בריה הוא, ביה בגון רבי ייסא סבא, דאף על גב דהנה ליה מיכלא דהתוא יומא למיכל, לא הנה מתקין ליה, עד דשאל מוזניה קמי מלכא קדישא, לבתר דצלי צלותיה ושאל מוזניה קמי מלכא, בדין הנה מתקין, והנה אמר תדיר, לא נתקין עד דינתנו לן מבי מלכא:

הוא היכל הזכות. וכשתדבר לשון טוב הפך לשון הרע ותהיה עניו כהלל הזקן תהיה מרפכה למדת התפארת דמקרי לשון הטוב, וכתיב (שם יב) והאיש משה עניו מאד נגד הוי"ו. וכשתהיה בכבוד ראש ירא וזוחל תמיד מאור נוצץ מלא עולם

הערוה אינו אסור מן התורה אלא מדברי סופרים, והמעבירו מפין אותו מפת מרדות. במה דברים אמורים במקום שאין מעבירין אותו אלא נשים פדי שלא יתקן עצמו

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת מקץ

קוֹדֶם הַלְיָמוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְלַמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנַּעֲלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף ר"א ע"ב)

רְבִי אַבְא הָוֵה יְתִיב אֶתְרַעָא דְאַבְבָּא דְלוֹד,
חָמָא חָד בַּר גִּשׁ דְהָוֵה אֲתִי וְיְתִיב בְּחָד
קוּלְטָא דְתֵלָא דְאַרְעָא, וְהָוֵה לְאִי מְאַרְחָא,
וְיְתִיב וְנָאִים תַּפְּזָן, אֲדַהְכִי חָמָא חָד חִיּוּנָא

רְבִי אַבְא הָוֵה יְתִיב אֶתְרַעָא דְאַבְבָּא
דְלוֹד, רְבִי אַבְא הָיָה יוֹשֵׁב בְּפֶתַח
שַׁעַר הָעִיר לוֹד, חָמָא חָד בַּר גִּשׁ
דְהָוֵה אֲתִי וְיְתִיב בְּחָד קוּלְטָא דְתֵלָא
דְאַרְעָא, רָאָה אָדָם אֶחָד שְׁהָיָה בָּא
וְיֹשֵׁב עַל תֵּל עֹפֵר שְׁנַתְלַקֵּט עַל הָאֲרֶז.

וְהָוֵה לְאִי מְאַרְחָא, וְהָיָה עֲזִיף מֵהַדְרָךְ, וְיְתִיב וְנָאִים תַּפְּזָן, וְיֹשֵׁב וְיֹשֵׁן שָׁם, אֲדַהְכִי חָמָא חָד
חִיּוּנָא דְהָוֵה אֲתִי לְגַבִּיתָא, בֵּין כּוּף רָאָה רְבִי אַבְא נָחַשׁ אֶחָד שְׁהָיָה בָּא אֶצֶל הָאִישׁ

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ח ע"ב)

דַּע כִּי אִם חָס וְשָׁלוֹם אַתָּה שׁוֹנֵא אִישׁ דְּעֵשֶׂר קְלִיפִין מְסַאֲבִין מְנַקְרָאִים אֵיבָה,
יִשְׂרָאֵל תַּהֲיֶה מְרַפְכָּה לְטוֹמְאָה וּבִהְיוֹתָךְ דִּן לְכַף חוֹבָה תַּהֲיֶה מְרַפְכָּה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות עבודה זרה פי"ב)

אִלּוּ אֵל תַּעֲדָה אִשָּׁה עָדִי הָאִישׁ כְּגוֹן רֵאשָׁה כְּאִישׁ, וְלֹא יַעֲדָה אִישׁ עָדִי אִשָּׁה
שְׁתֵּשִׁים בְּרֵאשָׁה מְצַנְפֵת אוֹ כּוֹבַע כְּגוֹן שְׁיִלְבֵּשׁ בְּגָדֵי צְבָעוֹנִים וְחָלִי זָהָב
אוֹ שְׁתִּלְבֵּשׁ שְׂרִיז וּכְיוּצָא בּוֹ אוֹ שְׁתַּגְלַח בְּמָקוֹם שְׂאִין לּוֹבְשֵׁין אוֹתָם הַכֵּלִים וְלֹא

זוהר

תרגום הזוהר

להרגו, נפק קוסמפא דגורדנא וקטיל ליה לחיויא, יצאה שלהבת אש (או חתיכת עץ משרש אילן) ונהרגו לנחש, כד אתער ההוא בר נש חמא ההוא חיויא לקבליה דהנה מית, פשנתעורר אותו האיש, ראה את הנחש ההוא לנגדו שהיה מת, אזדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחותוי ואשתויב. קם אותו האדם, ותיכף נפל אותו התל לעמק שמתחתיו ונצל האיש (שלא נפל לעמק יחד עם התל).

אתא רבי אבא לגביה אמר ליה אימא לי מאן עובדה, בא רבי אבא אליי ואמר לו, הגד לי מה מעשיך, דהא קדשא בריך הוא רחיש לך אליו תרין נסין לאו אינון למננא, שהרי הקדוש ברוך הוא הקרה לפניך אלו שני נסים, לא לחנם הם. אמר ליה ההוא בר נש אמר לו אותו האדם, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא דלא אתפייסנא בהדיה ומחילנא ליה, ותו אי לא יכלנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי עד דמחילנא ליה ולכל אינון דמצערו לי, ולא חיישנא כל יומא ליהוה בישא דאשלים לי, ולא חששתי כל היום

אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה אימא לי מאן עובדה, דהא קדשא בריך הוא רחיש לך אליו תרין נסין, לאו אינון למננא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא דלא אתפייסנא בהדיה ומחילנא ליה. ותו אי לא יכלנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי עד דמחילנא ליה ולכל אינון דמצערו לי, ולא חיישנא כל יומא ליהוה בישא דאשלים לי. ולא די לי דא,

מוסר

לקליפת הטומאה הנקרא חובה. ובספרך לשון הרע תהיה מרפכה לקליפה טמאה הנקרא לשון הרע, ובהיותך בגבהות

הלכה פסוקה

משימין אותו החלי אלא נשים הכל כמנהג המדינה. איש שעדה עדי אשה ואשה שעדה עדי איש לוקין. המלקט שערות

תרגום הזוהר

זוהר

על אותו הרע שעשה לי, ולאן די לי דא אלא דמההוא יומא ולהלאה אשתדלנא למעבד עמהון טבא. ולא די לי זאת, אלא שמאנתו היום ולהלאה השתדלתי לעשות עמם טוב. ככה רפי אפא ואמר יתיר עובדוי דדין מיוסף, גדולים מעשיו של זה מיוסף, דיוסף הוּו אחוי ודאי ותנה ליה לרחמא עליהו, אבל מה דעביד דא יתיר הוא מיוסף, יאות הוא דקדשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתום ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום, דא ההוא בר נש דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכלי נזקי דעלמא לאבאשא ליה.

ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע, דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, וכעי גבי דחבריה. לפניו נס על נס.

אלא דמההוא יומא ולהלאה אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

ככה רפי אפא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוּו אחוי ודאי, ותנה ליה לרחמא עליהו, אבל מה דעביד דא יתיר הוא מיוסף, יאות הוא דקדשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתום ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום, דא ההוא בר נש דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכלי נזקי דעלמא לאבאשא ליה.

ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע, דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, וכעי גבי דחבריה.

פתח ואמר בתיב (משלי י) הולך בתום ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום, דא ההוא בר נש דאזיל בארחין דאורייתא, זהו אדם שהולך בדרכי התורה, ילך בטח, דלא יכלי נזקי דעלמא לאבאשא ליה, שנזקי העולם אינם יכולים להרע לו.

ומעקש דרכיו יודע. שואל, מאן יודע, מי יודע, ומשיב, דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט וכעי גבי דחבריה, זה הוא מי שנטה מדרך האמת ומבקש אצל חברו להנקם מפגמו

מוסר

אפו עברה וזעם וצרה. אין פחד דכתיב חלילה דבוק לעשר קליפין מסאבין (תהלים נא) נאם פשע לרשע בקרב לבי מחוץ למחנה הקדושה מושבו וטמא אין פחד אלהים לנגד עיניו. ונמצאת

הלכה פסוקה

שער לבנה אחת לוקה. טומטום בכתובת קעקע האמורה בתורה הוא ואנדרוגינום אינו עומף באשה ולא מגלה שישרט על בשרו וימלא מקום השריטה ראשו פאיש ואם עשה בן אינו לוקה: בחול או דיו או שאר צבעונין הרושמין,

זוהר

תרגום הזוהר

יִוֹדַע, מֵהוּ יוֹדַע, וְיִשְׁתַּמְדַּע אִיהוּ בְּעִינֵיהוֹן
 דְּכָל מְאָרֵי דְדִינָא, דְּלֹא יִתְאַבִּיד מְנִיְהוּ דְיוֹקְנָא
 דְּהֵהוּא בְּרַ נְשׁ, בְּגִין לְאִיִּתְאַה לִיהַ לְאַתְרָא
 דִּינְקֻמוֹן מְנִיָּה, וּבְגִין כְּדָ יוֹדַע.

וְתָא חֲזִי, הֵהוּא דְאֶזִּיל בְּאַרְח קְשׁוּמ, קְדָשָׁא
 בְּרִיד הוּא חֲפִי עֲלֵיהַ, בְּגִין דְּלֹא יִתְיַידַע וְלֹא
 יִשְׁתַּמְדַּע לְגַבֵּי מְאָרֵיהוֹן דְדִינָא, אֲבָל מְעַקֵּשׁ
 דְרַכְיוּ יוֹדַע וְיִשְׁתַּמְדַּע לְגַבְיֵיהוּ.

וּבְאִין אִינּוֹן בְּנֵי נְשָׂא דְאֶזְלֵי בְּאַרְח קְשׁוּמ,

(ואינו חושש על הלאו של לא תקום
 ולא תסור). שואל יודע, מהו יודע,
 ומשיב, ישתמודע איהו בעיניהון
 דכל מארי דדינא, דלא יתאבד
 מניהו דיוקנא דההוא בר נש,
 שיהיה נפר הוא בעיניהם של כל
 בעלי הדין שלא תאבד מהם צורת
 אותו אדם, בגין לאייתאה ליה
 לאתרא דינקמוֹן מניה, כדי להביאו
 למקום שינקמו ממנו, ובגין כד יודע,
 ובשביל כד אומר הפתוב יודע.

וְתָא חֲזִי הֵהוּא דְאֶזִּיל בְּאַרְח
 קְשׁוּמ, וּבֵא וּרְאָה, הֵהוּא שְׁהוּלַף בְּדַרְךְ אַמְת, קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא חֲפִי עֲלֵיהַ בְּגִין דְּלֹא
 יִתְיַידַע וְלֹא יִשְׁתַּמְדַּע לְגַבֵּי מְאָרֵיהוֹן דְדִינָא, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְחַפֵּה עֲלָיו שְׁלֹא
 יִתּוּדַע וְלֹא יִהְיֶה נִפְר אֲצֵל בְּעֲלֵי הַדִּין, אֲבָל מְעַקֵּשׁ דְרַכְיוּ יוֹדַע וְיִשְׁתַּמְדַּע לְגַבְיֵיהוּ,
 יוֹדַע וְיִהְיֶה נִפְר אֲצֵלִם.

וּבְאִין אִינּוֹן בְּנֵי נְשָׂא דְאֶזְלֵי בְּאַרְח קְשׁוּמ, אֲשְׁרֵיהֶם הָאֲנָשִׁים הַהוּלְכִים בְּדַרְךְ אַמְת, וְאֶזְלֵי

מוסר

שָׁפֵם יַעֲטָה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא בְּדָד יִשָּׁב
 מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ. לְכֵן הִזְהַר מְאֹד
 וְתִשׁוּב לֵה' וִירַחֲמֶךָ וְהִבֵּא לִיטְהַר מְסִיעִינָא
 אֹתוֹ:

שׁוֹנֵא אִישׁ יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר הָיָה דָנוּ לְכַף
 חוֹבָה וּמְדַבֵּר עֲלָיו לְשׁוֹן הָרַע בְּלִי פִחַד
 וּבְכַעַס, וְהַצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנְגַע בְּגִדְיוֹ
 יִהְיֶה פְרוּמִים וְרָאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּעַ וְעַל

הלכה פסוקה

וְיַקְעֲקַע שְׁנֵאמַר (ויקרא יט) וּכְתוּבַת קַעֲקַע.
 בְּמָה דְבָרִים אַמּוּרִים בְּכּוֹתֵב אֲבָל זֶה
 שְׁפָתָבוּ בְּבִשְׂרוֹ וְקַעֲקַעוּ בּוֹ אִינוּ חַיִּיב אֵלָא
 אִם בֶּן סִייעַ בְּדִי שְׁיַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה אֲבָל אִם
 לֹא עָשָׂה כְּלוּם אִינוּ לוֹקָה: ג' הַשׁוֹרֵט
 שְׂרִיטָה אַחַת עַל הַמַּת לוֹקָה שְׁנֵאמַר (שם)
 וְשָׂרֵט לְנַפְשׁוֹ לֹא תִתְּנוּ בְּכַשְׂרְכֶם אֶחָד בְּהֵן

זֶה הָיָה מְנַהֵג הַגּוֹיִם שְׂרוּשְׁמִין עֲצָמִם
 לְעִבּוּדָה זָרָה כְּלוּמַר שֶׁהוּא עֹבֵד מְכוּר לֵה
 וּמוֹרֵשֶׁם לְעִבּוּדָתָהּ, וּמַעַת שְׂרִיטָה בְּאֶחָד
 מִדְּבָרִים הַרּוּשְׁמִים אַחַר שְׂרִיטָה בְּאִיזָה
 מְקוֹם מִן הַגּוּף בֵּין אִישׁ בֵּין אִשָּׁה לוֹקָה.
 כְּתִב וְלֹא רָשַׁם בְּצַבֵּעַ אוֹ שְׂרָשַׁם בְּצַבֵּעַ
 וְלֹא כְּתִב בְּשְׂרִיטָה פְטוּר עַד שְׂיִכְתּוּב

זוהר

תרגום הזוהר

לְרוֹחֲצָן עַל עֲלָמָא, וְהוֹלְכִים לְבִטְחָא וְאִזְלִי לְרוֹחֲצָן עַל עֲלָמָא, דְּלֹא דַחֲלִי אִינוּן בְּעוֹלָם, דְּלֹא דַחֲלִי אִינוּן בְּעֲלָמָא דִּין וְלֹא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי: מְפַחְדִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא לְעוֹלָם הַבָּא:

הלכה פסוקה

וְאַחַד יִשְׂרָאֵל. שְׂרַט שְׂרִיטָה אַחַת עַל חֲמֹשׁ לֹקֶה חֲמֹשׁ וְהוּא שֶׁהִתְרוּ בוֹ עַל כָּל אַחַת מֵתִים אוֹ חֲמֵשׁ שְׂרִיטוֹת עַל מַת אֶחָד וְאַחַת:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' עֲדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת מקץ

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמָר: הַגְּנֵי רוּצָה לְלַמּוּד, כְּדֵי שְׂבִיבֵאֵנִי הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶנּוּהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בשלח דף מ"ז ע"ב)

תָּא חֲזִי תְּהִיא מְלָה דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה דְבַר **תָּא חֲזִי, תְּהִיא מְלָה דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה דְבַר**
דְּבַר נִשְׁ סִלְקָא וְאַתְעָר **נִשְׁ, סִלְקָא, וְאַתְעָר אֲתַעְרוּתָא לְעִילָא,**
אִי לְטַב אִי לְבִישׁ. וּמָאן דִּיתִיב בְּעֻנּוּנָא **אִי לְטַב אִי לְבִישׁ. וּמָאן דִּיתִיב בְּעֻנּוּנָא**
בָּא וּרְאָה, אוֹתָהּ הַמְלָה הַיּוֹצֵאת מִפִּי
הָאָדָם, עוֹלָה וּמַעֲוֹרֶרֶת הַתְּעוֹרְרוֹת עֲלִיּוֹן בֵּין לְטוֹב (אִם הוּא דְבוּר טוֹב, וְלַהֲיַפֵּף) בֵּין לְרַע (כִּי

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ט ב')

הַפּוֹן לְקִרְאֵת אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל (עֲמוּס ד') **זְכַרְוֹנָם לְבִרְכָּה יִקְרָא אֶל הַשָּׁמַיִם מְעַל**
כִּי נִשְׁמַתְךָ פֶּסֶא לּוֹ וְלִבְךָ שֶׁרְפָרְךָ **וְאֶל הָאָרֶץ לְדִין עֲמוֹ הַשָּׁמַיִם הֵינּוּ נִשְׁמָה**
הַדּוֹם רְגֵלְיוֹ דְכָתִיב (ישע' סו) הַשָּׁמַיִם **וְהָאָרֶץ זֶה הַגּוֹף, אֵיזָה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ**
פֶּסֶאִי וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רְגֵלְי, וּפִירְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ **לִי זֶה הַנִּשְׁמָה, דְּפִירְשׁ בְּזוּהַר הוֹקֵר רְגֵלְךָ**

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות שבת פ"ה)

א מִשְׁתַּשְׁקַע הַחֲמָה עַד שִׁירָאוּ שְׁלֹשָׁה **בְּכָל מְקוֹם וּלְפִיכָף אֵין מִדְּלִיקוֹן בּוֹ וְהַעוֹשֶׂה**
בּוֹכְבִים בֵּינוֹנִים הוּא הַזְּמַן **מְלֹאכָה בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת בְּעֶרֶב שַׁבָּת, וּבְמוֹצָאֵי**
הַנֶּקְרָא בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת בְּכָל מְקוֹם וְהוּא סֶפֶק **שַׁבָּת בְּשׂוֹגֵג חַיִּיב הַטָּאת מִכָּל מְקוֹם.**
מִן הַיּוֹם סֶפֶק מִן הַלְּיָלָה וְדָגִין בּוֹ לְהַחֲמוּר **וּבּוֹכְבִים אֵלּוֹ לֹא גְדוּלִים הַנֶּרְאִים בַּיּוֹם וְלֹא**

זוהר

תרגום הזוהר

סגלת הדבור לעלות ולעורר אם טוב ואם רע). ומאן דיתבי בענונא דשבתא אסיר ליה לאתערא מלה דחול דהא פגים פגים ביומא קדישא. ומי שיושב בענג השבת אסור לו לעורר דבור של חל (דבנה שמדבר דברי חל למטה מעורר כעין זה למעלה כנ"ל) שהרי פוגם פגם ביום הקדוש. מאן המלך אינו ראוי שיעזב את המלך ויתעסק באחר.

ובכל יומא בעי לאחזאה עובדא ולא תערא אתערוותא ממה דאצטריד, ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוררות כפי הצורך (לאותו יום). ובשבת כמילי דשמיא ובקדושה

מוסר

מסתלקת מעליך ולא תדע ולא תרגיש, הרי אמרו בזוהר כי על ידי הפעם נטמאת פאמור וכן על ידי לשון הרע ושתייהן עיקרן בפה. גם אמרו כי בהוצאת זרע לבטלה נטמא נמי, ונראה דהוא הדין כמו שבברית המעורר זרע לבטלה מטמא כן בברית הלשון הדברים בטלים מטמאין ונבלות הפה מטמא כמו הזנות, ובהדיא כתיב (דברים כג) ולא יראה בך ערות דבר ושם מאחריך הרי ארבע טומאות, ונראה דהוא הדין שאר התועבות התלויות בפה

מבית רעך (משלי כה) מיצר הרע המרגל בך דתמיד מלשין מן הנשמה דהיא בית רעך שהוא השם יתברך דכתיב (משלי כז) רעך רעך רעך אביך אל תעזוב, ואיזה מקום מנוחתי זה הלב דאמרו החכמים ה' נמצא בלב אוהביו:

בן אדם למה לא תשפיל בטומאות שאתה נטמא, פתאום פקח עיניך רחץ וטהר ותשמר מפל טומאה להבא. דע לך כי פיך אבי אבות הטומאה ומטמא רמ"ח אברייך ונפשך ומיד שכינה

הלכה פסוקה

הארו ופשתן שלא נפץ וסיב של דקל ומיני העץ הרבים וביוצא בהן. אלא מדבר שהאור נתלית בו כגון פשתן נפוצה ובגדי שש וצמר גפן וביוצא בהן, והמדליק צריך שידליק ברוב היוצא מן הפתילה: ג הכורף

קמנים שאין נראין אלא בלילה אלא בינונים, ומשינאו שלשה בוכבים אלו הבינונים הרי זה לילה ודאי: ב פתילה שמדליקין בה לשבת אין עושין אותה מדבר שהאור מסכסכת בו כגון צמר ושער ומשי וצמר

זוהר

תרגום הזוהר

דְּיוֹמָא כְּעֵי לְאַתְעָרָא וְלֹא בְּמַלְה דְּשְׂמַיָא וּבְקְדוּשָׁה דְּיוֹמָא כְּעֵי לְאַתְעָרָא, וְלֹא אַחְרָא, וּבְשִׁבְתָּ צְרִיף לְהֵיוֹת הַהִתְעוֹרְרוֹת רַק בְּדַבְרֵי שָׁמַיִם וּבְקִדְשַׁת הַיּוֹם, וְלֹא בְּדַבְרֵי אַחַר:

מוסר

נְמִי מְטַמְּאוֹת פְּגוֹן דְּבַר שְׁקֵר מְרַמָּה חֲנוּפָה גְּאוּה לִיצְנוֹת שְׁתִּיקָה לְצוֹרֵף מְצָנָה יְצִילְנָו מְדַרְךְ חֲטָאִים וְיִקְרַבְנָו לְעִבּוֹדְתָו: פְּדַכְתִּיב (תהלים לט) נְאַלְמַתִּי דּוּמְיָה. הַשֵּׁם

הלכה פסוקה

דְּבַר שְׂמַדְלִיקוֹן בּוּ עַל גְּבֵי דְבַר שְׂאִין אֹרְהָ אָסוּר וְאִם לְהַקְשׁוֹת הַפְּתִילָה פְּדִי מְדְלִיקוֹן בּוּ אִם לְעִבּוֹת הַפְּתִילָה פְּדִי לְהוֹסִיף שְׁתַּהֲא עוֹמְדָת וְלֹא תִשְׁתַּלְשַׁל לְמַטָּה מוֹתָר:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת ויגש

מוחזקת לימי השבוע הבר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד, שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת ויגש

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויגש דף ר"ו ע"א)

רְבִי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסֵי אֶעְרְעוּ בְּכַפֵּר חֲנֹן, עַד
דְּהוּוּ יִתְבִּי בִּי אוֹשְׁפִיזִיּוּהוּ, אֲתָא חַד
בַּר נָשׁ וְחַד מְטוּלָא דְחַמְרָא קָמִיה, וְעָאֵל
בְּבֵיתָא. אֲדַהְכִּי אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסֵי,
הָא תְּנִינָן דְּדוֹד מְלָכָא הָוֵה מִתְּנַמְנָם בְּסוּם
וְשִׁינְתִּיהָ זְעִיר, הֵיךְ הָוֵה קָם בְּפַלְגוֹת לִילְיָא,
הָא תְּנִינָן דְּדוֹד מְלָכָא הָוֵה מִתְּנַמְנָם בְּסוּם
וְשִׁינְתִּיהָ זְעִיר, הֵיךְ הָוֵה קָם בְּפַלְגוֹת לִילְיָא,

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנן, עד
חנן, נפגשו בכפר חנן, עד דהוו
יתבי בי אושפיזיהו, עד שהיו
יושבים בבית האכסניא, אתא חד
בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה
ועאל בביתא, בא אדם אחד ומשא
אחד של זין לפניו, ונכנס בבית.
אדהכי אמר רבי יהודה לרבי יוסי
הא תנינן דדוד מלכא הוה מתנמנמ
בסום ושינתיה זעיר, היך הוה קם
בפלגות ליליא, הא תנינן דדוד
מלכא הוה מתנמנמ בסום ושינתיה
זעיר, היך הוה קם בפלגות ליליא,

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ט ע"ב)

רְאוּי לְשֶׁרֶת הַמֶּלֶךְ בְּכֹלֵי חֻמְדָּה כְּלֵי כֶסֶף כְּלֵי חֻמְדָּה שְׁבַרְמ"ח אַבְרִים וְכַתִּיב (מְשֻׁלִּי
וְכֹלֵי זָהָב וְהָרִי הַלֵּב עֵיקַר הָאָדָם י) כֶּסֶף נִבְחַר לְשׁוֹן צְדִיק. גַּם שְׁתֵּי עֵינַיִם

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק א')

א כָּל מִצְוֹת שְׁבַתוּרָה בֵּין עֲשֵׂה וּבֵין לֹא מֵהֵן בֵּין בְּדוּזָן בֵּין בְּשִׁנְגָה בְּשִׁיעֵשָׂה תְּשׁוּבָה
תַּעֲשֶׂה אִם עָבַר אָדָם עַל אַחַת וַיִּשׁוּב מִחֲטָאוֹ חַיִּב לְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֵי הָאֵל

זוהר

תרגום הזוהר

האי שיעורא ועיר איהו, ולא הוה אתער
אפילו בתלתות ליליא.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא הוה יתיב
עם כל רבכבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק
במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שנתיה
עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער,
ואשתדל בפולחנא דמאריה בשירין ותושבחון.

אדהכי אמר ההוא בר נש, וכי האי מלה
דקאמריתו הכי הוא, רוא דמלה הכא, דהא
דוד מלכא חי וקנים לעלם ולעלמי עלמין,
ודוד מלכא הוה נטיר כל יומי דלא יטעם

בין כף הקשה רבי יהודה לרבי יוסי,
הרי למדנו שדוד המלך היה מתנמנם
כסוס ושנתו מעטת, איך תאמר שקם
בחצות הלילה, (כמו שנאמר (תהלים
קיט) חצות לילה אקום וגו'). האי
שיעורא ועיר איהו ולא הוה אתער
אפילו בתלתות ליליא, הרי זה
השעור (של שינת הסוס) הוא שעור
מעט, ולא היה מתעורר לפי זה
אפילו בשליש הלילה (אלא הרבה
לפני זה).

אמר ליה בשעתא דעאל ליליא הוה
יתיב עם כל רבכבי ביתיה ודאין
דינא ועסיק במלי דאורייתא, אמר

לו, בשעה שנכנס הלילה היה יושב עם כל שרי ביתו ודן דינים ועסק בדברי תורה, ולבתר
הוה נאים שנתיה עד פלגות ליליא, ואחר כף היה ישן שנתו עד חצות הלילה (שהלך לשן
קרב לחצות וישן מעט עד חצות) וקם בפלגות ליליא, ואתער, וקם בחצות הלילה, ונתעורר,
ואשתדל בפולחנא דמאריה בשירין ותושבחון. ונתעסק בעבודת אדונו, בשירים ותשבחות.

אדהכי אמר ההוא בר נש וכי האי מלה דקאמריתו הכי הוא, בין כף אמר אותו אדם,
וכי זה הדבר שאמרתם כן הוא, רוא דמלה הכא, אלא סוד הדבר כאן, דהא דוד מלכא
חי וקנים לעלם ולעלמי עלמין, שהרי דוד המלך הוא חי וקנים לעולם ולעולמי עולמים
(ששרשו במדת המלכות מקשר לחי העולמים), ודוד מלכא הוה נטיר כל יומי דלא יטעם טעם

מוסר

כמאורות השמים ועשר אצבעות נגד עשר
שמות הקדש עשר ספירות. גם האזנים
כלי שרת לשמוע בהם דברי ה' פדכתוב
כמה קדושה צריך ותוספת קדושה וטהרה

הלכה פסוקה

ברוך הוא, שנאמר (במדבר ה) איש או
אשה פי יעשו וגו' והתודו את חטאתם
אשר עשו זה ודוי דברים. ודוי זה מצות
בפיצד מתנדוין, אומר אנא השם
הטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כף
וכך והרי נתמתי ובושתי ממעשי ולעולם

תרגום הזוהר

זוהר

מיתה, בגין דשינתא חד משיתין במיתה איהו, ודוד הנה שומר עצמו כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה הוא, ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי לא הוה נאים אלא שיתין נשמי, ודוד משום מקומו שהוא חי, לא הנה ישן אלא ששים נשימות, דעד שיתין נשמי חסר חד איהו חי, מתמן ולהלאה טעים בר נש טעמא דמותא, ושלויט (ס"א ולא שלויט) ביה סטרא דרוח מסאבא, ודא הנה נטיר דוד מלכא דלא יטעם טעמא דמותא, ולא ישלוט ביה סטרא דרוחא אחרא. בגין דשיתין נשמי חסר חד איהו רוא דחיים דלעילא, עד שיתין נשמי דאינון שיתין (ד"א ל"ג חסר חד אינהו) נשמי עלאין, ואלין רוא דילהון דתליין בהון חיי, ומכאן ולתתא רוא

מיתה, בגין דשינתא חד משיתין במיתה איהו, ודוד הנה שומר עצמו כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה הוא, ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי לא הוה נאים אלא שיתין נשמי, ודוד משום מקומו שהוא חי, לא הנה ישן אלא ששים נשימות, דעד שיתין נשמי חסר חד איהו חי, מתמן ולהלאה טעים בר נש טעמא דמותא, ושלויט (ס"א ולא שלויט) ביה סטרא דרוח מסאבא,

ודא הנה נטיר דוד מלכא דלא יטעם טעמא דמותא, ולא ישלוט ביה סטרא דרוחא אחרא. בגין דשיתין נשמי חסר חד איהו רוא דחיים דלעילא, עד שיתין נשמי דאינון שיתין (ד"א ל"ג חסר חד אינהו) נשמי עלאין, ואלין רוא דילהון דתליין בהון חיי, ומכאן ולתתא רוא

ודא הנה נטיר דוד מלכא, דלא יטעם טעמא דמותא ולא ישלוט ביה סטרא דרוחא אחרא, וזה הנה שומר דוד המלך, שלא יטעם טעם מיתה ולא ישלט בו צד הרוח האחר הטמא, בגין דשיתין נשמי חסר חד איהו רוא דחיים דלעילא, מפני שששים נשימות חסר אחד הוא סוד החיים שלמעלה, עד שיתין נשמי דאינון שיתין (ד"א ל"ג חסר חד אינהו) נשמי עלאין, וזה עד ששים נשימות שהם (פנגד) ששים נשימות עליונות, ואלין רוא דילהון דתליין בהון חיי ומכאן ולתתא רוא דמותא הוא, ואלו (הנשימות העליונות) סוד שלהם

מוסר

ונקיות. והמוח לחשוב מחשבות טהורות להדבק ביוצר יתברך ולעייין בתורתו. והלב לשמוח בו ובמצותיו ולחמול על עניו ויתומיו ויהיה נח ולא עצב ולא כועס. והרגלים הם הרצים שיוצאים

דחופים בדבר המלך ונגד שבעה משרתים הם שבעה חוטין שבציצית והשמיני נגד הרצים ונפש ורוח נגדם תפלין דראש ודיד. ולרמוז כל העשר אצבעות עשה להפחיד האדם שלא יחטא, ראוי לשום

הלכה פסוקה

איני חוזר לדבר זה, וזהו עיקרו של ודוי וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משבח: ג וכן בעלי חטאות ואשמות

זוהר

תרגום הזוהר

דְּמוּתָא הוּא. וְעַל דָּא דְּוֹד מְלָכָא הוּהּ מְשַׁעֲר
שִׁיעוּרָא דְּלִילְיָא, בְּגִין דִּיתְקִינִים בְּחַיִּים, דְּלֵא
יִשְׁלוּט בִּיה טַעְמָא דְּמוּתָא.

שְׁתוּלָה בְּהֵם חַיִּים, וּמִכָּאן וּלְמִטָּה
סוּד הַמִּיתָה הוּא. וְעַל דָּא דְּוֹד מְלָכָא
הוּהּ מְשַׁעֲר שִׁיעוּרָא דְּלִילְיָא בְּגִין
דִּיתְקִינִים בְּחַיִּים דְּלֵא יִשְׁלוּט בִּיה
טַעְמָא דְּמוּתָא. וּמְשׁוּם זֶה דְּוֹד הַמְּלִיךְ
הִיָּה מְשַׁעֲר שְׁעוּר הַלִּילָה (כְּמָה
שִׁישׁוֹן) כְּדֵי שִׁיתְקִינִים בְּחַיִּים שְׁלֵא
יִשְׁלֹט בּוֹ טַעַם הַמִּיתָה,

וְכַד אֲתַפְּלִיג לִילְיָא הוּהּ מִתְקִינִים בְּאַתְרֵיהּ,
בְּגִין דְּכַד אֲתַעֲר פְּלַגוּ לִילְיָא וְכַתְרָא קַדִּישָׁא
אֲתַעֲר, בְּעָא דְּלֵא לְאַשְׁבְּחָא לִיה לְדוּד מִתְקַשֵּׁר
בְּאַתֵּר אַחְרָא בְּאַתֵּר דְּמוּתָא, בְּגִין דְּכַד אֲתַפְּלִיג
לִילְיָא וְקַדוּשָׁה עֲלָאָה אֲתַעֲר, וְכַר נֶשׁ דְּנָאִים
בְּעַרְסִיהּ לֹא אֲתַעֲר לְאַשְׁבְּחָא בִּיקְרָא דְּמַרְיָה,
הָא אִיהוּ אֲתַקְשֵׁר בְּרִוָּא דְּמוּתָא, וּמִתְדַבֵּק
בְּאַתֵּר אַחְרָא. וְעַל דָּא דְּוֹד מְלָכָא הוּהּ קָאִים
לְאַשְׁבְּחָא בִּיקְרָא דְּמַרְיָה תְּדִיר, חֵי לְגַבֵּי חֵי,
וְלֹא נָאִים בְּשִׁינְתָּא לְטַעְמָא טַעְמָא דְּמוּתָא,

וְכַד אֲתַפְּלִיג לִילְיָא הוּהּ מִתְקִינִים
בְּאַתְרֵיהּ, וְכֹאֲשֶׁר נִחְצָה הַלִּילָה הִיָּה
עוֹמֵד בְּמִקוּמוֹ (בְּמִדְרַגְתּוֹ מִדְּרַגַּת חֵי),
בְּגִין דְּכַד אֲתַעֲר פְּלַגוּ לִילְיָא וְכַתְרָא
קַדִּישָׁא אֲתַעֲר, בְּעָא דְּלֵא לְאַשְׁבְּחָא
לִיה לְדוּד מִתְקַשֵּׁר בְּאַתֵּר אַחְרָא,
בְּאַתֵּר דְּמוּתָא, מְשׁוּם שְׁכַאֲשֶׁר
נִתְעוֹרֵר חֲצוֹת הַלִּילָה וְהַכְּתֵר הַקְּדוּשׁ
נִתְעוֹרֵר, צְרִיךְ שְׁלֵא לְמַצוּא אֵת דְּוֹד
מְקַשֵּׁר בְּמִקוּם אַחֵר, בְּמִקוּם הַמִּיתָה, בְּגִין דְּכַד אֲתַפְּלִיג לִילְיָא, וְקַדוּשָׁה עֲלָאָה אֲתַעֲר, וְכַר
נֶשׁ דְּנָאִים בְּעַרְסִיהּ לֹא אֲתַעֲר לְאַשְׁבְּחָא בִּיקְרָא דְּמַרְיָה, מְשׁוּם שְׁכַאֲשֶׁר מְגִיעַ חֲצוֹת הַלִּילָה
וְקַדְשָׁה עֲלִיוֹנָה נִתְעוֹרֵר, וְהָאֵדָם הִישָׁן בְּמִטָּתוֹ לֹא נִתְעוֹרֵר לְהַשְׁגִּיחַ בְּכַבּוּד אֲדוֹנוֹ, הָא אִיהוּ
אֲתַקְשֵׁר בְּרִוָּא דְּמוּתָא וּמִתְדַבֵּק בְּאַתֵּר אַחְרָא, הֵרִי הוּא נִתְקַשֵּׁר בְּסוּד הַמִּיתָה וּמִתְדַבֵּק
בְּמִקוּם אַחֵר. וְעַל דָּא דְּוֹד מְלָכָא הוּהּ קָאִים לְאַשְׁבְּחָא בִּיקְרָא דְּמַרְיָה תְּדִיר, חֵי לְגַבֵּי חֵי,
וְעַל זֶה דְּוֹד הַמְּלִיךְ הִיָּה עוֹמֵד לְהַשְׁגִּיחַ בְּכַבּוּד אֲדוֹנוֹ תְּמִיד, חֵי אֲצֵל חֵי, וְלֹא נָאִים בְּשִׁינְתָּא
לְטַעְמָא טַעְמָא דְּמוּתָא, וְלֹא הִיָּה יִשָּׁן בְּשִׁנָּה לְטַעַם טַעַם הַמִּיתָה, וּבְגִין כֵּךְ הוּהּ מִתְנַמְנֵם

מוסר

נִגְדַּ פְּנִיּוֹ הַרְצוּעָה תְּלוּיָה שְׁהֵם שְׁלִשְׁלָאוֹת
חֲצִיזִין שֶׁל בְּרֹדֶל וְחֲצִיזִין שֶׁל אֵשׁ, לְכֵן שְׁמוֹר
עֲשֵׂרָה מְשֻׁרְתִים וְעַבּוּד עַבְדֻתְךָ בְּהֵם:
לְעֵת צְרָכְךָ כְּמָה תִּשְׁפֹּל לְפָנַי בְּנִי אָדָם
יְלוּוֹךְ מַעֲוֹת בְּכִמָּה תַּחֲנוּנוֹת, וְכִמָּה
פְּעָמִים יִשְׁכּוּ פְּנִיךָ רִיקִם תִּשְׁפֹּל לְפָנַי

הלכה פסוקה

(ויקרא ה) וְהִתְנַדְּהָ אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ. וְכֵן
כָּל מַחְוִיבֵי מִיתוֹת בֵּית דִּין וּמַחְוִיבֵי מְלָקוֹת
אֵין מִתְפַּכֵּר לְהֵן בְּמִיתָתָן אוֹ בְּלִקְוִיָתָן עַד
שִׁיעֵשׂוּ תְּשׁוּבָה וְיִתְדוּדוּ. וְכֵן הַחוּבֵל בְּחִבּוּרוֹ

ויגש ליום ראשון

רצט

תרגום הזוהר

כסום שיתין נשמי ולא בשלימו,
ומשום כך היה מתנמנם כסום ששים
נשימות ולא שלמות.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו,
אמרו ליה מה שמך אמר להון
חזקתו, אמרו ליה יתישר חילך
ויתתקף אורייתך. תחזק כחך ותתגבר תורתך:

זוהר

ובגין כך הוה מתנמנם כסום שיתין נשמי,
ולא בשלימו.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו, אמרו
ליה מה שמך, אמר להון חזקתו, אמרו ליה
יתישר חילך ויתתקף אורייתך:
תחזק כחך ותתגבר תורתך:

מוסר

האל אלף ידות יותר שהכל תלוי בחפצו
יתברך, ואיך לא תבוש בשאלך בתפלתך
כמה שאלות וטובות מאתו יתברך אם
לא תהיה תפלתך תחנונים ודמעות:

הלכה פסוקה

והמזיק ממונו אף על פי ששלים לו מה
שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה.
וישוב מלעשות פוה לעולם שנאמר (במדבר
ה) מפל חטאת האדם:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת ויגש

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויגש דף ר"ז ע"ב)

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר כְּתִיב
יְשׁוּעָתִי יוֹם צַעֲקָתִי בְּלִילָה נִגְדָּדָה, תָּא
חַוִּי, דְּוֹד מַלְכָּא הָוָה קָם בְּפַלְגוֹת לַיְלִיא,
וְאֶשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבַחֲוֹן לְחֻדוֹה
דְּמַלְכָּא וּמְטְרוֹנֵיתָא, וְדָא הָוָה חֻדוֹה

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר כְּתִיב
(תהלים פט) יְיָ אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי
יוֹם צַעֲקָתִי בְּלִילָה נִגְדָּדָה, תָּא חַוִּי
דְּוֹד מַלְכָּא הָוָה קָם בְּפַלְגוֹת לַיְלִיא
וְאֶשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא בְּשִׁירִין
וְתוֹשְׁבַחֲוֹן לְחֻדוֹה דְּמַלְכָּא
וּמְטְרוֹנֵיתָא, בָּא וְרָאָה, דְּוֹד הַמֶּלֶךְ

הָיָה קָם בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה, וְעַסַּק בְּתוֹרָה בְּשִׁירוֹת וְתוֹשְׁבַחוֹת, לְשִׁמְחַת הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה (תפארת ומלכות), וְדָא הָוָה חֻדוֹה דְּמַהֲיִמְנוּתָא בְּאַרְעָא, וְזֵה הָיָה שְׂמַחַת הָאֲמוּנָה (השכינה הקדושה)

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ט ע"ב)

בֶּן אָדָם הֲלֹא יָדַעַת פִּי ה' מוֹדֵד מִדָּה בְּצַרְתָּךְ שִׁיפְנָה לְבוֹ מִמֶּךָ פְּכִיכּוֹל גַּם אֶתָּה
כְּנִגְדֵי מִדָּה, הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ כְּשֶׁתִּקְרָאָהוּ כְּשֶׁתִּתְפַּלֵּל תִּפְנֶה לְבָךְ מֵעַסְקֶיךָ, וְהֵינִינּוּ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק א')

א שְׁעִיר הַמִּזְשֵׁתֶלֶח לְפִי שֶׁהוּא כְּפָרָה עַל עַל לְשׁוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֹאֲמַר וְהִתְוַדָּה עָלָיו
כָּל יִשְׂרָאֵל כִּהְיָה גְדוֹל מִתְוַדָּה עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ב שְׁעִיר

זוהר

תרגום הזוהר

דְּמְהִימְנוּתָא בְּאַרְעָא, בְּגִין דְּהָא אִיהוּ שְׁבָחָא
 דְּמְהִימְנוּתָא דְּאַתְחֹזִי בְּאַרְעָא, דְּהָא לְעֵילָא
 פְּתַחֵי בְּחֲדוּה שִׁירְתָא כְּמַה מְלֹאכִין עֵילָאין,
 בְּכַמְה זִיגִין דְּקָא מְשַׁבְּחֵן בְּלִילְיָא בְּכָל סְטָרִין.
 וְכִי הָאִי גִוְנָא לְתַתָּא בְּאַרְעָא, מֵאַן דְּמְשַׁבְּחָ
 לִיּה לְקִדְשָא בְּרִיד הוּא בְּאַרְעָא בְּלִילְיָא, רְעִי
 בִיּה (בְּעִי) קִדְשָא בְּרִיד הוּא, וְכָל אִיגוֹן
 מְלֹאכִין קִדְשִׁין דְּקָא מְשַׁבְּחֵן לִיּה לְקִדְשָא
 בְּרִיד הוּא בְּלִיּהוּ צִיִּיתִין לְהִהוּא דְּקָא מְשַׁבְּחָ
 לִיּה בְּלִילְיָא בְּאַרְעָא, דְּהָאִי תוֹשְׁבַּחְתָּא אִיהוּ
 בְּשְׁלִימוּ לְסַלְקָא יְקָרִיּה דְּקִדְשָא בְּרִיד הוּא
 מִתַּתָּא, וּלְזַמְרָא בְּחֲדוּה דִּיחֻדְא.

בְּאַרְץ, בְּגִין דְּהָא אִיהוּ שְׁבָחָא
 דְּמְהִימְנוּתָא דְּאַתְחֹזִי בְּאַרְעָא, מִפְּנֵי
 שְׂזָה הוּא שְׁבַח הָאֱמוּנָה הַנִּרְאִית
 בְּאַרְץ. דְּהָא לְעֵילָא פְּתַחֵי בְּחֲדוּה
 שִׁירְתָא, כְּמַה מְלֹאכִין עֵילָאין, שְׁתֵּרֵי
 לְמַעְלָה פּוֹתְחִים הַשִּׁירָה בְּשִׁמְחָה,
 כְּמַה מְלֹאכִים עֲלוּיָנִים, בְּכַמְה זִיגִין,
 דְּקָא מְשַׁבְּחֵן בְּלִילְיָא בְּכָל סְטָרִין,
 בְּכַמְה אוֹפְנִים, שְׁהִם מְשַׁבְּחִים בְּלִילָה
 בְּכָל הַצְּדָדִים (מִצַּד יָמִין וּמִצַּד שְׂמָאל),
 וְכִי הָאִי גִוְנָא לְתַתָּא בְּאַרְעָא, וּבְזָה
 הָאֲפָן הוּא לְמַטָּה בְּאַרְץ, מֵאַן
 דְּמְשַׁבְּחָ לִיּה לְקִדְשָא בְּרִיד הוּא
 בְּאַרְעָא בְּלִילְיָא, מִי שְׁמְשַׁבְּחָ לוֹ
 לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ בְּלִילָה,
 רְעִי בִיּה (בְּעִי) קִדְשָא בְּרִיד הוּא,
 חֲפֵץ בּוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכָל אִיגוֹן מְלֹאכִין קִדְשִׁין
 לִיּה לְקִדְשָא בְּרִיד הוּא בְּלִיּהוּ צִיִּיתִין לְהִהוּא דְּקָא מְשַׁבְּחָ
 לִיּה בְּלִילְיָא בְּאַרְעָא, וְכָל אוֹתָם מְלֹאכִים הַקְדוּשִׁים
 שְׁמְשַׁבְּחִים לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּלֵם מְקַשְׁבִּים לְאוֹתוֹ הָאִישׁ שְׁמְשַׁבְּחָ לוֹ בְּלִילָה בְּאַרְץ,
 דְּהָאִי תוֹשְׁבַּחְתָּא אִיהוּ בְּשְׁלִימוּ, שְׂזָה הַשְּׁבַח הוּא בְּשַׁלְמוּת, לְסַלְקָא יְקָרִיּה דְּקִדְשָא בְּרִיד
 הוּא מִתַּתָּא, שִׁיתַּגְדֵּל וְיִתְעַלֶּה כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְמַטָּה, וּלְזַמְרָא בְּחֲדוּה דִּיחֻדְא,
 וּלְזַמֵּר בְּשִׁמְחַת הַיְחוד.

מוסר

קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו
 בְּן אָדָם בְּרַח מֵהָעוֹלָם כִּי יִדְעַתָּ כִּי
 בְּאֵמֶת עַל דְּרָךְ (שׁוֹפְטִים יֵא) וּמְדוּעַ בְּאַתֶּם
 אַהֲבַת אֲלוֹף נְעוּרִים, לְכֵן רֵאָה הָעוֹלָם
 עַד לֹא תִצְטָרִיךְ לִיּה:
 פְּתָאוּם אָדָם יִשְׁכַּר וְאַשָּׁה לֹא תִשְׁמֹר
 אַהֲבַת אֲלוֹף נְעוּרִים, לְכֵן רֵאָה הָעוֹלָם
 עַד לֹא תִצְטָרִיךְ לִיּה:

הלכה פסוקה

המשתלח מכפר על כל עבירות שבתורה הודע לו הכל מתכפר בשעיר המשתלח
 הַקְלוֹת וְהַחֲמוּרוֹת בֵּין שְׁעֵבַר בְּזָדוֹן בֵּין
 וְהוּא שְׁעֵשָׁה תְּשׁוּבָה. אָבָל אִם לֹא עָשָׂה
 שְׁעֵבַר בְּשִׁגְגָה בֵּין שְׁהוֹדַע לוֹ בֵּין שְׁלֹא
 תְּשׁוּבָה אֵין הַשְּׁעִיר מְכַפֵּר לוֹ אֲלָא עַל

תרגום הזוהר

תא חזי דוד מלכא כתב, בא וראה, דוד המלך כתב, יי אלהי ישועתי וגומר. יי אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי, מתי הוא ישועתי, ביה הוא יומא דאקדמית תושבחתא בליליא לגבך, כדן איהו ישועתי ביממא. באותו היום שהקדמתי לשבח לפניך בלילה, אז הוא ישועתי ביום, (וזהו ה' אלהי ישועתי וגו') כאשר בלילה נגדך).

ותא חזי דהא בליליא מאן דמשבח למאריה בתושבחתא דאורייתא כדן אתתקף בתקיפו ביממא כסטרא דימינא, ובא וראה, שהרי מי שמשבח בלילה לאדונו בשבח

זוהר

תא חזי, דוד מלכא כתב יי אלהי ישועתי וגומר. יי אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי ביה הוא יומא דאקדמית תושבחתא בליליא לגבך, כדן איהו ישועתי ביממא.

ותא חזי, דהא בליליא מאן דמשבח למאריה בתושבחתא דאורייתא, כדן אתתקף בתקיפו ביממא כסטרא דימינא, דהא חוטא חד נפקא מסטרא דימינא, וכדן אתמשך עליה ואתתקף ביה, ועל דא אמר יי אלהי ישועתי יום צעקתי וגומר.

ובגין כך אמר (שם קטו) לא המתים יהללו יה, לא המתים, בגין דאצטריך לשבחא חי לחי,

התורה (בלמוד התורה), אז הוא מתחזק בתקפות ביום בצד הימין (פחות של חסד). דהא חוטא חד נפקא מסטרא דימינא, שהרי חוט אחד יוצא מצד הימין, וכדן אתמשך עליה ואתתקף ביה, ואז זה נמשך עליו ומתחזק בו, ועל דא ועל זה אמר יי אלהי ישועתי יום צעקתי וגומר, (שבים שבילילה שלפני צעקתי לנגדך, ברנת התורה, ביום שלאחריו הוא ישועתי).

ובגין כך ומשום זה אמר דוד (שם קטו) לא המתים יהללו יה, (המתים הם שנסקעים בשנה שהוא אחד מששים במיתה), לא המתים, בגין דאצטריך לשבחא חי לחי, מפני שצריך לשבח

מוסר

בן אדם פמה בני אדם רודפי כבוד גם אתה תרדוף כבוד פי מתר יושיבוך בין קטני ארץ זה תשיב ליצרך ברודפו הכבוד, וכן ברודפו העושר תאמר לו כי הצדקה הלואה ברבית לבורא פי הוא נתן רשות שנאמר (משלי יט) מלנה ה' חונן דל וגו', ולפי האמת הפל לעשות נחת רוח ליוצרך יתברך:

הלכה פסוקה

תקלות. ומה הן תקלות ומה הן החמורות. תקלות הן שחייבין עליהם מיתת בית דין או כרת ושבעת שוא ושקר אף על פהם כרת הם תקלות: ג בזמן הזה שאין

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת ויגש

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויגש דף ר"ח ע"א)

וְלֹא יָכוֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנִּצְצִים עָלָיו וְגוֹמֵר, רַבִּי חֲיִיא פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קיב) פֶּזֶר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צְדָקְתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד קִרְנוֹ תָרוּם בְּכָבוֹד. תָּא חֲזִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא עֲלֵמָא, וְאִשְׁלִיט עָלֵיהּ לְאָדָם דִּיהָא מְלָכָא עַל כָּלָא, וְהָאִי בַר נָשׁ מִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ בְּעֲלֵמָא וְהַשְׁלִיטוּ לְאָדָם שִׁיְהָא מְלֻךְ עַל הַכָּל, וְהָאִי בַר נָשׁ מִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ בְּעֲלֵמָא כְּמַה זִינִין, וְזֵה

וְלֹא יָכוֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנִּצְצִים עָלָיו וְגוֹמֵר, רַבִּי חֲיִיא פִּתַּח וְאָמַר (תהלים קיב) פֶּזֶר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צְדָקְתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד קִרְנוֹ תָרוּם בְּכָבוֹד. תָּא חֲזִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא עֲלֵמָא, וְאִשְׁלִיט עָלֵיהּ לְאָדָם דִּיהָא מְלָכָא עַל כָּלָא, בַּא וְרָאָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא הַעוֹלָם, וְהַשְׁלִיטוּ לְאָדָם שִׁיְהָא מְלֻךְ עַל הַכָּל, וְהָאִי בַר נָשׁ מִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ בְּעֲלֵמָא כְּמַה זִינִין, וְזֵה

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"א)

אָמְרוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה בְּעַת הַתְּפִלָּה לֹא וְהִרְמֵז לְשִׁכְנֵיהּ שְׂיִסִיר כָּל מַחְשְׁבֵה רָעָה יְהָא דְבַר חוֹצֵץ בֵּינֵנוּ לְבֵין הַקִּיר, אוֹ אֲפִילוּ בְּלַתִּי רָעָה מְלַבְבוּ וְלֹא יִכּוּיֵן

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק א')

אִי אִף עַל פִּי שְׁהִתְשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל הַכָּל עֲבִירוֹת שֶׁהֵן מִתְּכַפְּרִין בְּשַׁעֲתָן וְיֵשׁ עֲבִירוֹת וְעִצּוּמוֹ שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, יֵשׁ שְׂאִין מִתְּכַפְּרִין אֲלֵא לְאַחַר זְמַן. בִּיצֵד עֵבֶר

זוהר

תרגום הזוהר

כמה זינין מנהון צדיקניא, ומנהון רשיעיא, מנהון טפשיין, ומנהון חבימין.

האדם נפרדים ממנו כמה מינים, מנהון צדיקניא ומנהון רשיעיא, מהם צדיקים, ומהם רשעים, מנהון טפשיין ומנהון חבימין, מהם שוטים, ומהם חכמים, ובלהו אתקנימו בעלמא, וכלם עומדים בעולם, עתירין ומסבנין, מהם עשירים ומהם עניים.

ובלהו אתקנימו בעלמא עתירין ומסבנין, ובלהו בגין למזבי אלון באלון, למזבי צדיקניא עם רשיעיא, למזבי חבימין עם טפשיין, למזבי עתירין עם מסבנין. דהא בגין כך זכי בר נש לחיי עלמא, ואתקשר באילנא דחיי, ולא עוד אלא דהא צדקה דאיהו עביד קאים לעלמין, דכתיב וצדקתו עומדת לעד. פור נתן לאביונים.

ובלהו בגין למזבי אלון באלון, והכל עשה בן כדי לזכות אלו על ידי אלה ששיטבו אלו עם אלו זכנו לחיי העולם הבא, למזבי צדיקניא עם רשיעיא, לזכות הצדיקים עם הרשעים (על ידי ששיטבו אותם בתשובה). למזבי חבימין עם טפשיין, לזכות החכמים עם הטפשים (ללמדם שכל). למזבי עתירין עם מסבנין. לזכות העשירים עם העניים (למלאות מחסורם). דהא בגין כך זכי בר נש לחיי עלמא ואתקשר באילנא דחיי, שהרי בשביל כך זוכה האדם לחיי עולם, ונתקשר באילן החיים, ולא עוד אלא דהא צדקה דאיהו עביד קאים לעלמין, ולא עוד, אלא שהרי הצדקה שהוא עושה, עומד לעד, דכתיב וצדקתו עומדת לעד. פור נתן לאביונים.

רבי אלעזר אומר, כד ברא קדשא בריך הוא עלמא, קאים ליה על סמכא חד וצדיק שמייה,

רבי אלעזר אומר, כד ברא קדשא בריך הוא עלמא קאים ליה על

מוסר

אָלא לפירוש מה שמוציא בשפתיו: (ו) לך אל נמלה עצל וגו'. עוד יש לפרש ידמה האדם זה העולם לקיץ יפה ואחרי מות לחורף קשה ואם לא יכין בקיץ ימות בחורף והיינו דכתיב (משלי

הלכה פסוקה

אדם על מצות עשה שאין בה פרת ועשה משבותיכם וגו': ב עבר על מצות לא תשובה אינו זו משם עד שמוחלין לו ובאלו נאמר (ירמי' ג) שובו בנים שובבים ארפא ועשה תשובה, תשובה תולה ויום הכפורים

תרגום הזוהר

זוהר

סמכא חד וצדיק שמייה, כשברא הקדוש ברוך הוא העולם, העמידו על עמוד אחד וצדיק שמו (מדת היסוד נקרא צדיק). והאי צדיק איהו קיומא דעלמא, וזה הצדיק הוא קיום העולם, ודא איהו דאשקי וזן לבלא, וזה הוא שמשקה וזן לכל (שכל ההשפעות יורדים על ידו). דכתיב (בראשית ג) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים.

והאי צדיק איהו קיומא דעלמא, ודא איהו דאשקי וזן לכלא, דכתיב (בראשית ג) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים.

ומשם יפרד שואל, מהו יפרד, ומשיב, אלא ההוא מזונא ומשקניא דההוא נהר נטיל גנתא כלא, אלא אותו המזון והמשקה של אותו הנהר (השפע של מדת היסוד) לוקחם הגן

ומשם יפרד, מהו יפרד, אלא ההוא מזונא ומשקניא דההוא נהר נטיל גנתא כלא, ולבתר אתברך ההוא משקניא לארבע סטרין דעלמא, וכמה אינון דמצפאן לאתשקניא ולאזנא מתמן, כמה דאת אמר (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו.

ובגין כך פור נתן לאביונים, דא צדיק, צדקתו

(מדת המלכות) כולו, ולבתר אתברך ההוא משקניא לארבע סטרין דעלמא, ואחר כך מתפורר ההוא משקה (שפע) לארבע רוחות העולם, וכמה אינון דמצפאן לאתשקניא ולאזנא מתמן, והרבה הם שמצפים להשקות וליזון משם, כמה דאת אמר כמו שנאמר (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו.

ובגין כך ומפני כן פור נתן לאביונים דא צדיק. זה מדת היסוד הנקרא צדיק. (המחלק

מוסר

הצדיק היושב בארץ ישראל מיחד העולם הבא שנברא ביו"ד ומתארץ עד לרקיע חמש מאות שנה שהוא רמז לה"א ראשונה של שם. האדם

שבארץ עומד על רגליו רמז לוי"ו. הארץ אשר יושב עליה רמז לה"א אחרונה שבשם ובצאתו חוץ לארץ מפריד. והאבות לא יצאו אלא על פי הדבור.

הלכה פסוקה

מכפר ובאלו נאמר (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם עבר על פריהות ומיתת בית דין ועשה תשובה, תשובה יום הפפורים תולין ויסורין הבאים עליו גומרין לו הכפרה ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבאו עליו ויסורין, ובאלו נאמר (תהלים פט) ופקדתי בשכט פשעם ובנגעים עונם: ג כמה דברים אמורים בשלא חלל את

זוהר

תרגום הזוהר

עומדת לעד, דא כנסת ישראל, דבגין כך
 איהי קיימא ברזא דשלם בקיומא שלימים.
 רשע יראה וכעס, דא מלכות עובדי עבודה
 זרה.

תא חזי, מלכות שמים איהי בי מקדשא
 לקיימא כל מסכני בגו צלא דשרותא
 דשכינתא. וצדיק דא איהו אקרי גבאי צדקה,
 למיחן ולמיזון לכלא, דכתיב פזר נתן לאביונים
 בגין כך גבאי צדקה נטלי אנרא לקביל כולהו
 דיהבי צדקה.

תא חזי, ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים,
 אליו אינון כל דקיימי לאתונא ולאשתקייא

שפע לנצרכים שהם האביונים על
 ידי מדת המלכות). צדקתו עומדת
 לעד דא כנסת ישראל, זה מדת
 המלכות הנקראת כנסת ישראל,
 דבגין כך איהי קיימא ברזא דשלם
 בקיימא שלימים, שמפני כך (שמקבלת
 השפע על ידי היסוד להשפיע
 לתחתונים) היא עומדת בסוד השלום
 בקיים שלם (זה וצדקתו עומדת לעד),
 רשע יראה וכעס דא מלכות עובדי
 עבודה זרה. זה המלכות של הסטרא
 אחרת הנקראת מלכות עבודה זרה,
 (על ידי שרואה שהשפע הולך
 לישראל, ואמות העולם מקבלות רק
 מהתמצית, היא פועסת).

תא חזי, מלכות שמים איהי בי
 מקדשא לקיימא כל מסכני בגו צלא דשרותא דשכינתא. בא וראה, מלכות שמים (מדת
 המלכות), היא בית המקדש, להחיות כל העניים בתוך צל קורת השכינה, וצדיק דא איהו
 אקרי גבאי צדקה למיחן ולמיזון לכלא, וצדיק זה (מדת היסוד) הוא נקרא גבאי צדקה לחזן
 ולזון לכל, דכתיב פזר נתן לאביונים, בגין כך גבאי צדקה נטלי אנרא לקביל כולהו
 דיהבי צדקה. מפני כן, הגבאי צדקה הגובים צדקה לחלק לעניים, לוקחים שכר נגד כל
 הנותנים צדקה.

תא חזי, בא וראה, ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים, אליו אינון כל דקיימי לאתונא

מוסר

עוד פיון שגולה האדם מן הארץ גורם
 גלות לשכינה עמו ואם אדם בצרה בארץ
 דיו לעבד להיות פרבו עמו אנכי בצרה:
 המובחר שבאדם הוא הלב רצונו
 לומר השכל, וכן אמרו דעת חסרת
 מה קניית דעת קניית מה חסרת, והמכעיס
 ליוצרו במבחר הטובות שהטיבו כמה
 ענשו [גדול]:

הלכה פסוקה

השם בשעה שעבר, אבל המחלל את השם
 אף על פי שעשה תשובה והגיע יום
 הפורים והוא עומד בתשובתו ובאו עליו

תרגום הזוהר

זוהר

ולאתשקניא מניה. אלו הם כל העומדים ליוזן ולהשקות ממנו (שלא יכול יוסף - שזהו מדת היסוד - להתאפק מלהוריד להם שפע). ולא עמד איש אתו בהתנדע יוסף אל אחיו. אתו דא כנסת ישראל. אתו זו מדת המלכות הנקראת כנסת ישראל (אתו נוטריקון "את ו", "את" רומז על המלכות, ו' רומז על תפארת, ונעשה יחוד שלם). אחיו אליו שאר רתיבין תיילין דכתיב בהו למען אחי ורעי, אחיו אלו הם שאר מרכבות וחילות המקבלים שפעם ממנה.

מניה. ולא עמד איש אתו בהתנדע יוסף אל אחיו, אתו דא כנסת ישראל, אחיו שאר רתיבין תיילין, דכתיב בהו למען אחי ורעי.

דבר אחר ולא עמד איש אתו, בזמנא דקדשא בריה הוא אחי לאזדונא בכנסת ישראל. ולא עמד איש אתו, בעת שהקדוש ברוך הוא בא להתחבר בכנסת ישראל, (כנזכר לעיל). בהתנדע יוסף אל אחיו, בזמנא דקדשא בריה הוא הנה

דבר אחר ולא עמד איש אתו, בזמנא דקדשא בריה הוא אחי לאזדונא בכנסת ישראל. בהתנדע יוסף אל אחיו, בזמנא דקדשא בריה הוא הנה מתחבר בהו בישראל. בגין דאינון נמלי בלחודייהו בלא חבורא דעמין עובדי עבודה זרה בהדייהו, בגין כך (כמדבר כ"ט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם דהא בזמנא דא איהו קדשא בריה הוא בלחודוי בחבורא חדא עם ישראל, דכתיב בהו אחי ורעי כמה דאוקמוה.

רבי ייסא פתר קרא, בזמנא דקדשא בריה הוא יוקים לה לכנסת ישראל מעפרא, ויבעי

מתחבר בהו בישראל, בעת שהקדוש ברוך הוא מתחבר בהם בישראל. בגין דאינון נמלי בלחודייהו בלא חבורא דעמין עובדי עבודה זרה בהדייהו, בשביל שהם (ישראל) הם לוקחים השפע בלבדם בלא חבור האמות אתם, בגין כך בשביל כך אמר הפתוב (כמדבר כ"ט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, דהא בזמנא דא איהו קדשא בריה הוא בלחודוי בחבורא חדא עם ישראל, שהרי בזמן זה (בשמיני עצרת) אז הקדוש ברוך הוא בחבור אחד עם ישראל, דכתיב בהו אחי ורעי כמה דאוקמוה, שנאמר בהם אחי ורעי, כמו שהעמדתוהו (בפרשת אמר דף קד ע"ב).

רבי ייסא פתר קרא, בזמנא דקדשא בריה הוא יוקים לה לכנסת ישראל מעפרא, רבי

הלכה פסוקה

שימות אלא תשובה ויום הכפורים ויסורין (כ) ונגלה באזני ה' צבאות אם יכפר העון שלשתן תולין ומיתה מכפרת שנאמר (ישעי)

זוהר

תרגום הזוהר

לְאִנְקָמָא נְקַמְתָּא מְעַמְמִיָּא עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, כְּדִין כְּתִיב (ישעיה סג) וּמַעֲמִים אֵין אִישׁ אֶתִי, וּבְתִיב הָכָא וְלֹא עֲמַד אִישׁ אֶתּוֹ בְּהַתְּוֹדַע יוֹסֵף אֶל אַחִיו, בְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שם) וַיִּנְטְלֵם וַיִּנְשְׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם:

יִיָּסָא פְתַר הַפְּסוּק (ולא עמד איש אתו וגו') בְּעַת שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְקִים אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִהַעֲפָר, וַיַּפְעִי לְאִנְקָמָא נְקַמְתָּא מְעַמְמִיָּא עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וַיִּרְצֶה לְנַקֵּם הַנְּקָמָה מִהָאֲמוֹת, כְּדִין כְּתִיב אֲזַי נֶאֱמַר (ישעיה סג) וּמַעֲמִים אֵין אִישׁ אֶתִי,

שְׁלֹא יַעֲמַד שׁוֹם כַּח נְגִדוֹ לְקַטְרֵג וְלִמְנַע הַנְּקָמָה מִהָאֲמוֹת, וּבְתִיב הָכָא וַנֶּאֱמַר כָּאֵין וְלֹא עֲמַד אִישׁ אֶתּוֹ בְּהַתְּוֹדַע יוֹסֵף אֶל אַחִיו. שְׁלֹא הָיָה שׁוֹם מִפְרִיעַ, וְכֵן יִהְיֶה בְּזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה, בְּמָה דְאַתְּ אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם) וַיִּנְטְלֵם וַיִּנְשְׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם. דְּהֵינּוּ שֶׁהִגְבִּיהַ אֶת יִשְׂרָאֵל לְמַעַלָּה, בְּאִפְּן שֶׁשׁוֹם כַּח שְׁבַעֲוֹלָם לֹא יִזְיַק אוֹתָם:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת ויגש

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמֵר: הַגְּנִי רוּצָה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויגש דף ר"ח ע"ב)

תָּא חֲזִי בֵּא וּרְאָה, אֵלֵיָּהּ אָמַר אָמַר
אֲנִי מִתְגַּוְרֵר עִמָּהּ, בְּגִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אָמַר לִיָּה לְאֵלֵיָּהּ הִנֵּה צוּיְתֵי שְׁם אִשָּׁה
אֲלֻמְנָה לְכַלְפֵּלְדָּהּ, וְכָל מָאן דְּזִין וּמְפָרְנָם לְמָאן

תָּא חֲזִי בֵּא וּרְאָה, אֵלֵיָּהּ אָמַר אָמַר
אֲלֵ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (מלכים
א, יז) הֵנָּם עַל הָאֲלֻמְנָה אִשָּׁר אֲנִי
מִתְגַּוְרֵר עִמָּהּ, הִרְעוּת לְהַמִּית אֶת
בְּנֵיהּ, בְּגִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר
לִיָּה לְאֵלֵיָּהּ, מִפְּנֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

הוּא אָמַר לוֹ לְאֵלֵיָּהּ הִנֵּה צוּיְתֵי שְׁם אִשָּׁה אֲלֻמְנָה לְכַלְפֵּלְדָּהּ. וְכָל מָאן דְּזִין וּמְפָרְנָם לְמָאן

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"א)

בְּגִיאָה כְּתִיב (משלי טז) תוֹעֵבֶת ה' כָּל
גִּבְהַ לֵב, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם
לְבָרְכָה בְּשִׁמְתָא מָאן דְּאִית בֵּיה גִּסּוֹת
הַרוּחַ הָרִי הוּא מְגוּדָה מִן הַשָּׁמַיִם וּמְפִי
הָאֲמוֹרָאִים:

בְּכַעַס כְּתִיב (שמות לד) אֵלֵי מִסְכָּה לֹא
תַעֲשֶׂה לָּךְ דֵּהֲפֹעַס כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה
זָרָה וְכָל מִינֵי גִיְהֵנָם שׁוֹלְטִים בּוֹ וְאָסוּר
לְהַתְחַבֵּר עִם הַכְּפָעֶסֶן, וְנִטְמָאוּ כָּל רַמ"ח
אִיבָרָיו וּפְרָחָה נִפְשׁוֹ וְנִכְנָסָה טוּמְאָה

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ב)

אֵיזוֹ הִיא תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה, זֶה שְׂבָא בִּידוֹ לַעֲשׂוֹתוֹ וּפִירְשׁ וְלֹא עָשָׂה מִפְּנֵי הַתְּשׁוּבָה
דְּכַר שְׁעֵבֶר בּוֹ וְאִפְשָׁר בִּידוֹ לֹא מִיְרָאָה וְלֹא מִבְּשָׁלוֹן בַּת, בִּיצֵד הָרִי

זוהר

תרגום הזוהר

דְּאַצְטְרִיךְ לִיה וְכַל שְׁפָן בְּיוֹמֵי דְכַפְנָא, וְכַל מִי שֶׁזָּן וּמְפָרְנֵס לְמִי שֶׁצְרִיךְ לוֹ, וְכַל שְׁפָן בְּיַמֵּי הָרַעֲב, הָא אֲתֵאחֵיד בְּאֵילָנָא דְחַיִּי וְגָרִים לִיה חַיִּים וְלִבְנֵי, הָרִי זֶה מִתְאַחֵז בְּאֵילָן הַחַיִּים, וְגוֹרֵם לוֹ חַיִּים וְלִבְנֵי, וְהָא אוֹקִימָנָא. וְהָרִי הַעֲמַדְנִיָּה. וְהַשְׁתָּא אֲלִיהּ אָמַר כָּל מָאן דְקָנִים נְפִשָׁא בְעֲלָמָא וְכִי לִיה חַיִּים וְכִי לְאֲתֵאחֵדָא בְּאֵילָנָא דְחַיִּי, וְעַכְשָׁיו אָמַר אֲלִיהּ, כָּל מִי שֶׁמְחַיֶּה נֶפֶשׁ בְּעוֹלָם, זֹכֶה לוֹ חַיִּים, וְזֹכֶה לְהִתְאַחֵז בְּאֵילָן הַחַיִּים, וְהַשְׁתָּא שְׁלֵטָא אֵילָנָא דְמוֹתָא סְטְרָא דְרַע עַל הָאֵלְמָנָה דְאַנְתָּ פְקַדְתָּ לְמִיּוֹן לִי, בְּגִין כְּדָּ (נ"א לְמָה) הֲרַעוּתָּ. וְאִי תִימָא דְרַע לָא אֲתַעֲבִיד לְכַר נֶשׁ מַעַם קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, תָּא חוּי, בְּזַמְנָא דְכַר נֶשׁ אֲזִיל לְיַמִּינָא, נְטִירוֹ דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא תְדִיר לְגַבִּיהּ, וְלֹא יִכִּיל סְטְרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה עַל הָאֵלְמָנָה דְאַנְתָּ פְקַדְתָּ לְמִיּוֹן לִי בְּגִין כְּדָּ הֲרַעוּתָּ (נ"א לְמָה הֲרַעוּתָּ), וְעַתָּה שְׁלַט אֵילָן הַמּוֹת צַד הֲרַע עַל הָאֵלְמָנָה שְׁצִייתָ אוֹתָהּ לְפָרְנִסְנִי, מִפְּנֵי כְּדָּ אָמַר לְמָה הֲרַעוּתָּ.

וְאִי תִימָא דְרַע לָא אֲתַעֲבִיד לְכַר נֶשׁ מַעַם קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, שׂוֹאֵל, וְאִם תֵּאמַר הָרִי רַע לֹא נַעֲשֶׂה לְאָדָם מַעַם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (כִּי אִם עַל יְדֵי מַעֲשָׂיו) אִם כֵּן לְמָה אָמַר הֲרַעוּתָּ. תָּא חוּי, בְּזַמְנָא דְכַר נֶשׁ אֲזִיל לְיַמִּינָא נְטִירוֹ דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא תְדִיר לְגַבִּיהּ, בָּא וְרָאָה, בַּעַת שְׁהָאָדָם הוֹלֵךְ לְיַמִּין (הֵינּוּ שְׁנוּטָה לְצַד הַיְמִין, שְׁמַתְדַּבֵּק בְּטוֹב), שְׁמִירַת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְמִיד אֲצִלוֹ, וְלֹא יִכִּיל סְטְרָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהּ, וְלֹא יוֹכֵל צַד הָאֲחֵר הַטְּמֵא לְשִׁלְטָאָה

מוסר

בְּמִקוּמָה כְּדֵאִיתָא בְּזוּהַר רִישׁ פְּרָשְׁתָּ תְצַוָּה: שׂוֹרֵשׁ כָּל הֲרַעוּתָּ. רְאֵה מַה שֶׁגָּרַמָּה שְׁנֵאת יוֹסֵף לְאַחִיו. וְעַל שְׁנֵאת חֲנָם אָנּוּ בְּגִלוֹת [בְּשְׁנֵאת חֲנָם כְּתִיב] (וִיקְרָא יֵט) לֹא תִשְׁנֵא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְכָךְ וְהִיא

הלכה פסוקה

שְׂבֵא עַל אִשָּׁה בְּעֵבֶרָה וְלֹאֲחֵר זְמַן גְּתִיחֵד עִמָּהּ וְהוּא עוֹמֵד בְּאַהֲבָתוֹ בָּהּ וּבְכַח גּוֹפּוֹ וּבְמִדְיָנָה שְׁעֵבֶר בָּהּ וּפִירֵשׁ וְלֹא עֵבֶר, זֶה בְּוָאֵם לֹא שָׁב אֶלָּא בְּיַמֵּי זְקֻנָתוֹ וּבַעַת

תרגום הזוהר

זוהר

עליו, והאי רע אתכפייא קמיה ולא יביל לשלטאה. וזה הרע נכנע לפניו ולא יוכל לשלט.

עליה, והאי רע אתכפייא קמיה ולא יביל לשלטאה.

וכיון דנטירו דקדשא בריך הוא אתעברא מניה, בגין דאיהו אתדבק ברע, בדין ההוא ברע, וכיון ששמירת הקדוש ברוך הוא הועבר ממנו בשביל שהוא נתדבק ברע, בדין ההוא רע ביון דחמי דלאו עמיה נטירו, בדין שליט עליה, אז אותו הרע ביון שרואה שאין עמו שמירה, אז שולט עליו, ואתי לשיצאה ליה, וכדין אתיהיב ליה רשו ונטיל נשמתה. וכא לכלותו, ואז נתן לו רשות ונטיל נשמתו (ופרוש הרעות שנתת לו רשות).

וכיון דנטירו דקדשא בריך הוא אתעברא מניה, בגין דאיהו אתדבק ברע, בדין ההוא ברע, וכיון ששמירת הקדוש ברוך הוא הועבר ממנו בשביל שהוא נתדבק ברע, בדין ההוא רע ביון דחמי דלאו עמיה נטירו, בדין שליט עליה ואתי לשיצאה ליה, וכדין אתיהיב ליה רשו ונטיל נשמתה.

משה אמר למה הרעות, דאתיהיב ליה רשו לסטרא דרע למשלט עליהו דישראל למהו בשעבודא דיליה. דבר אחר למה הרעות, דחמא כמה מנהון דהו מתין ואתמסרו בסטרא דרע.

משה אמר למה הרעות, דאתיהיב ליה רשו לסטרא דרע למשלט עליהו דישראל למהו בשעבודא דיליה. שנתנה לו רשות לצד הרע לשלט על ישראל שיהיה בשעבודו (לכן אמר הרעות שנתת לו רשות לצד הרע לשלט). דבר אחר למה הרעות, דחמא כמה מנהון דהו מתין ואתמסרו בסטרא דרע. שראה כמה מהם שהיו מתים ונמסרו לצד הרע (שהוא מלאך המות).

מוסר

הרהורי עבירה קשים מעבירה, וכתב רבי אברהם בן עזרא דמטמא הנשמה הטהורה והיא הכנה אל העבירה כחרישה אל הזריעה, ואף על פי שלא יחשוב לעשות המחשבה וההרהור שבלבו של ציור (והרהור) ומציאות

בבית ראשון. וכשם שואהבת לרעה כמוד כולל קיום כל התורה כך השנאה להפך לעבור על כל התורה: לב חורש מחשבות און שנאוי מה' כדכתיב (משלי ו) שש הנה שנא ה' וגו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה

הלכה פסוקה

כל ימיו ועשה תשובה ביום מיתתו ומת בתשובתו כל עונותיו נמחלים שנאמר (שם) עד אשר לא תחשך השמש והאור ותירח

שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה, אף על פי שאינה תשובה מעולה מועלת היא לו ובעל תשובה הוא. אפילו עבר

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזי כשעתא דטוב אתער דאיהו ומינא, כל חידו וכל טיבו וכל ברפאן משתבחן, וכלא פחשאי איהו כמה דאוקמוה, דאמרין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד פחשאי, ורזא דא בגין דאיהו כרין יחודא בדרקא חזי:

תא חזי כשעתא דטוב אתער דאיהו ומינא, כל חידו וכל טיבו וכל ברפאן משתבחן, וכלא פחשאי איהו כמה דאוקמוה, דאמרין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד פחשאי, ורזא דא בגין דאיהו כרין יחודא בדרקא חזי:

דאוקמוה דאמרין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד פחשאי, כמו שהעמידוהו החכמים שאנחנו אומרים (אחר פסוק ראשון של קריאת שמע שהוא היחוד השלם) ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ואומרים זה בלחש, ורזא דא בגין דאיהו כרין יחודא בדרקא חזי. וסוד זה בשביל שהוא אז יחיד כראוי:

מוסר

מטונף ומטנף כל בגדיו הלא יבוש ליכנס לפני המלך ועל זה נאמר (ישעי' א) רחצו הזכר ה' יטהרנו ויזכנו לעשות צונו:

(עבירה) [העבירה] פוגם ומרחיק האדם מבוראו. ועל זה הזהיר (במדבר טז) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם והרי המהרהר דומה למי שנכנס במקום

הלכה פסוקה

וכן יתנחם על שעבר שנאמר (ירמי' לא) כי אחרי שובי גחמתי. ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר (הושע יד) ולא נאמר עוד אלהינו למעשה דינו וגו'. וצריך להתודות בשפתיו ולומר עניינים אלו שנאמר בלבו:

והפוכים ושכו העבים אחר הגשם שהוא יום המיתה, מפלל שאם זכר בוראו ושב קודם שימות נסלח לו: גומה היא התשובה הוא שיעזוב החומטא חטאו ויפירנו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד שנאמר (ישעי' נה) יעזוב רשע דרכו וגו'.

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת ויגש

קוֹדֶם הַלִּמּוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, וְלִידֵי
דִּיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֶנָּה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויגש דף רי"א ע"ב)

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיִּבְרַךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרַעֲה,
אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, פְּרַעֲה אָף עַל גַּב
דְּאוּקְמוּתָהּ בְּרָזָא אוֹחְרָא, סְמִךְ דְּקָא סְמִכִּינָן
בְּעֵלְמָא. אֲבָל תָּא חֲזִי (שיר א) לְסוּסְתֵי בְּרַכְבֵּי
פְּרַעֲה דְּמִיתִיד רַעֲיָתִי.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיִּבְרַךְ יַעֲקֹב
אֶת פְּרַעֲה, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי
פְּרַעֲה אָף עַל גַּב דְּאוּקְמוּתָהּ בְּרָזָא
אוֹחְרָא, אָף עַל פִּי שְׁהַעֲמִדְנוּ (במאמר
שְׁלִפְנִי) שֵׁם פְּרַעֲה עַל כְּחִינָה גְדוּלָה,
הוּא רַק עַל דְּרָף הַדְּרוּשׁ, סְמִךְ דְּקָא
סְמִכִּינָן בְּעֵלְמָא, וְאִסְמַכְתָּא בְּעֵלְמָא

הוּא. אֲבָל בְּאַמְתָּהּ הוּא קְלִפָּה רַעָה, תָּא חֲזִי בָּא וּרְאָה, (שיר א) לְסוּסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְּרַעֲה דְּמִיתִיד
רַעֲיָתִי. (וְקָשָׁה לְמַה מְדַמָּה אֶת ה' לְרַכְבֵּי פְּרַעֲה).

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"א)

לֵב חוֹשֵׁב בְּעֵנֵינִי גּוֹפּוֹ בְּעַת תְּפִלָּה אוֹ וְעֲלִיו נֶאֱמַר (שמואל א' ב) וּבִזְיֵי יִקְלוּ
חֲזֵרַת שְׁלִיחַ צְפוּר גְדוּל עֲוֹנוֹ מִנְשׂוּא כְּדֵאִתָּא בְּזוּהַר שְׁאִין לָךְ בּוֹזָה שְׁמוֹ

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק ב')

א כָּל הַמְתוֹדָה בְּדַבְרִים וְלֹא גָמַר בְּלִבּוֹ בִּידוֹ שְׁאִין הַטְּבִילָה מוֹעֵלֶת לוֹ עַד שֵׁשְׁלִיד
לְעֵזוֹב הָרִי הוּא דוֹמָה לְמוֹבֵל וְשָׂרִץ הַשָּׂרִץ, וְכֵן הוּא אוֹמֵר (משלי כח) וּמוֹדָה

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חַוִּי, אִית רְתִיבִין לְשִׁמְאֵלָא
 בְּרֹזָא דְסַטְרָא אַחְרָא, בָּא וּרְאֵה, יֵשׁ
 מְרַפְכוֹת לְשִׁמְאֵל בְּסוּד הַצַּד הָאֲחֵר
 הַטְּמָא, וְאִית רְתִיבִין לִימִינָא בְּרֹזָא
 דְלַעֲיֵלָא דְקְדוּשָׁה, וְיֵשׁ מְרַפְכוֹת
 לִימִין בְּסוּד הַעֲלִיּוֹן שֶׁל קְדוּשָׁה, וְאֵלִין
 לְקַבֵּל אֱלֹהִי, אֵלִין דְרַחֲמֵי וְאֵלִין
 דְדִינָא. וְאֵלֹו נְגַד אֱלֹו, אֱלֹו שֶׁל
 רַחֲמִים וְאֵלֹו שֶׁל דִּין.

וְכַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד דִּינָא
 בְּמַצְרָאֵי כָּל דִּינָא דְעֶבֶד בְּהֵהוּא
 גּוֹנָא דְאֵינֹון רְתִיבִין מְמֹשׁ, וְכַאֲשֶׁר
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂה דִין בְּמַצְרִים,
 כָּל דִּין שֶׁעֲשֶׂה בְּאוֹתוֹ הָאֶפֶן שֶׁל
 אוֹתָם מְרַפְכוֹת (הַטְּמָאָה) מְמֹשׁ,
 וְכַגּוֹנָא דִּילִיָּה דְהֵהוּא סַטְרָא מְמֹשׁ,
 וְכַאוֹתוֹ הָאֶפֶן שֶׁל אוֹתוֹ הַצַּד מְמֹשׁ, מַה
 הֵהוּא סַטְרָא (מְמֹשׁ) קְטִיל וְאַפִּיק נְשִׁמְתִין, מַה
 אוֹתוֹ הַצַּד (הַטְּמָא) הוֹרֵג וּמוֹצִיא נְשִׁמּוֹת, אוֹף
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד בְּהֵהוּא גּוֹנָא מְמֹשׁ,
 אִף הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֶׂה כַּאוֹתוֹ הָאֶפֶן מְמֹשׁ,
 דְבִתִּיב (שְׁמוֹת יג) וְיַהֲרוֹג יִי כָּל בְּכוֹר,
 וְכַגּוֹנָא בְּמַצְרִים בְּהֵהוּא גּוֹנָא מְמֹשׁ, וְכַגּוֹן
 כְּף דְמִיתִיף רַעֲיָתִי, כַּגּוֹנָא דִּילָהּ מְמֹשׁ לְקַטְלָא,
 וְכַשְׁבִּיל כְּף נְאֻמֵּר דְמִיתִיף רַעֲיָתִי, כַּאֲפֵן שְׁלָהּ

תָּא חַוִּי, אִית רְתִיבִין לְשִׁמְאֵלָא, בְּרֹזָא דְסַטְרָא
 אַחְרָא. וְאִית רְתִיבִין לִימִינָא בְּרֹזָא דְלַעֲיֵלָא
 דְקְדוּשָׁה, וְאֵלִין לְקַבֵּל אֱלֹהִין, דְרַחֲמֵי וְאֵלִין
 דְדִינָא.

וְכַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד דִּינָא בְּמַצְרָאֵי,
 כָּל דִּינָא דְעֶבֶד, בְּהֵהוּא גּוֹנָא דְאֵינֹון רְתִיבִין
 מְמֹשׁ, וְכַגּוֹנָא דִּילִיָּה דְהֵהוּא סַטְרָא מְמֹשׁ,
 מַה הֵהוּא סַטְרָא (מְמֹשׁ) קְטִיל וְאַפִּיק נְשִׁמְתִין,
 אוֹף קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד בְּהֵהוּא גּוֹנָא
 מְמֹשׁ, דְבִתִּיב (שְׁמוֹת יג) וְיַהֲרוֹג יִי כָּל בְּכוֹר,
 וְכַגּוֹן כְּלָא בְּמַצְרִים בְּהֵהוּא גּוֹנָא מְמֹשׁ, וְכַגּוֹן
 כְּף דְמִיתִיף רַעֲיָתִי, כַּגּוֹנָא דִּילָהּ מְמֹשׁ לְקַטְלָא,

מוסר

גְּדוֹל מְזָה, שְׁהָרִי לִפְנֵי מֶלֶךְ וְאַפִּילוּ לִפְנֵי
 אֶחָד מִשְׁרָיו בְּרַעַשׁ וְרַעַד אָדָם עוֹמֵד
 וְיֵרָא פֶּן יִלְכַד בְּדַבְּרָיו כִּי חֲמַת מֶלֶךְ
 מְלָאכֵי מוֹת, וְכָל שֶׁכֵּן חֲמַת מֶלֶךְ מְלָכֵי
 הַמְּלָכִים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאֶפִילוּ מִשָּׁה
 רַבִּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הִיָּה יֵרָא שְׁנַאֲמַר
 (דְּבָרִים ט) כִּי יִגְרָתִי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה,
 וְעוֹד עוֹנֵו גְּדוֹל שְׁהָרִי הַעֵיד עֵדוֹת שְׁקַר

הלכה פסוקה

וְעוֹזֵב יְרוּחָם. וְצָרִיךְ לְפָרוֹט אֵת הַחֲטָא
 שְׁנַאֲמַר (שְׁמוֹת לב) אֲנָא חֲטָא הָעָם הַזֶּה
 חַטָּאָה גְּדוֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב:
 בְּמִדְרָכֵי הַתְּשׁוּבָה לְהִיוֹת הַשֵּׁב צוֹעֵק תְּמִיד
 לִפְנֵי ה' בְּכַבֵּי וּבְתַחֲנוּגִים וְעוֹשֶׂה צְדָקָה
 כְּפִי פִחוּ וּמִתְרַחַק הִרְבֵּה מִן הַדְּבָר שֶׁחֲטָא
 בוּ וּמִשְׁנֵה שְׁמוֹ כְּלוּמַר אֲנִי אַחֵר וְאֵינִי
 אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁעֲשֶׂה אוֹתָן הַמַּעֲשִׂים. וּמִשְׁנֵה

תרגום הווהר

זוהר

ממש להרג, דכתיב כי אני יי אני הוא ולא אחר. ולזמנא מה פתיב ולעתיד לבא מה נאמר בו, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגומר. נקמת ישראל מהם, ולא על ידי אחר.

תא חזי בא וראה, מה פתיב וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד, ויאחזו בה, אחסנת עלמין, שנחלו אותה נחלת עולם, ויאחזו בה, דהא להון אתחזי כמה דאוקמוה, שהרי להם היה ראוי, כמו שהעמידה (שפרעה

דכתיב כי אני יי, אני הוא ולא אחר. ולזמנא דאתי מה פתיב, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגומר.

תא חזי, מה פתיב וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד, ויאחזו בה אחסנת עלמין, ויאחזו בה, דהא להון אתחזי כמה דאוקמוה, (ז"ח ל"ג אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד, ודאי, דהא צערא לא שראת בהו, וקיימי בתפנוקי עלמא, ובגין כך ויפרו וירבו מאד, ברוך יי לעולם אמן ואמן:

נתן לשרה ארץ גשן בכתבתה). (ז"ח ל"ג אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד, ודאי דהא צערא לא שראת בהו, שהרי צער לא שכן בהם, וקיימי בתפנוקי עלמא, ועמדו בתענוגות עולם, ובגין כך ויפרו וירבו מאד ברוך יי לעולם אמן ואמן:

מוסר

מפליותיהם, וכתוב (מלאכי א) בפיו ובשפתיו פבדוני ולבו רחוק ממני, וכתוב (ישעיה כט) ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מזראי שקראנו בתפלה אב הרחמן שמע קולנו ובראש התפלה ה' שפתי תפתח לעבדו ברחימו פאב ובדחילו פאדון:

בעצמו שאמר בקריאת שמע ולעבדו בכל לבבכם שהיא העבודה שבלב זו התפלה והרי לבבו פונה מעם ה' לתענועי מחשבות, יאמר ה' עליו (ירמי ב) אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות בארות נשברים וגו', וכתוב (שם יב) קרוב אתה בפיהם ורחוק

הלכה פסוקה

לאחרים ואומר להם אמנם הטאתי לפלוני ועשיתי לו כך וכך והריני היום שב ומתנחם. וכל המתנחם ואינו מודיע אלא מכסה פשעיו אין תשובתו גמורה שנאמר (משלי כח) מכסה פשעיו לא יצליח:

מעשיו כולן לטובה ולדרך ושרה. וגולה ממקומו שגלות מכפרת עון מפני שגורמת לו להכנע ולהיות עניו ושפל רוח: ג ושבת גדול לשב שיתודה ברבים ויודיע פשעיו להם ומגלה עבירות שפינו לבין חבריו

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת ויגש

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הַנְּנִי רוּצָה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלַמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנַּעֲלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(יתרו דף פח ע"א)

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
כְּתִיב וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וּכְתִיב בְּמִן שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקְטוּהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שַׁבָּת לֹא יִהְיֶה בוֹ, כִּיּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּבְּחִי בִּיה
מְזוּנִי, מַה בְּרַכְתָּא אֲשַׁתְּכַח בִּיה.

זְכוֹר יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק
אָמַר, כְּתִיב וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וּכְתִיב בְּמִן שֵׁשֶׁת
יָמִים תִּלְקְטוּהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת
לֹא יִהְיֶה בוֹ, וְקִשָּׁה כִּיּוֹן דְּלֹא
מִשְׁתַּבְּחִי בִּיה מְזוּנִי, מַה בְּרַכְתָּא
אֲשַׁתְּכַח בִּיה. כִּיּוֹן שְׁלֹא נִמְצָא בוֹ

מְזוּן, אֵיזָה בְּרַכָּה נִמְצָא בוֹ (שֵׁאֲתָה אוֹמֵר וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי).

מוסר

(מספר חרדים דף ס"ח ע"ב)

כְּתִיב (תהלים כ) וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגָלוּ מְלַחֲמַת ה' וְהַרְשָׁעִים וּכְסִילִים מְרִים קְלוֹן
שְׁצָרִיף שִׁישָׂא דְגָל ה' בְּיַמֵּינוּ וְשֵׁם דְּגָל הַטְּמָאָה הַחִיצוֹנִית וְאָז גּוֹרֵם לְשִׁלוֹט
הַשֵּׁם חָקוֹק עֲלָיו, כִּי מְלַחֲמַת הַיֵּצֶר הַיָּדֵי הִיא הַבָּאִים לְסִטְרָא דִּילִיָּה שְׁהֵם הַגּוֹיִם.

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פרק ה')

א נֹתֵנִין גְּרָגִיר שֶׁל מֶלַח וְגָרִים שֶׁל פּוֹל דוֹלֵק בְּלִיל שַׁבָּת. וְכָל הַפְּתִילוֹת שְׂאִין
עַל פִּי הַיָּד בְּעֶרְב שַׁבָּת שִׁיהִיָּה מְדַלִּיקִין בְּהֵן בְּשַׁבָּת עוֹשִׂין מִהֵן מְדוּרָה

זוהר

תרגום הזוהר

ומשיב אלא הכי תאנא כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליון, רק פן למדנו, כל הברכות שלמעלה ולמטה ביום השביעי תלויים, ותאנא, אמאי לא אשתבח מנא ביומא שביעאה, ולמדנו, למה לא נמצא המן ביום השביעי, משום דהווא יומא מתברכין מניה כל שיתא יומין עליון, מפני שאותו היום מתברכים ממנו כל ששה ימים עליונים (השש ספירות נקראים ששת הימים העליונים והם), וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא כל חד ביומוי מהווא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה. וכל אחד ואחד נותן מזונו למטה, כל אחד ביומו, מאותה הברכה שמתברכים ביום השביעי, (ולכן פיון שיום השביעי משפיע להששה ספירות, והם מורידים השפע למטה, כל אחד ביומו, לכן ביום השביעי אין שפע גשמי למטה אלא שפע רוחני).

ובגני כף, מאן דאיהו בדרנא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולאתתקנא סעודתא בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה כל מהווא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה. וכל אחד ואחד נותן מזונו למטה, כל אחד ביומו, מאותה הברכה שמתברכים ביום השביעי, (ולכן פיון שיום השביעי משפיע להששה ספירות, והם מורידים השפע למטה, כל אחד ביומו, לכן ביום השביעי אין שפע גשמי למטה אלא שפע רוחני).

מוסר

והצדיקים הקדושים מרימין דגלו יתברך באותותיו, ואז (שם) אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלהינו נזכיר המה פרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד ה' הושיעה המלך הנלחם את מלחמותינו הוא יעננו:

הלכה פסוקה

בין להתחמם בנגדה בין להשתמש לאורה בין על גבי מגורה בין על גבי קרקע. נמשך אחר הפתילה, אבל שמגין שאין ולא אמרו אלא לעשותן פתילה לגר בלבד: נמשך אחר הפתילה כגון זפת ושעוה

תרגום הזוהר

זוהר

כל אותם ששה ימים, דהא ביהוה
 זמנא אודמן ברכה לאתברכא כל
 שיתא יומין דשבתא, שהרי באותה
 העת נודמן הברכה להתברך כל
 ששה ימי השבוע, וברכתא לא
 אשתכח בפתורא ריקניא, והברכה
 לא נמצאת בשלחן ריק, ועל כן
 בעי לסדרא פתורא בליליא דשבתא

אינון שיתא יומין, דהא ביהוה זמנא אודמן
 ברכה לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא
 וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא, ועל
 כן בעי לסדרא פתורא בליליא דשבתא
 בנהמא ובמזוני. רבי יצחק אמר, אפילו ביומא
 דשבתא נמי:

בנהמא ובמזוני. ולכן צריך לערוך השלחן בליל שבת בפת ובמזון. רבי יצחק אמר אפילו
 ביומא דשבתא נמי. לא רק לליל שבת, אלא אפילו ביום השבת צריך לערוך השלחן:

מוסר

תמיד טוב ולא רע כלל יהיה כלי וצנור
 אל הקדושה ואם להפך [להפך] בר
 מינן. וכן העין בראותו חבירו בטוב עין
 הוא יברך וישפיע טוב לחבירו וגם
 יבורך ולהפך להפך בר מינן דכתיב
 (משלי כב) טוב עין הוא יבורך וקרי
 יברך וכתיב (רות ב) עיניך בשדה וגו'
 פדאיתא בזהר:

הלכה פסוקה

ושמן קיץ ואלה וחלב אין מדליקין בהן.
 ומפני מה אין מדליקין בפתילות שאין
 האור נתלת בהן ולא בשמנים שאין
 נמשכין אחר הפתילה, גזירה שפא יהיה
 אור הנר אפל ויטה אותם בשעה שישתמש
 לאורה:

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת ויחי

בוזוולק ליימי הש'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד, שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. וחרוני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רט"ז ע"ב)

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. אָמַי פְּרִשְׁתָּא דָא
סְתִימָאָה. רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּשַׁעֲתָא
דְּמִית יַעֲקֹב, אֲסִתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדְרִין נַחְתִּי לְגַלוּתָא וְאֲשַׁתְּעִבִידוּ
בְּהוֹן.

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אָמַי
פְּרִשְׁתָּא דָא סְתִימָאָה. לְמַה
פְּרִשָּׁה זֶה סְתוּמָה (שְׁאִין שׁוּם רוּחַ בֵּין
סוּף פְּרִשָּׁה קוּדְמַת לְתַחֲלַת פְּרִשָּׁה זֶה).
רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּמִית
יַעֲקֹב אֲסִתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.
בְּשַׁעֲה שְׁמַת יַעֲקֹב, נִסְתְּמוּ עֵינֵיהֶם

שֶׁל יִשְׂרָאֵל (מִצְרַת הַשַּׁעֲבֹד שֶׁהִתְחִילוּ לְשַׁעֲבֹד). רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדְרִין נַחְתִּי לְגַלוּתָא
וְאֲשַׁתְּעִבִידוּ בְּהוֹן. שְׁאֵז יָרְדוּ לְגַלוּת וְנִשְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֶם (שְׁעַד אֵז חֵיו בְּתַפְנוּקִים וְלֹא מִיקְרֵי גְלוּת).

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"ב)

תִּקַּע יְתֵד הַחֲזָקָה אֶצֶל פּוֹתַל מְעַרְבֵי בְּחֹבֵל קְלוּעַ בְּשִׁלְשׁ קְלִיעוֹת. אֶחָד, אֶהְבְּתוּ
וְיֵתֵד בְּלִבְכֶם אַחוּזוֹת קְשׁוּרוֹת יָפָה בְּלֵי פְרוּד, (הוֹשַׁע יֵא) בְּחֹבֵלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֶּם

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק ב')

א (כְּתוּיב (משלי כח) מְכַסֶּה פִּשְׁעָיו לֹא בְּעִבְרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ אֲכַל בְּעִבְרוֹת
יִצְלִיחַ) בְּמָה דְּכָרִים אֲמוּרִים שְׁבִין אָדָם לְמִקּוּם אֵינוֹ צָרִיד לְפָרְסָם עֲצָמוֹ,

זוהר

תרגום הזוהר

רבי שמעון אמר, מה בתיב לעילא
 מה נאמר למעלה, וישב ישראל
 בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה
 ויפרו וירבו מאד, ובתיב ויחי יעקב,
 דלא אתחזי לאפרשא בין דא לדא,
 שאין ראוי להפריד בין פסוק זה
 לפסוק זה, מה אינון בנימי בתפנוקין
 דמלכין וקבילו ענונא וכסופין
 לגרמיהו, כמו שהם (ישראל) עומדים
 בתענוגי המלכים וקבלו תענוגים
 ומחמדים לעצמם, אוף יעקב נמי
 קיים בתפנוקי מלכין בענונא
 וכסופא לגרמיהו, אף יעקב (אז) עמד
 בתענוגות המלכים בענג ומחמדים
 לעצמו, לא אתפרש דא מן דא,
 לא נפרד זה הפסוק מזה,

והכא אקרי ויחי, וכאן במצרים
 נקרא "ויחי", דהא כל יומי לא
 אקרי ויחי בגין דכל יומי בצערא
 הו, שהרי בכל ימיו לא נקרא "ויחי" בשביל שכל ימיו בצער היו, בצערא אשתכחו עליה,
 ימיו נמצאו בצער עליו, בתיב (איוב ג) לא שלותי (בבית לבן) ולא שקטתי (מעשו) ולא
 נחתי (מן דינה ומן שכם) ויבא רגו (מיוסף). אבל בטר דנחת למצרים, אקרי ויחי, אבל אחר
 שיירד למצרים נקרא "ויחי", חמא לבריה מלכא, חמא לכל בניו זכאין צדיקיא, ראה לבנו
 שהוא מלך, ראה לכל בניו זכאים וצדיקים, ובלהו בתענוגי ותפנוקי עלמא וכלם הם

רבי שמעון אמר, מה בתיב לעילא וישב
 ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה
 ויפרו וירבו מאד, ובתיב ויחי יעקב, דלא
 אתחזי לאפרשא בין דא לדא, מה אינון קיימי
 בתפנוקין דמלכין וקבילו ענונא וכסופין
 לגרמיהו, אוף יעקב נמי קיים בתפנוקי מלכין
 בענונא וכסופא לגרמיהו, לא אתפרש דא מן
 דא.

והכא אקרי ויחי, דהא כל יומי לא אקרי
 ויחי, בגין דכל יומי בצערא הו, בצערא
 אשתכחו עליה, בתיב (איוב ג) לא שלותי ולא
 שקטתי ולא נחתי ויבא רגו. אבל בטר דנחת
 למצרים אקרי ויחי, חמא לבריה מלכא, חמא
 לכל בניו זכאין צדיקיא, ובלהו בתענוגי
 ותפנוקי עלמא, והוא יתיב ביניהון פחמר טב

מוסר

בעבותות אהבה. ב', (פסוק תורה) [עסוק המתיר אסירי המלך חייב מיתה, והרי
 בתורה. ג', עבודת המצות]:

הלכה פסוקה

ועזות פנים היא לו אם גלם, אלא שב היא לו שלא נתגלה עונו שנאמר (תהלים
 לפני האל ברוד הוא ופורט חטאיו לפניו, לב) אשרי נשוי פשע בסוי חטאה: ב אף
 ומתודה עליהם לפני רבים סתם, ומובה על פי שהתשובה והצעקה יפה לעולם,

תרגום הזוהר

זוהר

בתענוגים ומעדני עולם, והוא יתיב
 ביניהון בקמך טב דיתבי על
 הירדניה, והוא יושב ביניהם פיין
 טוב היושב ושוקט על שמריו, כדון
 אקרי אז נקרא ויחי יעקב, ולא
 פריש ולא הפריד בין ויפרו וירבו
 מאד לויחי יעקב, והכי אתחזי, וכן
 ראוי להיות.

דיתבי על הירדניה, כדון אקרי ויחי יעקב,
 ולא פריש בין ויפרו וירבו מאד לויחי יעקב
 והכי אתחזי.

שבע עשרה שנה. שואל מאי טעמא
 שבע עשרה שנה. מה הטעם ששני
 חייו הטובים היו שבע עשרה שנים,
 ומשיב אלא אמר רבי שמעון כל
 יומיו דיעקב בצערא הוה, כל ימיו
 של יעקב היו בצער, בצערא אעבר
 לון בקדמיתא, בצער עברו עליו

שבע עשרה שנה. מאי טעמא שבע עשרה
 שנה. אלא אמר רבי שמעון, כל יומיו דיעקב
 בצערא הוה, בצערא אעבר לון בקדמיתא,
 כיון דחמא ליוסף והוה קאים קמיה, כד
 יעקב מסתפל ביוסף הוה אשתלים בנפשיה
 כאילו חמא לאמיה דיוסף, דשפירו דיוסף
 דמי לשפירו דרחל, והוה דמי בגרמיה כמה
 דלא אעבר עליה צערא ביומיו, וכד יוסף
 אתפרש מניה, כדון אתקיים לא שלותי ולא

בתחלה, כיון דחמא ליוסף והוה קאים קמיה, כשנולד יוסף, כיון שראה את יוסף והיה
 עומד לפניו (אחרי פטירת אמו), כד יעקב מסתפל ביוסף הוה אשתלים בנפשיה כאילו
 חמא לאמיה דיוסף, כאשר יעקב הסתפל ביוסף היה שלם בנפשו (ודומה בעיניו) כאלו ראה
 לאמו של יוסף, דשפירו דיוסף דמי לשפירו דרחל, כי יפיו של יוסף היה דומה ליפיה
 של רחל, והוה דמי בגרמיה כמה דלא אעבר עליה צערא ביומיו, והיה נראה לו כמו
 שלא עבר עליו צער בימיו, וכד יוסף אתפרש מניה וכאשר יוסף נפרד ממנו, כדון אתקיים

מוסר

חומות אחת של עצם נאחת של בשר: הגוף בקבר כדד, והנשמה כדד, בגן
 איף לא תתבודד עמו יתברך והנה אתה עדן כל צדיק מדור לפי כבודו, ובגהינם
 רוב זמנף יחיד, בבטן אמן יחיד, ודאי כיון דרשעים בחשף ידמו נמצאו
 בעת תישן הגוף יחיד, והנשמה יחידה, לבדם, לכן שמע בקולי לך עמו תמיד

הלכה פסוקה

בעשרה ימים שבין ראש השנה ויום
 הכפורים היא יפה ביותר ומתקבלת היא
 מיד, שנאמר (ישעיה נה) דרשו ה' בהמצאו.
 כמה דברים אמורים ביחיד אבל צבור כל
 זמן שעושים תשובה וצועקין בלב שלם
 הן נענין, שנאמר (דברים ד) בה' אלהינו

זוהר

תרגום הזוהר

שְׁקַטְתִּי וְלֹא נִחַתִּי וַיֵּבֵא רִגְזוֹ, דְּדָא קִשְׂיָא לִיהּ
לִיעֲקֹב מִכָּל מַה דְּעֵבֵר.

וּבְזִמְנָא דְאַתְפְּרֵשׁ יוֹסֵף מִנִּיהּ, מַה כְּתִיב,
(בראשית לו) יוֹסֵף בֶּן שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה
רוּעֵה וְגוֹמֵר, וְכָל יוֹמִין דִּיעֲקֹב לֹא הָיָה לִיהּ
צִעְרָא כְּהָאֵי, וְהָיָה כְּכִי כָּל יוֹמָא לְאִינוּן שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה דִּיוֹסֵף. מָאֵי קִאֲתִיבוּ לִיהּ (שם מו)
וְיוֹסֵף יָשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִד, הָא לָךְ שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרָנִין בְּעֻנְוִגִין וְתַפְנוּקִין וְהִנְאוֹת
וְכַסּוּפִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגוֹמֵר.

תָּאנָא, כָּל אִינוּן שָׁנִין שְׁכִינְתָא יִקְרָא דְקַדְשָׁא
בְּרִידָא הוּא עֲמִיָּה אֲשֶׁתְּכַח, וּבְגִין כַּף חַיִּים אֶקְרוּן:

אִז נִתְקַיִם, לֹא שְׁלוּתִי וְלֹא שְׁקַטְתִּי
וְלֹא נִחַתִּי וַיֵּבֵא רִגְזוֹ, דְּדָא קִשְׂיָא לִיהּ
לִיעֲקֹב מִכָּל מַה דְּעֵבֵר, שְׂדָה הָיָה
קִשָּׁה לוֹ לִיעֲקֹב מִכָּל מַה שְׁעֵבֵר עָלָיו,
וּבְזִמְנָא דְאַתְפְּרֵשׁ יוֹסֵף מִנִּיהּ מַה
כְּתִיב וּבְעֵת שְׁיוּסֵף נִפְרַד מִמְּנוּ, מַה
נְאָמֵר (בראשית לו) יוֹסֵף בֶּן שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רוּעֵה וְגוֹמֵר, וְכָל
יוֹמִין דִּיעֲקֹב לֹא הָיָה לִיהּ צִעְרָא כְּהָאֵי
וְכָל יְמֵי יַעֲקֹב לֹא הָיָה לוֹ צֵעַר כְּזֵה,
וְהָיָה כְּכִי כָּל יוֹמָא לְאִינוּן שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה דִּיוֹסֵף, וְהָיָה בּוֹכָה כָּל
יוֹם לְאוֹתָם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנִים שֶׁל
יוֹסֵף (שְׁחֵשֵׁב שְׁנֵהֲרֵג, וְכָל שֶׁבַע עֶשְׂרֵה
שָׁנִים שֶׁלֹּו הָיָה לְשׂוּא),

מָאֵי קִאֲתִיבוּ לִיהּ מַה הִשִּׁיבוּ לוֹ מִן
הַשָּׁמַיִם (שם מו) וְיוֹסֵף יָשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִד, הָא לָךְ שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרָנִין בְּעֻנְוִגִין וְתַפְנוּקִין
וְהִנְאוֹת וּמְחַמְדִּים, הָרִי לָךְ שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנִים אַחֲרוֹת בְּתַעֲנוּגִים וְתַפְנוּקִים וְהִנְאוֹת וְכַסּוּפִין,
הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וַזָּהוּ שְׁנַאֲמֵר וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגוֹמֵר.
תָּאנָא, כָּל אִינוּן שָׁנִין שְׁכִינְתָא יִקְרָא דְקַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עֲמִיָּה אֲשֶׁתְּכַח, וּבְגִין כַּף חַיִּים
אֶקְרוּן. לְמַדְנֵהּ, כָּל אוֹתָם הַשָּׁנִים, נִמְצְאָת עִמּוֹ הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וּבְשָׁבִיל כַּף נִקְרָאִים חַיִּים:

מוסר

וְלֹא תִפְרַד רַגְעָה, כִּי אִם תִּדְרָשְׁנוּ יִדְרֵשׁ לְוַיִּיתוּ וְתִבְרַךְ כִּי הוּא אָבִיךָ קִנְיָה הוּא
לָךְ לֹא יִפְרוֹשׁ מִמְּךָ, מַה נָּאָה וַנְעִימָה

עֲשֵׂךְ וַיְכַוְנְנֵךְ:

הלכה פסוקה

קוֹדֵם שְׁנִיתוּדָה, וְאַף עַל פִּי שֶׁהַתְּנִידָה קוֹדֵם
שְׁיֵאכֵל חוֹזֵר וּמִתְנַדָּה בְּלִילֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים
עֲרֹבִית וְחוֹזֵר וּמִתְנַדָּה בְּשַׁחֲרִית וּבְמוֹסֵף
וּבְמִנְחָה וּבִנְעִילָה, וְהִיכֵן מִתְנַדָּה, יְחִיד אַחַר
תְּפִלָּתוֹ, וְשְׁלִיחַ צְבוּר בְּאֲמֻצַּע תְּפִלָּתוֹ
בְּבִרְכָה רְבִיעִית:

כָּל קְרָאנוּ אֱלֹוִ: ג יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא זְמַן
תְּשׁוּבָה לְכָל לִיחִיד וְלְרַבִּים וְהוּא קֶץ מַחִילָה
וּסְלִיחָה לְיִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ חַיִּיבִים הַכָּל
לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלַהֲתוֹדוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים
וּמִצּוֹת וִידוּי יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁיִתְחִיל בְּעֵרֵב
הַיּוֹם קוֹדֵם שְׁיֵאכֵל שְׁמָא יִחַגַּק בְּסַעוּדָה

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתתתים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רכ"ד ע"א)

וְשִׁכַבְתִּי עִם אֲבוֹתַי וְגוֹמַר, רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח
וְאָמַר, (ישעיה מב) הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ
וְהַעֲוִרִים הִבִּיטוּ לָרְאוֹת. הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ, אֵלֶּיךָ
בְּנֵי נֶשֶׁא דְלֹא צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵי אוֹרֵייתָא, וְלֹא
פְקַחִין אוֹדְנֵיהוּ לְמִשְׁמַע לְפַקוּדֵי דְמֵאֲרִיהוֹן.

וְשִׁכַבְתִּי עִם אֲבוֹתַי וְגוֹמַר, רַבִּי
יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר (ישעיה
מב) הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ וְהַעֲוִרִים הִבִּיטוּ
לָרְאוֹת. הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ, אֵלֶּיךָ בְּנֵי
נֶשֶׁא דְלֹא צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵי אוֹרֵייתָא,
הַחֲרָשִׁים - הֵם אֵלֹהֵי בְּנֵי אָדָם שְׂאִינָם
מְקַשְׁבִּים לְדַבְרֵי תוֹרָה, וְלֹא פְקַחִין

אוֹדְנֵיהוּ לְמִשְׁמַע לְפַקוּדֵי דְמֵאֲרִיהוֹן. וְאִינָם פּוֹתְחִים אֲזַנֵּיהֶם לְשִׁמְעַת לְמִצְוֹת אֲדוֹנָם, וְהַעֲוִרִים

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"א)

בְּאַכְלֶיךָ יוֹתֵר עַל שׁוֹכְעֶיךָ הַפְסַדְתָּ וּבִטְלִיתָ בְּצַעֲרֶיךָ הָרִי שְׁלֹשָׁה זְמָנִים, וְאִם יִגְרוֹם
זְמַן הָאֲכִילָה וְזְמַן הַיְצִיאָה, חוֹלֵי כְּמֵאֲמַר רַמְבַּ"ם הָרִי עֲבַרְתָּ עַל
וְאִם יִזְיק הָאֲצֻטּוּמָכָא וְתִהְיֶה טְרוּד אֲזַהֲרַת (דברים ד) וְנִשְׁמַרְתָּ מְאֹד

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ב)

א אֵין הַתְּשׁוּבָה וְלֹא יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפְּרִין בְּגוֹן מִי שְׂאֵכַל דְּבַר אֲסוּר אוּ בְּעִילָה
אֲלֵא עַל עֲבִירוֹת שְׂבִין אָדָם לְמָקוֹם אֲסוּרָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. אֲבָל עֲבִירוֹת שְׂבִין

תרגום הוזהר

זוהר

לְבָדוֹ, יוֹשֵׁב וּמִמְתִּין עַד שֶׁהָאָדָם יַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ תְשׁוּבָה, זָכָה תָבֵה הָהוּא יוֹמָא לְאַתְרֵיהּ, זָכָה, לַעֲשׂוֹת תְשׁוּבָה, שָׁב אוֹתוֹ הַיּוֹם לְמִקְוָמוֹ, לֹא זָכָה, הָהוּא יוֹמָא נְחִית וְאַשְׁתַּתַּף בְּהָהוּא רוּחָא דְלִבְרָ, לֹא זָכָה, אֲזִי אוֹתוֹ הַיּוֹם יוֹרֵד, וּמִשְׁתַּתַּף בְּאוֹתוֹ רוּחַ שְׁבַחוּץ (הוּא הָרוּחַ שְׁעוֹמֵד אֲצֵל פֶּתַח הַבַּיִת, וְאֵלּוּלֵי הַמְזוּזָה הֵיחָ מִדִּיקוּ), וְתָב לְבֵיתֵיהּ, וְחִזְרָ לְבֵיתוֹ שֶׁל הָאִישׁ, וְאַתְתַּקֵּן בְּדִיּוּקְנָא דְהָהוּא בְרַ נֶשׁ מִמֶּשׁ, וּמִתְתַּקֵּן (מִתְדַמֶּה) בְּצוּרַת אוֹתוֹ הָאָדָם מִמֶּשׁ, בְּגִין לְאַבְאָשָׁא לֵיהּ, בְּשִׁבִיל לְהִרְעֵ לּוֹ, וְדִייר עֲמִיהּ בְּבֵיתָא. וְדַר עֲמוֹ בְּבֵיתוֹ, וְאִית דְּדִיּוּרֵיהּ לְטָב אִי הוּא זָכָי, וְיֵשׁ

נֶשׁ עֲבִיד מְנִיה תְשׁוּבָה, זָכָה, תָבֵה הָהוּא יוֹמָא לְאַתְרֵיהּ, לֹא זָכָה, הָהוּא יוֹמָא נְחִית וְאַשְׁתַּתַּף בְּהָהוּא רוּחָא דְלִבְרָ, וְתָב לְבֵיתֵיהּ, וְאַתְתַּקֵּן בְּדִיּוּקְנָא דְהָהוּא בְרַ נֶשׁ מִמֶּשׁ, בְּגִין לְאַבְאָשָׁא לֵיהּ, וְדִייר עֲמִיהּ בְּבֵיתָא. וְאִית דְּדִיּוּרֵיהּ לְטָב, אִי הוּא זָכָי, וְאִי לֹא דִיּוּרֵיהּ עֲמִיהּ לְבִישׁ.

בֵּין כַּד וּבֵין כַּד, אֶתְפַּקְדָן אֵינּוֹן יוֹמִין, וְחִסְרִין וְלֹא עֲאֵלִין בְּמִנְיָנָא דְאֵינּוֹן דְאַשְׁתְּאָרוּ, וְיֵהוּא בְרַ נֶשׁ דְגָרַע יוֹמוֹי קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא, וְלֹא שָׁבִיק לְעִילָא יוֹמִין לְאַתְעַטְרָא בְּהוּ בְּהָהוּא עֲלָמָא, וְלֹא תְקַרְבָּא בְּהַדְרֵיהּ קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא.

שְׁמַגּוּרוֹ עֲמוֹ לְטוֹב אִם הוּא זָכָה (הֵינּוּ שְׁעוֹשֶׂה תְשׁוּבָה, וְהַקְטִיגוֹר עֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר), וְאִי לֹא דִיּוּרֵיהּ עֲמִיהּ לְבִישׁ. וְאִם לֹא, מְגוּרוֹ עֲמוֹ לְרַע,

בֵּין כַּד וּבֵין כַּד נִפְטַר אוֹתוֹ אָדָם בְּלֵי תְשׁוּבָה, אֶתְפַּקְדָן אֵינּוֹן יוֹמִין וְחִסְרִין וְלֹא עֲאֵלִין בְּמִנְיָנָא דְאֵינּוֹן דְאַשְׁתְּאָרוּ, וְנִמְנִיִּם אוֹתָם הַיָּמִים, וְהֵם חִסְרִים, וְלֹא נִכְנָסִים בְּמִנְיָן שֶׁל אוֹתָם שְׁנַשְׁאָרוּ, וְיֵהוּא בְרַ נֶשׁ דְגָרַע יוֹמוֹי קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא, אֲזִי אוֹי לְאוֹתוֹ הָאָדָם, שֶׁהִמְעִיט יָמָיו לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ, וְלֹא שָׁבִיק לְעִילָא יוֹמִין לְאַתְעַטְרָא בְּהוּ בְּהָהוּא עֲלָמָא, וְלֹא הִנִּיחַ לְמַעֲלָה יָמִים לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְלֹא תְקַרְבָּא בְּהַדְרֵיהּ קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא, וְלֹא תְקַרְבָּא אִתָּם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ.

מוסר

הַזֶּה וְהַפֶּא גַם עֲבַרְתָּ עַל בַּל תִּשְׁחִית. רָעַב וְלֹא תִשְׁתֶּה אֶלָּא כִּשְׂאֵתָה צָמָא לְכֵן דְּבָרֵי הַרְמָב"ם תְּשִׂים עֲטָרָה עַל וְלֹא תֹאכַל עַד שֶׁתִּשְׁבַּע לְגַמְרֵי אֶלָּא רֹאשֶׁף שְׁכַתְבָּ לֹא תֹאכַל אֶלָּא כִּשְׂאֵתָה פְחוֹת שְׁלִישׁ, וְלְדְבָרֵי הַרַאב"ד כְּתַעֲנִית

הלכה פסוקה

לֹא הִקְנִיטָ אֶת חֲבִירוֹ אֶלָּא בְּדְבָרִים צָרִיד חֲבִירוֹ לְמַחֹל לֹא מִבִּיא לֹא שׁוֹרָה שֶׁל שְׁלֶשֶׁה לְפִיָּסוֹ וְלִפְגוּעַ בּוֹ עַד שֶׁיִּמְחֹל לּוֹ, לֹא רָצָה בְּגִי אָדָם מְרַעִיו וּפּוֹגְעִין בּוֹ וּמִבְקָשִׁין מִמֶּנּוּ,

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי בדר קריבו אינון יומין קמי מלפא קדישא, אי הוא זכאה האי בר נש דאפיק מעלקא, סליק ועאל באינון יומין, ואינון לבושי יקר דמתלבשא ביה נשמתייה, ואינון יומין הוו דזכה בהו ולא חב בהו.

ווי ליהווא דגרע יומוי לעילא, דכד בעאן לאלבשא ליה ביומוי, אינון יומין דפגים איהו בחובוי חסרין מההוא לבושא, ואתלבש במנא חסרא, כל שפן אי סגיאין אינון ולא להוי ליה לבר נש במה לאתלבשא בההוא עלמא, כדן ווי ליה ווי לנפשיה, דדיינין ליה בגיהנם על אינון יומין, יומין על יומין, יומין על חד בהם,

ווי ליהווא דגרע יומוי לעילא אוי לאותו הממעית ימיו למעלה, דכד בעאן לאלבשא ליה ביומוי, שכאשר רוצים להלבישו בימיו (שהם הלבושי כבוד), אינון יומין דפגים איהו בחובוי חסרין מההוא לבושא, אותם הימים שפגם הוא בחטאיו, חסרים מאותו הלבוש, ואתלבש במנא חסרא, ומתלבש בלבוש חסר, כל שפן אי סגיאין אינון ולא להוי ליה לבר נש במה לאתלבשא בההוא עלמא, וכל שפן אם רבים הם, ולא יהיה לו להאדם במה להתלבש באותו העולם, כדן ווי ליה ווי לנפשיה, דדיינין ליה בגיהנם על אינון יומין, או אוי לו ואוי לנפשו שדנים אותו בגיהנם על אותם הימים, יומין על יומין, יומין על חד תרין. גדון ימים בגיהנם על ימים שחסרו, ימים על אחד שנים (הינו שנענש כפלים, כי חוץ ממה שדנים אותו על אותו היום, יש

מוסר

לפני יוצרך יחשב לך: וראה הנולד שישירך שפנגדך, ואם תסגור לא תענה מהר פי אם במתון רב קשב, עיניך ותמלך ביוצרך מה תשיב או אם

הלכה פסוקה

לא גתרצה להן מביא לו שניה ושלישית. הוא החוטא, ואם היה רבו הולך ובא לא רצה מניחו והולך לו וזה שלא מחל אפילו אלף פעמים עד שימחול לו:

תרגום הזוהר

לו עוד צער שאין לו מה להתלבש),
 דבד נפיק מהאי עלמא לא אשבח
 יומין לאתלבשא בהו, ולא הוי ליה
 לבושא במה דאתכפי, שכאשר יוצא
 מן העולם, לא מוצא ימים להתלבש
 בהם, ואין לו לבוש במה להתכפוט,
 ובאין אינון צדיקיא דיומיהון בלהון
 ממירין אינון לגביה דמלכא קדישא,

זוהר

תריין. דבד נפיק מהאי עלמא לא אשבח יומין
 לאתלבשא בהו ולא הוי ליה לבושא במה
 דאתכפי.

ובאין אינון צדיקיא דיומיהון בלהון ממירין
 אינון לגביה דמלכא קדישא, ואתעביד מנייהו
 לבושי יקר לאתלבשא בהו בעלמא דאתי:

אשריהם הצדיקים שכל ימיהם צפונים ואצורים הם אצל המלך הקדוש, ואתעביד מנייהו
 לבושי יקר לאתלבשא בהו בעלמא דאתי. ונעשה מהם לבושי כבוד להתלבש בהם בעולם
 הבא:

מוסר

טוב לשתוק מה טוב חלקך. אני והוא
 לבידנו בהתבודד לעת מצא פדכתיב בספר
 חובת הלקבות: הוא

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רכ"ט ע"א)

הַמְּלֶאֶךָ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע וְבָרַךְ אֶת
הַנְּעָרִים וְגוֹמֵר. רַבִּי חֵיִיא פִּתַח
וְאָמַר, (משלי יט) בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אָבוֹת, וְכִי
נִחְלַת אָבוֹת אֵינְהוּ, וְהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
יְחִיב כְּלָא לְבַר נֶשׁ, שׁוֹאֵל, וְכִי נִחְלַת
אָבוֹת הֵם, וְהָלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
נּוֹתֵן הַכֹּל לְפָנֵי אָדָם.

וּמְשִׁיב אֵלֶּא כִּינּוֹן דְּאֲחֻסִּין בֵּיתָא
לְבַר נֶשׁ וּמְמוֹנָא לְוַמְנִין דְּיַחְסִין כְּלָא לְבָרִיָּה וְיִהֵא אֲחֻסְנָא
בְּרוּךְ הוּא וְיִהֵא אֲחֻסְנָא דְּאָבוֹת, רַק כִּינּוֹן שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

מוסר

(מספר דברים שבקדושה ס"א)

א יִצָּר הָרַע אֵינוֹ מְצוּי אֶלֶּא מִתּוֹךְ מְאָכֵל יִצָּר הָרַע מִתְּרַבָּה בְּאָדָם: ב כָּל הָעוֹנֵשׁ
וּמִשְׁתָּה דְּמִתּוֹךְ מְאָכֵל וּמִשְׁתָּה שְׁמִקְבֵּל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת אֵינוֹ אֶלֶּא

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ב)

א אָסוּר לְאָדָם לְהִיּוֹת אֲכוּרֵי וְשִׁלָּא יִתְפָּיִים אֶלֶּא יְהֵא נּוֹחַ לְרִצּוֹת וְקִשְׁשָׁה לְכַעוּס, וּבִשְׁעָה

זוהר

תרגום הזוהר

הוא הנחיל הבית לכן אדם וכן ממון, לפעמים שינחיל הכל לבנו, ויהיה זה נקרא נחלת אבות (אף שגם זה מה' הוא), אבל ומי אשה משפלת, (שפדה אין כבר שום שיכות עם נחלת אבות), בגין דאתתא בר אחסין לה בר נש מעם קדשא בריה הוא אחסין לה, מפני שהאשה, כאשר נחל אותה האדם (הינו שזוכה בה), מעם הקדוש ברוך הוא נחל אותה, דהא לא יחסין לה קדשא בריה הוא לבר נש אלא בר מכריזין עליה ברכיעא, שהרי לא ינחילה הקדוש ברוך הוא לאדם, רק כאשר מכריזין עליו בשמים, דקדשא בריה הוא מזונג זונגין עד לא ייתון לעלמא, שהקדוש ברוך הוא מזונג

דאבות, אבל ומי אשה משפלת, בגין דאתתא בר אחסין לה בר נש, מעם קדשא בריה הוא אחסין לה, דהא לא יחסין לה קדשא בריה הוא לבר נש אלא בר מכריזין עליה ברכיעא, דקדשא בריה הוא מזונג זונגין עד לא ייתון לעלמא.

וכד זכו בני נשא, לפום עובדיהון הכי יתבין לון אתתא, וכלא אתגליין קמיה דקדשא בריה הוא, ולפום עובדין דזכאן הכי מזונג זונגין. ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסמי ההוא בר נש ארחיה, סליק זונגיה לאחר עד דיכשר עובדוי, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי ונטיל

וכד זכו בני נשא, לפום עובדיהון הכי יתבין לון אתתא, וכלא אתגליין קמיה דקדשא בריה הוא, ולפום עובדין דזכאן הכי מזונג זונגין.

ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסמי ההוא בר נש ארחיה, סליק זונגיה לאחר עד דיכשר עובדוי, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי ונטיל

זונגים מטרם שבאו לעולם, וכד זכו בני נשא לפום עובדיהון הכי יתבין לון אתתא, וכאשר זכו בני אדם לפי מעשיהם, פן נותנים להם אשה, וכלא אתגליין קמיה דקדשא בריה הוא, והכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא, ולפום עובדין דזכאן הכי מזונג זונגין, ולפי מעשים טובים שזכו, פן מזונג זונגים,

ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסמי ההוא בר נש ארחיה, סליק זונגיה לאחר עד דיכשר עובדוי, ולפעמים שעלו בגרל (להיות יחד), וסר אותו האדם מדרכו הטוב, עובר זונגו לאחר, עד שיטיב מעשיו, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי

מוסר

בעבור פיו, שנאמר (קהלת ה) כל עמל האדם לפיהו שנטמא במאכלות אסורות להם ליושבים חבורות חבורות לאכול

הלכה פסוקה

של זרע ישראל ולכם הנכון. אבל הגוים שלם ובגפש חפצה אפילו הצר לו וחטא לו הרבה לא יקום ולא יטור, וזהו דרפם שמבקש ממנו החוטא למחול מוחל בלב ערלי לב אינו פן אלא עברתן שמורה נצח, וכן הוא אומר על הגבעונים לפי שלא מחלו

ויחי ליום שלישי

שלה

תרגום הזוהר

זוהר

מדיליה, וְדָא קָשִׁי קָמִי קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
מִכְּלָא, לְדַחֲיָא בַר נָשׁ מִקָּמִי גַבְרָא אַחְרָא.

וּבְגִין כִּדְ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אִיהוּ יְהִיב אֶתְתָּא
לְבַר נָשׁ, וּמְנִיָּה אֶתְיִין זְוִיגִין, וְעַל דָּא וּמְנִי
אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת, בְּגִין כִּדְ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
יְהִיב כְּלָא לְבַר נָשׁ.

וְאִי תִימָא אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת וְלֹא אַחְרָא, תָּא
חַוִּי, אַף עַל גַּב דְּקְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אֶזְמִין
טְבָאן לְבַר נָשׁ לְמִיָּהֵב לִיָּה, וְהוּא אֶסְמִי אַרְחֻי
מֵעַם קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא לְגַבִּי סְטָרָא אַחְרָא,

בְּאִים הַזְוִיגִים, וְעַל דָּא וְעַל זֶה נֶאֱמַר וּמְנִי אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת. בְּגִין כִּדְ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
יְהִיב כְּלָא לְבַר נָשׁ, מִפְּנֵי כִּדְ הַקְדוּשׁ בְּרִידָא הוּא נוֹתֵן הַפֶּל לְהָאֲדָם, (הֵינֵנו כֹּל סוּגֵי
הַזְוִיגִים)

שׁוֹאֵל וְאִי תִימָא אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת, וְלֹא אַחְרָא, וְאִם תֵּאמַר הֲלֹא נֶאֱמַר בְּפִסְוִק וּמַה' אִשָּׁה
מִשְׁכְּלַת, וְלֹא אַחְרַת (הֵינֵנו שְׂאִינָה מִשְׁכְּלַת - שְׂאִינָה טוֹבָה מִשְׁמַע לְכַאוּרָה שְׂאִינָה מַה'), וּמִשִּׁיב תָּא
חַוִּי, אַף עַל גַּב דְּקְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אֶזְמִין טְבָאן לְבַר נָשׁ לְמִיָּהֵב לִיָּה, בָּא וְרָאָה, אַף עַל
פִּי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרִידָא הוּא הַכִּין טוֹבוֹת לְהָאֲדָם לְתַן לוֹ, וְהוּא אֶסְמִי אַרְחֻי מֵעַם קְדָשָׁא בְּרִידָא
הוּא לְגַבִּי סְטָרָא אַחְרָא, וְהוּא הֵטָה דְרָכֵי מֵעַם הַקְדוּשׁ בְּרִידָא הוּא אֶל הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמֵא,

מוסר

וְלִשְׁתוֹת וְאִינֵם יִרְאִים מַה' וְהַשְׁטֵן מְרַקֵּד עִמָּהֶם וְשִׁמְתָה. וְהַמְשַׁתְּפָרִים כּוֹרְתִים
הַשְׁפַּע וְהַפְרָכָה הַיּוֹרֶדֶת לְיִשְׂרָאֵל: (משלי כא) שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מִצְרוֹת
דְּהָאוֹכֵל עִם מַכְחִישֵׁי הַתּוֹרָה, אִם תִּלְמִיד נִפְשׁוּ:

הלכה פסוקה

וְלֹא גַתְפִּיּוֹסוּ וְהַגְבַּעוּנִים לֹא מְבִי יִשְׂרָאֵל וּמִבְּקָשׁ מִמֶּנּוּ מְחִילָה, מְבִיא עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם
הַמָּה: בַּחֲמוּטָא לְחִבְרֵי וּמַת חִבְרֵי קוֹדֵם וּמַעֲמִידֵן עַל קַבְרֵי וְיֵאמַר בְּפִנְיָהֶם חֲטָאֵי

זוהר

תרגום הזוהר

מִהְיוֹא סְטָרָא אַחְרָא דְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ יִיְתִי לִיהּ מֵאֵן דְּיִיְתִי כָּל קְטְרוּגִין וְכָל בִּישׁוּן, וְכָל מֵאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר הַטְּמָא שְׁנַדְבֵּק בּוֹ, יָבֵא לוֹ מֵה שְׂיָבֵא, כָּל מְקַטְרָגִים וְכָל רְעוּת, וְלֹא אַתְיִין לִיהּ מֵעַם קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, אֲלֵא מִהְיוֹא סְטָרָא בִישָׁא דְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּאִינוּן עוֹבְדִין דְעֵבֵד, וְאִינֵם בְּאִים לוֹ מֵעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מֵאוֹתוֹ צַד הַרַע שְׁנַתְדַבֵּק בּוֹ בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁעֵשָׂה,

וְעַל דָּא אַתְתָּא דְלֵאוֹ אִיהִי מִשְׁכְּלַת קְרָא עַל דָּא שְׁלֵמָה וְעַל זֵה, אֵשָׁה שְׂאִינָה מִשְׁכְּלַת (פְּרוּשׁ, שְׂאִינָה טוֹכָה), קְרָא עֲלֵיהּ שְׁלֵמָה, (קַהֲלַת ז') וּמוֹצָא אֲנִי מֵר מִמְּנוֹת אַתְּ הָאֵשָׁה, בְּגִין דְּחֻבּוּי דְּבֵר נֶשׁ הוּא מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ בְּאִינוּן עוֹבְדִין דְעֵבֵד, בְּשִׁבִיל שְׁחַטְאֵיו שֶׁל הָאָדָם הוּא מוֹשֵׁךְ עֲלָיו, בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁעֵשָׂה,

וְעַל דָּא כִּד קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא אַתְרַעִי בֵּיהּ כְּבֵר נֶשׁ בְּגִין עוֹבְדוֹי דְכִשְׁרוֹן, אִיהוּ אֲזֻמִּין לִיהּ אֲנַתּוֹ דְאִיהִי מִשְׁכְּלַת, וְעַל זֵה, כְּאֶשֶׁר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָפֵץ בּוֹ בְּאָדָם בְּשִׁבִיל מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, הוּא מְזַמֵּן לוֹ אֵשָׁה שֶׁהִיא מִשְׁכְּלַת, וּפְרִיק לִיהּ בְּפוּרְקָן מִגּוֹ סְטָרָא אַחְרָא, וּפּוֹדָה אוֹתוֹ בְּפִדוּת מִתּוֹךְ הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמָא,

וְעַל דָּא, וְעַל זֵה אָמַר יַעֲקֹב הַמְּלֹאָךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רַע, שׂוֹאֵל, מָאִי מִכָּל רַע, וּמְשִׁיב, דְלֵא אֲזַדְמַנַּת לִי אַתְתָּא דְאִיהִי מִגּוֹ סְטָרָא אַחְרָא, שְׁלֵא נִדְמַנְהָ לִי אֵשָׁה שֶׁהִיא מִתּוֹךְ צַד הָאֲחֵר, וְלֵא אַעֲרַע פִּיסוּל בְּזַרְעִי (ס"א בְּעַרְסִי) וְלֵא נִמְצָא פִּסוּל בְּזַרְעִי (בְּמַטְחִי) דְכִלְהוּ צַדִּיקִי וּשְׁלִימִי בְשְׁלִימוֹ. שְׁפֹלֵם צַדִּיקִים וּשְׁלֵמִים בְּשִׁלְמוֹת, בְּגִין דְאַתְפָּרַק מִכָּל רַע. בְּשִׁבִיל שְׁנַגְאֵל מִכָּל רַע:

הלכה פסוקה

לִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְלִפְלוֹנִי זֶה שִׁבְדָּ וְכִד לְיוֹרְשִׁים, לֹא הָיָה יוֹדֵעַ לוֹ יוֹרְשִׁין וְנִיחְנוּ עֲשִׂיתִי לוֹ, וְאִם הָיָה חָיִיב לוֹ מִמּוֹן יַחְזִירוּ בְּבֵית דִּין וְיִתְּנֶנּוּ:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רל"ט ע"ב)

אֲסָרִי לְגִפְנֵי, מָאִי גִפְנֵי, דְּאֵ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.
אֲמָאִי אֲתִקְרִיָא גִפְנֵי, אֵלָא מַה גִּפְנֵי
לֹא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ נְטִיעָה אַחְרָא, הֵכִי נְמִי
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ אֵלָא לְקוּדְשָׁא

אֲסָרִי לְגִפְנֵי עִירָה, (פְּרוּשׁ הַכְּתוּב, שְׂאוֹסֵר וְכוּבֵשׁ לְגִפְנֵי, אֵת עִיר, שֶׁהִיא קַלְפָּה קָשָׁה), שׂוֹאֵל, מָאִי גִפְנֵי, וּמְשִׁיב, דְּאֵ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, זֶה הַשְּׂכִינָה מֵדַת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. שׂוֹאֵל, אֲמָאִי

אֲתִקְרִיָא גִפְנֵי, לְמַה נִּקְרָאת גִּפְנֵי, וּמְשִׁיב אֵלָא מַה גִּפְנֵי לֹא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ נְטִיעָה אַחְרָא, מַה גִּפְנֵי לֹא מְקַבְּלָת עֲלֵיהּ בְּהַרְפֵּכָה נְטִיעָה אַחְרָת, הֵכִי נְמִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ אֵלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמוֹ כֵן קָהֵל עַדֵת יִשְׂרָאֵל לֹא מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם לְאֵלוֹהַ אֵלָא אֵת

מוסר

(מספר דברים שבקדושה ס"א)

א לֹא יְהֵא אָדָם בִּלְעֵזַן וְגִרְגָרָן אֵלָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִדְבֵּק בְּמֵדַת הַחֶסֶד כַּאֲכֹל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים וְהַקְדוּשָׁה וּבְזָה תִּשְׁאֵר הַבְּרָכָה בְּמַעֲיָן.

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ג ה"א)

א כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי הָאָדָם יֵשׁ לוֹ זְכוּת עֲוֹנוֹתָיו צְדִיק וְמוֹי שְׁעוֹנוֹתָיו יִתְרוֹת עַל וְעֲוֹנוֹת. מִי שְׁזָכוֹתָיו יִתְרוֹת עַל זְכוּתָיו רָשָׁע מְחַצֵּה עַל מְחַצֵּה בִּינוּנִי. וְכֵן

זוהר

תרגום הזוהר

הקדוש ברוך הוא, ובגין פגסת ישראל אתפפיין קמה כל חילין אחרנין, ובשביל פגסת ישראל נכנעים לפניה כל כחות אחרים (שהם קלפות עיר וחמר), ולא יכלין לאבאשא ולשלטאה בעלמא, ואינם יכולים להרע ולשלט בעולם, ועל דא אמיל קרא שמא קדישא בנייהו בהאי גיסא ובהאי גיסא. ולכן הטיל שם הקדש (י-ה) בנייהם מזה ומזה (לבטלם ולהכניעם), פי כתוב אסרי לגפן עירה, י' דאסרי, וה' דעירה הם לכאורה מיותרים לפי הפשט, הרי י"ה. וכן ולשורקה בני אתונו, ה' דולשורקה י' דבני, הם י"ה (פי הנה לו לומר אוסר לגפן עיר, ולשורק בן אתון).

בני אתונו, (אצל בני אתונו אינו אומר אוסרי), דאתעקר בגין ההוא שורק, שנתעקר לגמרי מפני השורק ההוא (שהם ישראל). במה דאת אמר כמו שנאמר ואנכי נטעתיד שורק וגומר. פגם בנין לבושו (פרשו, שמכבס בנין לבושו, היינו שלובש בגד אצלם לנקם נקמת בני ישראל) וגומר.

שואל, פגם לשון עבר, פגם מפעי ליה. שהיה צריך לומר פגם לשון הנה (פי בכל הריגה והריגה שעושים האמות בישראל, אותו הלבוש הולך ומכבס בדם), ומשיב אלא פגם מיומא דאתברי עלמא, אלא פגם מיום שנברא העולם, ומאז הולך וכובס, ומאן איהו דא מלבא משיחא לתתא, ומיהו המכבס, זהו מלך המשיח למטה,

מוסר

בעשו פתיב (בראשית ט) הלעיטני נא כי הנחש שרוי בתוך מעיו וכתוב (משלי ט) ובטן רשעים תחסר: ב אותם שאכילתם הנחש שרוי בתוך מעיו וכתוב (משלי ט) ובטן רשעים תחסר: ב אותם שאכילתם

הלכה פסוקה

המדינה אם היו זכיות כל יושביה מרובות על עונותיהן הרי זו צדקת ואם היו עונותיהן מרובות הרי זו רשעה וכן כל העולם כולו: מדינה שעונותיה מרובות מיד היא אוכרת

תרגום הזוהר

זוהר

בַּיּוֹם, סֵטֶר שְׁמַאלָא. בַּיּוֹם - זְהוּ צַד שְׁמַאל (הַגְּבוּרוֹת שֶׁל מַדַּת הַגְּבוּרָה הָעֲלִיּוֹנָה), וּבָרַם עֲנָבִים, סֵטֶר שְׁמַאלָא לְתַתָּא. וּבָרַם עֲנָבִים - זְהוּ צַד שְׁמַאל לְמַטָּה (הַגְּבוּרוֹת שֶׁל מַדַּת מַלְכוּת שְׁהִיא נִקְרָאת גְּבוּרָה תַּחְתּוֹנָה), וְזַמִּין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְשַׁלְטָאָה לְעִילָא עַל כָּל חֵילִין אַחֲרָנִין דְּעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה וּלְתַבְרָא תוֹקֵפִיהוֹן מְעִילָא וּמַתָּא. וְעַתִּיד מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְשַׁלֵּט לְמַעְלָה עַל כָּל כַּחוֹת אַחֲרִים שֶׁל הָאֱמוּנוֹת, וְלִשְׁבֹּר חֻזְקָם מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה.

בַּיּוֹם, סֵטֶר שְׁמַאלָא. וּבָרַם עֲנָבִים, סֵטֶר שְׁמַאלָא לְתַתָּא. וְזַמִּין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְשַׁלְטָאָה לְעִילָא עַל כָּל חֵילִין אַחֲרָנִין דְּעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּלְתַבְרָא תוֹקֵפִיהוֹן מְעִילָא וּמַתָּא.

דְּבַר אַחַר כִּפְס בַּיּוֹם לְבוּשׁוֹ, כְּגוֹנָנָא דְהָאֵי חֲמָרָא אַחְזֵי חִידוֹ, וְכוּלִיָּהּ דִּינָא (לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה), הֵכִי נָמִי מְלָכָא מְשִׁיחָא יַחְזֵי חִידוֹ לְיִשְׂרָאֵל, וְכוּלִיָּהּ דִּינָא לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה.

כְּתִיב (בְּרַאשִׁית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, דָּא רוּחָא דְמְלָכָא מְשִׁיחָא, וּמִן יוֹמָא דְאִתְבְּרֵי עֲלֵמָא אַסְחֵי לְבוּשִׁיהּ בְּחֲמָרָא עֲלָאָה.

דְּבַר אַחַר כִּפְס בַּיּוֹם לְבוּשׁוֹ, כְּגוֹנָנָא דְהָאֵי חֲמָרָא אַחְזֵי חִידוֹ, וְכוּלִיָּהּ דִּינָא, כְּמוֹ שְׁנָה הַיּוֹם מְרָאָה שְׂמַחָה (וַיִּין יִשְׂמַח לִבֵּב אָנוּשׁ), וּמַצַּד שְׁנֵי כְּלוּ רוֹמְזוֹ עַל דֵּינִים, (לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה). הֵכִי נָמִי מְלָכָא מְשִׁיחָא יַחְזֵי חִידוֹ לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ כֵּן, מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ יִרְאֶה שְׂמַחָה לְיִשְׂרָאֵל, וְכוּלִיָּהּ דִּינָא לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְכֵלּוּ דֵּינִים לְהָאֱמוּנוֹת, (וְעוֹנָה חוֹזֵר לְבָאֵר דְּכָרֵי הָרַאשׁוֹנִים כִּי מָה שְׁאָמַר כִּבְס הַיּוֹמִי מִשְׁשַׁת יַמֵּי בְּרַאשִׁית).

כְּתִיב (בְּרַאשִׁית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, (הֵרִי כִבֵּר נִזְכַּר מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה) דָּא רוּחָא דְמְלָכָא מְשִׁיחָא, זְהוּ רוּחוֹ שֶׁל מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ, וּמִן יוֹמָא דְאִתְבְּרֵי עֲלֵמָא, אַסְחֵי לְבוּשִׁיהּ בְּחֲמָרָא עֲלָאָה. וּמִן יוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם, מְכַבֵּס לְבוּשׁוֹ בַּיּוֹם עֲלִיּוֹן (בְּגְבוּרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, לְהַרְיֵק עַל הָאֱמוּנוֹת).

מוסר

שְׂכָר בְּעוֹלָם הַזֶּה מַעֲיֵן הָעוֹלָם הַבָּא: וּמְכַוֵּן פְּרָאוּי פְּדַכְתִּיב קַדְשׁ הִיא לְכֶם, ג כְּשֶׁהָאָדָם מַעֲנֵג הַשְּׂבַת בְּמֵאֵכֶל וּמִשְׂתֵּה דְאָף מָה שֶׁהוּא לְכֶם לְהִנְאָתְכֶם יִהְיֶה

הלכה פסוקה

שְׁנַאֲמַר (בְּרַאשִׁית יח) זַעַקַת סְדוֹם וְעַמּוֹרָה כִּי שְׁנַאֲמַר (שם ו) וַיִּרְא ה' כִּי רַבָּה רָעַת הָאָדָם: רַבָּה וְגו', וְכֵן כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ אִם הָיוּ עוֹנֹתֵיהֶם מְרֻבּוּין מְזַכִּיּוֹתֵיהֶן מִיַּד הַן נִשְׁחַתִּין אֶלָּא לְפִי גְדֻלָּתָם, יֵשׁ זְכוֹת שֶׁהוּא כְּנֻגַד כְּמָה

זוהר

תרגום הזוהר

חמי מה פתיב בתריה, חכלילי עינים מיין
 פתוב אחריו, חכלילי עינים מיין
 ולכן שנים מחלב, דא חמרא עלאה
 דמרוי דאורייתא מניה שתי, מיין
 - זה יין עליון של התורה, המרונה,
 וממנו שותה, ולכן שנים מחלב.

חלב רומז על חסדים (הינו חסדים
 על ישראל), דהא אורייתא יין וחלב,
 שהרי בתורה יש יין וחלב (הינו
 גבורות הרומז ליין, וחסדים הרומזים
 לחלב שהם), תורה שבכתב, רומז
 לתפארת (שבו הרחמים והחסדים),
 ותורה שבעל פה. רומז למלכות
 (שבה הגבורות).

פתיב (תהלים קד) ויין ישמח לבב
 אנוש (שפרשו מיין בא שמחה לאדם)
 (ס"א אכאי, בגין דמאתר דחדנה
 קאתי מפני שממקום חדנה הוא בא בתחלתו
 ומה הוא סוף המקרא, להצהיל פנים משמן,
 ודאי שמצהיל ממקום הנקרא שמן (שהיא מדת החכמה)
 להמתיקו,

תא חזו, שירותא דחמרא חדנה הוא, אתר דכל
 חידו מניה נפקא, בא וראה, תחלת היין
 הוא חדנה, מקום שכל השמחה ממנו יוצאת,
 וסופיה דינא, מאי מעמא, וסופו דין (שמספר
 ומביא חטאים לעולם), למה בגין דסופא
 דיליה אתר כנישו דכלא, דינא הוא וביה
 אתרן עלמא, בשביל שסופו הוא מקום קבוץ הכל,
 דין הוא ובו נדון העולם (שנשפע שפע גבורות

מוסר

קדש מתעלה על ידי מלאך קדוש הממונה
 לחם רע עין כי גורם רעה לעצמו בעולם
 ביום השבת על זה: ד אל תלחם את

הלכה פסוקה

עונות שנאמר (מ"א יד) יען נמצא בו דבר
 טוב, ויש עון שהוא כנגד פמה זכיות שנאמר
 (קהלת ט) וחוטא אחד יאבד טובה הרבה,
 ואין שוקלין אלא בדעתו של אל דעות
 והוא היודע היאך עורכין הזכיות כנגד
 העונות:

תרגום הוזהר

זוהר

היין למקום הדין, לכן נהפך לדינים). ועל דא שירותא חדוה וסופא דינא, ועל זה, תחלתו שמחה וסופו דינים, בגיני כך להצחיל פנים משמן. (מפני כך צריך להמשיך מידת החכמה להמתיק הדינים). מאתר דכל חדוה מגיה נפקא, ממקום שכל השמחות יוצאות משם.

ולחם לבב אנוש יסעד. שואל מאן לחם, על איזה לחם פונתו, ומשיב, אלא לחם עלמא סעיד (סמיד), אלא לחם סועד העולם (לחם רומז למלכות, וממנה בא ההשפעה לעולם). ואי תימא דביה תלייא סעידו דעלמא בלחודוי, ואם תאמר שבו לבד תולה סעוד העולם, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא לא אשתכח, אינו כן, שהרי הלילה (מלכות הרומז ללילה שהוא דין) בלא יום (מדת תפארת הרומז ליום שהוא רחמים), לא נמצא

חדוה וסופא דינא, בגיני כך להצחיל פנים משמן. מאתר דכל חדוה מגיה נפקא.

ולחם לבב אנוש יסעד. מאן לחם. אלא לחם עלמא סעיד (סמיד), ואי תימא דביה תלייא סעידו דעלמא בלחודוי, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא לא אשתכח, ולא בעי לאפרשא לון. ומאן דאפריש לון יתפרש מחיין, ותיינו דכתיב (דברים ח) למען הודיעך פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, בגין דלא בעי לאתפרשא.

ואי תימא דוד היך קאמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלייא ביה בלחודוי סעידו דעלמא. אלא דייקא דמלה ולחם, וא"ו אתוסף, כמו וי, ועל דא בלא אשתכח בחדא. תא חזי, מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקנייא, וכעי נהמא לאשתכחא

(שאין מדת המלכות יכולה להשפיע לבדה רק כשהיא ביחד עם מדת תפארת), ולא בעי לאתפרשא לון. ולא צריך להפרידם, ומאן דאפריש לון יתפרש מהחיים, ותיינו דכתיב (דברים ח) למען הודיעך פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, בגין דלא בעי לאתפרשא, בשביל שלא צריך להפרידם.

שואל ואי תימא דוד היך קאמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלייא ביה בלחודוי סעידו דעלמא, ואם תאמר דוד למה אמר ולחם - שהיא המלכות - לבב אנוש יסעד, הואיל ואינו תולה בו בלבדו סעוד העולם, ומשיב אלא דייקא דמלה ולחם וא"ו אתוסף, רק תדיק המלה ולחם שנוסף וא"ו, הרומז לתפארת (והנה יחוד שלם), כמו וי, שהפננה, הוא (הקדוש ברוך הוא שהוא תפארת) ובית דינו (שהיא מלכות), ועל דא בלא אשתכח בחדא, ועל זה הפל נמצא ביחד (ביחוד שלם).

תא חזי מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקנייא, בא וראה, מי שמברך על המזון, לא יברך על שלחן ריק, וכעי נהמא לאשתכחא על פתורא, וצריך הלחם להמצא

זוהר

תרגום הזוהר

על השלחן (ש'שאר חתיכת לחם)
 וּכְפָא דְחִמְרָא בִּימִינָא, וְכֹס הַיַּיִן
 בִּימִינוֹ, מְאִי מְעַמָּא, מַה הַטַּעַם
 שְׂצָרִיף לְהַחְזִיקוּ בִּימִינוֹ, בְּגִין לְקַשְׁרָא
 שְׂמַא לָא בִּימִינָא, לְקַשֵּׁר וְלִכְלֹל
 הַשְּׂמַאל (שְׁהַיַּיִן רוּמְזוּ עֲלֵיו) בִּימִין,
 וְנַחֲמָא דִּיתְבַּרְךָ מִנִּיחוּ וְלֹאֲתַקְשְׁרָא
 בְּהוּ וְלִמְחֵנוּ כִּלְא חֵד קַשׁוּרָא,
 וְהַלְחָם צָרִיף שִׁיְהִיָּה עַל הַשְּׁלַחַן, כְּדִי
 שִׁיתְבַּרְךָ מֵהֶם וְלִהְתַּקְשֵׁר בְּהֶם וְלִהְיוֹת הַכֹּל קָשֵׁר אַחַד, לְבָרְכָא שְׂמַא קַדִּישָׁא בְּדַקָּא יְאוּת.
 לְבַרְךָ שֵׁם הַקָּדוֹשׁ פְּרָאוּי. דְּהָא לְחֶם אֲתַקְשֵׁר בִּינּוּ, וְיַיִן בִּימִינָא, שְׁהָרִי הַלְחָם נִתְקַשֵּׁר בִּינּוּ,
 וְיַיִן בִּימִין (שְׂמַחְזִיקוּ בִּימִינוֹ), וְכַרְיִין בְּרַבְּאָן שְׂרַיִין בְּעַלְמָא, וּפְתוּרָא אֲשַׁתְּלִים בְּדַקָּא יְאוּת,
 וְאִזּוּ הַבְּרַכּוֹת שׁוֹכְנוֹת בְּעוֹלָם, וְהַשְּׁלַחַן נִשְׁלַם פְּרָאוּי:

עַל פְּתוּרָא, וְכַפָּא דְחִמְרָא בִּימִינָא, מְאִי מְעַמָּא,
 בְּגִין לְקַשְׁרָא שְׂמַא לָא בִּימִינָא, וְנַחֲמָא דִּיתְבַּרְךָ
 מִנִּיחוּ, וְלֹאֲתַקְשְׁרָא בְּהוּ וְלִמְחֵנוּ כִּלְא חֵד
 קַשׁוּרָא לְבָרְכָא שְׂמַא קַדִּישָׁא בְּדַקָּא יְאוּת.
 דְּהָא לְחֶם אֲתַקְשֵׁר בִּינּוּ, וְיַיִן בִּימִינָא וְכַרְיִין
 בְּרַבְּאָן שְׂרַיִין בְּעַלְמָא, וּפְתוּרָא אֲשַׁתְּלִים בְּדַקָּא
 יְאוּת:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. ויהיני עושה לשם יחוד קדושא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רמ"ב ע"א)

דְּבַר אַחַר יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גָּרַם רוֹבֵץ וְגוֹמֵר,
פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים כו) לְדוֹד יְיָ אֹרְיִ
וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא יְיָ מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד,
כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוֹן מְלִין דְּאֹרְיִיתָא, כַּמָּה
חֲבִיבִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרְיִיתָא קָמִי קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא לֹא
הֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא לֹא דְחִיל מִפְּנֵי

דְּבַר אַחַר יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גָּרַם רוֹבֵץ
וְגוֹמֵר, פֶּתַח וְאָמַר (תהלים כו)
לְדוֹד יְיָ אֹרְיִ וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא יְיָ
מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד, כַּמָּה חֲבִיבִין
אֵינּוֹן מְלִין דְּאֹרְיִיתָא, כַּמָּה חֲבִיבִין
הֵם דְּבְרֵי תוֹרָה, כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוֹן
דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרְיִיתָא קָמִי קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, כַּמָּה חֲבִיבִים הֵם לִפְנֵי
הֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא לֹא דְחִיל מִפְּנֵי

מוסר

(מספר דברים שבקדושה סי' ב')

א אָמַר רַב הוּנָא סְבָא פְתִיב (תהלים עח) שְׁמֹלְאָכֵי הַשָּׂרַת אוֹכְלִים בְּקַדוּשָׁה וּבִנְקִיּוֹת
לְחֵם אֲבִירִים אָכַל אִישׁ, לְחֵם אֵף יִשְׂרָאֵל אוֹכְלִים פֶּן בְּקַדוּשָׁה וּבִנְקִיּוֹת,

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ג)

א כָּל מִי שְׁנִיחַם עַל הַמְצוֹת שְׁעֵשָׂה וְתוֹהָא בְּעִשְׂיִיתָן הַלּוֹאֵי לֹא עֲשִׂיתִי אוֹתָן, הָרִי זֶה
עַל הַזְּכִיּוֹת וְאָמַר בְּלִבּוֹ וּמָה הוֹעֵלְתִי אֲבָד אֶת פּוֹלְן וְאֵין מְזַכְרִין לוֹ שׁוּם זְכוֹת

זוהר

תרגום הזוהר

דחיל מפגעי עלמא, נטיר הוא לעילא נטיר
הוא לתתא. ולא עוד אלא דכפית לכל פגעי
דעלמא, ואחית לון לעומקי דתהומא רבא.
תא חזי, בשעתא דעאל ליליא, פתחין סתימין,
ובלבי וחמרי שריין ושאטן בעלמא, ואתיהיבת
רשו לחבלא, וכל בני עלמא ניימי בערסייהו,
ונשמתהון דצדיקניא סלקין לאתענגא לעילא.

עלמא, שכל מי שעוסק בתורה, אינו
מתירא מפגעי עולם (המזיקים). נטיר
הוא לעילא נטיר הוא לתתא. שמור
הוא למעלה ושמור הוא למטה, ולא
עוד אלא דכפית לכל פגעי דעלמא,
ואחית לון לעומקי דתהומא רבא.
ולא עוד, אלא שמכניע לכל פגעי
העולם (המזיקים), ומורידם לעמק
התהום הגדול.

כד אתער רוח צפון ואתפליג ליליא, אתערותא
קדישא אתער בעלמא, ואתמר בכמה דוכתי.
זבאה חולקיה דההוא בר נש דאיהו קאים
בההיא שעתא, וישתדל באורייתא, כיון דאיהו
פתח באורייתא, כל אינון זינין בישין אעיל
ומשוטטים בעולם, ואתיהיבת רשו לחבלא, ונתנה רשות להזיק, וכל בני עלמא ניימי
בערסייהו, וכל בני עולם ישנים במטתם, ונשמתהון דצדיקניא סלקין לאתענגא לעילא,
ונשמות הצדיקים עולים למעלה להתענג.

תא חזי, בשעתא דעאל ליליא
פתחין סתימין, בא וראה, בעת
כניסת הלילה, הפתחים של עולמות
והיכלות העליונים סגורים (שלא
יתאחזו בהם החיצונים), ובלבי וחמרי
שריין ושאטן בעלמא, וכלבים
וחמורים (הם קלפות רעות) שוכנים
ומשוטטים בעולם, ונתנה רשות להזיק, וכל בני עלמא ניימי
בערסייהו, וכל בני עולם ישנים במטתם, ונשמתהון דצדיקניא סלקין לאתענגא לעילא,
ונשמות הצדיקים עולים למעלה להתענג.

כד אתער רוח צפון ואתפליג ליליא, כשנתעורר רוח צפון ונחלק הלילה, אתערותא
קדישא אתער בעלמא התעוררות קדוש מתעורר בעולם, ואתמר בכמה דוכתי. ואמרנו זה
בכמה מקומות. זבאה חולקיה דההוא בר נש דאיהו קאים בההיא שעתא וישתדל
באורייתא, אשרי האיש שהוא קם באותה השעה ועוסק בתורה, כיון דאיהו פתח באורייתא

מוסר

דכתיב (ויקרא כ) והתקדשתם אלו מים וכל האוכל בקדושה ונקיות דומה
ראשונים, והייתם קדושים אלו מים למלאכי השרת: ב תכלית הסעודה של
אחרונים, אני ה' אלהיכם זו ברפת המזון, אברהם אבינו עליו השלום לזמן בשלשה

הלכה פסוקה

בעולם, שנאמר (יחזקאל יח) צדקת הצדיק
לא תצילנו ביום רשעו, אין זה אלא בתוהו
על הראשונות: ב וכשם ששוקלין זכיות

תרגום הזוהר

זוהר

כל אינון זינון בישינן אעיל לון
בנוקבי דתהומא רפא, פינן שהוא
פותח בתורה, כל מינים רעים ההם,
מכניס אותם בנקבי תהום הגדול,
וכפית ליה לחמור, וקושר לו
לקליפת חמור, ונחית ליה בטפסרי
דתחות עפרא, דוזהמי קסרא.
ומוריד אצל השרים שהם תחת
העפר, אשר הזיהום מושל שם,

לון בנוקבי דתהומא רפא, וכפית ליה לחמור
ונחית ליה בטפסרי דתחות עפרא דוזהמי
קסרא.

בגיני כד יששכר דאשתדלותיה
באורייתא כפית ליה לחמור, מפני
כד יששכר שהיה עסקו בתורה, קשר
לו להחמור, ונחית ליה מההוא גרם
המעלות דאיהו סליק לנוקא עלמא,

בגיני כד יששכר דאשתדלותיה באורייתא,
כפית ליה לחמור, ונחית ליה מההוא גרם
המעלות דאיהו סליק לנוקא עלמא, ושוי
מדוריה בין המשפתיים, בין זוהמי דטפסרי
דעפרא.

ומורידו מאותו גרם המעלות שהוא עולה להזיק העולם (וזה יששכר חמור גרם, שמוריד החמור
מאותו גרם), ושוי מדוריה בין המשפתיים, ושם מדורו בין המשפתיים (שהוא בין האשפות),
בין זוהמי דטפסרי דעפרא. בין זוהמת הקליפות שרי העפר (השולטים בגיהנם שהוא תחת
העפר).

תא חזי מה פתיב וירא מנוחה פי טוב ואת
הארץ פי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס
עובד. וירא מנוחה פי טוב, דא תורה שפכתב.

תא חזי מה פתיב. בא וראה מה פתוב, וירא מנוחה פי טוב ואת הארץ פי נעמה ויט
שכמו לסבול ויהי למס עובד. וירא מנוחה פי טוב דא זהו תורה שפכתב. ואת הארץ

מוסר

עם ברפת המזון שהוא מצנה רפה דאורייתא החמירו לאומרה מיושב,
מקודשת אצל המלאכים, וזהו (בראשית)
יח) פי על פן עברתם על עבדכם פי על
פן תכינו לסעוד אצלי: ג ברפת המזון
ילבש לכנין פראוי אם בעל נפש הוא:

הלכה פסוקה

השנה, מי שנמצא צדיק נחתם לחיים, מי
שנמצא רשע נחתם למיתה, והבינוני תולין
אותו עד יום הכפורים, אם עשה תשובה
נחתם לחיים ואם לאו נחתם למיתה: ג אף
על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת
הפתוב רמוז יש בה, בלומר עורו ישנים
משנתכם ונרדמין הקיצו מתרדמתכם
וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו

זוהר

תרגום הזוהר

וְאֵת הָאָרֶץ כִּי נֶעְמָה, דָּא תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה.
 וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסִבּוּל, לְמַסְבַּל עוֹלָא דְאֹרִייתָא
 וְלִדְבַקָא בְּהַ יּוֹמֵי וְלִילֵי. וַיְהִי לְמַס עוֹבֵד,
 לְמַהוּי פִּלְח לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תִדְבַקָא
 בֵּיהּ, וְלֹא תִשָּׂא גְרָמִיָּה בֵּיהּ:

כִּי נֶעְמָה דָּא זְהוּ תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה.
 (אָרֶץ מְרַמֵּז עַל מִדַּת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא תוֹרָה
 שְׁבַעַל פֶּה), וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסִבּוּל, לְמַסְבַּל
 עוֹלָא דְאֹרִייתָא וְלִדְבַקָא בְּהַ יּוֹמֵי
 וְלִילֵי. לְסִבַּל עַל הַתּוֹרָה וְלִהְתְּדַבֵּק
 בְּהַ יּוֹמֵם וְלִילָה, וַיְהִי לְמַס עוֹבֵד,
 לְמַהוּי פִּלְח לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 וְלֹא תִדְבַקָא בֵּיהּ, לְהִיּוֹת עוֹבֵד לְהַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא וְלִהְתְּדַבֵּק בּוֹ, וְלֹא תִשָּׂא גְרָמִיָּה בֵּיהּ.
 וְלִהְחַלִּישׁ עֲצָמוֹ בּוֹ (בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה):

הלכה פסוקה

בּוֹרְאֵכֶם. אֱלוֹ הַשּׁוֹכְחִים אֶת הָאֵמֶת בְּהַבְלֵי וְהַטִּיבוּ דְרָכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם וַעֲזוּב כֹּל אֶחָד
 הַזְּמַן וְשׁוּגִים כֹּל שְׁנָתָם לְהַבֵּל וְרִיק אֲשֶׁר מִכֶּם דְּרָכּוֹ הִרְעָה וּמַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר לֹא
 לֹא יוֹעִיל וְלֹא יִצִּיל, הַבִּיטוּ לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם
 טוֹכָה:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת ויחי

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֶר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(יתרו דף פ"ח ע"א)

רְבִי יְהוּדָה אָמַר, בְּעֵי לְאַתְעֲנָנָא בְּהָא יוֹמָא, רְבִי יְהוּדָה אָמַר, בְּעֵי לְאַתְעֲנָנָא
בְּהָא יוֹמָא וְלִמְיַבֵּל תְּלַת סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, בְּגִין
סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, צְרִיף הָאָדָם
לְהַתְעַנֵּג בְּזֶה הַיּוֹם וְלֵאכֹל שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, בְּגִין דְּיִשְׁתַּבַּח שְׁבַעַא וְעֲנוּנָא בְּהָא יוֹמָא בְּעֲלָמָא.
סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, בְּגִין דְּיִשְׁתַּבַּח שְׁבַעַא וְעֲנוּנָא בְּהָא יוֹמָא בְּעֲלָמָא, בְּשִׁבְלִי שְׂמִימָצָא שׁוֹבְעַ
וְעֲנָג בְּזֶה הַיּוֹם בְּעוֹלָם.

מוסר

(מספר דברים שבקדושה ס"ג)

א כָּל הַצָּרוֹת שֶׁבָּאוּ עַל יַעֲקֹב מִדִּינָה יְהוּדָה קִיֵּן בָּא בְּגִסּוֹת הַרוּחַ וְהַבֵּל
וְיוֹסֵף וְכֵן כָּלֵם הָיוּ מִטַּעַם שֶׁלֹּא בְּנִמְיִכוֹת רוּחַ, דְּכִתִּיב (תהלים יא) זְבַחֵי
יִתְגַּאֵה יַעֲקֹב עַל עֲשׂוֹ אָחִיו: ב אָמַר רְבִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה, מֵה כְּתִיב (בראשית

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פ"ה)

א חֲלָב שֶׁהִתִּיכוּ וְקִרְבֵי דָגִים שֶׁנִּימּוּחָהוּ גוֹתֵן מִפְּנֵי שְׂאִין גְּמֻשְׁכִּין: ב אִין מִדְּלִיקוֹן בְּעֲמָרָן
לְתוֹכֵן שְׂמֵן כָּל שֶׁהוּא וּמִדְּלִיק, מִפְּנֵי שְׂרִיחוֹ רַע שְׂמָא יִנְיַחוּ וְיִצְא וְחוּבָה
אֲבַל שְׂמָנִים שְׂאִין מִדְּלִיקוֹן בְּהֵם אֲפִילוֹ עָלְיוֹ לִישֵׁב לְאוֹר הַנֵּר. וְלֹא בְּצָרֵי מִפְּנֵי
עֲרֵבֵן בְּשְׂמָנִים שְׂמִדְּלִיקוֹן בְּהֵם לֹא יְדִלִיק שְׂרִיחוֹ טוֹב שְׂמָא יִקַּח מִמֶּנּוּ מִן הַנֵּר וְעוֹד

זוהר

תרגום הזוהר

רבי אבא אמר שהש' של סעודות הם לאודוּנא ברכתא דאינון יומין דלעילא דמתברכאן מהאי יומא. לחבר הברכה של אלו הימים העליונים (שהם ששה מדות העליונות הנקראים ימים העליונים, וממונים על ימים התחתונים) שמתברכים מזה היום. והאי יומא מליא רישיה דזעיר אנפין, וזה היום מלא ראשו (הינו שלשה מדות ראשונות שבו, חקמה בינה דעת) של זער אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, מטל היורד מן עתיקא קדישא (אריף אנפין) סתום הכל, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין

רבי אבא אמר, לאודוּנא ברכתא דאינון יומין דלעילא דמתברכאן מהאי יומא. והאי יומא מליא רישיה דזעיר אנפין מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין תלת זמני מפר עייל שבתא, בגין דיתברכון כולהו בחדא.

ועל דא בעי בר נש לאתענגא תלת זמני אליו, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין.

ובעי בר נש לאתענגא בהו ולמחדי בהו, ומאן דגרע חד סעודתא מנייהו, אחזי פנימותא לעילא, ועונשיה דההוא בר נש סגיי.

תלת זמני מפר עיל שבתא, וזער משפיע השפע לחקל תפוחין קדישין (שהיא המלכות) שלשה פעמים משנכנס השבת, בגין דיתברכון כולהו בחדא. פדי שיתברכו פלם פאחד. ועל דא בעי בר נש לאתענגא תלת זמני אליו, ולכן צריך האדם להתענג שלשה פעמים אלו (שלשה סעודות), דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, שהרי בזה תולה האמונה העליונה, שבאלו המדות תלויות השפעת השפע, בעתיקא קדישא ובזעיר אנפין ובחקלא דתפוחין, (הינו שזער אנפין מקבל מעתיקא קדישא, ומשפיע לחקל תפוחים שהיא המלכות). ושלשה סעודות הם פנגד שלשה מדות אלו.

ובעי בר נש לאתענגא בהו ולמחדי בהו, וצריך האדם להתענג בהם ולשמח בהם, ומאן דגרע חד סעודתא מנייהו, אחזי פנימותא לעילא, ומי שמחסר סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ועונשיה דההוא בר נש סגיי. וענשו של אותו האדם מרבה,

מוסר

ד' די' וישע ה' אל הכל ואל מנחתו ואל ג ונעמן היה איש גדול, מהו גדול שהיה קין ואל מנחתו לא שעה: רוחו גסה עליו ועל ידי כן נצטרע:

הלכה פסוקה

מפני שהוא עף. ולא בגפמט לבן ואפילו (וזה לשון רבינו ירוחם נתיב י"ב ח"ב אין בחול מפני שהוא עף ויבא לידי סכנה. מדליקין בצרי והוא באלסאמו מפני שריחו

ויחי ליום ששי

שמט

תרגום הזוהר

זוהר

בְּגִינֵי כֶּךָ פְּעִי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהַ תְּלַת זְמַנֵּי מִפְּד
עֵייל שְׁבֻתָא, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח פְּתוּרִיהַ רִיקְנִיא,
וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא עֲלֶיהָ כֹּל שְׁאָר יוֹמֵי דְשְׁבֻתָא,
וּבְהָאֵי מַלְה אַחֲזִי וְתִלֵּי מְהִימְנוּתָא לְעֵילָא:

בְּגִינֵי כֶּךָ פְּעִי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהַ תְּלַת
זְמַנֵּי מִפְּד עֵייל שְׁבֻתָא, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח
פְּתוּרִיהַ רִיקְנִיא, מִפְּנֵי כֶּךָ צְרִיד
לְעֶרְךָ שְׁלַחְנֵנוּ שְׁלִשָּׁה פְּעָמִים מְשֻׁנְכָנִס
הַשְּׁבֻתָּה, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנֵנוּ רִיקָם,
וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא עֲלֶיהָ כֹּל שְׁאָר יוֹמֵי

דְּשְׁבֻתָא, וְתִשְׁרֵהּ הַבְּרַכָּה עֲלֵינוּ כֹּל שְׁאָר יְמֵי הַשְּׁבֻעָה, וּבְהָאֵי מַלְה אַחֲזִי וְתִלֵּי מְהִימְנוּתָא
לְעֵילָא. וּבְזֵה הַדְּבָר מְרָאָה וְתִלּוּי אַמּוּנָה הָעֲלִיוֹנָה:

מוסר

ד אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְדַאי יוֹסֵף לֹא נִזְכָּר אֲפָרִים וְלֹא דָגְל מַחְנֶה יוֹסֵף לְפִי שְׁנַתְּגָאָה
שְׁמוּ בְּדָגְלִים דְּכֹתִיב (במדבר ג) דָּגְל מַחְנֶה
עַל אַחֲזִי:

הלכה פסוקה

טוֹב וְיִבֵּא לְהִסְתַּפֵּק מִמֶּנּוּ וְגַם שֶׁהוּא עָף לָבֶן בְּחֹל וְאִין צְרִיד לֹאמַר בְּשֻׁבַת מִפְּנֵי
וְאִילֵי יְדֻלַּק הַבֵּית. וְכֵן אִין מְדֻלֵּקִין בְּנַפְטָה שֶׁהוּא עָף וְאִילֵי יְדֻלַּק הַבֵּית):

קול קורא ללימוד חק לישראל # 10 ניסן שנת תשמ"ז לפ"ק

א. בספר קיצור שולחן ערוך סימן כ"ז סעיף ג':

מי שאינו יכול לעשות תורתו קבע, אלא שהוא קובע עתים לתורה, יעסוק בעתים הללו שהוא קבוע, ללמוד ההלכות השכיחות הנצרכות לדעת לכל איש ישראל, וגם באגדות ומדרשים וספרי מוסר אשר יסודתם בהררי קודש, ממדרשי רבותינו זכרונם לברכה שהם מועילים להחליש כח היצר הרע, ואשרי מי שיש לו חק קבוע ולא יעבור, ללמוד בספר "חק לישראל" דבר יום ביומו. וכל המוסיף מוסיפין לו טובה מן השמים.

ב. בספר ערוך השולחן אורח חיים סימן רפ"ה סעיף י':

אבל יש שכתבו דעיקר ההידור הוא בערב שבת יש אומרים קודם חצות ויש אומרים אחר חצות וכן היה נוהג האריז"ל לקרא בספר תורה בערב שבת אחר התפלה [עבאה"ט וש"ת סק"א].

ויש אומרים דמצוה מן המובחר לקרא כל יום מעט ובערב שבת להשלימה כמו שנדפס בספר חק לישראל.

וכן יש אומרים מי שלא השלים בשבת ישלים עד ד' בשבת דזה מקרי אחר השבת כדאמרינן ספ"ז דגיטין [ע"ז].

ויש אומרים עוד שיכול להשלים עד סוף השנה עד השלמת התורה בארץ ישראל שמיני עצרת ובחוץ לארץ שמחת תורה ואז יקרא כל הסדרות אותן שלא קרא וקרא שנים מקרא ואחד תרגום וכן נראה מדברי רבותינו בעלי השי"ע והאחרונים וכן יש לנהוג.

בולעטין #1

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש תשרי תשנ"ה

ללמוד חק לישראל דבר יום ביומו

אחד מגדולי התיקון לפגם הברית הוא לימוד החק לישראל דבר יום ביומו

מכתב המלצה מהגה"צ אב"ד משארמאש שליט"א [זצ"ל] בשנת תש"ל על הדפסת החק לישראל
כל פרשה בנפרד כדי לקיים בניקל בשבתך בביתך ובלכתך בדרך. וזה לשונו:

מלפנים זאת בישראל בדורות הקודמים ובימי אבותינו זי"ע, אשר כל אחד ואחד בין תלמיד חכם
בין איש המוני השתדלו להשלים חוקם בכל יום ויום בספר חק לישראל חק ולא יעבור, וכן
נהגו הצדיקים הקדושים מדור דור כידוע, ומקור חוצבו ממקום קדוש עליון, יסדו ותקנו איש האלקי
קודש הקדשים מרן רבינו האריז"ל ללמוד בכל יום עניני מוסר ודינים מלוקטים מארבעה חלקי
השולחן ערוך והרמב"ם ז"ל כדי לצאת גם ידי חובת לימוד הלכה, על דרך אמרם ז"ל כל השונה הלכות
בכל יום כו'.

ועיין בשולחן ערוך (סימן רל"ח) דאם לא השלים חק הקבוע לו ביום, ישלימנו בלילה מיד. ועיין בפתחי
תשובה (יו"ד סי' רמ"ו) בשם משנת חכמים דדעתו נוטה דאם לא השלים בלילה מחוייב להשלים
אף ליומא אחרא, וצריך ללמוד דבר זה קודם שאר לימודו עיין שם.

בעונותינו הרבים בסיבת החורבן והגלות שאירע לעם ישראל בימינו אלה הרבה ממנהגי ישראל
הטובים והישרים נדלדלו ונטשטשו, ולמיעוט מציאותם כמעט שנשכחו מלב
ההמון, וככה אירע גם בלימוד החק לישראל, שהיה חק קבוע לכל בר ישראל מגדול ועד קטן להשלים
חקו מידי יום ביומו כל ימי חייהם עד עולם, ועכשיו בעונותינו הרבים נתמעטו לומדיה ועוסקיה

וכמעט לא נמצאו, מי יתן איפוא להחזיר עטרה ליושנה שיקבעו כל אחד ואחד שיעור קבוע ללמוד בכל יום ויום כפי הסדר שיסדה רבינו האריז"ל על פי הסוד, וגם לקבוע שיעורין ברבים כמנהג אבותינו הקדושים בדור הקדום.

על כן באו ונחזיק טיבותא לגברא דמרא סייעא ... אשר טוב עשה בעמיו והדפיס ספר חק לישראל בדפוס נאה ומשובח, באותיות מאירות עינים, גם חילק כל פרשה בכרך לבדנה, למען להקל ללומדי להוליכם בחיקם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך באלה מסעי, והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, ולא ימוש ספר התורה הזה מפיד, ועל ידי זה יהיה באפשרות גם להטרודים על המחיי ועל הכלכלה להשלים חקם בספר החק לישראל מידי יום ביומו. ואקוה בעזר השם שיתרבה גבולנו בתלמידים ויתרחב גבול הקדושה להגדיל תורה ולהאדירה. ומתאמרא משמיה דהגאון הצדיק הקדוש משינאווע זללה"ה, **אשר לימוד החק לישראל מסוגל לפרנסה בנקל ובהרחבה, ונרמז באמרו ז"ל (ביצה ט"ז ע"א) דהאי חק לישראל דמזונא הוא, עד כאן דבריו הקדושים ודפח"ת, ובזכות התורה הקדושה יוסיף הקב"ה ויגאלנו גאולת עולם במהרה דידן אמן כן יהי רצון.**

הכ"ד הכותב לכבוד התוה"ק ולומדי

נפתלי הירצקא העניג אבד"ק שארמאש יצ"ו, ברוקלין, נ.י.

ישתדל ללמוד סדר היום בסדר חק לישראל כי הוא סדר נאה דרך קצרה וכשרה וזוכה במעט זמן לקרות תנ"ך ולשנות משנה וגמרא וזהר והאיש הירא ח"ק נתן ולא יעבור כי הוא תועלת עצום לנפשו קרי"ה נאמנה הזאת נעמי וגם ילמוד תנ"ך בתרגום כמו שכתוב האר"י זצ"ל ושם ימצא הכל מוכן אמנם יש בו טעויות הרבה וצריך להבין ולהרגיש הטעות ובנביאים וכתובים ילמוד פעם אחת מקרא ופעם תרגום ולא יכוין בכונות הכתובים שם כי הם מלאי השגיאה כי לא יאמר התפלות שבראש הספר (ועתה נדפס חק לישראל בסדר יפה ונחמד).

(עבודת הקודש (חלק א') למרן החיד"א זל"ה)

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #2

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש חשון תשנ"ה

ללמוד חק לישראל

דבר יום ביומו

סגולה גדולה לתיקון פגם הברית ללמוד בספר חק לישראל

בספר שארית ישראל (בפתיחה לספר שמות) וזה לשונו: הנה הרואה יראה בספר הקדוש שנקרא חק לישראל שהוא תיקון לפגם הברית ככה קבלתי מרבותי שתיקון האמיתי הוא על ידי התחברות תורה שבכתב עם תורה שבעל פה על ידי חק לישראל ורמז לזה במאמר וחוק בשארו שם וכו', על כן בעקבות משיחא אלו יצא לאור ספר יוסף לחק מהצדיק הגדול רבי חיד"א זכרונו לברכה תלמידו של רבי חיים אבן עטר בעל אור החיים שיש בו שני אורות תרין משיחין משיח בן דוד ומשיח בן יוסף בסוד חכם הכולל המתקן פגם של כל ישראל.

הרואה יראה כי בימים האלו בימי שובבי"ם ת"ת [תרומה תצוה] תיקונים גדולים לפגם ברית המעור והלשון כנ"ל ויש בהם רזין עילאין רזין דרזין כו'.

(שארית ישראל שער השובבים דרוש א')

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #3

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש כסלו תשנ"ה

ללמוד חק לישראל דבר יום ביומו

בספר שם הגדולים - תוספת פליטת ספרים - מערכת י וזה לשונו: (לח) יוסף לחק - למודים לכל ישראל והדפיסם אחר כך בתוך חק לישראל ואתו עמו הלכה פסוקה ודינים דבר יום ביומו נדפס פעמים הרבה ונתפשטו בכל תפוצות ישראל, אשריו ואשרי חלקו שזכה וזיכה את הרבים בנועם מוסריו מוסר יקר וגם נעים (ליווארנא תקנ"ד):

בספר קדושת לוי - פרשת ויגש וזה לשונו: איתא בגמרא (קידושין ל.) לעולם ישליש אדם שנותיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בגמרא, ופריך בגמרא ומי ידע כמה חיי, לא צריכא אלא ליומי. נמצא מוכרח אדם ללמוד בכל יום הלכה.

בספר אגרא דכלה - דף נו ע"ב וזה לשונו: שהוא בן עולם הבא, לא אמר שיהיה בן עולם הבא, רק שהו"א. מפני שהוא בכל יום בן עולם הבא, היות שלמד ביום הלכה לאמיתה, וסילק ממנה הקושיות הם החוחים והקוצים המסבבים אותה, ועל כן בלילה כשמוסר נשמתו בסוד הפקדון, עולה נשמתו בלי שום מונע אל האדמה העליונה, והוא בכל יום בן עולם הבא כי השכינה מתפארת בו בסוד המיין נוקבין, חזי במאי ברא אתינא לקמך (זוהר ח"ג י"ג ע"א), והבן. וזהו עד שובך אל האדמה, ר"ל האדמה העליונה כי ממנה לוקחת כי עפר אתה, ועל ידי הדוחק והלחץ אשר תתייגע בהבנת דברי תורה לאמיתה, יתוקן יסוד העפר מזהמת הנחש אשר עפר לחמו, ועל ידי כך אל עפ"ר תשו"ב, ר"ל גם אל היסוד העפר תגרם לשוב להתהוות ממנו ציור למלך הכבוד, ותזכה שתזדכך גופך להיות ספירי לימות המשיח והתחיה. [ועוד ירצה ואל עפר תשוב, אל העפר העליון תשוב והבן]. ומה נחמד ונעים דברי רז"ל לפי מה שנרמז בכאן התחיה שישוב אל העפר בגוף ונפש, לפי מה שפירשנו לעיל עד שובך אל האדמה, אזי יונעם לך שנרמז בר"ת "שובך" אל "האדמה, ר"ת אש"ה, ס"ת כל"ה, היא היא הכלה העליונה, ור"ת וס"ת הם אתון "אש" הלכה.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #4

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש טבת תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום

י"ב הדברים יקרים, שבהם זוכה הלומד ב"חק לישראל":

- א. זוכה ללמוד תורה לשמה בכל יום.
 - ב. מקיים מצוות קביעת עתים לתורה.
 - ג. מתקן הימים שלו וכך יהיו לו לבושים להתלבש בהם בגן עדן.
 - ד. מקיים מאמר חז"ל: "ושננתם" – אל תאמר ושננתם אלא ושלשתם, שצריך אדם לשלש לימודו במקרא, במשנה ובתלמוד.
 - ה. זוכה שמתקן את נשמתו.
 - ו. מתקן ד' עולמות אצילות, בריאה, יציאה ועשי' של כל יום ויום.
 - ז. ממשיך על עצמו קדושת שבת לימי חול.
 - ח. זוכה ויכול לקבל ולשרות עליו תוספת נשמה יתירה בשבת עצמה.
 - ט. לימוד מוסר בכל יום, שבלעדיו אי אפשר להגיע ליראת ה'.
 - י. מקיים מצוות עשה ולא תעשה, מדברי קבלה "החזק במוסר אל תרף".
 - יא. לימוד הלכה פסוקה, כמאמר חז"ל: "כל השונה הלכות בכל יום, מובטח לו" וכו'.
 - יב. זוכה ללימוד הזוהר בכל יום, שידוע שלימוד זוהר מסוגל רבות לטיהור הנשמה ולקדושתה.
- לכן מי שאין לו זמן, או שאינו רוצה לבטל הרבה מלימודו הקבוע שהוא לומד במשך היום, די לו שילמוד ה"חק לישראל" בלתי שום פירוש.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #5

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש שבט תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום ממנהגי הלימוד של "חק לישראל" מלוקט מספר "נתיבת עם"

- א. את פסוקי התורה יש לקרוא בכל יום שניים מקרא ואחד תרגום ובטעמים, אך פסוקי נביאים וכתובים יקרא פעם אחת מקרא ותרגום.
- ב. אם נאנס ולא קרא יום אחד, טוב שלמחרת ישלים את מה שהחסיר.
- ג. בליל שישי יקרא כ"ו הפסוקים פעם אחת מקרא בלבד בלי תרגום ועדיף אחרי חצות, ואם לא קראם בלילה יקרא ביום שישי לפני קריאת שמו"ת.
- ד. אחרי סיום קריאת שניים מקרא ואחד תרגום כופל את הפסוק האחרון בלי התרגום. אחר כך קורא הפטרה של הפרשה גם אם בשבת קוראים הפטרה של ראש חודש וכו'. אחר כך מזמור שיר ליום השבת. ה' מלך, וקריאת חק היום.
- ה. ביו"ט אין קוראים חוק אך בחול המועד קוראים.
- ו. בשבוע של פרשיות מחוברות קוראים רק את החק של הפרשה הראשונה.
- ז. כשקוראים פרשה אחת יותר משבוע אחד כגון אם חל יום טוב וכו' בשבת, יחזור ויקרא עוד פעם מה שקרא בשבוע הקודם.
- ח. אם חל שמחת תורה באמצע השבוע, יקרא חוק של וזאת הברכה לפני שמחת תורה, ושל בראשית אחרי שמחת תורה.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #6

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש אדר תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום ממנהגי הלימוד של "חק לישראל"

מתוך ספר "דרך צדיקים" על רבי חיים סגואני זצוק"ל

מידי יום ביומו נהג רבנו חיים ללמוד סדר "חק לישראל", אותו תיקן ויסד על אדני קודש רבנו האר"י הקדוש זיע"א. והי' רבנו אומר שקריאת המוסר וההלכה שצורפו ל"חק לישראל" הם מעשה ידי אמן, פעולת הרב הקדוש החיד"א יע"א, אך העובדה שהם נדפסו בסוף אחרי הלימוד היומי, בטעות יסודה, כי צריך להקדים את לימוד ההלכה והמוסר קודם הזהר, דהיינו מיד לאחר פיסקת הגמרא. נימוקו של רבנו להנהגה זו, נעוץ בסוד ובכוונה, הטמועים בסדר "חק לישראל", כי נודע שכל עסק התורה היא לקשר העולמות זה בזה, ולהדביקם אל מאצילים ב"ה. לפיכך תיקן האריז"ל את הלימוד ב"חק לישראל" דבר יום ביומו על דרך הנ"ל, וחילקו לארבעה חלקים כנגד ארבעה עולמות אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשייה).

תורה, ונ"ך – יסודם ושורשם בעולם העשייה.

משנה – שייכת לעולם היצירה.

גמרא – לעולם הבריאה.

זוהר הקדוש – יסודו בעולם האצילות.

שעל ידי לימוד קודש זה זוכה הלומד לקשר ד' עולמות אבי"ע מתתא לעילא אל מאצילים ב"ה, שזהו עיקר לימוד התורה. לכן טוב לחבר המוסר וההלכה אל פיסקת הגמרא שסוד שלושתם בעולם הבריאה, ורק אחריהם מן הראוי ללמוד אתה קבלה (הזהר) שהיא בעולם האצילות.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #7

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש ניסן תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום ממנהגי הלימוד של "חק לישראל"

מתוך ספר "שערי הקדושה, ותולדות אהרן

כתב בספר שערי הקדושה חלק א' שער ו', וזה לשונו: ולמען יהי שולחן מזבח כפרה לכפר עונותיך בהמעייט מאכלך להחליש הקליפה השורה במזון שנפשך ניזונת בו, תעסוק בתורה איזה משנה כו' ויכריזו עליך זה השולחן אשר לפני ה' ויחלש כח היצה"ר מעליך ויתחזק נפש השכלית שבך על ידי התורה שהיא מזון אל הנפש הזו גם היא, עכ"ל. וכן כתבו בהרבה ספרים. ולכן טוב להשלים הדי' פרקים הנ"ל שבכל שבוע בדרך זה, שילמוד בכל סעודה של ימות החול על כל פנים ב' משניות. ובלילה קודם השינה גם כן על כל פנים ב' משניות, וממילא יושלמו הדי' פרקים במשך השבוע, וזה יוכל להתחיל לנהוג גם באמצע השנה מתי שירצה, כי אין צריך ללמוד המשניות כסדר דוקא. וכל אימת שיתחיל לנהוג יעשה בשנה הבאה בעת זה הסיום על המשניות כנ"ל, רק שצריך ליזהר להתנות בתחילה שאינו מקבל עליו כן בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהוג כן ללמוד באופן זה אלא בפעם ההיא, או בפעם שירצה, ולא לעולם, וכמו שנתבאר לעיל סימן ט"ז סעיף ז' בכל מנהג של מצוה.

בספר תולדות אהרן פרשת ויחי כתב, וז"ל: ומי שהולך מעת לעת בלי תורה, רע מאד, והשם ית' יצילנו מזאת, שכל אדם חייב לעסוק בתורה בכל עת ורגע, שאפילו מי שעוסק במו"מ ואין לו זמן, על כל פנים יקבע עתים לתורה. ובפרט שעכשיו נמצא הספר **חק לישראל** שבו כלול תנ"ך, גמרא ואגדה משניות וזוהר ואין צריך שהות רק חצי שעה ואיזה תירוץ יש על זה, ומה יענה האדם כשידונו אותו על דרך פוטר מים ראשית מדון ואיזה תירוץ יהי לו על זה למה לא קבעת עתים לתורה? הי' לך לקבוע על כל פנים איזה עת לתורה, עכ"ל.

בעונותינו הרבים בסיבת החורבן והגלות שאירע לעם ישראל בימינו אלה הרבה ממנהגי ישראל הטובים והישרים נדלדלו ונטשטשו, ולמיעוט מציאותם כמעט שנשכחו מלב ההמון, וככה אירע גם בלימוד החק לישראל, שהי' חק קבוע לכל בר ישראל מגדול ועד קטן להשלים חקו מידי יום ביומו כל ימי חייהם עד עולם, ועכשיו בעוה"ר נתמעטו לומדי' ועוסקי' וכמעט לא נמצאו, מי יתן איפו להחזיר עטרה ליושנה שיקבעו כל אחד ואחד שיעור קבוע ללמוד בכל יום ויום כפי הסדר שיסד רבינו האריז"ל על פי הסוד, וגם לקבוע שיעורין ברבים כמנהג אבותינו הק' בדור הקדום.

ובזכות התורה הקדושה יוסיף הקב"ה ויגאלנו גאולת עולם במהרה דידן אמן כן יהי רצון.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #8

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
 ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
 חודש אייר תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום ממנהגי הלימוד של "חק לישראל"

סגולה גדולה לתיקון פגם הברית ללמוד בספר חק
 לישראל:

בספר שארית ישראל (בפתיחה לספר שמות) וזה לשונו. הנה הרואה יראה בספר הקדוש שנקרא חק לישראל שהוא תיקון לפגם הברית ככה קבלתי מרבותי שתיקון האמיתי הוא על ידי התחברות תורה שבכתב עם תורה שבעל פה על ידי חק לישראל ורמז לזה במאמר וחוק בשארו שם וכו', על כן בעקבות משיחא אלו יצא לאור ספר יוסף לחק מהצדיק הגדול רבי חיד"א זכרונו לברכה תלמידו של רבי חיים אבן עטר בעל אור החיים שיש בו שני אורות תרין משיחין משיח בן דוד ומשיח בן יוסף בסוד חכם הכולל המתקן פגם של כל ישראל.

הרואה יראה כי בימים האלו בימי שובבי"ם ת"ת [תרומה תצוה] תיקונים גדולים לפגם ברית המעור והלשון כנ"ל ויש בהם רזין עילאין רזין דרזין כו'. (שארית ישראל שער השובבים דרוש א').

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #9

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש סיון תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום

אחד מתיקוני פגם הברית הוא לימוד ח"י פרקים משניות בכל יום^א.

בקיצור שולחן ערוך (סימן קנ"א ס"ו) כתב, וז"ל: הרוצה לשמור א"ע מחטא זה, ישמור את פיו מניבול פה, משקרים, מרכילות ומלה"ר ומליצנות. וכן ישמור את אזנו משמוע דברים כאלו. גם יהא זהיר לקיים נדריו, ולא ירבה בדאגה, וגם יהא זהיר מהרהורים רעים. וקודם שהולך לישן יעסוק בתורה, או יאמר ארבעה מזמורי תהלים הראשונים (עיין לקמן סימן קל"ב סעיף ה'). ויזהר שלא לישן בחדר יחידי. עכ"ל.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

(א) עיין בהקדמת מעשי אורג על המשניות ועיין עוד בראשית חכמה (שער הקדושה פרק י"ז), ובשער התשובה (שם פרק ב') ובזוהר הקדוש רות (אות י"ב) ובאגרת התשובה שבספר ליקוטי אמרים (סוף פרק ח') ובשאלות ותשובות מהר"ם א"ש (ח"א סימן ח"ן), עיין שם ואין כאן מקומו להאריך.

וראה בלחם הפנים מבעל מסגרת השולחן (סימן קנ"א ס"ו) כתב, וז"ל: איתא בספרים, **דלימוד משניות מסוגל לנשמה**, כדלעיל סימן א' ס"ה, ועיין לעיל בסימן כ"ז ס"ג **דטוב ללמוד בספר חק לישראל דבר יום ביומו**. והנה עמדנו למנין בשיתא סדרי משנה וראינו כי משניות אלו חסרים בהספר חק: (סדר זרעים מעשרות, מעשר שני, חלה, ערלה, בכורים; (סדר מועד) שקלים, יומא, ראש-השנה, תענית, מגילה, מועד קטן, חגיגה; (סדר נשים) נדרים מן פרק ד' ולהן, נזיר; (סדר נזיקין) מכות, עדיות, אבות, הוריות; (סדר קדשים) בכורות מן פרק ד' ולהלן, ערכין, תמורה, כריתות, מעילה, תמיד עד פרק ד'; (סדר טהרות) כלים, נגעים מן פרק י"א ולהלן, טהרות, נדה, מכשירין, זבים, טבול יום, עוקצים. והם עולים בס"ה שני מאות פרקים. והנה עצה היעוצה לסיים בכל שנה לימוד שיתא סדרי משנה, כשילמוד בספר חק לישראל דבר יום ביומו, ואם לא יהי' לו פנאי באיזה יום ישלים בלילה או ביום שאח"כ (גם ישלים בשנה שאינה מעוברת המשניות של הסדרות המחוברין הכתובים בחק). והשני מאות פרקים הנוספים הנ"ל ילמוד בכל שבוע ד' פרקים, היינו בכל לילה ילמוד חצי פרק משניות קודם השינה, ובש"ק ילמוד פרק אחד.

בולעטין #10

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
 ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש תמוז תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום

בשער המצות פרשת ואתחנן דף מ"ו כתב, וז"ל:

ועתה נבאר סדר עסק התורה שיעסוק האדם בכל יום וכו', תחילה יקרא מקרא ואח"כ נביאים ואח"כ כתובים ואח"כ קבלה ואח"כ משנה ואח"כ תלמוד, וטוב שיקרא ג' בחינות שיש בתלמוד והם ברייתא ותוספתא ומימרא וכו', תחילה יקרא בתורה מפרשת שבוע ההיא ביום א' יקרא ששה פסוקים ראשונים שבאותה פרשה, וביום ב' יקרא ד' פסוקים שלאחריהם, וביום ג' ה' פסוקים שלאחריהם, וביום ד' ו' פסוקים שלאחריהם, וביום ה' ה' פסוקים שלאחריהם כללות כולם הם כ"ו פסוקים וכו', עיי"ש, עכ"ל.

בשולחן ערוך (סימן רל"ח) וזה לשונו:

דאם לא השלים חק הקבוע לו ביום, ישלימנו בלילה מיד. ועיין בפתחי תשובה (יו"ד סי' רמ"ו) בשם משנת חכמים דדעתו נוטה דאם לא השלים בלילה מחוייב להשלים אף ליומא אחרת, וצריך ללמוד דבר זה קודם שאר לימודו עיין שם.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #11

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש מנחם אב תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום

ספר קצור שו"ע - סימן כז. הלכות תלמוד תורה, ובו ה' סעיפים.

(א) אחר התפלה יקבע עת ללימוד תורה. וצריך שאותו העת יהיה קבוע שלא יעבירונו אף אם סבור להרויח הרבה. ואם צריך לעשות איזה דבר נחוץ מאוד, ילמוד מקודם לכל הפחות פסוק אחד או הלכה אחת, ויעשה מה שנחוץ לו ואח"כ ישלים חקו. ובקצת קהלות קדושות נתיסדו חברות קדושות ללמוד תורה ברבים מיד לאחר התפלה. ויש לכל ירא שמים להתחבר אליהם.

(ב) כל איש ישראל חייב ללמוד תורה, בין עני, בין עשיר, בין שלם בגופו, בין בעל יסורין, בין בחור, בין זקן גדול. אפילו עני המחזיר על הפתחים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר והגית בו יומם ולילה. ומי שאינו יודע כלל ללמוד או שאי אפשר לו מחמת רוב הטרדות, יטפיק לאחרים הלומדים ותחשב לו כאלו לומד בעצמו, כמו שדרשו רבותינו ז"ל בפסוק שמח זבולון בצאתך וזשכר באהלך. זבולון ויששכר עשו שותפות. זבולון עסק בסחורה והספיק ליששכר פרוסתו שיהיה לו פנאי לעסוק בתורה, לפיכך הקדים הפסוק זבולון ליששכר, מפני שתורתו של יששכר ע"י זבולון היתה. וכן מצינו במשנה (זבחים פ"א) שמעון אחי עזריה אומר וכו', ונקרא שמעון על שם אחיו עזריה, לפי שעזריה עסק בפרקמטיא והיה מספק צרכי שמעון אחיו שהיה עוסק בתורה, והתנו ביניהם שיהא חלק לעזריה בשכר למודו של שמעון. ועכ"פ יתאמץ כל אדם ללמוד אפילו רק מעט בכל יום ובכל לילה.

(ג) מי שאינו יכול לעשות תורתו קבע, אלא שהוא קובע עתים בתורה, ישסוק בעתים הללו שהוא קובע, ללמוד ההלכות השכיחות הנצרכות לדעת לכל איש ישראל, וגם באגדות ומדרשים, וספרי מוסר אשר יסודתם בהררי קודש ממדרשי רז"ל שהם מועילים להחליש כח היצר הרע.

ואשרי מי שיש לו חק קבוע ולא ישבור מללמוד בס' חק לישראל דבר יום ביומו. וכל המוסיף מוסיפין לו טובה מן השמים.

(ד) כשהוא לומד וצריך לצאת לחוץ, אל יניח את הספר פתוח כי ע"י זה משכח תלמודו.

(ה) צריך לזהר בכל מה שהוא לומד, להוציא בשפתיו ולהשמיע לאזניו, שנאמר לא ימוש ספר התורה הזה מפוך והגית בו וגו'. ומי שמוציא בשפתיו אע"פ שאינו מבין קיים מצות ולמדתם. ולכן כל עם הארץ מברך ברכת התורה בשחר לפני הפסוקים, וכן כשעולה לספר תורה. וכל העוסק בתורה ואינו יכול להבין מחמת קוצר דעתו, יזכה להבינה בעוה"ב.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

בולעטין #12

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום
ארגון מוקדש להחזיר עטרה ליושנה להיות שונה החק לישראל בכל יום ויום
חודש מנחם אלול תשנ"ה

סגולת הספר החק לישראל הלומדה בכל יום ויום

ספר בן איש חי - הלכות שנה שניה - פרשת לך לך

[ט] הנה נודע מדברי רבינו האר"י ז"ל, דההכנות של השבת יש במחשבה ויש בדיבור ויש במעשה. וההכנה של המעשה כבר ביארנו אותה, שהיא קניה ועשיה במאכל ומשחה לצורך שבת, ועוד נמי תיקון גרות שבת וכיוצא, שכל זה הוא ענין מעשה, וכנזכר לעיל. אמנם ההכנה שהיא בדיבור,

הנה הוא הסדר של חק לישראל המתוקן על פי רבינו האר"י ז"ל,

וכבר נדפס בספר חק לישראל הכונה שצריך לכיין קודם קריאת פסוקי הפרשה בכל יום, בסדר המלוי של שם ב"ן, שהם אותיות ודהו"ה, דבר יום ביזמו. ואם נאנס יום אחד ולא קרא בו, כשיבא ביום שאחריו, יקרא תחלה פסוקי הפרשה של אתמול שלא קראם, ואחר כך יקרא סדר אותו היום, אף על פי שלצורך יום אתמול לא יועיל לו, דעליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון, עם כל זאת צריך לקרות פסוקי תורה של אתמול קודם שיקרא סדר אותו היום, וכמפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל, בשער טעמי המצות פרשת ואתחנן. וכתב הרב מהר"מ פאפירש ז"ל, דהוא הדין אם לא קרא ארבעה ימים, כשיבוא לקרות ביום חמישי, יקרא תחלה הקריאה של הארבעה ימים, ואחר כך סדר יום חמישי, יעוין שם. וכן הוא הדין כשחל יום טוב באמצע השבוע, שיקרא בחול המועד הקריאה תורה נביאים וכתובים של יום טוב, כי ביום טוב אין קורין סדר הקריאה של חק לישראל. ונסתפקתי ביום טוב של שבועות שבחוף לארץ שחל בימי רביעי וחמישי, אימתי יקרא הקריאה של רביעי וחמישי, ולא מצאתי גלוי לזה. וכן בתשעה באב שחל בחמישי אימתי יקרא הקריאה של יום תשעה באב. וידידנו הרב הגאון מהר"א מני נר"ו אמר שהוא מדעתו עשה כך, שלמד בליל ששי, שקרא תחלה הפסוקים של יום חמישי מקרא לבד פעם אחת, ואחריהם למד עשרים וששה פסוקים של ליל ששי, ויפה עשה.

[י] בכלל ההכנה של הדיבור הנזכר הוא לקרות בליל ששי אחר חצות באשמורת עשרים וששה פסוקים הנדפסים בספר חק לישראל. ולא יקרא התרגום אלא מקרא בלבד. ויקראם פעם אחת ולא יכפול. ואם יודע בעצמו בבירור שאחר שישן לא יהיה ניעור קודם עלות השחר, כדי לקרות עשרים וששה פסוקים הנזכרים, אז יקרא אותם קודם שישן בתחלת הלילה, ואם נאנס ולא למד עשרים

וששה פסוקים הנזכרים בלילה וכבר האיר היום, עם כל זאת ילמוד אותם בבוקר, ואף על פי שהאיר היום, ילמדם מקרא בלבד בלא תרגום, וכתב לי הרב הגאון מהר"א מני נר"ו, דנתפשט המנהג בעיר הקודש תבנה ותכונן, דאם לא למד עשרים וששה פסוקים בלילה, שאומר אותם פעם אחת מקרא, קודם קריאת שתיים מקרא ואחד תרגום.

[יא] גם צריך עוד הכנה בדיבור ביום הששי בעצמו, לקרות הפרשה כולה שנים מקרא ואחד תרגום. ואחר שסיים הפרשה יכפול פסוק האחרון, ואין צריך לכפול גם התרגום שלו. ואין קורין התרגום בטעמים, כנזכר בשער טעמי המצות. ואם נאנס ולא קרא הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום ביום ששי, יקראנה שנים מקרא ואחד תרגום ביום שבת אחר התפילה קודם קידוש שבת. ואם חל שבת בראש חדש או שקלים וזכור ופרה והחודש, צריך לומר ההפטרה של שנים מקרא ואחד תרגום הפטרת השבוע, הן אם קורא השנים מקרא ואחד תרגום ביום ששי, הן אם קוראה ביום שבת עצמו. ודע כי חקרתני בסייעתא דשמיא, מאחר כי קריאת סדר חק לישראל בכל יום, וקריאת עשרים וששה פסוקים ליל ששי, הוא בשביל הכנה לשבת בדיבור, אם כן כשחל אצלינו שבת בראשית ביום אסרו חג, דנמצא שלא למדו בפרשת בראשית בשביל ההכנה אפילו לימוד של יום ראשון, וגם את עשרים וששה פסוקים גם כן לא למדו, אם כן איך נעשית ההכנה של אותו שבת, וכתבתי חקירה זו להרב הגאון מהר"א מני נר"ו, והשיב מודע לבינה דמה שצריך הכנה הוא כששולטים ימי החול שהם הסטרא אחרא, דאז צריכין לעשות הכנה להמשיך קדושת שבת לשתי תועליות, האחת למשוך קדושת שבת לנו לסייענו שלא ישלטו עלינו ימי החול בעצם, והשנית כדי לקבל הארת שבת בהדרגות, ולא לצאת בפעם אחת מחשיכה לאורה, אמנם כשהוא יום טוב שאין שליטה אין צריך הכנה, עד כאן דבריו נר"ו.

[יב] אחר שביארנו ההכנה של הדיבור נבאר ההכנה של המחשבה, והוא שיכין עצמו במחשבתו לקבל אור תוספת שבת, ובכן יהיה בכלל והתקדשתם והייתם קדושים. ותחלת ההכנה הוא מיום רביעי בשבוע, שיכין עצמו במחשבתו שיהא ראוי ומוכן לקבל תוספת הנפש משבת הבאה, וביום חמישי יכוין להכין עצמו שיהיה ראוי לקבל תוספת נשמה משבת הבאה, ומטעם זה לא היו אנשי משמר מתענים ביום ששי מפני כבוד השבת, פירוש כדי לקבל תוספת נשמת השבת. אך ביום ראשון שבשבוע יכוין שהוא מוכן להשאר בחינת תוספת נשמה משבת שעבר, כי ביום ראשון ישאר חלק מתוספת נשמה של שבת, ולכן אנשי משמר לא היו מתענים ביום ראשון, כי צריך להמשיך ביום ההוא קצת קדושת נשמה ומנוחה ועונג שבת. אך זה החלק הנשאר ביום ראשון יסתלק תיכף בהתחלת ליל שני, ותוספת הרוח נשאר עד סוף יום שני, וצריך לכוין ביום השני להיות מוכן לקבל השאר חלק תוספת הרוח. ותוספת הנפש נשאר עד סוף יום שלישי, ואחר כך תסתלק, ולכן ביום שלישי יכוין להיות מוכן לקבל השאר חלק תוספת הנפש. ולכן אם לא הבדיל במוצאי שבת, מבדיל והולך עד יום שלישי, ורק לא יברך בשם ומלכות, משום ספק ברכות להקל.

וועד העולמי ללימוד החק לישראל בכל יום

מיר האבען געדרוקט דעם בארימטען

ח ק ל י ש ר א ר

מיט אלע מפרשים אויף עברי טייטש, תנ"ך, משניות, גמרא, מוסר, הלכה, אלעם איבערזעצט אויף א לייכטע אידישע שפראך, מיט שיינע ליכטיגע אותיות און קלארען דרוק.

צום באקומען א יעדער פרשה אין א באזונדערן באנד, מיט ווייכע דעקלעך, שטארק געבונדען, צו ערמעגליכען מיט זיך צו פירען אויפן וועג צו דער ארכעט אא"וו, איר זאלט קענען מקיים זיין בשבתך בכיתך וכלכתך בדרך.

צו באקומען פאר א שטוינענד ביליגען פרייז 50 סענט א ספר.

אויך וועט זיין צו באקומען איה"ש אין פראקטפולע צען דע לוקס בענדער אויף די גאנצע תורה פאר א ביליגען פרייז ביי

מכתב המלצה מהגה"צ אב"ד משארמאש שליט"א

מלפנים זאת בישראל בדורות הקודמים ובימי אבותינו ז"ע, אשר כל אר"א בין ת"ח בין איש המוני השתדלו להשלים חוקם בכל יום ויום בס' חק לישראל חק ולא יעבור, וכן נהגו הצדיקים הקדושים מדור דור כידוע, ומקור מחצבו ממוקם קדוש עליון, יסדו ותקנו איש האלקי קדוש הקדשים מרן רבינו האריז"ל, ללמוד בכל יום ויום בסדר הזה תורה נביאים וכתובים, משנה תלמוד זוה"ק, כמבואר בשער המצות פ' ואתחנן (דף מ"ו) עיי"ש. ואחריו קם הגה"ק איש האלקים מרן החיד"א זל"ה, והוסיף מילואים לסדר הנ"ל, ללמוד בכל יום עיני מוסר ודינים מלוקטים מארבעה חלקי השו"ע והרמב"ם ז"ל כדי לצאת גם ידי חובת לימוד הלכה, ע"ד אמרם ז"ל כל השונה הלכות בכל יום כו', ועיין בשו"ע (סי' רל"ח) דאם לא השלים חק הקבוע לו ביום, ישלימו בלילה מיד, ועיין כפתחי תשובה (י"ד סי' רמ"ו) בשם משנת חכמים דדעתו נוטה דאם לא השלים בלילה מחוייב להשלים אף ליומא אחרא, וצריך ללמוד דבר זה קודם שאר לימודו וכו' עיי"ש.

בעוה"ר בסיומו החורבן והגלות שאירע לעם ישראל בימינו אלה הרבה ממנהגי ישראל הטובים והישרים נדלדלו ונטשטשו, ולמיעוט מציאותם כמעט שנשכחו מלב ההמון, וככה אירע גם בלימוד החק לישראל, שהי' חק קבוע לכל בר ישראל מגדול ועד קטן להשלים חקו מידי יום כיומו כל ימי חייהם עד עולם, ועכשיו בעוה"ר נתמעטו לומדי' ועוסקי' וכמעט לא נמצאו, מי יתן איפוא להחזיר עטרה ליושנה שיקבעו כאר"א שיעור קבוע ללמוד בכל יום ויום כפי הסדר שיסדה רבינו האריז"ל עפי' הסוד, וגם לקבוע שיעורין כרבים כמנהג אבותינו חק' בדור הקדום.

ע"כ באו ונחזיק טיבותא לגברא דמרא סיעא הרה"ח מוה"ר שלו' יודא גראסס נ"י, אשר טוב עשה בעמיו והדפיס ספר חק לישראל בדפוס נאה ומשובח, באותיות מאירות עיניים, גם חילק כל פרשה בכרך לבדה, למען להקל ללומדי' להליכם בחיקם בשבתך בכיתך ובכלכתך בדרך כאלה מסעי, והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, ולא ימוש ספר התורה הזה מפיו, ועי"ו יהי' באפשרות גם להטרודים על המח' ועל הכלכלה להשלים חקם בס' החק לישראל מידי יום כיומו, ואקו' בעזר השם שיתרבה גבולנו בתלמידים ויתרחב גבול הקדושה להגדיל תורה ולהאדירה, ומתאמרא משמי' הדהק"צ משינאווע זל"ה, אשר לימוד החק לישראל מסוגל לפרנסה בנקל ובהרחבה, ונרמו באמנם ז"ל (ביצה ט"ז ע"א) דאשר חק לישראל דמונא הוא, עכדה"ק ודפח"ח, ובזכות התוה"ק יוסיף הקב"ה ויגאלנו גאולת עולם במהרה ידין אכיה"ר.

הכ"ד הכותב לכבוד התוה"ק ולומדי'

נפתלי הירצקא העניג, אבדק"ק שארמאש יצ"ה, ברוקלין, נ. י.

בס"ד

וויכטיגע מודעה

פאר מאנרא - מאנסי - סקווערער איינוואוינער א.ד.ג.

וואס פארן אויף לאנגע וועגען יעדן טאג

וואס קען מען טוהען שעהן לאנג יעדען טאג פארענדיג אויף דיא
וועגען? איהר האט יעצט דע בעסטע געלעגענהייט זיך איין צו

קויפען דעם בארימטען סעט
ח ק ל י ש ר א ל

אין 54 בענדער יעדע פרשה א באזונדערער באנד

מיט אלע מפרשים אויף עברי טייטש, תנ"ך, משניות, גמרא, מוסר, הלכה,
אלעס איבערזעצט אויף א לייכטע אידישע שפראך, מיט שיינע, ליכטיגע

און קלארע אותיות

כדי צו קענען טראגען מיט זיך און משלים זיין יעדען טאג דעם חק לישראל
כל האותיות המטושטשות והבלתי ברורות, וכן כל השיבושים מהדפוסים
הקודמים, תוקנו.

נדפס כעת על הנייר הכי משובח

הקריאה בו קלה לעינים

ספעשיל הנחה פאר בחורים און כולל יונגעלייט

אויך א ספעשיל הנחה פאר בתי מדרשים

יוסעל !!! מיט וואס ברענגסטו אן עטליכע שעה יעדען טאג פארענדיג
און אהיים קומענדיג פון די ארבעט?

יאנקעל !!! ב"ה איך ברענג נישט אן קיין לידיגע מינוט, איך לערען א
דורך יעדען טאג דעם חק לישראל וואס איז געדרוקט אין א
פאקעט סייז עס איז ממש א פארגעניגען שיינע ליכטיגע
אותיות און מיט ע"ט.

יוסעל !!! וויא קען מען דאס באקומען עס איז דאך א פלאן . . .
יאנקעל !!! עס איז פשוט זייער לייכט ! ! ! מאכט איין טלפון קאהל

384-5055 געדענקט 384-5055 באקומט איהר דאס דעליווערט

אהיים אין דעם זעלבען טאג אן קיין שום דאגות און עס קאסט

גארנישט מעהר . . .

חק לישראל

ספר

בראשית

מן

חמשה חומשי תורה

עם מ"ב פירושים. מגדולי המפרשים ראשונים ואחרונים.

נוספו על חמש מגלות עור פירושים חדשים להפליא אשר לא בא עוד כבושם הזה מלוקט מגדולי מפרשים והקורא בו יתענג מאד, ולפי פי' העברי העתקנו גם פי' ע"ש (יעדער וואס וועט לייגענע וועט גרויס פערגעניגען האבין).

(א) על ספר שיר השירים נקוב בשם שירי שלמה.
(ב) על ספר רות נקוב בשם יחוס דוד.

(ג) על ספר איכה נקוב בשם קינות ירמיה.

(ד) על ספר קהלת נקוב בשם הבלי העולם.

(ה) על ספר אסתר נקוב בשם מור והדם.

(ו) לקומים יקרים על ח"מ מגדולים אנשי שם.

(ז) משלים ערבים ונעימים על כל הה"י.

(ח) תרגום שני על מגלת אסתר.

(ט) פתשגן הכתב על תרגום שני בתקון נפלא.

(י) העתק ע"מ מהתרגום שני בהוספות ותקונים.

(יא) גרסא בסוף כל כרך סדר התפלה וכו'.

(יב) גם הוספת קצורי הדינים הנצרכים לתפלה.

(יג) נביאים עם פרש"י ומצורת דוד.

(יד) כתובים עם פרש"י ומצורת דוד.

(טו) המשניות עם ברטנורא ועיקר תו"ט כגדפם מכבר עם הוספות ותקונים.

(טז) גמרא עם פרש"י והעתקה ע"ט ועם איוה רבווי הוספות.

(יז) ההלכה פסוקה עם העתקה ע"ט.

(יח) המוסר עם ההעתקה ע"ט.

(יט) למהדרים ללמוד בכל יום התרי"ג מצות כאשר תקנו הקדמונים.

(כ) ארחות חיים מהרא"ש ז"ל.

(כא) הארחות חיים הג"ל נעתק גם ללשן ע"ט.

(כב) אגרת הרמב"ן ז"ל לכבודו ז"ל נעתק גם הוא לע"ט.

(א) תורה גרסא בשלמות עם הפטרות וחמש מגלות עם הפעמים.

(ב) תרגום על התורה.

(ג) פי' רש"י בשלמות ועם פי' רש"י ישן.

(ד) פי' שפתי חכמים הנודע ללומדי תורה.

(ה) פי' הרשב"ם ז"ל נכד רש"י ז"ל.

(ו) פי' בעל הטורים מרבינו בעל ארבעה טורים.

(ז) פי' דעת זקנים מבעלי התוספות ז"ל.

(ח) תולדות אהרן מראה מקום כל פסוק בש"ט.

(ט) מצין המצות למת"מ חאניו ז"ל גרסא בפנים החומש ע"ס הפסוקים.

(י) מעמי הקרבנות בדרך חדש ונפלא נאספו מגדולי המפרשים ז"ל.

(יא) דיני הקרבנות בקצרה.

(יב) ההפטרות עם לקומים ומשלים.

(יג) עניני הסדרה פירוש על מקומו אשר גם הוא נאסף מגדולי המפרשים בטוב טעם ודעת.

(יד) ענין הסדרה על ע"ט לפני כל סדרה.

(טו) הפי' ע"מ על התורה הוא כמעט העתקה חדשה בטוב טעם וכן בההפטרות.

(טז) ליקומים יקרים ע"ט מהספרים הנקובים בשמותם למטה (יותר מחמישים במספר).

(יז) משלי חכמים נעימים המושכים לב הקורא למוסר וליראת ה'. על התורה והפטרות.

(יח) ספר פדר"א עם ספר הישר יחדו נעתק על ע"ט (יעדער זאל וויסען וואס עם איז גייען פון וועלט בעשאפונג כיו היינט).

(יט) מצות השם על תרי"ג מצות (אויף ע"ט) יעדער מענטש זאל וויסען די מצות וואס גאט האט גיבאטין.

(כ) חמש מגלות עם פירש"י (בסוף כל כרך מהחומש גרסא המגלה השייכה לכרך ההוא). זולת זה

ואלה הספרים שמהם נאספו הפירושים והלקומים היקרים

(א) הלבוך הקדוש (ב) הכרכול (ג) הסקד (ד) כש"ס סקד (ה) לוח סחיים סקד (ו) זוהר הקדוש (ז) כלי יקר (ח) כלל מים חיים (ט) רביד סוס (י) ילקוט רובני (יא) ילקוט שמועני (יב) פי ליק (יג) אכן סרל (יד) קדושה לוי (טו) חסידי יסוד (טז) דברי שהול (יז) רעז"ן (יח) גורש רכס יס) מדרש מחומא (כ) ספאלרת יונתן (כא) בעל סקרים (כב) הרנוס ירושלמי (כג) גני רז"ה (כד) הרנוס יונתן (כה) תיקונים (כו) שמרי אור (כז) ריקאנטי (כח) מדרש הנעלם (כט) אכן עשה (ל) מרני נחל (לא) קה"ק (לב) ש"ר (לג) אכן חמד (לד) אדכח אליהו (לה) כינס נעמים (לו) יצרות דב (לז) בידי הכנס עשה"ש (לח) הפלחה לבי עשה"ש (לט) נערים הפלחה על ש"ס (מ) פרכת דרכים (מא) זרע נר (מב) ברכת שמואל (מג) זקן אהרן (מד) בען ססוב (מה) פני אריס (מו) סעם דחיי (מז) עולה ההדש (מח) שפץ יעקב (מט) נחמד ונעים (נ) חוללות חיים ועוד ועוד אשר לי אקשר לפורסם כי זכרם הם רק כולם אלהים כונס בכורים מלדרי כהורס קדושים אשר נלכן סעם ואור סורפת זורה ע"ט סבל ארנה אשר זכרם לא יס"ק מני וכדלכ כי הרופים סעם בעט כדול וסופרם לוכס נקדלו סס לפלך ולסדר ספורס וססטרות דברי סניאים ובמגלות סכר כלס קרש קדשים ערוסה סמד נעמו אשר קבל סכל ספיר סד סוף סדוקוס.

ומי שהולך מעת לעת בלי תורה רע מאד והשם י"ת יצילנו מזאת שכל אדם חייב לעסוק בתורה בכל עת ורנע שאפילו מי שעוסק במזמ"ט ואין לו זמן עכ"פ יקבע עתים לתורה וכפרט שעכשיו בנמצא הספר **חק לישראל** שבו כלול תנ"ך גמרא ואגדה משניות וזוהר ואין צריך שהות רק חצי שעה ומה תירץ יש על זה ומה יענה האדם כשידונו אותו ע"ד פוסט מ"ט ראשית מדון ומה תירוץ יהיה לו על זה למה לא קבעת עיתים לתורה היה לך לקבוע עכ"פ איזה עת לתורה

לחם הפנים

הגהות מבעה"מ מסגרת השלחן

(א) יעסוק בתורה. איתא בספרים דלימוד משניות מסוגל לנשמה כדלעיל סי' א' ס"ה וע' לעיל בס"י כ"ז ס"ג דטוב ללמוד בספר חק לישראל דבר יום ביומו, והנה עמדנו למנין בשיחא סדרי משנה וז"ל כי מצניות אלו חסרים בהספר חק, (סדר ורע"ט) מעשרות, מעשר בני, חלה, ערלה, בכורים : (סדר מועד) שקלים, יומא, ראש השנה, תענית, מגילה, מועד קטן, חגיגה : (סדר קשים) גורים מן פרק ד' ולהלן, גזיר : (סדר נזיקין) מכות, עדינות, אבות, הוריות : (סדר קשים) בכורות מן פרק ד' ולהלן, ערכין, תמורה, כריתות, מעילה, תמיד עד פרק ד' : (סדר סהרות) כלים, נגעים מן פרק י"א ולהלן, סהרות, נדה, מכשירין, זבים, טבול יום, עוקצים : והם עולים בס"ה שני מאות פרקים. והנה עצה היעוצה לסיים בכל שנה לימוד שיחא סדרי משנה כשילמוד בספר חק לישראל דבר יום ביומו, ואם לא יהיה לו פנאי באיזה יום ישלים בלילה או ביום שאח"כ (גם ישלים בשנה שאינה מעוכרת המשניות של הסדרות המחוברין הכתובים בחק). והשני מאות פרקים הנוספים הנ"ל ילמוד בכל שבוע ד' פרקים, היינו בכל לילה ילמוד חצי פרק משניות קודם השינה, ובש"ק ילמוד פרק אחד : וכתב בספר שערי הקדושה חלק א' שער ו' וזה לשונו ולמען יהיה שלחנך מוכח כפרה לכפר עונותיך בהמעיס מאכלך להחליש הקליפה השורה במזון שנפסך ניונות בו תעסיק בתורה איזה משנה כו' ויכריזו עליך זה השלחן אשר לפני ה' ויחלש כח היצה"ר מעליך ויתחזק נפש השכלית שבך על ידי התורה שהיא מזון אל הנפש הזו גם היא עכ"ל. וכן כתבו בהרבה ספרים. ולכן טוב להשלים הד' פרקים הנ"ל שבכל שבוע בדרך זה, ושלמוד בכל סגורה של ימות החול עכ"פ ב' משניות. ובלילה קודם השינה ג"כ עכ"פ ב' משניות, וממילא יושלמו הד' פרקים במשך השבוע, וזה יוכל להחזיל לנהוג גם באמצע השנה מתי שירצה, כי א"צ ללמוד המשניות כסדר דוקא. וכל אימת שיתחיל לנהיג יצעה בשנה הבאה בעת זה הסיום על המשניות כנ"ל, רק שצריך ליוהר להתנות בתחילה שאינו מקבל עליו כן בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהוג כן ללמד באופן זה אלא בפעם ההיא, או בפעמים שירצה, ולא לעולם, וכמו שנבאר לעיל סימן ס"ז סעיף ו' בכל פנהג של מצוה :

קיצור שלחן ערוך קנא

ך הרוצה לשמור, א"ע מחטא זה, ישמור את פיו מניבול פה, משקרים, מרכילות ומלה"ר ומליצנות; וכן ישמור את אזנו משמוע דברים כאלו. גם יהא זהיר לקיים נדריו, ולא ירבה בדאגה, וגם יהא זהיר מהרהורים רעים. וקודם שהולך לישן (א) יעסוק בתורה, או יאמר ארבעה מזמורי תהלים הראשונים (עיין לעיל סימן קל"ב סעיף ה'). ויזהר שלא לישן כחדר יחידי :

החיים

סדר היום

אוצר

קכט. אחר תפלת מנחה למד רבינו בחדרו חק לישראל ושו"ע או"ח.

(ד"ח)

וילקט וילקט יוסף

בתורה מפר' השבוע שהוא ביום א' יקרא ששה פסוקים ראשונים שבאותה פרשה וביום ב' יקרא ד' פסוקים שלאחריהם, וביום ג' ה' פסוקים שלאחריהם וביום ד' ו' פסוקים שלאחריהם וביום ה' ה' פסוקים שלאחריהם כללות כולם הם כ"ו פסוקים וכו' עיי"ש.

בשער המצוות פר' ואתחנן דף מ"ו ועתה נבאר סדר עסק התורה שיעסוק האדם בכל יום וכו', תחלה יקרא מקרא ואח"כ נביאים ואח"כ כתובים ואח"כ קבלה ואח"כ משנה ואח"כ תלמוד, וטוב שיקרא ג' בחינות שיש בתלמוד והם ברייתא ותוספתא ומימרא וכו' תחלה יקרא

ספר חק לוישראל

פרשת ויחי

מן חמשה חומשי תורה

עם מ"ב פירושים. מגדולי המפרשים ראשונים ואחרונים.

- (א) תו' ה' גרסא בשלמות עם המפרות והמש מנלות עם המעשים
- (ב) תו' ג' על התורה
- (ג) מ"י רש"י בשלמות ועם מ"י רש"י יסן
- (ד) מ"י שפתי חכמים הנהיג ללומדי תורה
- (ה) מ"י הרשב"ם ו'ל נכד רש"י ו'ל
- (ו) מ"י בעל המורים מבינו בעל ארבעה מורים
- (ז) מ"י דעת זקנים מבעלי החוספות ו'ל
- (ח) תולדות אהרן מראה סקם כל פסוק בש"ס
- (ט) מנין המצות למספרים חאניו ו'ל גרסא בפנים החוסש עם המפוסים
- (י) מעמי הקרבנות בדרך תרש ונפלא נאספו מגדולי המפרשים ו'ל
- (יא) דיני הקרבנות בקצרה
- (יב) התמפרות עם לקושים ומשלים
- (יג) עניני הסדרה מידום על סקטו אשר גם הוא נאמק מגדולי המפרשים כטוב מעם דעת
- (יד) ענין הסדרה על ע"ש למני כל סורה
- (טו) תפי' ע"ש על התורה תוא כמעט העתקה תרשח בטוב טעם וכן כהתמפרה
- (טז) ליקוטים יקרים ע"ש מהמפרים הנקובים בשמותם למטה (יותר מחמשים במספר)
- (יז) משלוי חכמים נקייטם המוסקים לב תקורא לסופר וליראת ה' על התורה והמפרות
- (יח) ספר פדר"א עם ספר הישר יהודו נקטק על ע"ש (יעדעו ואל ויטעו חאם עם אוז גידעו פון וועלט בעש"א:ג' כיו חז"ם)
- (יט) מצות השם על תרי"ג מצות (אויף ע"ש) יעדער מענטש ואל וויסען דימצות וואס גאט האם ניבאמין
- (כ) חמש מנלות עם פירוש (בפוף כל כרך מתחמט גרסא והגנה חשיבה לכד' והוא). הולת זה
- (כא) על ספר שיר השירים נקוב בשם שירי שלמה
- (כב) על ספר רות נקוב בשם יתום דוד
- (כג) על ספר איכה נקוב בשם קינות ירמיה
- (כד) על ספר קהלת נקוב בשם הבלוי העולם
- (כה) על ספר אסתר נקוב בשם מור והרם
- (כו) לקושים יקרים על ח"ם מגדולים אנשי שם
- (כז) משלים ערבים ונקייטם על כל תפי'
- (כח) תרגום שני על מגלת אסתר
- (כט) פתשגן הכתוב על תרגום שני בחקן נפלא
- (ל) העתק ע"ש מוהר"ם שני כהוספות ותקונים
- (לא) גרסא כסוף כל כרך סוד התהלה וכי'
- (לב) גם הוספת קצורי הדינים הנצרכים להשלח
- (לג) נביאים עם פרש"י ומצודת דוד
- (לד) כתובים עם פרש"י ומצודת דוד
- (לה) המשניות עם ברטנורא ועיקר תו"ם בגרסא מכבר עם הוספות ותקונים
- (לו) גמרא עם פרש"י והעתקה ע"ש ועם איוה דבורי הוספות
- (לז) הדלכה פסוקה עם העתקה ע"ש
- (לח) המוסר עם ההעתקה ע"ש
- (לט) למחרים ללמוד ככל ויס דתרי"ג מצות באשר תקנו הקימונים
- (מ) ארחות חיים סוד"א ו'ל
- (כא) הארחות חיים הג"ל נקטק גם לישן ע"ש
- (כב) אגרת הרמב"ם ו'ל לבניו לנקטק גם התאולע"ם

מיט אלע מפרשים אויף עברי טייטש, תנ"ך, משניות, גמרא, מוסר, הלכה, איבערזעצט אויף א לייכטע אידישע שפראך, מיט שיינע ליכטיגע אותיות און קלארען דרוק.

הוצאת אמונה — 388-8812

דק ליליא
עם
מלך פרושים

נעתק מספה"ק עבודת הקודש ח"א

למרן החיד"א זל"ה

אחר תפלה ישתדל ללמוד סדר היום בסדר חק לישראל כי הוא
סדר נאה דרך קלרה וכשרה וזוכה צמטע זמן לקרות חנ"ך
ולשנות משנה וגמרה וזכר וכהיש הירא ה"ק נתן ולא יעבור כי
הוא תועלת עלום לנפשו קרי"ה נאמנה הזאת נעמי וגם ילמוד
חנ"ך בהרגום כמ"ש האר"י ז"ל ושם ימלא הכל מוכן אמנם
יש בו טעויות הרבה ולריך להבין ולהרגיש הטעויות וצנזורים וכתובים
ילמוד פעם אחת מקרא ופעם תרגום ולא יכוין צננות הכתובים
שם כי הם מלאי השגיאה גם לא יאמר התפלות שבראש הם
(ועתה נדפס חק לישראל בסדר יפה ונחמד):

נעתק מספה"ק שארית ישראל המיוחד

שבת למידי הגה"ק מוהר"ר' ר' מרדכי

משארנאביל זצוק"ל .

שער השובבים דרוש א

והנה הרואה יראה צספר הקדוש שנקרא חק לישראל
שהוא תיקון לפגם הנרית. ככה קצלתי מרצותי
שתיקון האמיתי הוא ע"י התחזרות תורה שצכתצ עם
תורה שצע"פ ע"י חק לישראל. ורמוז לזה וחוק צשאר
שם וכו'. ע"כ צעקצות משיחא אלו ילא לאור ספר
"יוסף לחק" מהצדיק הגדול רבי חיד"א תלמידו של
ר' חיים אצן עטר צעל האור החיים שיש צו שני
אורות תרין משיחין משיח צן דוד ומשיח צן יוסף צסוד
צדיק הכולל המתקן פגם של כל ישראל. הרואה יראה
כי צימים האלו צימי שונצי"ס ת"ת תיקונים גדולים לפגם
נרית המעור והלשון כנ"ל ויש צהס רצין עילאין רצין
דרצין כו'.